

УНИВЕРСИТЕТЪТ НА ДУШАТА ПЕТЪР ДЪНОВ

ДО СКОНЧАНИЕТО НА ВЕКА

*„Мучете ги да пазят всичко,
що съм ви заповядал; и ето,
аз съм с бас през Всичките дни
до скопчанието на Века. Амин!“*

Няма по-страшно нещо в света от пресищането. Най-страшната отрова в света — това е пресищането. Даже и най-хубавите неща, най-красивите неща могат да произведат пресищане. Пресищането" често произвежда втръсване; втръсването произвежда отвращение; отвращението произвежда бездействие; бездействието произвежда смърт. Смъртта произвежда разлагане, а разлагането произвежда воня. Онези хора, онези християнски културни народи, които се мислят за много учени, някои от които имат по 2-3 диплома, а някои нямат нито един — аз бих желал всички тия народи и хора да имат по четири диплома, а именно: да имат един диплом, че са свършили факултета на *разумността*; да имат един диплом, че са свършили факултета на *честността*, да знаят какво нещо е човешкото достойнство; да имат трети диплом, че са свършили факултета на *справедливостта*, да знаят какво нещо е морален устой и какво нещо е морален остен; и най-после — да са свършили последния факултет на университета — да знаят какво нещо е *интелигентността*.

Казва Христос: „Идете и учете ги.“ На какво? На съвременния свят се е втръснало вече от учение! Учение, учение, учение, но какво е това учение? То е цяла галиматия! Кое по-напред да учиш? Има специални училища, в които се учи как се готви: как да се готвят кокошки, гъски, как да се кълца и приготвява агнешко месо, как да се готви свинското месо, по кой начин да се консервират ябълки и разни други плодове. После, има други училища, в които се преподава как се шият дрехи, най-красивите, най-изящните, с които да се самоизмамваме. Онази млада мома, вместо да се накичи с най-хубавите родетели на разумност, на честност, на справедливост, въздържание, на скромност, се накичила с онези красиви панделки и перца. Всичко зпуй е хубаво, но това не са добродетели. Тези краски, тези перца са само за птиците, само за пеперудите, но не и за хс-р-ата. Това са добродетели за тях, а за хората трябва други «добродетели. Имате ли вие добродетелта на гълъба? Имате ли неговата устойчивост, неговия характер, който преодолява всички условия и мъчности в живота? Гълъбът от памтибека, от незапомнени времена, е единствената птица, която не се е съблазнила от месото. През всичките мъчности, през които гълъбът е минал, то й е имал

доблестта да си остане вегетарианец. Той никога не е казвал: „Условията на живота са тежки и аз трябва да си хапна малко месце." Напротив, той казва: „Каквито и да са условията на живота, аз ще ги преодо-лея. Понеже Бог е разумен, и аз съм разумен, ще ям зрънца и нищо повече!" И когато Господ създал света, повикал гълъба и го посочил на всички като емблема на твърдост в убежденията. Тогава Бог казал: „Понеже гълъбът устоя на своите убеждения, аз го поставям като символ на Духа Божий." И досега гълъбът седи като емблема. Когато искат да покажат, че вър-ху някой човек слиза някой гений или някой велик дух, винаги представят, че върху този човек слиза гълъб. Питам: ако обаче р-е*чете да сравните главата на гълъба с тази на човека, колко п ъ т и главата на чоВека е по-голяма от тази на гълъба? Главата на човека е много пъти по-голяма от главата на гълъба. Измерено е, че мозъкът в човешката глава тежи 1.3 кг, а някъде и до 2 кг. Мозъкът на слона пък тежи до 9 кг. Някои хора мислят, че човешката интелигентност може да се тегли. Действително — право е донякъде, че т е ж е с т т а на мозъка оказва известно влияние върху интелигентността на човека, но голямо влияние има и това как е организиран този мозък, как е организирана онази вътрешна разумност б човека. Природата е толкова внимателна към всяка придобивка! Тя е отбелязала всяка една благородна черта, всяка наша придобивка. И когато чоВек направи някое добро в света, когато извърши един разумен акт, в невидимия свят настава голямо тържество. Когато човек завърши някаква своя работа или някакво свое добро начинание, ангелите издават един указ, една похвала за него. Някой беден човек извършва някое благородно дело — т ой и н е подозира даже, че в небето става такова голямо тържество заради него.

Сега — вие, като ме слушате, ще кажете: „Де е този разумен свет?" Във вашата глава. Де е вашата глава обаче? Мислите ли, че тази глава, к о я т о носите, е ваша глава? Не. Някои б

мислят, че всичко, което бършат, го вършат все под влияние на тази си глава, която виждат, и затова казват: „Е, глава имам!" Казвам: ти не знаеш още де е главата ти. След 50-60-100 години главата ти ще се изпразни. Не, това, което може да изчезне, да се изпразни, не е глава. Казват: „Главата е начало на нещата." Значи туй, което никой не може да ти вземе, то е глава. Главата е причина на всички неща. Следователно ако моята глава може да се изпразни, ако моята глава може да я вземе някой, ако моята глава може да се мени по 20 пъти на ден, каква глава е тя? Казала ли е много нещо тази глава? Питам тогава: нима една патка не може да каже, че и тя има глава? Че и свинята казва: „Знаеш ли, че аз имам глава и тази

глава ми заповядва да ровя?" И волът казва: „Знаеш ли, че аз имам глава и тази глава ми заповядва да бода с рогите си?" И конят казва: „Знаеш ли, че аз имам глава и тази глава ми заповядва да ритам?" Питам: коя от тези хиляди глави в света, които заповядват, трябва да се слуша? Коя е разумната глава? Някои от вас ще кажат: „Животът е създаден тъй, условията в живота са такива." Какво подразбирате вие под думите, че животът е създаден така? Според мене животът никога не е бил създаван, а животът само се проявява от Бога. Животът не може да се създаде, той не е нещо механическо, той излиза от Бога, той е велико проявление на една Висша разумност. И всеки от вас, който иска да живее, на първо място трябва да бъде разумен, и то не б обикновения смисъл на думата *разумен*, но в пълния смисъл — разумен тъй, както гълъбът е разумен. И тъй, Христос казва: „Учете ги да пазят това, що съм ви казал." Кой Христос? Аз не ви говоря за онзи Христос, когото евреите разпнаха преди 2000 години. Този Христос беше много слаб човек. Аз ви говоря за един Христос, Който никога не е бил разпъван в света! Той представлява великото в света. Него може да наричат Христос, но Той има друго име. Свещено име има Той, което вие трябва да знаете. Казвате: „Вие ни говорите за Христа." Не, слаб човек беше този Христос, когото евреите разпнаха. Апостол Павел гонеше този именно, разпнатия Христос, и си казваше: „Аз зная този Христос!" Не, той видя какво нещо беше истинският Христос, видя Го като светлина и падна от коня си с лице към земята. Видя той тази светлина! Светлината не може да се разпъне, светлината не може и да се изгаси. Хората обаче и тази светлина изопачават, използват я за зло. Ще кажете: „Как?" Ами онзи човек,

7

който гони неприятеля си, не използва ли светлината, за да го намери някъде по пътя и да го убие? Как употребяваме ние светлината, която Бог ни е дал да използваме като разумни човеци! Срещнеш своя непрщлтел в гората, теглиш му куршум и го убиваш. Казват: „Тъй е писал Господ." Не, не говорете така! Това не говори този Христос, който е бил разпъван, а говори онзи Христос, к о й т о никога не е бил разпъван. Христос, Който никога не е бил разпъван, казва: „Учете ги да пазят благото, което съм. ви дал, и ето, аз ще бъда с вас до скончанието на века. Амин!" Това свещено име — *амин* — то е името на онзи Бог, Когото египтяните знаеха. Те Го наричаха *амен*, но то не е така. *Амин* го наричаме ние. И когато някой човек бактиса — к а к т о българите често казват „бактисах от живота", — употребява думата *амал*\ Като каже българинът *аман*, той се обръща към Бога и казва: „Господи, помогни ми Ти в тази беда, ни кой не ми помага!" Като каже *аман*,

избавлението идва. *Аман* е името на Бога. Едно време в Сирия имаше някой си Аман, носеше свещеното име на Бога, и той искаше да избие евреите, но окачиха този Аман на бесилка за едно престъпление, с което наруши Божия закон. И съвременните хора, които се кръщават с името на възкръсналия Христос, които носят свещеното име на Бога, а проповядват смърт, ще увиснат горе ма въжето като този Аман. Онази бесилка, която с те пригответели за другите, сами ще увиснете на нея, сами ще паднете в собствената си клопка.

Вие ще кажете: „Кажете ни нещо ново!“ Ето, ново ви казвам: никой няма право да разрушава онова, което Бог е създал!

Никой няма право да позори чистия и свят живот, който Бог му е дал! Никой няма право да изопачава и да осквернява своя ум, който носи светлина и свобода за неговата душа!

Никой няма право да опетнява и опозорява своята чиста душа!

Никой няма право да греши! Никой няма право да безобразства, да върши престъпления, да осквернява своите братя и сестри! Никой няма право да осквернява, да обезчестява своята майка и своя баща! Де е този морал на съвременните хора, които казват, че това учени е, което се проповядвало, не било право? Аз викам днес тези хора на съд пред Господа! Де е моралът на съвременните хора? Де е моралът на съвременната Църква? Защо изпрати Господ на Земята тези свещеници, да се облекат със златни дрехи ли? Най-после, защо ви изпрати и вас Господ? Ние всички седим пред престола на великия Господ, Който ни даде живот. Защо седим ние тук — да служим

8 \

на хората ли или да служим на Бога? Първо трябва да служим на Бога, да знаем, че имаме един чист и свят живот, че имаме един велик идеал, който трябва да постигнем! Какъв е този идеал? Да, велик идеал е да дойде за вас този тържествен ден, да се стопли вашата душа и да почувствате — поне за половин час от живота си, поне за един момент — какво нещо е великата Божия Любов, която може да ви разшири толкова, че да обхванете в себе си целия свят. Велик момент е този — да почувствате тази висша интелигентност, да почувствате връзката между всички същества, от най-малките до най-големите, да почувствате това Великото, което наричаме *Амен* или *Амин*, или както индусите Го наричат *Лумен*, или както други Го наричат *Аум*, или както евреите Го наричат *Иехова-Иаве*. Българите пък казват *наяве*, значи всичко разумно трябва да бъде *наяве*, всичко разумно трябва да става пред онази разумна виделина, която носи топлина в себе си, която носи още светлина и свобода за човешката душа.

И този, живият Христос, Който никога не е бил разпнат, се обръща днес към вас и Ви запитва: „Вие, които ме слушате

днес да ви проповядвам, какво направихте заради мене, откак с т е дошли тук, на Земята? Опазихте ли моето Слово, опазихте ли моя закон? Просветнаха ли вашите дела пред човеците Г Някой ще каже: „Е, братко, остави тази работа!" Не, аз питам всички ви, няма да гледаме какво са направили другите, няма да се съдим, но всеки от нас трябва да си даде о т ч е т какво е направил! Аз не искам да ви съдя, но този, живият Христос на справедливостта, Ви пита! Той казва: „Братя, Върнете се от този път! Не е този пътът, който води към Бога, към Любовта! Върнете се и погледнете към Бога, Който още преди 2000 години е казал: „О, Израилю, върни се към Мене!" Той се обръщаше към онзи Израил, който вършеше всякакви престъпления. Прочетете цялата свещена история, да видите какъв разврат, какво насилие е съществувало тогава! Върнете се към мене, обърнете се към мене и живи ще бъдете!" И днес този, живият Христос, се обръща към цялото съвременно християнство и казва: „О, вие, които се именувате синове на сВетлината, Върнете се към мене!" И аз чета по вашите лица тревога, недоволство, смущение за дребни работи. Някой написал някоя книга и книгата му не се разпродава много — т ой е смутен. Някой не е произведен В по-Висок чин — смущава се. Някой изгубил службата си — смущава се. Някой мъж не живее добре с жена си — смущава се. Някой ваш близък

9

с болен и умира — смущавате се. Някой проповедник се смущава, че не искали да го слушат. За тия и за много още неща се смущавате, но единствената тревога за вас трябва да е тази, че не вървите в правия п ъ т . Единствената тревога, която действително може да ви смущава, е тази, че вие с т е се отбили от Божия път. Туй отбиване не е постоянно, но в нас има едно лъкатушене, ние искаме да примирим злото с доброто ; ние искаме да примирим безобразията с красивото; ние искаме да примирим любо»вта с омразата; ние искаме да примирим мъдростта с безумието. Примирие може да съществува само между двама разумни хора. Любов може да съществува само между двама интелигентни, честни, справедливи, благородни хора. Между безумни зора любов не може да съществува. Това трябва да знаете! И сега — ние трябва да изменим това направление на живота си и да искаме да се научим от този, живия Христос, Който ни говори. Чудни са хората, когато някой казва: „Аз чух гласа Божий." Да, чул гласа Божий. Пророк Илия чу гласа Божий, но се възнесе на небето. Този, живият Христос, чу гласа на Бога и възкръсна от гроба. И всички онези апостоли, пророци, светии, праведници, които чуха гласа Божий, възкръснаха, станаха и напуснаха земята и сега живеят на небето. Някой казва: „Аз чух гласа на Бога." Не, приятелю, ако

беше чул гласа на Бога, ти нямаше да бъдеш един обикновен човек, нямаше да бъдеш чюбек на условията, ти щеше да възкръснеш. Ти щеше да бъдеш човек на какво? Аз ще ви оставя сами да си разрешите въпроса на какво щяхте да бъдете хора. Казва Христос: „Учете ги да пазят!" Какво трябва да пазят? Какво трябва да пазим на първо място? Настана вече ден, когато трябва да осветим Любовта. Ние трябва да се повърнем: мъжът към жената, б р а т ъ т към сестрата; всички хора, от най-малкия до най-големия, трябва да определим един ден за осветение на Любовта. Нали е казано, че Бог е Любов? Любовта винаги се отличава, със закона на изобилието и примирieto. Дойде ли Любовта, зще ще почувстваме, че сме в един велик свят, красив сам по себе си, свят на мир и изобилие. За да има мир, Всички трябва да отворят хамбарите си, и то доброволно, з не с насилие, не с остен. С морален остен и волът оре, и проповедникът проповядва, и свещеникът служи, и Войникът се бие на бойното поле, и жената готви вкъщи — навсякъде има ред и порядък, но това не е живот. Ние знаем този остен. Не, морален устой трябва да има! Този остен е за полумразумните хора. Тоягата е за полумразумните хора.

10

Любовта, Мъдростта и Истината — те са за напълно разумни хора, които разбират тия закони, защото само те ще осмислят нашия живот и ние само така ще Възкръснем. Сега всички •говарят, че трябва сВобода. Всички хора по сбета, Във Всички камари, търсят начин за придобиване на сбободата, търсят начин за създаване на една истинска Вътрешна Връзка б домовете; всички търсят начин как да живеят добре, по един лю-боВен начин — майка със синоВе и дъщери, мъжът с жена си, братът със сестрата и т.н. Слугата търси начин как да угоди на сбоя господар. Има един начин. Кой е той?

„Идете и научете ги да пазят всичко, що съм ви рекъл; и ето, аз ще бъда с вас до скончанието на века. Амин!" Някой казва: „До скончанието на Века ли?" Да, този, жиВият Христос, Който никога не е бил разпъван, казба: „Понеже разпънаха онзи чоВек, когото бях пратил на Земята, за да им каже моята заповед, идете вие сега да проповядвате — и аз ще бъда с вас до скончанието на Века. Всичкия този ред и порядък аз ще го изменя. Ще скончая този век*" Вие днес с т е свидетели, ние сега сме пред скончанието на този век. Иде сега новата епоха! Всички хора искат да задържат старата култура. И ако някой се осмели да каже, че иде нещо ново, те са в състояние да го обесят. НоВото ще донесе спасението на човечеството. Нс-Вото ще донесе оноВа истинско братстВо — не да се подкуп-Ват хората, но онова истинско братство, което ще даде условия на всеки да се прояви тъй, както трябва.

Та казвам: всеки от вас трябва да събуди в себе си Божественото. Той трябва да се запита: „Защо съм пратен на Земята?"

При първата спънка вие ще си кажете: „Лз съм пратен да оправям света." Господ не ви казва да оправяте света, но ви казва: „Идете и ги учете!" На какбо? „Да пазят това, що съм ви казал." Да кажем, че някоя сестра не може да живее с мъжа си. Какво трябва да направи? Тя трябва да повика своя възлюбен и да му каже: „Слушай, Господ те създаде по образ и подобие па себе си. Той Внесе Любовта, Мъдростта и Истината в твоята душа. Ти трябва да пазиш всичко това, което Господ ти е дал, което е вложил в тебе. Доста си се перчил пред мене с тия панделки, доста си ме плашил със своя остен и със своята тояга! Този остен може да показваш на воловете, а на мене покажи тази Истина, която е вложена В душата ти. Ако ти не искаш да ми покажеш тоба нещо, Втори път няма да ме видиш." Веднъж каже ли това нещо, тя трябва да го направи. Сегашните жени са големи герои. Тя каже това нещо на мъжа

11

си и си излезе, но не се лшнават и 4-5 деня, тя вече праща „сватове" до мъжа си да го уговорят. И мъжът прави същото: напусне жена си, по след 4-5 деня и той се връща. Това са героите на съвременния свят. Не, не е така. Когато една жена напусне дома си и каже на мъжа си, че повече няма да я види, какво^ означава това? С туч! тя иска да му каже: „Такава, каквато ме знаеш, да се карам и сърдя, повече няма да ме видиш. Ако дойда втори път, ще дойда с Любовта, с Мъдростта и с Истината — и ти няма да м;с познаеш." И мъжът, като напусне жена си и й каже, че бтор-и път няма да го види, то значи, че: „Такъв, какъвто съм бил досега, както съм те бил, хукал, няма да ме видиш вече, но втори път ще дойда при тебе с Любовта, с Мъдростта и с Истината — и ти няма да ме познаеш. Ти ще ме видиш вече под о&раза на Любовта." И когато синът каже на баща си: „Татко, ти няма да ме видиш повече", то значи: „Аз изяхох и изпих богатството ти, но втори път ще ме видиш с Любовта, с Мъдростта и с Истината." Това е новото учение! За да моясе да се разбере учението на живия Христос, Който никога не е бил разпъван, изисква се една свещена душа, чиста като кристал. Някой казва: „Какво нещо е моралът?" Лз ще ви кажа какво нещо е моралът.

Има два вида морал. Ще ви дам сега една максима, тъй както аз схващам морала. Аз взимам числото 10. Представете си, че имате 10 извора, ко-ито дават чиста, хубава вода. Първият извор е този, който дава нектара на живота. Като пият хората вода от него, Възкръсват. Всички останали извори са малко или много опетне ни Ако някой с пил от първия извор и дойде да пие от останали.и т е , той върши едно морално престъпление.

Той е изгубил своята духовна интелигентност. Той няма право да пие от другите извори! Хора, които не пият от другите извори, освен от първия, са идейните хора б света. И Писанието казва: „Гървият извор е Бог.“ Той е единственият, от който к а т о пият, хората възкръсват, Онзи, който се е учил от Бога и отива да се учи от хората, той се опетнява вече. Наученият от Бога няма защо да се учи от хората. С хората той мозкс само да се разговаря по един разумен начин, може да им покаже любовта си.

Сега ще ви представя другия морал, по който светът върви. Аз започвам пак с числото 10. Има 10 извора с хубава вода. Човекът в света започва да пие от десетия, после от деветия, от осмия, от седмия, докато най-после достигне до първия. Дойде ли до първтя, повече няма право да се връща
12

назад. Вие сте пили вече и от десетия извор, пили сте някога и от първия. Сега отново дойдохте до кой извор? До първия. Там седят ангели със своите мечове. Казвате: „Страшни мечове!“ Да, онзи, който дойде да пие от този извор, ще мине през огън. Той трябва да се пречисти и да покаже, че неговата душа е абсолютно чиста и е готов вече да извърши всичко за Бога, за своя ближен и за себе си. Той е готов за славата Божия и за доброто на своя ближен да извърши всичко, което се изисква от него.

Та казвам: ако ние бихме слушали Този, живия Христос, неразпънатия Христос, лесно бихме постигнали всичко това. Някой казва: „Защо не се оправи светът?“ Че как ще се оправи? Ние и досега още се молим на разпънатия Христос, а не на живия. Ние навсякъде виждаме все разпънатия Христос. Не се лъжете! Време е вече да се снемем от кръста разпънатият Христос! Апостол Павел казва: „Ние вече не познаваме Христа, както по-рано Го познавахме.“ Някой казва: „Ти вярваш ли в Христа?“ В кой Христос? В разпънатия Христос ли? Не, аз вярвам в онзи Христос, Който никога не е бил разпъван. Аз зная, че онзи посланик на Христа, когото хората разпнаха, дойде да им покаже, че техните сърца са развалени, затова Го разпнаха. Той беше един пробен камък, който показва, че хората още не бяха готови за тази велика Любов. Туй е, което може да ни съживи и да ни покаже, че време е вече да приложим това учение. Някои от вас са чели Библията и Евангелието, някои не са ги чели, но всеки може да разбере дали е истина това, което ви говоря, или не. Има една велика Истина в света, тя е следната: вие живеете. Има една велика Истина в света, тя е следната: вие мислите. Има една велика Истина б света, тя е следната: вие страдате. Великата Истина е това, че Вие живеете, но за кого? За Любовта. Велика

Истина е това, че вие мислите, но за кого? За Мъдростта, Велика Истина е това, че вие страдате, но за какво? Че сте се отклонили от Божия път. Следователно страданията ви показват, че между вашия живот и вашата мисъл няма единство. И сега — като естествено психологическо последствие от това иде законът, че навсякъде по света — в Германия, във Франция, в Англия, в Америка — се явяват ред писатели, философи, учени, които посочват на хората ред методи и правила: как трябва да се постъпва, как трябва да се живее. Но с всички тези методи се е злоупотребило и днес се вършат престъпления повече, отколкото когато и да било друг път. Тогава

13

хората се запитват: „Какво трябва да вършим, за да не правим престъпления?" Всички трябва да бъдем разумни! Всички трябва да обичаме поне едно същество в света. Ние не можем да обичаме себе си. Човек не може да има себе си като обект. Трябва да има една жива душа в света, която да обичаме, но не както сега се обича. Вие трябва да обичате една душа тъй, както обичате Бога. Образец да е вашата любов! Онзи, когото обичам, трябва да бъде за мене идеал.

Идват някои при мен и ми казват: „Учителю, ти трябва да ни обичаш." Аз казвам: „Аз мога да обичам само онези хора, които са чисти, идеални." Чудни са хората, когато говорят за Любовта! Аз не знам какбо мислят за Любовта, какво понятие имат за нея! Дойде при мене някой, който е пил от десетия извор, и ми казва: „Пийни малко от тази вода!" Казвам: „Не мога да престъпя свещения закон на числото едно. Мога да извикам друг някой да пие заради мене, но такъв, който още не е пил от числото едно. Има начини, чрез които мога да угодя на вашите желания. Но кога? Когато не съм пил от чистата вода, когато не съм тил от извора на числото едно. Но когато съм пил, не мога; колкото да ме викате и молите, не идвам. Следователно онази душа, онзи човек, който иска да го обичам, трябва да е пил от извора на водата, от числото едно. Казвате: „Каква е тази Любов?" Ще я познаете. Друг някой казва: „Аз те много обичам и за тебе имам високо мнение."

Да, но ако в стаята ми влезе някоя млада мома и остане при мене цяла нощ, този същият ще каже: „Аз измених мнението си за този човек. Снощи при него имаше една млада мома!" Тогава аз ще ви показка един друг морал, по който да съдите нещата. Вие, които ме съдите, ще ви дам да изпиете една чаша с чиста вода и ще ви накарам да проверите дали тази вода излиза от вас тъй чиста, каквато е влязла през устата ви. Ако водата излезе така чиста, както е влязла, тогава аз приемам прегрешенията си, но ако не излезе така, тогава какво ще кажете? Тогава вие ще си носите греховете. Разбирате

ли ме? Аз имам морал, аз имам норма, по която съдя. И когато някой ми каже, че един-кой си брат е крив, аз ще си кажа: преди да се произнесе, трябва да видя тази вода, която ще изпия, дали ще излезе чиста от мене или не. Дали един човек е грешен или не, аз веднага мога да проверя. Следователно когато вие се произнасяте за престъпленията на някой човек, спрете се в себе и си кажете: „Божествената вода, която ще изпия от чашата, чиста ли ще излезе от мене?" Този М

опит ще направят и ангелите с вас. Аз не говоря за обикновеното наше тяло, не говоря и за обикновените наши чувства, мисли и действия, но говоря за нашето духовно тяло, за нашата и |;| душа, която е толкова чиста, но по някой път и по нея се намират пращинки и тя трябва да се чисти. Туй учение значи не е за нашите тела, то е за нашите умове, за нашите сърца. Преди няколко време аз посетих една млада неженена сестра, болна, която казвала, че Господ ѝ го&орил. Господ я поставя на изпит, дава ѝ една болест, заболява я силно корем. Тя употребява всички методи, които знае, прави си молитви, но нищо не помага. Най-после казва: „Викайте Учителя!" Отивам при нея, казвам ѝ: „Вяра трябва!" Тя ми казва: „Моята вяра не помогна, но дано твоята вяра помогне! Ти ще се молиш ли за мене?" Нищо не ѝ говоря, казвам и само: „Вяра се изисква, вярата на онзи, живия Христос. Ти си поставена на изпит. Ще обикнеш болестта, ще ѝ дадеш едно голямо угощение, един банкет, ще ѝ покажеш любовта си! А ти искаш тъй, изведнъж да я изпъдиш навън. Но тя е по-силна от тебе. Болестта казва: „Не излизам оттук!" Решиш ли се да я приемеш, ще се разберете с нея." Тази сестра ме пита: „Какви компреси да си турям, топли или студени?" Топли компреси, защото студенината е омраза, а топлината е любов. Покажете на болестта любовта си — и работата ще тръгне добре. Всички съвременни лекари обаче препоръчват студени компреси. Те казват: „Клин клин избива." Действително така е, но то се отнася при цепенето на дърва, а не и при болестите. Клин не може да урежда човешките работи.

Сега — в света се изисква едно учение, според което да знаем как да уреждаме живота си. Има правила за това. На всички съвременни хора, които са се родили вече, както и на тия, които в бъдеще ще се раждат, ние можем да им покажем начини и методи, чрез които грехът никога да не стъпва в тях. Всяка жена, която иска да стане майка, която иска да роди едно Божествено дете, което да служи на Бога, никога не трябва да допуска нито едно лошо чувство в сърцето си, нито една лоша мисъл в ума си, нито едно лошо действие в душата си. Тя никога не трябва да се съблазнява! Е, как мислите,

ние, съвременните хора, не се ли съблазняваме в Бога, не се ли съблазняваме в този, живия Христос? Всички хора казват: „Защо Господ направи такъв света?" Не, Господ ни изпитва. Мислите ли, че всичките престъпления, които се вършат в света, се вършат все от този, живия Христос? Казват: „Гос-
15

под е наредил нещата така." Не, аз, доколкото зная, на Господа никога не е дохождало наум да измъчи някоя душа, нито да избърши някакво престъпление. Ла, когато някой човек греши някога, Господ ще му изпрати страдания, но за да го спаси. Или когато някой е болен и Господ го лекува, ще му изпрати страдания, но те са необходими за неговото лекуване.

Казвам: туй учение трябва да се приложи¹. Къде трябва да се приложи? Христос казва: „Идете и научете ги да пазят всичко, което съм казал." И вие, които излязохте от нашия дом, знаете ли преди колко години сте излезли? Ще кажете: „Лие сега се родихме." Че как пгъй, ако сте се родили сега, за толкова кратко време се огре шххте? И вашата философия ще мяза на разсъжденията на оази турчин, който като слушал един грамофон да пее турски песни, казал си: „Че кога дойде този грамофон тук и вече се научи турски език?" Не, онзи, който е накарал този грамофон да говори и да пее, той е знаел турски, а не тази плоча. Плочата сама нищо не знае. Така също и Онзи, Който е написал всичко В нашите мозъци, Онзи, Който е написал всичко в нашата душа, Той всякога е вътре в нас, Той никога не е идвал на Земята, Той никога не се е въплътявал. Мнозина са идвали на Земята, мнозина са се въплътявали и са носили Неговото име, но Онзи, Абсолютният, на Когото хората не знаят името, никога :не е идвал б човешка форма на Земята. Той само се е проявява-ч. И нас сега искат да ни убедят, че Онзи, Непостижимият, Който е създал всичко в света, ще се облече в една човешка форма и ще дойде на Земята да Го хванат хората и да Го раз.пнат. Не, това е несъвместимо с Божествените закони! Писанието казва: „Ще се всели Бог, но няма да се въплъти."

Как ще се всели? Той ще живее между човешките души, ще живее и между ангелите. Той може да живее навсякъде. Той изпълва всичкото битие, изпълва всичките светове, изпълва всичките слънчеви сист елш — и все пак остава още една непро-явена част от Него. Им а още нещо непроявено от този велик Господ и в цялата вечност Той не може да се прояви. Следователно вечността е еди н начин, чрез който Господ може да се прояви, но и б тази вечност пак няма всичките форми, чрез които Той може да се п рояви напълно. Това е най-красивото в света. „Идете и ги научете!", казва Христос. На какво? Че Бог е Бог на ЛюбоВта. Идете и ги научете, че Бо?, е Бог на

Мъдростта. Идете и ги научете, че Бог е Бог на Истината.
Идете и ги научете, че този Бог обича милосърдието, обича
16

кротостта, обича въздържанието, обича всичко онова, което
И- Г'(чвишено и благородно, обича всеки подтик, колкото и да
с малък.

11якои от вас, които ме слушате, казвате: „Речта на този
И |'к е тъй впечатлителна, той иска да запечата нещо в нас."
и-, пазил ме е Господ от това! Аз не съм някой печатар, та да
тпечатвам. Ако запечатвам във вас, вие ще замязате на някоя
книга. Лз съм от онези, които пишат Свещената книга, но
пиша тъй, както пише светлината. Моето писане не се отпечатва,
но събужда, то е живото Слово. Казвам: проявете оно-
1.1. което е всадено във вас! То е Божественото у вас. Всички
имате в себе си нещо добро. Облечете тази Божествена дреха!
Всички вие търсите Любовта, нали? Проявете се в любов-
та си! Най-първото нещо в света — всички трябва да дойдем
до този закон: да обикнем Бога! Всички казват, че Бог не може
па се обича. Питам тогава: кое обичаме ние в света? Нали
обичаме светлината? Нали обичаме топлината? Можеш ли да
обичаш туй, което не е топлина? Защо обичате Бога? Вие каз-
вате: „Ние направо не можем да обичаме Бога, но Го обичаме
чрез светлината, чрез топлината." Щом е тъй, аз ще си отворя
очите на четири, за да възприема светлината, ще си
туря после ръцете срещу топлината, за да възприема повече
топлинка. Всичко, което носи живот, се обича. И сегашните
хора казват, че Бог не може да се обича! Може да се обичат
само онези души, които обичат огъня на Любовта. Ние казваме:
иска влезе тази топлинка в мене, аз съм готов да я възприема.
Мога ли да обичам онзи студен камък? Мога ли да обичам
леда? Мога ли да прегърна студения труп и да кажа: „Ох, колко
те обичам!" Вие сте чудни! Отива някой и целува мъртвия
труп. Казвам: не целувай мъртвия труп! Казвате: „Какво испо-
читание към мъртвия!" Някоя жена измъчвала мъжа си, пържила
го на шиш, а като умре, ще отиде да го целува по десет
пъти и ще казва: „Ох, колко много скърбя!" Ако ти действително
обичаше мъжа си, ако наистина скърбиш за него, той нямаше
да умре, но щом е умрял, значи ти не го обичаш, нито скърбиш
за него. Някоя жена плаче, скубе си косите за мъжа си, но аз
казвам: ако ти го обичаше, той нямаше да умре, а това сега е
само далавера. Ти ще обичаш този твой мъж, този твой брат,
докато е жив! Ще го прегърнеш, ще му дадеш една свещена
целувка — като на брат, ще му кажеш, че б тебе Бог живее и ще
му кажеш: „Братко, аз искам ти да живееш и аз да се радвам с
тебе!" И той да каже същото: „Сестра, аз искам ти да живееш
г. Университетът на Дутата 9Ъ "Ст." и . I . .роб'

ШУМЕН

17 н

и аз с тебе да се радвам."" Л какво прави днес някоя жена? Пред хората си скубе косите, плаче за мъжа си, а вътре казва на своя любовник: Добре че умря1 мъжът ми, та да сме свободни." Вие иде кажете, че не тряб-ва да се разправят тези неща. Да, но тези неща се разправят горе, на небето. Там говорят, че хората не пазят Божия закон тъй както трябва.

Днес, като ви дър^кя тази беседа, какво ли ще кажете?

„Този човек иска да ни сметне нещо." Не, аз като говоря, имам страх. От какво се страхувам? Да не би да кажа нещо, което да не е вярно. Аз се стр азсувам да не кажа нещо, което да не е съгласно с Божията Любов, с Божията Мъдрост, с Божията Истина. Само пред Бога имам страх, затова претеглям своите думи. Всички трябва да имаме един свещен страх! Та когато казвам, че трябва рла бъдем герои, повтарям: нека бъдем герои, нека имаме пред себе си един меч, нека бъдем военни, но за да защитаваме Истината! Нека Истината бъде за всички ни едно бойно поле, на което да се подвизаваме! Тя е една велика наука за живота. В туй учение всички можем да се подвизаваме. И всички съвременни науки, и всички съвременни изкуства, и всички съвременни занаятия трябва да минат през този свещен огън, за да се облагораждат. Всичко това трябва да се прояви в нас.

И казва този, живият Христос, на своите апостоли: „Идете и проповядвайте!" Вие вярвате ли в това? Аз не казвам, че вие не вярвате, но пиппам: съвременният християнски свят вярва ли в това? Съвременните християни пият от водата на тия извори. Те са запознали от десетия извор, но до първия номер още не са дошли. Съберете из целия свят разните християни и вижте колко различни вярвания имат, на колко различни езици говорят, та като се съберат, цяла галиматия става между тях — не могат да се разберат. Като дойде някой съботянин, той ви говори за съботата. Като дойде някой православен, той ви говори за иконите, за светците. Като дойде някой евангелист, той ви говори, че трябва да слушате Писанието и от него да не се отделяте нито на йота. Като дойде някой баптист, той ви говори, че трябва да бъдете кръстени, и то от някой бапт истки проповедник, но не като дете, а на 33-годишна възраст.. Аз не казвам това за упрек, но това са човешки схващания.

И тозц, живият Христос, днес казва: „Идете и учете!" И аз турям думите на живия Христос и казвам: „Научете себе си на Божията Любов, науч е т е себе си на Божията Мъдрост, на-

18

чете себе си на Божията Истина! Възприемете Божественния

„Г"чп и живеете в съгласие с Бога!" Това е, което живеят Христос днес говори на сегашния свят. Щом възприемем това Чснис, всички страдания, които имаме, всички неволи, които | (иществува, всички терзания ще изчезнат. А те са действително ужасни. Разгледайте съвременните болести и Вижте каква язва представляват те за човешката душа и как я разяждат. Ако гледате като ясновидец, ще видите, че в човешката душа — туй духовно тяло на човека, човешкото сърце и човешкия ум — е пълно с такива язви, които го разяждат. Гс < ;1 резултат на човешките мисли, чувства и желания, които правят човека неспокоен, недоволен от себе си, Единство-1Н111) нещо, което може да ни излекува, то е Божията Любов, ято трябва да проникне цялото ни същество. Някои казват: „Божията Любов е само за стари хора, не и за млади, оживялата Мъдрост е само за умни хора, ие и за млади." Значи оживялата Любов и Божията Мъдрост са за тези, които сега ират. Не, Божията Любов е за всички! Тя е за млади, които родени чисти, и за стари, които са изживели своята младост (<>(|п В един разумен живот. Тя е за младите, които носят ега тази чиста вода. Нека пият от нея. Тя е и за стари, които са запазили до края на живота си този Възвишен идеал. "ека всички пият от това чисто учение!

Този Христос, Когато трябва да Възприемем в себе си, ще стане като едно звено между всички ни. Той ще се всели във В< инца ни. И тогава някой казва: „Да видим Христа!" Можете да Го видите. Ще кажете: „Ние сме много грешни." Нима онези хора, които гледат Слънцето, са праведни? В сегашния свят пова, че много хора не могат да видят и да чуят Господа, то, защото техните господари са ги затворили. Когато някои крадци откраднат овци от стадото на някой овчар, те затварят тия овци някъде на дълбоко, за да не могат да чуят гласа на овчаря си, та като го познаят, да тръгнат подире му. И тъй, спасението на света ще стане само тогава, когато ние от душа извикаме към Бога: „Аман!" Когато и цялото човечество извика същото, тогава Господ ще го чуе и ще спаси света. Няма да кажем: „Аман, бактисахме от света!" Не, трябва да кажем: „Господи, Ти, Който създаде света, спаси ни - и ние ще живеем отсега нататък само за Тебе!" И сега — аз няма да кажа, че живеят Христос иде отвън, но Неговата светлина прониква навсякъде. Няма животно в света, което да не чувства Неговата Любов. Има известна мъртва материя,

19
рия, която още не е почувствала Любовта на Бога, но тя тепърва ще я почувства. Всички живи същества, които имат любов в себе си, ще почувстват тази Любов. Тогава ще се създаде един нов организъм, едно ново тяло. Старото ще изчезне,

ще мине, а новото ще се трансформира като буба.
, Следователно всички хора ще се трансформират вътрешно,
духовно — и по мисъл, и по чувство, и по воля. И тогава
питам: кое е най-хубавото в света? Не е ли най-хубавото да
имам познанието с т о з и Христос на Живота? Има ли нещо
по-хубаво от това да бъдеш в съприкосновение с Любавта,
която стопля сърцето ти? Има ли нещо по-хубаво от светлината,
която осмисля всичко? Има ли нещо по-хубаво в света
от свободата? Няма!
-' И тъй, като се върнете сега дома си, аз ви поканвам да
научите себе си на т р и неща: да имате Любов без омраза; да
имате Светлина без се-н ки и да имате Свобода без ограничения!
Бесе

КОЕТО ДАВА ЖИВОТ

, ихътеонова, което дава Живота

(Евангелие от Йоана, 6:63)

.Лухът е онова, което дава живот."

Ще поставим това изречение според сегашните схваща-

11П.1 Лухът — тоВа е основата, върху която всичко се гради.

Върху тази основа могат да изникнат всички неща. За да се Иркяжат някои идеи, все трябва да допуснем известни истини, известни факти като реални. Само така можем да направим дадени идеи очевидни.

г.мисствуването на Духа — тъй както ние го разбираме

не може да се докаже по един материален начин. Човек има

гиш чувства, пет сетива, спътници в неговия живот, чрез

Къито той се запознава с външната природа, И затова пие

Юзваме: аз Видях това нещо, чух го, помирирах го, вкусих го,

[опипах го. Питам ви: мислите ли, че това, което сте видели

I I »чете си, е нещо реално? Вечерно време в сън вие ходите по

какви ли не места, ставате царе, князе, правите какви ли не

чудеса, но като станете сутринта, виждате, че пак сте съ-

ишат човек. Защо се занимавате с тия илюзии вечерно време?

1!п какъв закон стават тия неща? Учените хора казват, че

това са илюзии, че това са халюцинации. Да, но това не е

научно обяснение. Що е илюзията, що е халюцинацията? Тези

думи трябва да се изяснят в техния дълбок вътрешен смисъл.

Казват за някого: „Той е вагабонт." Питам: какво лошо има в

тази дума? Вагабонт е този човек, който ходи от едно място

на друго. Българите казват вагабонт на този човек, който

обича да пипа в джобовете на хората. Значението на тази

дума не е лошо. Вземете после думата „шансонетка". На френски

език тази дума означава жена, която пее, а на български

означава лека жена. Виновна ли е за това думата, че са й придали

такъв изопачен смисъл? Питам: кой е онзи закон, чрез

който думите се изопачават и приемат съвсем друго значение

от същинското? Защо се туря такъв изопачен смисъл на някои

думи? Казват за някой човек, че е сектант. Какво лошо има в

21

тази дума? Да си сект а и т значи да си част от нещо цяло.

Земята представлява един сектор от цялата Слънчева система.

Слънцето е един сектор от целия Космос. Какво лошо има

в това? Хората наричат сектант този човек, който обича да

разрушава. Кажете ми тогава: има ли в света същество, което

да не обича да разрушава? Майките, които минават за най-

идеални — и те разрушават децата си. Има котки, които изяждат

малките си. Също т ъ й се срещат в природата животни,

които изяждат малките па други някои животни, за да поддържат

своите малки. ЪЛ след всичко това казват: „Това е природа."

Не, тъй както ние виждаме тия външни проявления, това още не е природа. Извадете всички тия противоречия, всички тия заблуждения от понятието *природа*. Това не е онази разумна жива Природа, която ние познаваме. Когато някои хора искат да ме убедят, че всичко това, което сега става, е природа или най-малкото, че то става по законите на разумната Природа, знаете ли на какво мога да уподобя аз тия твърдения? То е все едно, ако някой човек събере около себе си 30 000 дрипави недоразвити деца и иска да ме убеди, че те са гениални, че могат да свирят добре. Не, тия деца не са гениални и днес не могат да свирят. „Ама за в бъдеще ще излезе нещо много от тях.“ Тези деца днес не могат да свирят, засега от тях не може да излезе нищо. Л какво може да стане от тях за в бъдеще — то е друг въпрос. Нека го&o-рим на един разбран език. И тъй, Духът е онова, което дава живот. И след всичко това съвременните хора наричат живот този, който е пълен с болести, със страдапия и с какво ли не още. Не,- да боледуваш, да си болен — т о в а не е живот. Да губиш — това не е живот. Да си смахнат — това не е живот. Да се съмняваш — това не е живот. Да мразиш — това не е живот. Най-първо ние трябва да определим какво нещо е животът. Животът е определен строго мат-ематически. Онзи, който се интересува от живота, трябва да знае, че той е една строго определена математическа ве-личина. Истински живот е онзи, който изтича от Духа. Има Яживот, който не изтича от Духа. Сега няма да се спи рам, върху онова обикновено понятие за живота, но казвам, че т о з и живот, който произтича от Духа, това е великото, разумш.ото начало б света, към което всички хора се стремят. Човек трябва да бъде много разумен, за да разбере какво нещо е Ясивотът на Духа. Той трябва да бъде не само разумен, но и много гениален. Има хора с неформени идеи, които едва се пробуждало от сън. Те са едва по на две години

22

\

І пи, че Духът им говори. Духът е основата на живота и им 11(\:< І < л произлезли всички малки духове, всички малки души- І ІІ | вста. Този-Дух индусите наричат Брама, окултистите наричат Адам Кадмои, евреите го наричат Йехова, но всич- Е| шии имена съдържат все една и съща идея. Това се отнася |.1Ми ч11 степента на разбирането. Духът е великото, възви- •" мишо в живота. Съвременната наука под Дух разбира М< >На нещо, което прониква цялото пространство, или онази М>|)в1 а материя, която носи в себе си чистия, девствения, пщения Живот. Ако имате от тази първична материя, пщ мини първичен еликсир на живота само една стомилионна ч.и 1п от милиграма, вие ще направите чудеса с нея. Но за да

п (Кършите чудеса, вие трябва да разбирате законите на тази първична материя, защото и тя, от своя страна, си има свои Йони.

Когато човек изгубва живота си, той го изгубва по особени причини. Човек може да изгуби живота си. Всички вие сте Шпитвали това нещо. Дойде ви някоя голяма радост и вие се твате, като че сте на небето, но тя трае само 1-2 секунди и след това я изгубвате. Когато имате тази радост, това показва, че Вие сте в съприкосновение с Бога. Това обаче се отнася до душата. Ние говорим за душите, но знаете ли какво Нещо е душата? Каква форма има душата? Всяко нещо трябва •и има своя форма, своя тежест. Видимите, проявените неща трябва да имат своя форма. Значи душата сама по себе си не седи в известна форма, но формата е само нейно проявление. Засега съвременната наука е достигнала дотам, че е намерила толкова чувствителни везни, с които може да претегля Маже и една десетмилионна част от милиграма. В такъв слу- '|. |ц учените хора си задават въпроса: каква е тежестта на един атом? Някои учени определят, че тежестта на един атом е около 326-квадриллионна част от милиграма. Значи като се турят пред числото 326 двадесет и четири нули, ще се определи тежестта на един атом. Можете ли да си представите какво е това число? Представете си след това колко ще тежи [ушата. Тя ще съставлява още по-малка част по тегло от ато- •и. Колко цифри, т.е. колко нули трябва да турим на това число, което определя тежестта на душата? Вие ще кажете: „Защо ни трябва тия числа?“ Чудни сте! Аз ще ви запитам: защо трябва на човека две очи? Той не можеше ли само с едно око? Защо му трябва две уши? Не можеше ли да бъде само с едно ухо? Защо му трябва една уста? Не можеше ли да

23
бъде с половин уста? Защо му трябва пет пръста? Защо му трябва два крака, с една пета на всеки крак? Не можеше ли да има четири крака? Не, човек и да иска да ходи на четири крака, не може. Той ще зсоди само на два крака. Значи всичко това не е случайно. В Природата има един строго определен закон или една строго определена причина, поради която човек може да има само две очи или само две уши, или само една уста и т.н. И като е доидъл сега на Земята, човекът реализира този строго определен план, създаден от разумната Природа. Човекът е частица от цялото и вследствие на това съзнанието на всички хора на Земята — от първия човек още и до всички сега съществуват — е съединено в едно цяло. Съзнанието на всички тия хора съставлява космическият Човек. Всички заедно съставляват едно общество и един народ. И всички народи, които са съществували в миналото, които съществуват

сега и които ще съществуват в бъдещето, съставляват органи на един народ сама, който някога ще се прояви. Когато великият космически Човек се събуди и доведе в действие своите органи, тогава на сцената ще се яви само един народ, който може да е като «французекия или като английския, или като американския, или като германския, или като японския или като китайския и т. н. . Значи всеки народ представлява сбор от разумни съществ-а, които може да са 100 милиона или 200 милиона, а може и повече.

Та за да разберем вътрешната страна на живота си, ние трябва да изучаваме своето тяло. Единственото реално нещо, с което можем да се занимаваме, това е нашето тяло.

Трябва да започнем от тялото си! Знаете ли колко усилия и труд е употребила Природата, докато създаде вашите тела? Учените хора още не са установили това нещо. Досега аз не съм намерил една статистика, която да изчисли колко милиона живи клетки има в цялото човешко тяло. За мозъка се знае, че в него има три билиона и 600 милиона клетки. В стомаха има приблизително 10 милиона клетки, но от колко милиона клетки е съставено цялото човешко тяло — това нещо учените хора още не са изчислили. За в бъдеще и това ще се изчисли. Питам: отде е взет този материал, употребен за съграждане на човешкото тяло? Не е лесна работа да се създаде едно тяло.

Като се изучава човекието тяло, повдига се въпросът за храната на човека. Как и с какво трябва да се храни човек? Като говорим за храната, повдига се въпросът за месната и за

24

- шри:1нскагпа храна. Защо човек трябва да яде месна храна |,пц|» пък трябва да яде вегетарианска храна? Това се основа на закона, че клетките на месото са много индивидуални закони, мин, :) егоистични. Тия клетки, като влязат в състава на човешкия организъм, ще му придадат своите специфични свойства. Например клетките на свинята са много егоистични. Големите аристократки са те. По-егоистични клетки от тези на свинята няма. Свинята не обича да работи. Тя си живее цял ден рови и яде. Ако се опитате да я хванете, тя ще ви крещи силно да вика, че ще я чуят на разстояние два метра. Ако хванете един вол, той няма да вика, гласа му ще ви чуе. И действително, ако оберат един богаташ, богатите ще знаят за това, но ако оберат един бедняк, никой няма да знае. За богатия всички вестници ще пишат. И това е справедливо. Следователно когато клетките на месната храна влязат в човешкия организъм, той трябва да употреби десет и повече енергия, за да ги задържи в себе си, т.е. да ги запази в известен устой и да ги впрегне на работа. А колко

-•».'.ни да изработят такива клетки? Защо са нужни тия ратници на човека, ако те му донасят едно, а завличат десет?

(ват: „Да, това е свинско месо, вкусно е то." Да, сВинско || и, което едно донася, а десет отнася. Какво има в такава лософия?

Ще кажете: „Тогава какво трябва да ядем?" Ще ядете такава храна, която десет ще донесе, а едно ще завлече. Коя е тази храна? Засега тя е растителната и плодната храна. Туй «•естествено състояние, В което е попаднал целият културен свят, се дължи на месната храна именно. Това е един чисто физиологически, един чисто биологически закон. Ако учените хора искат да спасят тази култура, трябва да започнат с \|ината. Новото поколение трябва да се създаде именно от тази фина материя, в която да не проникват никакви недъзи. I !p(1следсте какво е състоянието на охтичаВите хора. Знаете ли каква е тяхната психология? По-подозрителни, поютмъс-тителни хора от охтичавите няма. Охтичавият човек е тол-ова отмъстителен, че когато умира, иска заедно с него да ре целият свят. ТоВа се дължи на астрални микроби, които лизат В нейо. Те искат да унищожат всичко наоколо си. Те са крайни егоисти. От какво се предизвиква тоВа състояние у човека? То се дължи на неустойчивата материя в него. Зародишите на охтиката съществуват В пространството още от хиляди години. Те са създадени още от грехопаде-25

нисто на човека и не ум и р а т . Щом попаднат б човешкия организъм, те отиват най-напред в човешкия ум, после в дробовете му, след което разстройват храносмилателната система, докато изцяло не разстроят тялото му. И затова сегашните учени хора, които разбират добре тази наука, казват, че лскуВапсто па човека т р я б в а да започне най-първо от ума. Ето защо не бързай да лекуваш един човек, докато не го научиш какво нещо е хигиена. Ако срещнеш един болен човек — бил той прост или учен, ще му кажеш да си купи една елементарна анатомия и физиология и да започне да изучава своите дробове, своето сърце, своя стомах, мозък и т.н. Като научи всичко това, ще му кажеш да не греши. Само така той ще те разбере, ще знае защо трябва да боди един чист и свят живот. А сега съвременните хора, к а т о са дошли в телата си, казват: „Аз ще ям и ще пия." Ще ядеш и ще пиеш, но после зле ще патиш. Всеки човек, който се е опитал само да яде и пие на Земята, природата го е изпратила в своя изправителен дом. Кой е изправителният й дом? Тойа са гробищата.

Писанието казва: „Д.ухът е онова, което дава живот."

Ако ние имаме истинско разбиране за живота, невидими--ят свят немаше защо да праща велики Учители, които да учат

света. Ако всеки е на мястото си, тогава каква нужда има от учители, от майки и бащи в света? Каква нужда има и от учени хора? Има нещо, което ни липсва. Следователно туй, което майката може да даде, дъщерята не може да го даде. И това, което дъщерята може да даде, майката не може да го даде. Каквото е отношението на майката към дъщерята, такова е и отношението на дъщерята към майката. Каквото е отношението на господаря към слугата, такова е и отношението на слугата към господаря. Понеже има господари в света, има и слуги. Ако нямаше слуги, и господари нямаше да има. Слугите са деца на господарите. Вие иде ми кажете, че някои господари третират много зле слугите си. Казвам ви: има много майки и бащи, които също тъй третират зле своите деца. Всички майки не постъпват идеално със своите деца. Има и идеални майки, но повечето са обикновени. И учителите в света съществуват по същата причина — понеже има ученици.

Та казвам: ще имат-е предвид всички противоположности, които съществуват в света. Ще имате предвид светлината, ще имате предвид и топлината. Светът не може да се създаде без светлина и топлина. Светлината и топлината са двата полюса на битието. Когато човек иска да си почине,

26

него трябва да има тъмнина, а когато иска да работи, мълк! трябва да има светлина. Следователно дайте тъм-

нота и светлота. Си е човек, който е дошъл до положение на почивка.

»Вие: *а тъмнината, не ме разбирайте в друг смисъл, не смисляйте думите ми. Аз разбирам тъмнината в смисъл на

тъмнина! Когато природата иска да създаде някому почивка, поставя в състояние на тъмнина. Когато искате да

изложите някой предмет, вие първо го излагате на свет-

лината, а после го поставяте в тъмна стая — или в камера

за да се изгуби от действието на светлите

лучове. Лесно отворите на тази камера обкура 4-5 дупки, какво

дадете? Нищо. Образът напълно ще се изгуби. Значи ко-

гато природата иска да фотографира нещо, отваря няколко

отвори, за да проникне светлината през тях, а после ги

затваря, за да запази придобитите образи и впечатления. Очи-

на човека — това са двете отвори на тази камера об-

кура, през които всичко трябва да се отпечата. Първо ще

отвориш очите си, ще фотографираш и след това ще ги затвориш.

Вие засега само фотографирайте, още не изучавате печите.

Смешно е, когато един фотограф ходи цял ден да фо-

тографира, а като се върне вечерно време дома си, не промива

плочи и ги оставя настрана. Не, той трябва да влезе в

тъмната стая и да ги промие. По същия начин и вие

трябва да промивате вашите плочи, които сте събрали. Каеше

ми: как промивате вашите плочи? Ще кажете: „И това
Еще оставаше — да промиваме всички тия плочи!" Природата
.11ва: „Ще промиваш всичко, което си фотографирал! Ако не
.-< | промиеш, ще го изгубиш." Някой казва: „Тогава аз мога да не
ф| ипографирам, за да не промивам." Можеш, но ще се препъваш
и ще падаш на земята. По-добре с фотография, отколкото бе:*
фотография, защото във фотографията са образите на живота.
Щом имате образите, после ще придобиете и техния истински
смисъл.

Казвам: в тази велика наука трябва да се изучава човешкото
тяло. Всеки човек трябва да изучава своето истинско тяло.
Аз не говоря за обикновеното му тяло, но за истинското
тяло на човека, което не умира. Туй, което умира б човека,
това е неговата плът. Казвате: „Ами тялото на човека не
умира ли?" Не умира. Само плътта умира. Има нещо постоянно
у човека. То е истинското му тяло, което остава Всякога едно
и също. Някои учени казват, че истинското тяло на човека,
т.е. неговата душа, тежи 33 грама. Тази голяма тежест, коя-
27

то човек има днес, се дължи на посторонни налягания. Тежестта
на човека не определя неговата интелигентност. Колкото
е по-малко движението на частиците в едно тяло, толкова и
неговата тежест е по-голяма. Съвременната наука казва, че
когато движението на частиците в едно тяло се намалява,
тежестта му се увелича_ва. Понеже частиците на душата
т р е п т я т или се движат с голяма бързина, затова и тя тежи
само 33 грама. Ако вие намалите бързината на движението в
душата наполовина, т е ж е с т т а й се увеличава колкото тази
на цялата Земя. Следовател.но при сгрупирването на частиците
на телата на по-близки разстояния тяхното движение се
намалява и те увеличават. -своята тежест; когато пък вътрешното
движение на частиците се увеличава, телата стават
по-леки. Ето защо в разумния живот се изисква бърза мисъл,
както и бърза, но разумна смяна в чувствата.

И тъй, разумният жибот, който изтича от Духа, се е
проявявал много пъти в сЙета, но тъй както светът днес се
развива, това показва, че иялата Слънчева система е навлязла
в нова зона на Духа. Това навлизане е станало от 1914 година
на XX век. По този начин *1 Земята *е навлязла в тази зона. Че
действително Земята е на&лязла в една нова зона, в една нова
фаза на съчетание със Слън ц е т о , това нещо ще се докаже най-
много след 1-2 века от тогавашните учени хора. Понеже съществата
на Слънцето са много по-напреднали от хората на
Земята, това нещо оказва известно влияние върху нашата Земя.
Или с други думи казано: ние сме навлезли във връзка с една
девствена материя и зато вя очакваме възкресение. Ето защо

онези хора, които са готови за това време, ще възприемат този жизнен еликсир и ще възкръснат, а онези, които не са готови, ще заспят и ще ч а к а т още хиляди години за новите условия, които ще дойдат в бъдеще. Този нов Дух индуцитс наричат Брама; окултисти те го наричат Адам Кадмон .— или големия, космическия човек, а евреите го наричат Йехова. Съвременните учени под думата Аух разбират *неовиталшма*, т.е. живата Природа.

Туй, което се проявява от Духа, единият му полюс, е висшата интелигентност на човека, която засягат съвременните учени хора. Тази интелигентност се проявява в една малка част на човешкия образ, именно в неговото чело, в неговото лице. Голата част на лицето у човека представлява разумния, благородния човек. По челоапо, по лицето, по скулите му ти познаваш дали може да се разчита на един човек или не, дали

28

, „г той гениален или обикновен човек. В окултната наука
И н ||1п тпи правила, чрез които се изучава човешкото тяло.
н например ухото на човека, то е създадено по един
Ш11, окото — по друг начин. Ухото показва през какви усло-
шпала нашата Земя в своето развитие. То представя
кит пие. Очите също тъй показват условията, през ко-
минала нашата Земя в своето развитие. Очите или уши-
.югат да се създадат на всяко време. Носът, ръцете,
1\ и всички останали органи на човешкото тяло, показват
мин.!, по който природата се е развивала. Те представляват
и книги на природата. Всичко това съставлява една об-
1>м.| наука, която човек трябва да изучава, но за което трябва
I пм.| специално ръководство. Вие имате лица, но още не с т е
ми.мпи с тях, не знаете стойността на вашите лица. Вие
пм- нос, но още не с т е запознати с него, не знаете какъв
|- вашият нос: дали гръцки, римски или какъв друг. Вие
мтн чело и по него — ред бръчки, но не знаете какво е ва-
I Нью чело: дали като на някой гениален човек илц като на
кои обикновен човек, защото бръчките по челото на гени-
ците хора са поставени по един геометрически начин, а тия
обикновените хора — по друг начин, те са безразборно разделяни,
както може безразборно да се набръчка един плат.
Вато обличаме дрехите си, и в тях има особено иабръчква-
Всичко това, което ви говоря за чоВешкото лице, са факти,
които може да проучвате постоянно.
Вие казвате: „Това са мъчни работи." Че вие още не с т е
почнали да учите, а търсите лесните работи! Лесните ра-
Кгпи минаха. Колко време може да бо.чае едно детенце от
ПОка си? Най-много 1-2 години. Най-после майката казва: „Ще
Щпбия това дете, та ако ще, нека плаче." И започва тя да му

• I твърда храна. Вие някога казвате: „Добър е Господ." Мляко е това. „Господ ще промисли за нас." Мляко е това. Но един п нюва мляко ще се свърши и тогава и ти ще работиш, и *Ш* под ще работи. И Господ ще промишлява, и ти ще промиш-таид. Вие казвате: „Духът ще ни научи." Да, Духът ще ни аучи всичко, но и ние трябва да знаем как да учим. Ние, съвременните хора, прекарваме по-голямата част от ивота си в съмнения. Дойде ти една добра идея, но ти ще 1слиш ден, два, т ри върху нея — дали е права или не. Приемеш но верую, но започваш да мислиш дали съществува Бог или е. Лз казвам: в света има само един Господ. Дръжте се за 11его! Всичко друго е измислица, „/илл дали е истинският Бог?"

29

I

В истинския Господ има само светлина, а във всички други богове има само сенки. Всички други богове само обещава и нищо не дават, когато истинският Бог дава всичко, каквото обещае. От Него излиза ж и в о т ъ т . Всички учени същества, които се наричат богове, м-огат да станат само божества — нищо повече. Всеки силен човек, всеки учен човек може да стане адепт, може да стане божество, но не и Бог. Само един е Господ в света. Има учени хора в света, които могат да упражняват известно влияние върху другите хора. Те могат със своята мисъл да те спрат б пътя ти, могат да изменят направлението на твоята мисъл, могат да строят и краката ти и т.н. Те са опасни хора. Но смисълът на знанието не е в лошото, което хората м о г а т да си причинят едни други. Всяко знание трябва да се използва за доброто на другите. Христ о с казва: „Духът е онова, което дава живот. Плътта нищо не ползва." Това Той казва за учениците си. А на друго място Той казва за обикновените хора: „Дко не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, няма -да имате живот в себе си." С това МНОГО хора се съблазниха.

Като се казва, че само Духът дава живот, как трябва да се свържем с Духа? Има саиао един начин, по който можем да се свържем с този Дух. Във всички времена са препоръчвали вярата като условие за придобиване на знания. Може ли ученикът да придобива знания, ако с е съмнява в професора си? Да кажем, че някой виден професор преподава на ученика си нещо по математика, но той се съмнява и се пита дали това е истинската математика. Ще науч.и ли нещо този ученик? Ако някой ученик се занимава с музика, но се съмнява в учителя си, какво ще научи? За в бъдеще ще дойдат гениални хора, които ще преподават математиката на гениалните хора. Засега срещаме учени хора, от които едни доказват едно нещо, други го отричат. Но аз съм чел ЖД положителните, и отрицателните

твърдения и намирам, че и едните, и другите мислят право. Вземете например Бюхнер; в душата си той е идеалист, но така изразява идеите си, че хората ги схващат материалистически. Че Христос е изказал пред своите слушатели една много материалистична идея! Той казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми..." Докато вегетарианството поддържа идеята да не се яде месо, Христос казва: „Мене ще ядете сега." С тази своя идея Христос се намира в стълкновение с вегетарианците. Аж о ние вземем тази идея буквално, ще се намерим пред едно ст ранно положение.

30

Казвам: в нашите мисли и чувства трябва едно пресяване. Ш искам да внесе смут в душите ви, но казвам: дръжте п .г.1. което имате. Сега аз сея като един земеделец и след 4- *| .-• н и ши посятото от мен ще израсне. И тогава — ако това, 1нн що израсне, ви хареса — вземете го и го задръжте за себе вко не ви хареса — дръжте старото, което имате. Ако й итото от мен Ви хареса, то ще бъде за ваше лично благо. ЛКи пък го изровите преждевременно, то е ваша работа вече. П пое казва: „Трябва да внесем в душите си нови идеи." Сега Кички се съмняват и казват: „Трябва да се държим в старом лко е да се държим в старото, защо дойде Христос па смята? Старото е това, което се даде в рая. След старото |ц|<" Мойсей, дойде и Христос. И сега се казва, че Христос | \ да дойде втори път на Земята. Няма да дойде само Хрис- Ъс, но с Него заедно ще дойдат и много напреднали съществ- рп, много светии. Той няма да дойде тъй, както Църквата Избира. Всеки ще възприеме Христа тъй, както може да Го Йне и разбере. Всеки според разбирането си. Често някои ки деца запитват майките си, когато им се роди някое тче или сестриче: „Мамо, отде дойде тоВа малко детен- " „Е, мама, донесе го бабата от реката." Тъй им отговарят благоприличие, защото ако започне да им се разправя вът- ешната страна на въпроса, има опасност да се събуди ероти- еската страна. Майката проповядва един морал, а в скрити- е заведения се проповядва друг морал. Значи у нас трябва да ма нещо свещено. Когато ние говорим разумни неща, аз знам, разумното никога не може да произведе лоши влияния върху рата. Хубавото, красивото, духовното, Божественото в вста всякога упражнява добро влияние. Еротическото в жи- ота се събужда благодарение на плътта. Тя внася този еле- ент в живота.

У човека трябва да се събуди вътрешен стремеж. Всяка дея има известни звукове, с които може да се изрази. Вибра- ,иите на всяка дума съответстват на известни ключове. Ти не можеш да направиш живота си щастлив, ако не знаеш ключа

на щастието. Всички хора, които търсят щастието, търсят неговия ключ. Милосърдието също тъй има свой ключ. Любовта има свой ключ. Мъдростта има свой ключ. Истината има свой ключ. Правдата има свой ключ. Добродетелта има свой ключ. Като турите този ключ, ще можете да свирите. Махнете ключа в музиката и накарайте един музикант да свири. Махнете подразделението на ноти в музиката и вижте

31

каква музика ще излезе. Есп о, имаме Паганини — един отличен цигулар, но накарайте го да ви изсвири нещо от Бетховена на една пукната дъска, на к о я т о са опнати четири струни, и вижте ще може ли да ви задоволи. Значи всеки инструмент трябва да бъде направен по всички правила на музиката и природата, физическите т е л а , които имаме, представляват едно усилие на природата, на Духа. Всички мисли в тях, всички чувства, всички органи ги е лоставил все този Дух. Всички изкуства, както и музиката, както и науката, са внесени все от Духа, който още не се е п р оявил както трябва. Всичко това е импулс на Духа. Желанието на Духа е да внесе между хората истинска култура, да ги научи на великите Божествени закони, за което Той употребява големи усилия и създава велик импулс в човешката душа.

Питам: как трябва да постъпваме ние, съвременните хора? Мога ли да поканя една пеперуда на гости у дома? Мога. Мога ли да я накарам да яде заедно с мене? Не мога. Но щом веднъж я поканя, ще заповядам на моите слуги да ѝ сложат малко от моя медец и т о г а в а и аз ще ям, и тя ще яде. Мога ли да поканя една копринена буба у дома на гости? Мога. Но щом я поканя, ще взема няколко черничевы листа за нея и ще ѝ сложа да яде. Щом ям аз, и тя ще яде. На другия ден ще поканя един слон у дома на гости, но не в стаята си, а в градината си. Ще заповядам да донесат за него 40-50 килограма ориз и той ще започне да яде със своя хобот, а аз на масата си ще ям своя ориз. Разбира се, той ще изяде много повече от мене. Мога ли да поканя една златна рибка у дома на гости? Мога. Но ще я туря във вода, ще ѝ дам няколко червейчета и така ще я задоволя. Във всички тия неща трябва да бъдем разумни. Ако седна да ви разправам всичко т о в а , вие ще кажете: „Какво е това учение?" Това са символи. Има ред символи в своята глава, едни от които мязат на пеперудки, други на червейчета, трети на слонове, ч е т в ъ р т а на змийчета, пети на биволчета, шести на кравички, седми на паяци, осми на пѣдпѣдѣци, на кокошки, на гълъбчета и т . н . Това са все идеи. Всички наши идеи са въплѣтени. Гълъбът например представлява една свещена идея. И ако аз пазя с в о я т а идея в главата си, ще я пазя и отвън. Ако я пазя отвън, иде я пазя и отвътре. Ако аз унищожа

една идея в главата си, ш.е дойде полудяването. Чудни са хората, като казват, че външният свят нямал подобен израз на вътрешния.- Външният с(вят. е свещен израз на вътрешния, затова ще го пазиш свещено. Някой казва: „Защо да пазя този

32

и що да го почитам?" Казвам: този твой брат е една

- Вещта идея в тебе и ако не я пазиш, ти ще умреш. Бог е кил този човек като идея в тебе, а външно той е само
- дни форма. В този човек също тъй има една идея и когато

впч.пи този човек, ще обичаш и неговата идея.

Тъй щото всички хора сме сплотени един с друг. Някой

|мв.1: „Аз не мога без Бога, но без хората мога." Не е вярно Ова Ти не можеш без Бога, но и без хората не можеш. Чудни ,1 хората, когато отричат това, което Бог е създал. Всички пий, всички духове, всички хора са създадени от Бога и щом им Бога, ние ще любим и хората. Че де е идеалният човек?

Ми< мине ли, че като гледате прозорците на някой човек, т а м I и човекът? Някой момък, като минава покрай прозорците на Йон та възлюбена, поглежда да я види, но някой път я няма. рркият, минава той сутрин, минава вечер— няма я там. Коми > светят прозорците, тя е там, някой път обаче прозорци- не светят и той си въздъхне: Няма я пак! Не, тя е там, во гледа от тъмната стая. Значи прозорците и тя не са

<|мо и също нещо. Ще кажете, че прозорците — това са очите на човека. Ами ушите какво нещо представляват? Те са

| ^палките. И те не представляват същинския човек. Някой Ът душата и духът може да са пред слушалките, а някой път може и да не са там. Душата има много състояния. Някога вие мислите, че с т е в душата си, но не сте. Човек едновременно живее два живота. Денем живее по един начин, постоянно се [ревожи за разни взимания-давания, а вечерно време влиза в уг свят, дето си почива. Той е реален свят и в него нещата нит се губят, нито се създават, а само се видоизменят.

Та казвам: този велик Дух е онова, от което произтича и вотът. Най-първо човек трябва да повярва и да приеме ози Дух. Казвате: „Има гениални хора в света." Геният не е ещо, пред което трябва да спрем. Геният е проявление на азумността. Разумността е проявление на великия Дух и ние ожем да направим връзка с този Дух само чрез живата вяра. гато тази жива вяра дойде и човек повярва без никакво съм- ение, той ще стане безсмъртен. Или казано на окултен език: |щом човек повярва, чрез тази жива вяра той ще има едно микроскопично мускалче, в което ще носи само една капка от жизнения еликсир, от който постоянно ще се подмладява. Всичките му бръчки, всичките му бели косми ще се изменят и той ще стане млад, на 33 години. Ето защо, като отидете на небето,

ще видите, че там всички хора си мязат, не могат да се
У Университетът на Душали 33
различават. Само геният, само адептът може да различи качествата
на един човек от качествата на друг. Иначе всички
жители на небето по образ, по форма си мязат. Всички са
млади, красиви. Хората в духовния свят нямат никакви дефекти.
Казват, че в невидимия свят няма хора със сини очи, нито
с черни, нито с кафяви, а очите им били на всички светли, но
се различавали един от друг по степента на светлината. Колкото
една душа е по-развита, по-благородна, толкова и светлината
на очите ѝ е по-малка. В небето също тъй няма хора с
черни коси, нито хора с руси коси. Косите на всички са светли
и се различават един от друг по светлината, която излиза от
тях. И затова ако влезете неподготвени там, ще се намерите
в един чуден, непонятен хаос свят и ще кажете: „Не мога да
живея в този свят." И за да се направи невидимият свят донякъде
понятен за хората, които нямат голяма интелигентност,
неговите вибрации и трябва да се намалят и да се вижда
чрез отражение. Благодарение на това чрез вас се отразяват
някои много напреднали същества, наречени адепти. Значи вие
сте посланици, представители на някои от тия напреднали
същества, без да знаете това нещо. Някой човек може да представлява
Англия, друг — Германия и т.н. Това не значи, че той
включва в себе си този колективен народ, но само е негов
представител. Някога у вас дойде една велика идея. Защо? Вие
сте свързани с тази идея чрез някой висш представител и
трябва да я реализирате на Земята. И някой път, колкото и
да грешите, този висш дух ви прощава, понеже той има нужда
да слезе някога на Земята, а вие по този начин представлявате
за него една малка стая, на която той може да спре. Но
когато този дух реши сам да слезе на Земята, тогава той ви
казва: „Тебе вече ще те уволня." Вие казвате: „Ами де ще отида
аз?" Има определено място за вас. Има хора, които като
умират, не знаят де отиват. Те са в голяма тъмнина.
Та тази велика духовна наука ни разкрива пътя на Живота.
Земният живот и духовният живот са тясно свързани и затова
благата на земния живот зависят от благата на духовния.
Доколкото човек е свързан с Духа и живее без съмнения, без
отрицателни качества, дотолкото той може да постигне всичко
и може да живее един идеен живот на Земята, без терзания
и без да казва: „Откак съм се родил, не съм видял светъл ден."
За един човек, който е свързан с Духа, животът представлява
такова нещо, каквото представляват вълните за един голям
океански параход. Той си върви напред, защото тези вълни не
34
[нищо влияват за него нищо. Вълните се блъскат в него и се

иват, по параходът продължава своя път. Всеки човек,
в и т о не е свързан с Духа, който не разбира законите, ще се
•нл.иии от тия вълни. Той казва: „Тази работа е много опасна,
I ще се самоубия.“ Че какво, като се самоубиеш? Еди-кой си
Пкал да се отрови. Знае ли какво го чака, като се отрови?
{тражари го очакват на онзи свят. Как ще се разправи с тях?
ма някои учени хора, които проповядват, че като умре чо-
к к , ще се освободи от всички спънки и ограничения на този
Вят. Да, действително ще се освободи, но как? Ако един бъл-
Нрин направи някое престъпление В България и избяга в Анг-
M1я, там законите няма да го преследват, но ако и в Англия
направи някое престъпление, английските закони ще го хващаш,
а те пипат много здраво. Знаете ли какви са английските
пгтективи? В Анелия има специални детективи за хващане на
Крадци, на апаша. Там нямат обичай да водят дела, както в
България, да затварят крадците, но постъпват по следния
начин: ако се окаже, че някой богат лорд е обран и са му взели
г Скъпоценности за около един милион стерлинги, детективите
Веднага влизат В ролята си. Те наемат богати хотели, де-
1 т п предполагат да се крие апашът и следят — дано го наме-
Врит между някои от пътниците. Достатъчно е да намерят
някое загубено копче или друга някоя малка вещ на крадеца,
•останала по време на кражбата в дома на лорда, и те веднага
II използват. Щом намерят притежателя на това копче, спи- 1Щрат го и му
казват: „Господине, & името на закона вие с т е
| арестуван.“ Детективът премерва копчето по големина, по
| форма и намира, че действително този човек е крадецът на
[Скъпоценностите. Той му казва: „Ти си откраднал еди-какви си
[Скъпоценности, затова веднага ще ги донесеш. Не ги ли доне-
•сеш, ще бъдеш преследван по-нататък според английските закони.“
И така въпросът се урежда по мирен начин.

Та казвам: и в невидимия свят има такива разумни същес-
тпва, детективи, които следят за всичко, което вие върши-
•те. Те като ви уловят, казват ви: „Дай това, което си от-
•краднал!“ Там хващат и за лъжа — и после пак освобождават.
I Според морала, който имаме сега, казваме: „Не кради, не уби-
I вай!“ Това е отрицателната страна на живота. Така е било в
миналото, но бъдещата наука трябва да изучава закона на Любовта.
Питам: вие, които толкова хиляди години с т е изучавали
Любовта, докъде с т е дошли? Вие знаете, че има любов. В

~ — — << ^

35

един Ваш приятел ви люби, на другия ден ви разлюбва. Един ден
признавате Любовта, на Втория ден я отказвате. На третия
ден пак я признавате, посл,е отново я отказвате. Ако Любовта
в света е сила, която човек днес признава, утре отрича,

това не е нищо друго освен негови фантазии. Когато Любовта влезе в тялото ви, най-първо ще почувствате едно вътрешно разширение. Когато дойде Любовта в тялото ви, направете следния опит: вземете един здрав копринен конец, който да не се разтяга, и премерете в това време ръцете си, врата си, носа си, гърдит е си, краката си — изобщо цялото си тяло. Направете около десетина такива точни измервания и ги отбележете. Един ден, когато изгубите Любовта, измерете пак същите части и сравнете двете мерки. Непременно ще намерите една разлика, от която ще видите, че Любовта е нещо реално. Когато чойек става по-интелигентен, пак може да се забележи същото нещо. Дойде ли у вас една велика идея, премерете пак тялото си — ще намерите едно разширение. Изгубите ли тази велика идея, започне ли умът ви да отслабва, пак се премерете и вижте разликата в двете премервания. Когато една разумна сила влезе в човешкото тяло, тя всякога създава малко разширение. Следователно с тия измервания ние можем да проверим дали нашият ум, нашето сърце, нашата душа и нашият дух са прогресирали.

Милиони разумни духа работят за нашето развитие и усъвършенстване. Както барометърът показва повдигане и спадане в налягането, така и всяка разумна сила, като влиза и излиза от нашето тяло, показва известно повдигане и спадане в нашето състояние и развитие. Разумният човек трябва да познава всичко това. Вие- погледнете ръката си и казвате: „Тук има нещо написано.“ Погледнете лицето си и казвате: „Хубаво е моето лице.“ Не е въпросът до хубостта, но важното е какво е написано на чуждото лице. Трябва да знаете какви са вашите очи, какъв е вашият нос и т.н. Трябва точно да знаете какви вежди имате и защо са такива. По тези неща трябва да можете да четете своите мисли. Това е цяла азбука. Вие казвате: „Трябва да изпълним волята Божия!“ Не, докато човек не научи своето тяло, той не може да знае как трябва да изпълни волята Божия. Изпълнението на волята Божия седи в правилното уреждане на това малко владение, което Бог ни е дал. Ако човек не се заеме да уреди тялото си, ако той не се заеме да уреди мозъка си, дробовете си, стомаха си и ако не влезе във владение на цялото си тяло и не стане

36

попий своя ум, на своето сърце и на своята воля, Бог няма да благоволи към него и да му даде нещо по-велико. И- ли пълен господар на себе си, Бог ще благоволи към него. И ега ще дойдем до заключението: докато човек не стане подар на своето тяло, той не може да бъде гениален човек, шмилният човек не може да има хилаво тяло. Аз казвам: плът- трябва да бъде хилава, а тялото трябва да бъде стройно.

Пример дойде някой, бутне те — и ти избухваш. Това е Итта, а не тялото. Тялото е едно много хубаво конче, копч като бутнеш, казва: „Тази работа ще се уреди много лесно. Ти си гладен, господарят ти казва: „Почакай малко, аз ще донеса малко храна." Донесе ти храна, ти си хапнеш — тогава и двамата мислите еднакво. Тялото е живо, разумно, живя в него. Някой казва: „Как ще се оправи тази работа?" Тия (и) казва: „Не бой се, тази работа ще се оправи лесно." Аз не делея тялото от плътта, но когато говоря за тялото, казвам, че то представлява съвкупност от милиони разумни души. Всички тия души работят колективно, а онази първа монада, която работи като царица, ние наричаме човек. Чувствателно всички тия души казват: „Ти ме се бой, стой страна, ние ще уредим тази работа." И наистина, те имат тази сила. Като мислим така, ще видим, че у нас са вложени всички възможности. И докато нашето тяло е свързано с Душата, с всички разумни хора, докато тази връзка не е скъсана, истос казва: „Каквото попросите в мое име, ще ви се даде." Някои казват: „Бог дава, ала в кошара не вкарва." То значи: Въвсичко с молитва нещата не се уреждат. Не, ще се молиш и постоянно ще се молиш! Докато детето не се моли, майката с му дава нищо. Лз считам молитвата дишане на душата. Телом има дишане, ще има и мисъл. Молитвата не седи във вдигането на ръцете нагоре, но в дишането на душата. Как-то движението на кръвта помага за дишане на тялото, така в дишането на душата става нейното пречистване и човекът влиза в новия Божествен живот. Някои питат: „По колко пъти на ден трябва да се молим?" През целия ден! Докато живееш, ще дишаш. Ама по колко пъти на ден трябва да се диша? Трябва да се диша през целия ден непрекъснато. Същото е и с мисълта. Ще мислиш през целия ден. Ще се молиш непрекъснато. Писанието казва: Който се моли непрестанно, той непрестанно мисли, а като мисли непрестанно, ще чувства непрестанно и ще действа непрестанно. Човек, който се моли — съзнателно или несъзнателно, — той диша, защото

37

молитвата означава дишане. Кръвообращението също не може без дишане.

Христос казва: „Духът е онова, което дава живот." Този Дух някой път действа битрешно, чрез пашата интуиция, а някой път външно. Той ни предупреждава чрез сънища, а някой път чрез наши приятели. Изобщо Той действа отвън или отвътре, но когато ние се повдигнем и започнем да Го разбираме, тогава иде тъй нареченото първо посвещение. Духът говори вече на един откровен език, в който думите имат само едно значение. Той ще бъде като ваш приятел, който

като ви намери, че с т е се изгубили в гората, ще каже:
„Елате с мене, аз ще ви покажа пътя." След това ще ви заведе
дома си, ще ви окаже всякаква помощ и тогава от душата ви
ще изчезнат всички мъчнотии, всички съмнения и терзания и
вие ще си излезете о т т а м радостен и весел. Писанието казва:
„Духът ще ви научи на всичко." Това е един колективен Дух.
Всички трябва да познават е този Дух и да Го имате в душата
си. Не мислете, че този Дух е съществувал само във времето
на Христа. Не, Той съществува и сега. Ще съществува и за в
бъдеще. Духът е изяВлени е т о на живия Господ. И ние търсим
живот, търсим щастие, търсим блаженство, търсим култура,
знание и богатство, но трябва да знаем, че всички тия
неща можем да добием само от Духа. Само Духът е носител на
всички тия блага. Той е н,осител на всички дарби, на всякакви
таланти, на всички блага, на всякаква интелигентност и гениалност.
И когато Духът дойде, тогава се раждат всички велики
музиканти, всички велики писатели, поети, както и всички
добри майки и бащи.

Аз взимам думата *майка* не В смисъл на европейската майка,
но като емблема на Любювта, като онова първично Начало,
което не умира, като онова градиво, което влиза в първичния
живот. Туй разбирам аз под| понятията *майка* и *баща*. И онзи,
който има такива майка и баща, има онези необходими елементи,
от които е съградено неговото разумно тяло. И тогава
всички тия разумни слемс н т и — майка, баща, брат и сестра —
съставляват нещо съществено от нас, част от частта ни,
плът от плътта ни, к о с т от костта ни. Щом съзнаем това,
ние вече не можем да се отделяме един от друг и да казваме:
„Този човек е някак си чугкд за мене." Не е така. За онзи, който
е разбрал закона, всичко е близко. Всички животни го познават,
всички растения го познават — външно и вътрешно. Такъв
човек няма да мяза на Дон Кихот, който отишъл да воюва
38

Воденицата, която го метнала на другата страна и му
|В, че е по-силна от него. Така е постъпил и един право-
чоВек от Търновско, който казал: „Аз мога да направя
[о, каквото пожела. Каквото кажа, става." Той среща
ден I* гората един бик и му казва: „Заповядвам ти в име-
и. I Иисуса Христа да се махнеш от пътя ми!" Бикът го
.И! поваля го на земята и едва могли да го спасят. С това
II) 1,1 <):' му каже: „Аз познавам Христа, но тебе не позна-
Ъм' 1'ака правите и вие. Хващате бика и казвате: „В името
са Христа!..." И в Писанието се разправя за десет души
>у>>щи, които искали да изпъдят духовете от един болен.
'г к.| (Вали: „В името на Иисуса Христа ви заповядваме да изле-
1 'IV им (>т;:оВорили: „Ние познаваме Христа, познаваме

Ицп.и, но вие кои с т е не ви познаваме."

11яма вече познаване, но знание, положително знание тряб-

__ - Вие трябва да приложите в жиВота си това истинско

Пие. Вашето знание е на мястото си, но към него ще тряб-

Па приложите един малък плюс. Това аз мога да ви докажа.

Што старо знание е материалът, който трябва да гори, а

Вото знание — това е онази малка суха клечица, с която

ншпВа да запалите огъня си. Достатъчно е да драснете тази

Цица и огънят ви ще се разгори. Тя ще бъде само една малка

Шбудителпа причина, ла да се прояви огънят.

Та като дойде Божественото у нас, то само ще даде то-

1 първичен подтик. И тогава туй, което се е събрало у нас

хиляди векове, ще се разгори, а Божественото ще влезе

нпре и ще започне да го разработва. Само тогава ще дойде

[Духът. И казва апостол Павел: „Всички няма да умрем, но ще

с изменим." Под това той е разбирал този важен закон, че

Всички ще станем гениални, красиви, млади все по на 33 години.

Ние ще станем хора на разумността, на мъдростта. На

(смята ще настане истинският живот и между нас няма да

!

'ма Вече хилаВи, болни хора. А сега хората постоянно се разкопават.

Един ден се решат да служат на Бога, на другия ден

разколебават. Не, казано — и свършено! Не е достатъчно

ю Външно да се ретушираме, както това правят най-много

>в франция.

Ще ви приведа един пример. Една стара баба, 60-годишна,

:пяла да излъже един млад момък да се влюби в нея и после да

оженят. Тя нямала зъби в устата си, но си турила изкуствени,

намазала лицето и ръцете си с масла и помади — и този

юмък се влюбва в нейната красота. Още първата вечер тя си

39

хвърля зъбите и той, каппо вижда такова чудовище при себе

си, офейква. Ние мислим, че сме хванали новия живот, а това

е старата баба със старите идеи, с изкуствените зъби — ретушираната

баба. И като види човек това нещо, разбира се,

че ще офейка. Онова, коегао Господ ни дава, не е тази стара,

ретуширана баба. То е оиз и чист, ефирен живот. Когато Духът

дойде, човек ще почувства В себе си едно разширение. Той

няма да смене изведнъж старите си дрехи, но б него ще има

светлина. Той ще носи ми р и радост за душата си. Понеже

сега сте в тази област, аз казвам: излезте сега на новия живот!

Не говорете нищо. Всички бъдете любезни и като евреите

събирайте манна! Не казвайте, че е много. Там е казано

колко трябва да се събере. Малко манна ви трябва, в едно малко

мускалче. Като си взе=мете една малка капчица от новия

живот, тя ще бъде б състояние да ви подмлади. Тя ще послужи

за цялото поколение, за вас и за децата ви.

„Духът е онова, к о е т о носи разумното в новия живот.“

Той носи и живот, и щастие, и благо, и всичко онова, което ви трябва. Затова ви е необходима онази жива вяра без съмнения, която да внесе Божественото у вас.

[.ЗЛТОВА СЕ РОДИХ"

Ш штова се родих и затова дойдох на този свят,
т свидетелствувам Истината.

Всеки, който е от Истината, слуша гласа ми."

(Евангелие от Йоана, 18:37)

„Лз затова се родих." Когато и да запитате от съвремен-
НИП1.1 култура защо се е родил, всеки ще ви даде най-различен
ИП.'|)вор. Запитайте някоя млада майка защо се е родила, тя
щг ви отговори на този въпрос посвосму; запитайте някой
Ерд баща защо се е родил, и той ще ви отадвори посвоему;
•питайте младия учител, младия поет, младия войник, младия
мушк;шт или когото и да е защо са се родили, всички ще ви
тговорят посвоему. Всички тия отговори включват в себе
I частични, временни стремежи в живота на човека. Обаче
Дщстос даВа широко обяснение на този Въпрос. Той казва: „Аз
•това се родих ц запюВа дойдох на този свят - да свидетел-
• твувам Истината."

Казва му Пилат: „Що е Истина?" Ние няма да определяме
какво нещо е Истината, защото всяко нещо, което, се опре-
| огля, не е Истина. Това, което не може да се определи, то е
Истина. Това, което не може да се обгърне, то е Истина.
Вова, което не може да се постигне, то е Истини. Това, кое
•по не дава пълно щастие изведнъж, то е Истина. Това, което
бъживява човека, то е Истина. Изобщо Истината може да се
определи като права насока в живота.

Сега ще ви цитирам няколко малки изречения, взети от
1далечното минало на битието. Първото изречение е следното:
-„Когато Любовта царува, смут не стаВа." Значи появяването
на ЛюбоВта б човешката душа изпъжда навън всякакъв
смут. Там, дето има смут, няма Любов.

Второто изречение се отнася до Мъдростта: „Когато
Мъдростта управлява, редът не се нарушава." Значи появяването
на Мъдростта в човешката душа възстановява реда в
света. Щом се яви Мъдростта в човешката душа, всяко нещо
41

В ума на човека отива ма своето място. Идеите в ума на такъв
човек са ясни, определени и в пълен порядък.

Третото изречение <е отнася до Истината: „Когато Петицата
грее, плодът цъфти и зрее." Какво представлява плодът
за човека? Плодовет е са храна за живота, а без храна животът
не може да се по-д<<държа.

Христос казва: „Дз за това се родих — да свидетелствувам
Истината." То значи: Аз за това се родих — да грея, за да може
плодът да цъфти и зрее. Кой е първият плод на Духа? Любовта.
Всички трябва да зна-ете, че Любовта се проявява само
при Истината. Без Истиш ата Любовта не може да се прояви

в никоя душа, в никой ум. Това не значи, че Любовта абсолютно не може да проникне у човек, който няма Истината в себе си. Тя ще проникне до известна степен, но такъв човек не ще може съзнателно да я възприеме и разумно да я използва. Грее ли Истината в човека, ^ Любовта ще дойде. Следователно Истината подразбира протек на разширение, процес на свобода и простор.

Казвам: за да може съвременният човек — при схващанията, които има — да разбере живота в неговата целокупност, той трябва да има две основни идеи в ума си: идеята за материалния живот и идеята за духовния живот. От древността още е казано, че това, което е и което става на небето, същото е и става на земята, т.е. между духовния и материалния живот на човека има пълно съответствие. И тогава, за да разбере човек материалния живот, трябва да започне с духовния, да го изучава и разбира. Духовният живот подразбира разширение на съзнанието, а материалният — ограничение на съзнанието. Затова всеки човек, който иска да живее разумно, добре, трябва да разбира и двата процеса на своето съзнание — процеса на разширението и процеса на ограничението. Не разбира ли тия два процеса, тия два закона, той всякога ще се намира пред големи противоречия. И всички противоречия в съвременния живот, какъвто и всички скърби и страдания, радости и веселия, произтичат от разбирането или от неразбирането на тия две направления в съзнанието на човека. Понякога човек се разширява, или ограничава повече, отколкото трябва. Не е опасно да се разшири човек, но трябва да съзнава, че се е разширил, за да не изпадне в заблуждения. Що е разширение? Ние си представяме разширения човек като голяма, обемиста форма, която се нуждае от много съдържание. Представете си, че сте взели един голям чувал, който, празен, тежи

42

килограм. Вие го напълвате догоре с жито — около сто-Кй) килограма, и го туряте на гърба си. Питам: има ли смисъл да носите такъв тежък чувал на гърба си? Вие ще кажете:

- ще платя някому да ми носи чувала." Това е лесно — друг да ии вашия чувал срещу известно възнаграждение, но изкуство
- "1111" <• вие сами да си го носите. Всеки човек, който плаща на ||\и да носят чувала му, той свършва със смърт. Ще кажете: й?"

1Цс ви обясня тази идея с един прост пример. Допуснете, влизате с чувала си, пълен със злато, в един кладенец, рок около стотина метра. За тази цел сте наели един слуга, който ще платите, за да ви помогне при изнасянето на (или от кладенеца. Слугата започва да изнася чувала със злато навън, а вие седите долу, в кладенеца, чакате да излезе

№во слугата, а вие — след него. Обаче от тежестта на златен шлем чуvalът пада от гърба на слугата чак до дъното на калъфеца. Какво ще стане с вас, който чакате долу? Ето защо аз дом на съвременните хора: не оставяйте вашия чуval със злато на гърба на другите, защото чуvalът иле падне и златото ще се върне при вас, но ще ви създаде голямо нещастие и

- Падание. Всяка мисъл, всяко чувство, които човек е създал, непременно ще се върнат при него. Дето и да ги изпрати той, упри в безпределните пространства на Вселената, те пак ще Ес върнат при него. Такъв е законът. Страданията и радостите, които сме причинили на другите хора, един ден непременно ще се върнат при нае.

Съвременните хора нямат предвид този закон в живота. И м и се чудят защо идват страданията и нещастията. Те изучават философията на християнството и казват, че еди-кой си човек е истински християнин, а еди-кой си не е такъв. Кой човек е истински християнин? Как познавате това? Преди всички № >: защо е дошъл Христос на Земята? Съвременните хора мислят, че Христос дойде в света да пострада, за да спаси човечеството. Не само затова дойде Христос на Земята. Той казва: „Лз затова се родих — да свидетелствувам Истината.“ Че Христос е дошъл да спаси света — това е частично разбиране на Истината. Че Той искал да ни покаже как да пренасяме страданията — с търпение и смирение — и това е частично разбиране на Истината. Казвате: «Добър пример ни даде Христос, като носи своя кръст до Голгота.» Преди всичко Христос носи кръста си само донякъде. Оттам насетне Той го хвърли на земята и други го поеха. С това Той искаше да каже на хората:

43

„Този кръст е за бас, бие го носете. Аз ие нося такъв кръст. Вие можете да правите с мене каквото искате. Може да ме биете, може да ме разпъб а т е на кръст, да се гаврите над мене, но аз кръст не нося, п^ав ходя!“ Изправи се Христос и пое своя път към Голгота. Днес съвременните хора навред кръстовете турят, все кръстовете правят: по вратовете им кръстовете висят, по стените — също. Те мислят, че това е някаква благодат за тях. Това се дължи на неразбиране на нещата. Няма защо да се носят кръстовете. Ние трябва да се освободим от кръста, т.е. от страданията в живота. Защо трябва сами да си туряме страдания и след всичко това да казваме, че волята Божия е такава? Съдият а наказва престъпника, а после казва; „Такава е волята Божия.“ Учителят пъди непослушния ученик от училището, а после казва: „Такава е волята божия.“ Някоя майка ражда хилаво дете, а после казва: „Такава е волята Божия.“ Някой проповядва криво учение и казва: „Такава е волята Божия.“ Някой поет написва едно лошо произведение и казва:

„Такава е волята Божия." За всичко, което правим — добро или лошо, — казваме: „Такава е волята Божия!" И наистина — право е това. Бог еднакво се радба и на хубавите, и на лошите неща. Защо е така? Защото Бог може да създаде отлично, прекрасно нещо и от най-глупавотс* произведение, като размества думите В него. Същото нещо .могат да папраВят и прабят и съвременните хора. Като разместват думите па някои лоши работи, от тях стават отлични неща; като разместват думите на някои отлични рабо»ти, от тях стават лоши неща. По същия начин и хората в своя живот разместват мислите и чувствата си и създават от тях добри и лоши неща. Съвременните хора са изопачили своите мисли и чувства, изгубили са тяхната първоашчална чистота. Аз често наблюдавам хората, изучавам техпште мисли и чувства и праВя изчисления доколко те са се озпклонили от правия път. Виждам някой млад проповедник, «току-що дошъл от странство, дете свършил по богословие, Влиза б стаята си, затваря Вратата и прозорците, спуща пердет ата си и не излиза Вън няколко часа. Стоят някои хора отвън, наблюдават цялата работа и си мислят: „Какво ли прави този проповедник там, В стаята си? Или някой важен, тайнствен го-ст ще му е дошъл, та се е затворил тъй херметически вътре, или някоя млада мома ще го е посетила." Едва ли ще се намери един човек между Всички, който да предположи, че този м:лад проповедник, който се намира в началото на своята работа, се моли на Бога. Може да се пред-

44

п (..ни много неща, ио кос е вярното? Важно е защо се интс-уват хората от това какво прави този проповедник в стани I и. Отде и как се е зародил този интерес у тях да знаят •кв<> праВи и какъв е неговият интимен живот? Какво ще I I "пят те от този си интерес? Казват: „Поне ще научим Ко прави В стаята си." Като научат, ще разкажат това Ко на този, на онзи, а те, от своя страна — на други и по |къв начин в чай-скоро време много хора ще узнаят това. Все цю че са издали обявление, с което изнасят една новина пред •лин свят. Питам: какВо ценно са научили и придобили тия ш от факта, че при еди-кой си млад проповедник е дошъл ни или онзи гост? Такива неща изучават и съвременните тропоми, като казват например, че според техните изчис-ция разстоянието от Земята до Слънцето е около 92-93 (лиона мили. Верен ли е наистина този факт? Не е верен. >ябва да се намери онази Божествена книга, б която Бог ма-сматически точно е определил разстоянието на Земята от {ънцето или на Слънцето от Земята. Та казбам: когато говорим за положителната наука, ние рябва да изнасяме само такива факти, които са абсолютно

верни. Ние трябва да държим в съзнанието си само ония факти, I. што са верни, а неверните трябва да съзнаваме, че са такива, •аилюто има вероятности, които могат да минат и за истиц- Нки, и за неистински. Много от съвременните хора грешат в Впова именно, дето мислят, че могат да живеят по много начи- I ни. Вярно е, че ние може да живеем десет пъти по-добре, от- | колкото сега живеем, но може да живеем и десет пъти по-лошо I от сега — като големи грешници. И едното е възможно, и дру- I йото е Възможно. Какво ще придобия от това, ако се утешавам •с мисълта, че аз не съм най-големият грешник В света, че има и I от мене по-големи грешници? Нищо не придобиВам.

Ние можем да ви приведем ред примери, ред заключения, ' които да осмислят сегашния ви живот във връзка с миналия и с бъдещия. В духовния живот съществува и минало, и настояще, и бъдеще, които действат едновременно. Аз няма да Ви I изяснявам тия неща, но казвам, че по тия въпроси има писани много книги, които вие можете да прочетете. Едно е важно за вас: да знаете, че минало съществува. То не е минало, но съществува едновременно с Вас, като тил зад вас — тил на вашия сегашен живот. Бъдещето е пред лицето ви, а настоящето е това, върху което сега градите вашия живот. Лър- Ветата се намират б това положение именно — те живеят в 45

настоящото. Питам: заицо първата жена в рая трябваше да < спре пред едно дърво и т а м да бъде изкушавана от змията. Защо не се спря пред някоя канара или пред някой извор и там дяволът да я изкушава? ХЛли пък: защо не беше в някоя къща и там да бъде подложена н_а този изпит? При това казВат, чг туй. дърво се наричало Дърво за познаване доброто и злото. Г окултен смисъл под думата дърво се разбира цяла епоха, цяла култура, която е предте-ствала културата на змията. Следо-| вателно във всички тогаВашни растения е имало стремез да добият устойчивост, я!кост, да завършат своето развитие. Змията пък представляваше друга култура — култура на човешките желания, к о я т о е сходна с тази на животните. Следователно културата на растенията създаде ръста на човека. Растенията го научиха к а к да върви нагоре и надолу. Културата на рибите създаде р ъ ц е т е и гърдите на човека. Рибите го научиха да се разширява. Те се движат В посока, точно противоположна на тази, по к о я т о се движат хората. Това, което извърши културата на растенията за човека, като го научи да се стреми към центъра на Слънцето и към центъра на Земята, беше точно противоположно на това, на което го научи културата на рибите. К а т о среда за своя живот рибите избраха водата и създадоха, главата и опашката в своя живот, чрез които да се движат в две посоки. Те създадоха глаВата у

млекопитаещите, а т о в а вече е резултат на една култура. Античната култура създаде лицето, образа на човека, според както се казва в „Битието": „И създаде Бог човека по образ и подобие Божие." И най-тосле: сегашната култура създаде ума на човека. Механическата и техническата страна на цялата западна култура седи днес в ума, в челото на човека. Ето защо всички съвременни човеци и произведения са все дребни. Надали ще остане за бъдещето нещо от тази култура. Мина времето на онова величествено знание на египтяните! Сегашната култура се изразява в строежа на човешкото тяло. Съвременните учени казват, -че в човешкия организъм се включват всички култури на миналото и когато започне пробуждане на човешкото съзнание, по алпавистичен начин човек ще премине през всички култури на миналото: той ще премине през културата на минералите, на растенията, на рибите, на птиците, на млекопитаещите, най-после и през човешката — и по такъв начин в него ще изпъкнат всички негови противоречиви съществувания в миналото. Тогава у човека наставя цяла каша. В Писанието се казва: „За всяко престъпление Бог възда-

46

* екиму до четвърти и до десети род, а за всяко добро Бог дава благословението си за тисияли родове."

Христос донесе в света науката за душата, т.е. начина,

- нно хората могат да се приближат и познаят Бога. Чо-
- к има качеството да се ограничава, което го прави подобен

И 1>0;-а. За да познаеш Бога, непременно трябва да се ограничи-
Ви> Бог, като се ограничи, създаде човека. Там, дето има ог-
бпичния, всякога има и страдания. Значи със създаването на
•йКска се създадох и страданията в Космоса. Някой казва: „Дз
•кам да бъде свободен." По-свободни от Бога не можете да
ИЧ]сте. Бог, Който беше абсолютно свободен, създаде човека
Все ограничи. Тогава как ще бъдете вие по-свободни от Бога?
Пс кажете: „Защо Бог се ограничи?" По този въпрос нищо
Има да ви говоря. Ограничението на Бога I: добро нещо. Кога-
Ио Бог се ограничава, Той създава доброто в света. В това
бпшошснис между Бога и нас съществува едно съответствие,
Но в противоположна посока. То значи: когато Бог се ограничава,
доброто се ражда; когато човек се ограничава, злото се
ражда, а когато се освобождава от ограниченията, доброто
Не ражда. Затова именно всички хора се стремят към свобода.
Двободата подразбира безграничност, т.е. стремеж към Бо-
Нествсн живот. Хората трябва да се ограничават пред Бога.
К к о този въпрос се разглежда от материална страна, той не
|_може да се обясни.

Сега ще ви приведа един факт, който често се проявява
в човешкия живот. В съзнанието на човека различаваме една

фаза на подсъзнателен живот, която представлява безграничното в човека. То е Божествената страна на живота. Подсъзнанието не се подчинява на нашите желания, на нашата Воля, но ние трябва да му се подчиняваме. Който иска да стане добър, трябва да изпрати тази мисъл в подсъзнанието си и там да я остави, да не я чопли. Божественото начало в него ще реализира желанието му без никаква мъчнотия и един ден той ще види, че е станал по-добър, отколкото е бил по-рано. Ще ви приведа още един факт за проява на подсъзнателния живот у човека. Имате един добър приятел, срещате го един ден на улицата и си казвате: „Сега ще спра приятеля си, ще го поздравя любезно, ще си поговоря малко с него, по и т о й ще ми отговори по същия начин." Какво става всъщност? Приятелят ви възприема вашата мисъл, но подсъзнанието му, което то изобщо не се подчинява на чужда воля, веднага оказва обратно действие върху възприетата мисъл и той веднага об-

47

ръща гърба си към бас и забива в друга улица. Вие се чудите защо става така. Причината седи в това, че вашият приятел има свой господар, на когото се подчинява, а не на някакъв господар отвън, който иска да му внуши една или друга мисъл. Много хора се плашат от внушения и казват: „Ние не искаме да бъдем под влиянието на други хора." Действително, те са прави. Има внушения, от влиянията на които хората трябва да се пазят, но не всяко влияние е зло. Добро и неизбежно е влиянието в света. Защо? Какво щеше да бъде нашето "положение, ако Слънцето не ни влияеше? Какво щеше да бъде нашето положение, ако ангелите не ни влияеха? Какво щеше да стане от нас, ако добрите хора не ни влияеха? Ако злото е несъвместимо с доброто, защо Бог, Който е толкова всемъдър, го е допуснал? Злото - е една неизбежност в света. Нашето зло е добро за другите, а доброто ни е зло за другите. Кое е добро и кое зло — т о в з са относителни неща. Те са сили в природата, които трябва да се използват разумно. Ние трябва да избягваме злото, но да не му се противопоставяме, да не се борим с него. Крадецът, който се изкушава от парите на богатия, не може ли да превъзмогне това изкушение? Може. Мъжът, който се изкушава от някоя жена, не може ли да превъзмогне това изкушение? Може. Заблудението седи в това, дето хората мислят, че могат да придобият нещо от тия изкушения. Не, изкушенията не донасят никаква придобивка на човека. Твое е само това, което Бог ти е дал. Ти не можеш да вземеш нито един атом от другите, както и те не могат да вземат нищо от тебе. Чуждото е всякога чуждо. При всички условия на живота всеки остава със своето. Някой казва: „Аз нямам ум." Как нямаш ум? Гледам го — има глава

този човек. Щом има глава, той има и ум, но не го е разработил. Той седи по цели дни, но нищо не мисли, т.е. не мисли нищо съществено. Той знае какво е казал Шекспир, какво е казал Кант, цитира мисли от тия учени, но казвам: всички тия хора работиха, създадоха нещо, което остана след смъртта им, а ти какво направ и ? Какво ще оставиш ти след смъртта си? Той казва: „Дано Господ бъде милостив към мене — грешния!“ Не, за грешните има менгеме, което ще ги притиска. Когато тия грешници! дойдат до менгемето, питат: „Защо ни притискат?“ Много естествено, че ще ви притискат. Когато масажистът дойде да ви разтрива, защо викате? Като ви разтрива по гърба с пръстите си, той предава на вашия организъм част от своята енергия, която ви е липсва-

48

ште хора страдат или от недостиг на енергия, или ,\|ип)к на енергия. Много хора имат изобилно електри* .<>. но не могат да го използват, защото нямат магне* ,, ,1 глектричестВото не може да се използва правилно • пцтш. Какво се забелязва у хора, които имат изли- ,01И електрическа енергия? Косата им става остра, нас- |Гм нагоре. В организма на тия хора се забелязва отсъст- п.| вода, която играе роля на мек елемент. Човек, който и електричество в организма си, започва да огрубя- |«чцу всички хора вади нож, иска те да му се подчиняват. пака не може да се живее. Този нож трябва да се прибере кницата, иначе ще се счупи. Тия хора пък, които имат електричество в организма си, са меки по проява. Ко- ,1 им е мека, добре прилепнала на главата. I рънчарят, който разбира добре закона за уравновесяване лите, е впрегнал наедно електричеството и магнетизма такъв начин прави грънците си. Ако тури повече елек- рство, формата ще стане на прах; ако тури повече маг- ръм, формата ще стане на каша. Но като ги е впрегнал Кио на работа, между частиците на материята, с която Ши работи, започва да действа сцеплението, която сила сплоти- ЦБа материята в едно инло и дава възможност на грънчаря формира своите грънии. И после, като ги туря в огъня на рта, той опича добре само тия форми, в които има елек- •ичество и магнетизъм. По същия начин човек трябва да два и 6 своето съзнание тези Взаимни отношения между :ктричеството и магнетизма. Ако електричеството е свър- ро с ума ви, а магнетизмът — със сърцето, между ума и рцето ще има правилни отношения. Следователно ако рабо- щте с ума си, ще вложите в него електричество; ако рабо- инис със сърцето си, ще вложите в него магнетизъм. Вие не йкете да внесете никаква култура в сърцето си, ако не вне-

:те в него магнетизъм. Вие не можете да вложите никаква 'лтура б ума си, ако не внесете в него електричество. Електричеството и магнетизмът са живи сили, които съществуват едновременно и в подсъзнанието. Аз не говоря за механичките сили. Магнетизмът е сила, която изтича от Бога. Игато се говори за Любов към Бога, това подразбира, че ние 'съзнаваме този Божествен закон. И електричеството също произтича от Бога. Значи като слизат тия две сили от Бога, магнетизмът влиза б сърцето, а електричеството влиза в ума на човека и посредством тях той може да премахне всички

•1. Университетът м Душата 49

препятствия, които среица на пътя а>. Само по този начин човек може да работи с Бога.

Като разглеждаме въ-п роса за самосъзнанието у чоВска, то често се явява като спънка, като препятствие в неговия живот. Да съзнаваш, че си много нещо, че всичко можеш да направиш — това значи да се спънеш. Например някое малко дете среща на улицата едно свое другарче, по-малко от него, и го набива. Друг т>т среща друго дете — и него набива. След това среща т р е т о , четвърто —• и тях набива. В неговото съзнание се изработва мисълта, че: то може да направи много неща. Случва се обаче, че друго д е т е , по-силно от него, го среща на улицата, хваща го, набива г:о, тупва го на земята и си заминава. Първото вижда вече, че има по-силни от него — т.е. има и по-високо съзнание от негоВото. По същия начин и ученият човек казва: „Това мога да направя аз, онова мога да направя, всичко мога да направя." Но след време вижда, че не може да направи всичко. Някой човек отива в едно събрание да държи реч. Той се чувства смел, богат със знания и сили и си казва: „Като отворя сега устата си, чудо ще бъде!" Но тъй се нарежда, че той не може да отвори у с т а т а си и се връща вкъщи като оскубана патица, и си казва: „Какво стана, та не можах да кажа нито една дума?" Много причини има за това. Или ти не си могъл да говориш, или се случило лошо време, че хората не са могли да дойдат. Влизаш б салони, намираш го празен, никой няма. Следователно к о г а т о ние искаме да наложим своята воля, т.е. нашето съзнание; върху Божественото подсъзнание, винаги в нас ще се роди дт^схармония, противоречие. Затова първо човек ще вложи в душата си най-важния закон —Любов към Бога, а после ще дойде до своята воля. На първо място — великото в света, а после малкото. Първо Бог, а после ти. Най-безопасното положение за ученика в духовния му живот е да взима всякога последното място. Ето защо ученик-ът винаги трябва да взима послсдн_ото място във физическия живот. Христос е казал: „Син человечески не дойде да Му слугуват, но сам Той да послугки." Само Един може да ни даде първото

място в света. Само Бог — най-умният и най-мъдрият в света — може да ни даде з т р в о т о място. Искаме ли ние сами да вземем първите места, дш станем първи, силни, богати хора в света, ние вървим в крива посока на живота си. Ако всеки човек иска да заема първото място, между хората в света ще се яви голямо състезание. В това отношение в целия съвременен свят има едно надпреварване — кой да заеме първото място

Франция иска да бъде велика, Англия иска да бъде велика, България иска да бъде велика, па и малката България иска да бъде велика. Какви ли планове не си крои България, но не ѝ се « Ще кажете: „Съдбата ѝ е такава.“ Не, съдбата ѝ не е

Има. но друго нещо е определено за България, а не да бъде Янка в този смисъл, в който разбират съвременните държави

! съм чел Божествената книга, в която е писано, че България

• България ще бъде малка държава. На България не е позволено да се

• правя с оръжия! Ако иска да се повдигне, тя трябва да слуша на Бога и тогава ще ѝ се даде едно почетно място. Не иска

• и « в служи на Бога, всички ще я тъпчат.

И след всичко това ще дойдат писатели и поети — да я

Впиват и оплакват: „Българийо, майко мила!“ Кой от тях

«временни поети, които са се заели да възпяват България, са

Врътнали между народа да го учат какво трябва да прави? Всички

«г обръщат към културната младеж, нея търсят, на нея

Взлагат всичките си надежди. Де е тази културна младеж? Аз

Искам културна младеж всички хора, които са родени с иде

г.и. Всеки, който отпосле възприема някакви идеали и се заема

) им служи, той мяза на натоварена камила или на натоварено

Виа, което само пренася товар от едно място на друго, а

В него нищо не остава. Такива идеи има навсякъде. Такава мла

Вк има и в Англия, и във Франция, и в Германия, и в Америка,

Во никой не се нуждае от нея. Днес се изисква младеж, родена

с идеали. Казвате: „Ние ще напътваме младежта.“ Няма какво

• п я напътвате. Тази младеж се нуждае само от малко вода.

Вие ще я полее с вода, както поливате някое малко дръвче,

и тя ще тръгне по своя път. Казвате: „Ние, старите, ще

Възпитаваме младежта.“ Няма какво да я възпитавате. Откак

Ветът съществува, все се възпитава и все по-лош става. Кол-

[кото повече се занимаваме с възпитанието на младежта, толкова

повече забатачваме.

^^__ Един учен германец казва, че съвременната култура залязва

Вече. Така е, тази култура от ден на ден умира, каква култура

е съвременната? Четете по вестниците, че еди-колко

би души паднали от аероплан и се убили, еди-колко хора има

| убити във войните, еди-колко параходи потънали в моретата

|и океаните, еди-колко къщи изгорели и т.н. След всичко това

1ка:)бат, че имало прогрес. Като се проследят внимателно статистическите сведения, в тях се вижда едно предсказване на (ъбитията или на произшествията, които има да се случат.

Според някои данни се определя, че тази година например ще

51

изгорят известен брой къщи. И действително — така стана.

Онези, които к о н с т а т и р а т този факт, казват: „Природен закон е това." Не, това не е резултат на някакъв разумен природен закон. Параходите, копито потъват, къщите, които изгарят,

както и смъртните случаи между хората — всичко това

се дължи на човешките престъпления, на неразумния, на

неправилния живот на хората. В бъдещата култура, в културата

на шестата раса, х о р а т а няма да умират, както сега, без

тяхно желание, но ще си заминават, когато те пожелаят. Човек

ще идва тогава като странник, като чужденец на Земята,

ще поживее 40-50 или поВече години и като реши да си замине,

ще повика приятелите си и ще им каже: „Аз поживях достатъчно

на Земята, сега вече заминавам за отечеството си. Попове

няма да викате да ме опяват, в земята няма да ме заравят

и на гробища няма да ме носите. Аз ще стана невидим —

както Христа — и ще се б"ъзнеса нагоре в пригответното за

мене жилище." Ще кажете: „Това може да направи само Христос."

Не, това може да с т з н е и с всеки човек, който е достигнал

безсмъртието, който живее с вечните идеали на Битието.

Казват за някого: „Този човек е евангелист." Питам: откога

е станал евангелист? „ О т скоро време." За друг някой казват:

„Този човек пък е добър православен." Откога е станал

той православен? „От скоро време." Казвам: всеки човек, който

не се е родил с едно оп ределено верую б себе си, а отпосле

го е приел, той е прост ч овек. От всеки едного се изисква

положително, неизменно Йерую, което да има свойствата на

възВишената човешка душа — нито да се ражда, нито да умира,

но вечно да съществува. Мнозина казват, че животът се

разрушавал и изчезвал. То&a е само написано изречение. Живот

ът не може нито да се разруши, нито да изчезне, но в живота

се раждат скърбите т радостите.

И тъй, всички хора трябва да работят в подсъзнанието

си, да знаят, че всяка добра или лоша мисъл, вложена с вътрешен

стремеж и силно желание в подсъзнанието, непременно ще се

реализира. Обаче никога не гк^лайте повече, отколкото ви тряб-

Ва! Живеете ли така, бъдеицата култура ще донесе блага за всички

хора. Не мислете, че бл1а гата б света са достояние само за

едного. Благостта — т о в а с израз на морала. Човек трябва да

бъде благ не само за подобните си, но и за всички останали

същества — без изключение; той трябва да бъде благ и за животните,

и за растенията, и за всички останали същества, които

са под него. Такъв е моралът на безсмъртието.

52

Ирседствете си, че тази култура е дошла вече. Какво ще-
||,1 шик- нашето положение? Какви щяхме да бъдем тогава?
|И11м км едного: Ако новата култура е дошла на Земята, ти
рми- ли да ходиш от брата на врата да хлопаш, да искаш
М1а онова? Нямахме да ходиш. Ти щеше да бъдеш един от
рмъртните хора, всеки момент щеше да Виждаш кой какВо
]Nºи и нямахме да изпадаш в заблуждения. Някой казва: „Аз чух
[се говори еди-какво си по дадена работа." Питам: Вярно,
• то ли е това, което си чул? Докато хората ходят с
впи и казано, големи простаци ще бъдат. Някои казват: „Кант
и Щн1,1л книгата за чистия разум." Каква е тази наука за чистия
Лз наричам наука на чистия разум тази, при която човек
(пи щ I никакъв смут в сърцето си и се разговаря със същес-
н невидимия сВят. Каква по-хубава наука от тази да дей-
• при тебе един ангел и да ти разпраВя за небето, за Слъпце-
1 всички зВезди и след всичко тоВа да знаеш, че ти разпо-
I ни с една велика Истина! Съвременните учени казват, че
ми тоянието от Земята до Слънцето било около 92-93 мили-
Ш1И мили. КазВате: „Значи разстоянието е или 92, или 93 мили-
В)1 мили, не се знае с абсолютна точност колко е, но разлика-
щ.| между 92 и 93 е много малка." Как, малка разлика ли е един
милион мили? Какво ще стане с мене, ако аз разчитам на тия
Вини и тръгна с един трец за Слънцето, и като стигна до 92
(милиона мили, тренът ме остаВи В пространството, без да
|| рм стигнал? Каква трябва да бъде тази математика, на коя-
ио мога да се основавам? Някой казва: „Аз съм близо до часа, в
[Който ще изправа живота си." Колко си близо? Докато изпра-
шш жиВота си, има един милион мили разстояние. Между Слън-
^

р т о и Земята има разстояние от цели седем физически поя-
|| Ще дойде време, когато нашето Слънце ще прояви само
Воята физическа обвиВка и ще почервенее. На същото осно-
•ние има и зВезди червени, портокалени, сини и т.н. Това
Показва както степента на тяхното развитие, така и степента
на развитие на нашата култура. Ако човек развива сВо-
ро духовно тяло, той ще започне да вижда звездите тъй
1Встли, както и Слънцето, и ще влезе във връзка с тях. Често
м гоВорил, че човек може да се разговаря не с материалното,
с духоВното Слънце. Слънчевата сВетлина, която виждате
Земята, е физическа, но Слънцето има и духовна светлина,
то не хвърля никакви сенки. Тази светлина е мека и когато
проникне В човешкото сърце, в човешкия ум и в човешка-
а душа, в човека наставя голяма вътрешна тишина. Напри-
53

мър някой човек дойде до отчаяние, иска да се самоубие; взема револвера си и излиза вън накъде си, из гората. В този момент обаче тази мека светлина прониква дълбоко в душата му и веднага в него наставя мир, тишина и той чува един тих глас, който му казва: „Не бой се, всичко ще се оправи.“ Не се минава много време и той вижда, че този разрушен мир започва да расте нещо красиво, хубаво. Започват тогава приятелите му да се изреждат един след друг, започват да му говорят, да го насърчават, докато той изтравя живота си. Значи Бог е в сила да измени живота на всеки един.

Казвам: онези, които (вървят в Божествения път, ако искат да добият новия живот — живота на безсмъртието, — трябва да употребят новите методи в живота си. Казвате: „За нас е важно сега да преживеем както и да е, няма какво да мислим за безсмъртието. Ние сме слаби хора, безсмъртието не е постижимо за нас.“ Че сте слаби — това не е извинение. Работете, за да се усилите! „Лма аз съм сприхав човек.“ Ти можеш да констатираш това, но то не те оправдава. Ти трябва да се обърнеш към Бога с молба Той да вложи повече магнетизъм в сърцето ти, повече електричество в ума ти и тогава този стар опитен грънчар, който живее в това съзнание, ще разшири твоите стари форми и ще създаде от тях нещо ново. За да успееш и това, всяка сутрин и всяка вечер изпращай към всички хора част от твоего благо, което е вложено в душата ти.

Казва се в онова изречение: „Дето Мъдростта управлява, редът не се нарушава; дето Истината грее, плодът цъфти и зрее.“ И тогава, щом Истината дойде в нас, в душите ни ще се прояви висшата Любов. Висшата, идейната Любов се проявява в любов към всички хора, без да подозират те източника, отдето тя излиза. В ороото проявление на висшата Любов седи в следното: да лзобиш хората и тогава, когато те мразят и ти мислят злото; да им слугуваш по цял ден, без да знаят те кой им служи. Тс*ва подразбира Христос под думите служене на Бога. Значи ние трябва да станем неизвестни в доброто, както сме неизвестни и в злото. Иначе бъдете уверени, че ако искате да се прославите чрез доброто, вие ще се прославите и чрез злото. Това се вижда навсякъде в света. Щом човек се прослави с нещо добро, не се минава и година, веднага пред него се разкрива друг лист, той се прославя и с някакво зло дело. Затова именно Христос казва: „Не търсете слава от човеците, но търсете слава от Бога!“ В този свят

54

е сме пътници, туристи, минаваме и заминаваме, носим се-
щата на новата култура. Когато този свят се подобри,
като се възстанови ред и порядък в него, Божията Любов и

жията слава ще се възцарят, ще заемат своите места. Под
ава Божия не разбираме нещо нереално. Напротив, най-реал-
то нещо в света е да видиш славата Божия навред и да
иВсеш само заради нея. Старата култура вече отживява с&o-
010 време. Бъдещата култура е за разумните, за добрите хо-
а. „Блажени кротките, защото те ще наследят Царството
жие", се казва в Писанието. Старата Земя ще се облече с
иВа, хубава премяна и хората ще заживеят в Истината, ще
ъфтят и зреят, Любов ще има между тях. Царството Божие
г се Възстанови не на старата Земя, по в новото Небе и б
вата Земя. Новото Небе и новата Земя са нашите души, в
ито ще се възстанови Царството Божие. От всички съвре-
енни хора сега се изисква абсолютна, положителна вяра, а не
"рвания. Вие може да кажете: „Вярно ли е всичко това, което
оборотите?" Проверете! Мислите ли, че всичко, което се до-
зва, е Вярно? Мислите ли, че всички факти, които мога да ви
риведа по един въпрос, предстаВляват Истината? Всяко нс-
||р е дотолкова вярно, доколкото всеки човек може да бъде
творена книга, която т о й да отваря и да чете от нея.
Сега ще ви приведа два примера за изяснение на мисълта
. Какво трябва да направи скулпторът с най-хубавия камък,
о иска да извае от него една отлична статуя? Камъкът
държа ли в себе си формата, която скулпторът иска да му
ридаде? Не я съдържа. Значи скулпторът сам трябва да взе-
е чука и да започне ваенсто на статуята. Допуснете, че в
оаи мраморен камък има съзнание като нашето. Какво ще
апраби той? Ще започне да плаче, да Вика и да казВа: „Докога
е продължават тия страдания?" Докато скулпторът извае
татуята. Той си продължава работата, а мраморът плаче,
ка. Най-после скулпторът свършва с т а т у я т а си, отдалеча-
се от нея, поглежда я, погледне малко и към сълзите 0,
михва се и казва: „Дойде вече краят и на сълзите 0,
взима кърпата си, изтрива сълзите на статуята и казва: „Не
плачи вече! От този момент кой как мине покрай тебе, ще
те погледне и ще види, че в тебе има ред и порядък." И
наистина, кой как мине покрай тази статуя, казва: „Идея,
дълбочина има В тази скулптура! Отлична е тя!" Статуята
слуша всичко това и е доволна, че няма вече чук, няма вече
страдания. Но докато хората се научат да живеят правилно,

55

\

много чукове трябва да /минат по гърбовете им. Неизбежен
закон е този.

Вторият пример. Ималпе едно парче бяло платно. Великият
художник Взима ч е т к а т а и боите си и започва да цапа безразборно
върху него. Мииа_ва някой простак покрай този художник,

поглежда го какво прави и си казва: „Виж какво върши този човек! Аа мислех, че -е някакъв велик художник, а той знае само да цапа!" На втория уен художникът пак взима четката и боите и продължава да иапа върху платното. Третия, четвъртия ден все продължав-а да цапа, докато един ден погледнеш — нещо Взело да се о-фор.мява върху платното. Колкото повече художникът работи, образът все повече и повече се оформя, докато най-послед на платното се вижда хубаво, идеално изработена картина. Жой как мине покрай нея, казва: „Великолепна картина!" Художникът казва: „Виждате ли какво мо: же да излезе от това цапане!" Да, но ако платното не беше се нацапало, можеше ли да има сега тази цена? Щеше ли да има тази стойност? Не. Пласплюто придоби сВоята стойност и цена само след като се шпцапа.

По съсия начин и пр и бас може да дойде някой ангел и да ви на цапа с четката и б о и т е си. Вие казвате: „Огрехих се!" Втория ден дойде съсиягт ангел, пак ви нацапа с четката си, а вие казвате: „Много се огрехих вече!" Третия ден пак дойде, понацапа ви още малко. Казвате: „Пропаднах сега!" Не, ти сега именно си по-добър, откомкото беше по-рано. Той цапа, ти плачеш, т о й цапа, ти пла"чеш, докато най-послед излезе нещо хубаво. Някои казват: „Еди-коя си сестра плаче, ще се пръсне от мъка." Не, ангелът я ща па — ще изкара нещо хубаво от нея. Докато ангелът я цапа, ппя няма да полудее, няма да се пръсне от мъка. Мнозина п и т а т : „Защо хората плачат?" Плачът е признак на живот. Само зкивите хора плачат. Животът се изразява с плач. Плачете, докато с т е живи, докато имате живот в себе си! Невъзможяню и страшно е да плаче мъртвият човек. И Любовта, к о г а т о обича някого, плаче — очите й се насълзяват. Истински плач е този, когато очите само се на-сълзяват и сълзите п о т ъ в а т навътре. Не е плач това, когато сълзите излизат вън от очите и се проливат по земята. Аз бих желал да виждам о ч и т е на всички хора влажни, просълзени. Това говори за благородство на човешката душа.

И тъй, ако чукът на скулптора и четката на художника работят върху ни, това е: едно висше благо заради нас, за което трябва да се учим на зпърпение. Това е един от великите

56

и, които Бог ни дава. Ние се приготвяваме за новата Вра, която иде в света. Пред нас седи велико бъдеще, сменните хора още не са живели както трябва. Едва сега иппчват да живеят правилно.

(ега — като се върнете дома си, вложете б подсъзнание- < и вашата мисъл и желание да живеете добре. Кажете: пп1Ц1, аз искам да живея добър, правилен живот!" Кажете и веднъж тази мисъл, забравете я по-нататък! Някой пи-

„Защо трябва да се молим на Бога?" Ако човек не се моли, Йо трябва да прави тогава? Ако ние считаме молитвата за р смешно, яденето е още по-смешно. Ако ние считаме мо- Вата за нещо смешно, спането е още по-смешно. Ако ние та ме молитвата за нещо смешно, четенето на книги е е по-смешно. Някой отваря книгата и я затваря. Питам го: ВсНо четеш? „Една книга." Ако вие четете една ценна книга п по десет пъти на ден с кърпа изтривате написаното, какво < остане от пея след десет години? Написаното върху нея бъде ли отчетливо? Ако затриваме написаното върху кни- та, какво сме придобили? Пазете се да не би след като от- рите книгата, да кажете: „Животът, който Бог ми е дал, е хубав." Кажете ли така, вие затривате своя живот. Ня- кпи затриват така живота си, като казват: „Господ не ми е ш\ богатство, не ми е дал знания!" Какво богатство искаш? •ивотът, който имаш, е най-голямото богатство! Ти благо- •ри, че си сиромаш. Добре ли ще ти бъде, ако имаш голямо Кгатство и си в положението на натоварено магаре? Казвам: сиромашията е най-голямото богатство, най-голямото благо П света. Коя сиромашия? Аз говоря за онази сиромашия, при конто човек с жажда, с благоговение очаква да дойде великото в света. В това седи смирението на човека. Никой няма право Еа изтрива хубавите неща!

Казвам: във всяка душа има хубави, богати условия за бъдещето. При най-голямото си нещастие, при най-голямата си Несполука благодари на Бога за всичко това и си кажи: „Аз ще докажа на Бога, че имам любов към Него." Ако не можете да [носителите страданията си, в какво ще покажете вашата младост? Аз наричам млади хора тия, които геройски могат да]юсят най-големи страдания. Герои трябва да бъдете! Само по 'този начин ще се подмладите. Дойде ли ви някое страдание, турете го на гърба си, поносите го малко, а после го свалете на земята пред себе си, нагостете го, разговорете се с него и то ще ви напусне. Страданието се плаши от стария човек. То 57

иска млад човек да го носи ма гърба си, за да се разговаря с него и да му обяснява смисъла на страданията. Вие казвате: „Лесно се говори за страданието, но мъчно се носи." Герои иска светът! Той търси млади, силни хора, с такива умове, които да обгръщат всички умове, и с такива сърца, които да обгръщат всички сърца. Нашето бл_аго е благо за всички хора и благо на всички хора е и наше благо. Затова всеки трябва да каже: „Аз затова се родих." Защо? За да живея в безсмъртието. „Аз затова се родих." Защо? За да живея в ред и порядък. „Дз затова се родих." Защо? За да жи&ея, цъфтя и зрея. „Затова се родих." Зяицо? Да свидетелствам Истината и

да покажа, че това, което Бог е създал, не се разрушава. Слънцето не се разрушава. Разрушават се само тези неща, които човек е направил. Ако нещата в природата се разрушават, това показва, че те са направени от други някои същества, а не от Бога. Много същества, работят в света. Къщите например, които са направени с*т нас, изчезват. Много от нашите мисли и желания също тъй изчезват, но Божественото в нас остава за вечни времена.

Христос казва: „Аз за това се родих — да свидетелствувам Истината.“ По същия начин и всеки от нас може да каже защо се е родил в света.

Беседа, държана

ТАЗИ ПРИТЧА

Отговори Петър и рече Му:

„Изтълкувай ни тази притча!“

Притча или иносказание е изречение, в което е скрит изсълт па някаква велика идея. За непросветения това изречение е притча, а за просветения то е изречение с дълбок мисъл и съдържание. Ние разглеждаме живота като притча. сяко нещо в живота, което не е разбрано, е притча. И затова за всяко неразбрано нещо може да се каже: „Изтълкувай ни ази притча!“

Днес простите хора се занимават с обикновени работи; е се задоволяват с малко и никога не разсъждават защо се ждат и защо умират; те никога не разсъждават защо имат звестно верую и дали това верую е право. Тия хора казват: „Като отидем на онзи свят, тогава ще разберем нещата“, или: [„Господ ще даде“ и т.н. Те лесно обясняват нещата с думите: „Господ ще даде.“ Това е вярно. Господ ще даде не само в бъеще, но Той е давал и в миналото, а продължава да дава непрестанно и до днес.

Сега всички съвременни хора са заети с разгадаване на живота. Има ред философи, които искат да разгадаят смисъла на овешкия живот и за тази цел обясняват какво нещо е субстанция и какво есенция. Питам: кой съвременен учен разбира какво нещо са субстанцията и есенцията в тяхната дълбока същина? Няма такъв учен, който да разбира същината на понятията есенция и субстанция. Няма нищо обидно в това, че никой не разбира тези понятия. Всяко понятие може да бъде разбрано в неговия ограничен смисъл, както и в неговия дълбок смисъл. Например за някой човек казват: „Силен е този човек, планина-човек!“ Питам: Как проверявате неговата сила? „Той може да дига големи тежести.“ Витоша може ли да дигне? „Витоша не може да дигне, но дива големи камъни от 100, 200 и повече килограма тежест.“ Казвам: ако е въпрос за сила, слонът може да дига много по-големи тежести. Значи вие трябва да признаете факта, че силата на този човек е ограничена, относителна. Когато се говори за учениостта на хората — и

59

тя бива в ограничени размери. Например днес имаме учени хора, които се занимават само с живота на буболечките, всичко знаят за тях; после имаме учени зоолози, които се занимават само с живота на млекопитаещите и всичко знаят за тях: всичките им системи и техните функции, начина на живота им и т.н. Други учени са се специализирали изключително върху живота на мравките, знаят всички подробности, които се отнасят до техния живот. Някои учени се занимават с изучаване живота и развитието на микробите, които са създали и

продължават да създават р-ед страдания и нещастия за цялото съвременно човечество- Тия учени размножават по изкуствен начин микробите, капсю ги поставят в шишета с разни разтвори, благоприятни за тяхното развитие, и о т т а м с игличка взимат от тия микроби и правят инжекции върху разни малки, дребни животни — да видят как действат върху организма им. Оттук те вадясп своите заключения и за действие т о им върху човешкия орг анизъм. Това са все учени хора, които работят върху микроите на чумата или върху микробите на петнистия тиф и пп. п. Простият човек, като слуша да се говори за чумата, к о я т о изстребва със стотици и хиляди хора, представя си я живо: нещо голямо като човек, което ходи с коса в ръка и коси де какво срещне на пътя си. Той казва: „Каква ли ще е причината за тази болест, която създаВа такива лоши последствия?" Ученият човек пък казва: „Чумата не е голяма, тя едва се вияЧда с микроскоп, но има свойството лесно и бързо да се размножеава, затова става опасна." Казвам: тоВа нещо именно е притч а. За простия човек, който не разбира смисъла и причините за явяването на микробите, нито свойството им да се разм.нюжават много и да причиняват големи вреди, този въпрос е тритча. За учения човек обаче въпросът не е поставен така. Той си обяснява всичко.

Питам: коя е причината за явяването на микробите в света?

Първоначално, при създа_ване на живота, микробите съществуваха ли? Някои учени казват, че микробите се създадоха след отклоняване на човека от правия път на неговия живот. За какВо беше създаден първоначално човекът на Земята? Първоначално човекът беше създаден да служи на Бога, да изучава всичко, което е било създадено д отогава, да се занимава с елементите и техните свойстВа, да работи и да благодари на Бога за всичко това. Ако чоВекът б-еше изпълнил всичко туй на времето си, той не би изпаднал В положението на роб, както днес го виждаме. Съвременният чобек е роб на условията. Защо чоВек 60

вдна при тези условия? Защото т ой избра другия път: да не ^гува на Бога, но да слугува на себе си и на богове, подобни на го. Първата жена в рая сама избра този път: да служи на себе и на чужди богове. Думата *рай* в окултен смисъл подразбира < *ша култура*. Значи първият човек е живял при услоВия на •ичиа култура, но не е могъл разумно да ги използва. Един от исшите адепти през онова време, който служел на себе си и на ;ди богове, успял да се промъкне в райската градина и да се риближи до първата прародителка на човечеството, като й бедал първата лекция по този нов път. Той й казал: „Каж ми, -но, защо се лутате напразно с твоя другар из тази градина? с знаете ли, че има и други сили, затворени в природата, ко-

що човек може да използва за своето бързо развитие? Не знае ли, че има и друг път, по който човек може да се движи? ,е е само пътят, който Бог му е предназначил. Защо не ядеш това дърво, в което са скрити всички тайни и всички познания, които могат да направят човека равен на Бога по сила и гъщество?" Вие знаете по-нататък как е постъпила вашата родителка след тази първа лекция. Аз ви превеждам тази лекция на български език; ако бих я превеждал на друг език, бих -ал: „Знаете ли какви субстанции и есенции има скрити в това дърво? Познавате ли онзи субстанциален закон, който дирира цялото човечество?" На такъв научен език говореше на учителят на чуждите богове. Какво се криеше в това дърво? Всички тайни на живота. Тъй говореше този учител: „Ако неш от плода на *Аървото за познаване доброто и злото*, всички тайни ще се открият пред твоя поглед: ти ще виждаш •лицето, звездите и Луната, ще ги разбираш, ще четеш по тях и така ще се движиш във всички светове. За да придобиеш ова изкуство, след като хапнеш от плода на това дърво, ще и дам една пръчица, та каквото пожелаеш, да го придобиеш амо с едно махане на тази пръчица. Всички жени, които дойдат след тебе, ще се чудят на твоята гениалност и ще си казват: Каква беше тази жена, която служи на тези велики адепти?" И тази жена, след като изслушала много внимателно първия урок на този неочакван учител, позамислила се малко, подигнала си главата нагоре и си казала: „Чудно нещо, как Бог ни е заблудил, като ни е поставил в този крив път на живота! Чудно защо Господ не иска нашето бързо развитие? Тогава нека направя поне един опит. От много опити глава не боли!" И откъсна тя един плод от *Аървото за познаване доброто и злото*. Вкуси от него и даде на Адама — и той да го опита.

61

Какво представляваше това дърво? *Лървото за познаване доброто и злото* беше одиа притча, която тази жена изучаваше. Де е това дърво сега!* Един от американските учени професори в Бостънския университет е написал една ценна книга за рая и казва, че раят не се е намирал между реките Тигър и Ефрат, а някъде на Северния полюс, Какво може да се каже срещу твърденията на този учен професор, когато всички съвременници признават, за такъв човек? Този учен доказва, че Във Времето на Адам и Ева реките Тигър и Ефрат се намирали на Северния полюс, а не някъде в Азия. В Библията обаче; се казва, че на мястото, де то бил някогашният рай, се намирали още две реки. Де са тези реки сега? Значи това е притча. Съвременните хора не знаят с положителност де се е намирал раят, но предполагат да -е бил някъде в Азия. „Изтълкувай ни тази притча!" Както виждате, учениците

са искали от Христа, да им изтълкува тази притча. Обаче какво изяснение е дал Христос на тази притча — това ме е вместило никъде из Евагелието. От въпросите и запитванията, които евреите отпращали към Христа, се вижда, че те били любознателен народ, интересуваха се от научни въпроси. Ако изучавате кабалата на евреите, ще видите, че те са имали дълбоко разбиране за математиката, разбирали са нейния Вътрешен смисъл и приложение в живота. Понякога съвременните хора се смеят на откритията на учените, но тези учени хора, които разбират добре законите, завършват едно колело и казват: „Виждате ли какво стана?" Простият работник кара, върти колелото и не се интересува да знае как то се върти, въз основа на какви закони; обаче ученият човек знае, че като завърти това колело, то произвежда енергия, която превръща водната сила в електрическа и по този начин осветлява цял град. Питам: как е дошло на ума на учения човек да използва електрическата енергия за разни цели? Той я събира в един акумулатор и я използва за работа. По същия начин и много хора впрягат своите каруци с биволи, качват се отгоре на каруцата, удрят биволите, но те едва се движат. И след всичко това те казват: „Тежък е животът!" Ученият човек обаче не впряга цяла кола, но си служи само с едно колело от нея и така осветлява цял град. Той бгара тази енергия и в плугове и с нея разоравя всичката си земя, като я прави плодородна. Сега аз правя едно извлечение от това и казвам: попитайте съвременния учен човек или съвременния философ де се намират човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа или

62

човешкият дух и вижте какво ще ви отговорят. Де е жилище на човешкия ум или на интелекта? Те ще ви кажат, че къщето на човешкия ум е в мозъка. Тогава де е жилището човешкото сърце? В тялото. Де е душата, де е духът? В тялото. Съвременните теософи например дават някакво изяснение за човешкия дух, но то е много материалистично. Те го одобряват на лъч. Обаче това обяснение е иносказание, притча. Какъв лъч е той? Светлинен лъч. Това е само уподобление. Трябва да се знае какво всъщност представлява този лъч. Под лъча се разбира всяко нещо, което дава известна посока, изяснено направление, известно движение. Лъчът представлява правия път, посоката, по която човек трябва да се движи, по който винаги подразбира движение, стремеж на разумната душа да върви в права посока. Стремежът на душата, на който не иде отвън. Да се мисли, че движението на душата или духа иде отвън — това е криво схващане. Духът, както и тялото, се движат отвътре навън. Лъчите на духа излизат през човешките очи. Единственото място, през което пре-

Инава човешкият дух, това са очите. Следователно всеки
)Вск, който вижда посоката на своето движение чрез разум-
>то упътване на духа, той Вече може да направлява своя мо-
и да движи правилно своите удове*. Мозъкът е най-посто-
ипата величина в човешкия организъм. Ако някой е тежал 100
и заболее от някаква тежка болест, той може да изгуби от
1еглото си цели 70 кг и да остане да тежи само 30, но не губи
що от теглото на своя мозък. Оттук се вижда, че най-пос-
)яното, най-устойчивото вещество в организма на човека е
Возъкът. Щом е така, от мозъка именно трябва да се започне
[възпитанието на съвременното младо поколение. Докато чо-
Вск не възпита мозъка си, нищо не може да излезе от него.
•Всичките сили в човешкия организъм са съсредоточени към не-
КоВия мозък и затова цялото тяло се направлява от него.
Мнозина от съвременните учени могат да възразят например,
че има известен род мекотели, чиято дейност не се
Направлява от мозъка. Главата на тези мекотели е централизирана
някъде в клетките им, дето се намира и нервната система.
Оттам се направлява и тяхната дейност. В човека пък
[главата е в друго положение; тя е излязла от центъра и сега
заема положение на краен уд в тялото. Човек в своето развитие
се е поляриизирал, вследствие на което се е раздвоил. В
Юргани. — Б. р.

63

раз двоя ба нето обаче винаги има разширение. Раздвояването
не е лошо нещо. Когато ж и т н о т о зърно се раздвои, то започва
да расте. След това ппо цъфти, връзва плод и узрява. Когато
кажат за някой човек, -че се е раздвоил, опасността седи в
това да не би в раздвояването да спре растенето. Тогава той
може да изсъхне. Но ако при това раздвояване т о й започва да
расте, да цъфти и да бръзва, той е на спасителния бряг в своя
живот. И ако най-после т о з и плод узрее, процесът, който става
в човека, е правилен. Тогава семката на плода казва на човека:
„Изяж месестата ми част,, а семката отново посей в земята!"
От научно гледище ние изваждаме следното заключение
от този процес: между всички явления в природата съществува
тясна връзка. И всеки човек, който може да разгадае проявата
па тези явления, т о й ще може да разгадае и пътя на
своя живот.

Често религиозните хора казват, че са спасени чрез кръвта
на Иисуса Христа. Питам: какво трябва да правят тия
хора след своето спасение? Въпрос за спасение може да става
само по отношение на болните хора. И след като даден човек
е спасен, т.е. оздравял ожп своята болест, какво трябва да
прави по-нататък? Трябва ли пак да му се дава от същото
лекарство, с което веднџ е спасен? Ако запитате един болен

човек, който е оздравял вече, какво трябва да прави след оздравяването си, какво ще би каже той? Той ще ви каже, че сега се нуждае от учители, к о и т о да го учат как да живее, за да не се разболява вече. В т о з и смисъл задачата на християнството не е да спасява света. Ако хората мислят, че в това седи задачата на християнството, те са си съставили криво понятие за него. Истинската задача на християнството е да напъти хората към Бога, да им покаже как трябва да живеят, за да придобият вечния живот. И Христос изказва това нещо много ясно в стиха: „Аз не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Отца, Който м<; е проводил."

Сега ще се спра върху- мисълта, която поддържат хората, че Христос спасил света. Тук се явява противоречие. Противоречието седи в това, че хората отделят Христа рт Бога.

Христос не може да се отделя от Бога, понеже Той е проявление на Бога. Когато Хри стос казва, че не Върши своята Воля, но волята на Онзи, К о й т о го е проводил, това подразбира, че Бог е по-голям от Христа.. Някой казва: „Бог, Христос и аз сме едно." В какво сте едно? Единството трябва да се изразява чрез послушанието. Еди н с т в о трябва да съществува 6 прии- 64

те. Дето има единство, там съществува и законът на п1'та. Единството не подразбира еднообразие. Ние схва- .- Любовта кап-ю закон на разнообразие — разнообразие на кише единици, к о и т о съставляват голямата единица в све- Щом хората признават, че живеят в единство с Бога и с І та, отде произлизат противоречията? Ако е вярно това, то съвременните християни твърдят, че Христос спасил та, питам: защз тия хора днес проповядват с пари? Нали І пасени, защо не? проповядват така, както и Христос про- Ядваше едно вр^ме на еврейския народ? Еврейската църква пате ли нещо за проповедите на Христа? Христос казваше бебе си, че Син Человечески няма де глава да подслони. Такова е положението на съвременните проповедници? Ние ги биж- е добре, модерно облечени, с мантии, с корони на главите | с жезъл в ръка — и така проповядват. При това техните опобеди добре се заплащат. Ние ги виждаме добре нахранени Задоволени. Христос пък ходеше много скромно облечен. Той ниchie една скромна тога цели три години, а на краката си Ъсеше дървени сандали. Питам: в кои пунктове е приложено • пич Христовото учение? Мнозина обаче казват: „Човек трябва цл се новороди." Съгласен съм с това: така е казал и Христос на темето си, но трябва да определим какви са качествата на Новораждането. Какво означава да се новороди човек? Новороденият човек сам сВети. Неговата светлина излива отвътре навън, а на обикновено родения човек светят от-

Ипп. за да вижда де ходи, да може да се движи в тъмнината.
11ътят, по който върви новороденият човек, е светъл; т о й
!г(к:ти и за себе си, и за другите, които минават покрай него.
|Пътят на обикновено родения човек е тъмен: ако няма кой да
(во освети, той би се движил като слепец в този свят. Новороденият
човек знае, че Бог съществува, тъй както детето
;шае, че майка му съществува; обикновено роденият човек не
йнае тази истина и постоянно спори и разисква Върху нея:
съществува ли Бог или не съществува.

В света съществува велик закон, който определя отношенията
между всички същества — от най-малки до най-големи.

Отношенията, които съществуват между всички същества,
не са създадени сега. Те съществуват във всички същества,
откак те са излезли от Бога. Тия отношения, тия връзки
се намират в зачатъчно състояние във всяка душа и когато
тя дойде на Земята, те се проявяват. Тия отношения същес-
твуват в душите на всички същества още от първия ден на
УиВ*'|>ситстът >>я Дршта 65

създанието на мира. У някои същества те са по-силни, а у някои
— по-слаби. Какво съ-здаде БОЙ първия ден? В Свещената
книга е казано, че в първия ден Бог създаде небето и земята.
И земята беше неустроена. и пуста. И Бог каза: „Да бъде виде-
лина!" — и стана виделина. Това беше ден първи. Значи видели-
ната е едно от необходимите условия на нашия живот, за да
можем правилно да го разберем и използваме.

Някои казват: „Кога иде излезем от тия неблагоприятни
условия на живота?" Когато се говори за неблагоприятните
условия на живота, това подразбира края на века, т.е. края на
несносните, на тежките условия на живота, през които е
минало човечеството и продължава да минава. Затова именно
тия условия са и най-добрите. По-тежки, по-несносни условия
от сегашните не може да има, понеже човечеството е изпаднало
до дъното на ада. Съвременното човечество се намира
там заедно с децата си, с говедата си. То минава сега през
царството на тъмните духове, с които е в постоянна борба,
в голямо сражение. Кой к:a1с излезе оттам, все ще измисли някаква
дяволщина. Който успее да излезе от дъното на ада,
дълго време още ще мириие, както мирише някой човек, който
е прекарал известно Време в кафене, дето пушат тютюн.
Днес хората мислят, повече за парици, за кокошчици, за
патици, за ядене и пиене. Няма нищо лошо в това: ако всичко
туй може да доведе хората при Бога, нека се стремят към
него; но ако то ги отдалечава от Бога и ги праща в бездната,
при тъмните сили, какво трябва да правят? Ако яденето на
кокошки може да ви привлече при Бога — яжте ги! Ако яденето
на патици може да (зи направи гениални хора — яжте ги!

Ако яденето на прасенца може да внесе във вас еликсира на живота — яжте ги! Ако я д е н е т о на риби може да ви направи силни, смели хора в света — яжте ги! Но ако след изяждането на един петел у вас се я й я т качествата на петела — да ровит е , по-добре не го бутай т е . Или ако след изяждането на едно прасе у Вас останат неговите качества — цял ден да грухтите и да създадете в себе си е<<дна кочина, по-добре не го пипайте. Прѣтча е това! Казвате: „Какво искате да кажете с това?" Нищо особено не ви казвѣм, но ви съветвам да не ядете този петел, нито това прасе, от които дълго време ще трябва да се чистите. След всички «ещастия, които сполетяват съвременните хора, след всички болести, които ги нападат, те пит а т : „Какво трябва да ядем? Коя е най-здравословната храна за нас?" Казвам: за всички разумни хора е точно определено 66

кво трябва да ядат. Онова, което е необходимо като храна и човека в сегашния му живот — житото, днес то е в изоби- с и никой човек няма право да се оплаква, че ще умре гладен. нозина се оплакват, че животът бил тежък. За когото жи- т ъ т е тежък, нека яде сурово жито. Когато животът ста- тежък за мене, аз изяждам по 90 грама жито на ден: 30 грама рин, 30 грама на обед и 30 грама вечер. Колко струват 100 ама жито? Ще кажете, че така не може да се живее. Разбира , аз не казвам, че през целия си живот трябва да прекарате " о с по 100 грама сурово жито на ден. Утре, като станете о-богати, ще ядете каквото искате, и то с благодарност, че ловията на живота ви са се подобрили.

Казвам: при тези притчи в живота ние трябва да дойдем [) разбиране на нещата в техния дълбок смисъл. Казвате: „Тряб- п да бъдем духовни хора." Питам: кое е отличителното ка- гство на духовния човек?'Духовният човек е разумен. Някой пита: „Ти православен ли си?" По какво се отличава раИославният човек? Какво направи православието за .чорапи? Като отидете на небето, вижте в статистиките колко спасени православни има там. В небето няма православни. До- вга аз не срещнах там нито един православен, нито един евангелист, нито един баптист или друг някакъв -ист. На небето ежду спасените аз срещах само ангели, Синове Божи, които ужат на Бога в Любов, Мъдрост и Истина. Тогава запитвам ия служители: Има ли тук някой православен? „Какво е пра- ослависто? Как и кога се роди то? Тук няма такива хора." Ами ^1ма ли тук някой евангелист? „Какво е евангелизмът? Де и кога и* роди той?" Някъде в Германия. „И за него нищо не знаем." Ами поне за новите течения не знаете ли нещо? „И за тях нищо не знаем." Значи, както виждате, нашата съвременна илософия, както и съвременните религиозни течения, не са

[>стигнали още до небето. Всичко наше там считат като бавление за Земята. И след всичко това някои философи ще воят за субстанция, за есенция и за ред още научни въпроси. На един от тези философи казвам: Вземи една керемидка, йени я в ръката си и ми докажи, че в нея има някаква субстанция. Можеш ли да я стиснеш така, че от нея да протече ;'ъи и вода? Някой казва: „Аз съм верующ човек, с Бога се разварям!" Щом е така, помогни на еди-кой си твой брат, който страда. „Не, това не е моя работа. Съдбата му е такава." казвам: не че това не е твоя работа, но ти не можеш да му омогнеш и говориш неща, които не разбираш,

67

Разправяше ми един го сподин следното свое приключение: „Излизам един ден от дома си, нося в ръка една торбичка с пари, които трябва да занеса на определено място. Обаче за да отида на това място, трябваше да мина през един мост. Тъкмо се готвя да мина моста, виждам — насреща ми иде една разбойническа банда. Веднага се връщам, скривам се зад един ъгъл и след отминаването им продължавам пътя си. Дохождам отново до моста. В този момент виждам насреща една мечка, току-що излязла от близката гора. Пак се скривам. Отново продължавам пътя си и едва доближих до моста, заваля пороен дъжд с буря. Не се реших да мина моста в такова време и се върнах. Това се повтори и_ели десет пъти: ту разбойници, ту мечка, ту дъждове и бур>и, това-оноВа, докато най-после времето се оправи, аз преминах моста и продължих пътя си."

Друг господин ми разправяше подобна своя опитност: „И аз трябваше да премина един мост, но можах да го премина само след като се връщах: десет пъти. Първия път срещнах поп на моста и се върнах.. Втория път срещнах лисица и пак се върнах. Третия път срещнах заек, който, като ме видя, подскочи. И аз подскочих, уплаших се и се върнах. Четвъртия път ме върна една оса, която» забръмча наоколо ми и не ми позволи да продължа пътя си. VI ред други причини ме поставиха в положение десет пъти да се връщам от този мост, докато най-после го преминах."

Питам: какви са тези-и герои, които не могат да преминат моста още първия път? Ту оса им забръмчала около главата, ту заек подскочил насреща им и т.н. Съвременните хора се препоръчват за верующи, а се страхуват. Виждам много хора, които минават за учени,, но като срещнат поп, бързат да направят възел на кърпата си. Особено това правят учениците. Защо правят така? Има нещо скрито в тези поверия. Това показва, че всеки човек нс-си със себе си и добро, и зло. Например един свещеник може да носи голямо благословение за човечеството, но той може да носи същевременно и хиляди нещастия

за него. Срецам един селянин, който натоварил колата си с дърва догоре, едба. я теглят воловете. Питам го: Защо си натоварил колата си толкова много? Не виждаш ли, че воловете ти едва вървят? „Нищо от това. Ако те не искат да ги товаря тъй много, т рябвало да се родят владици." И това било философия! Лко били владици, щели да благуват в живота си, а щом са родени волове, ще ги товари колкото иска. Казвам му: Ами ако един ден Го-спод те постави на тяхното място?

68

възможно ли е това?" Да, възможно е. Ако е за твое добро, '• < под може да те постави на мястото на един вол. „Да не ва Господ това нещо! То е опасна работа!" Значи лесно е да пвариш другите, а като дойде до тебе, казваш: „Дано не ане така!" При това вижте какво понятие има българинът владиката. Той няма добро мнение за него и казва: „Владика-знае само да се разхожда със своята патерица и да си угаж- II 1л- го видиш седнал пред трапезата, наредил на нея печено аесице или печена патица, турил пред себе си бутилка със аро, най-хубаво винце и си яде." Когато някой владика оти- с 6 село, той ще иска от селяните да сготвят малко боб или 11, но те не го вярват. Те казват: „Този владика се предста- I пред нас смирен и благочестив, но като се върне дома си, иска да му приготвят някоя печена кокошка, ще иска вин- , това-онова, и то през Великите пости." Не вярват тия ра нито на попа, нито на владиката. Питам: как ще вярват огава на тяхната проповед? Какво казва попът за свое оправ- ние? Той казва: „Моят стомах е малко слаб, затова трябва да пна мазничко, че да го засиля. След това ще прочета няколко "литви и греховете ми ще се простят." Лко с една-две мо- итви могат да се простят греховете на попа, защо да не се ростят греховете и на простите хора?

Казвам: въпросът за поста трябва да се разреши принци- пиално. Това, което православната църква счита за пост, не е 'този пост, който църквата е наредила още в първите времена на своето създаване. Истинският пост е метод за урегулиране чувствата и мислите на хората. Постът не се заключава само в неядене на мазнини или на месо, но през поста човек трябва да се храни с възвишени мисли и чувства, да е готов да Ее примири с всички свои врагове и да изплати всичките си дългове.' Как постят съвременните християни? Месо не ядат, масло не ядат и в църква ходят по-често, отколкото в друго Време. И след това някои от тях казват: „Православните са по-добри от евангелистите." Други пък казват обратното: „Евангелистите са по-добри от православните." В едно отношение едните са по-добри, а в друго отношение другите са !по-добри. Християните поддържат, че човек може да се спаси

само чрез кръвта Христова. Защо кръвта Христова спасява хората? Защото Христос е образец на истинския човек.

Питам: кой човек може да се нарече истински? Само този човек може да се нарече истински, който отговаря на три основни качества.; Той трябва да съдържа в себе си Любова, 69

Мъдростта и Истината и да ги прилага в своя живот. Този човек трябва да е готов да раздели злъка си както със своя приятел, така и с всеки гладен човек, когото срещне на пътя си. Срещне ли такъв човек:, който три дни нищо не е ял, ходил немил-недраг от къща в къща, той го извиква при себе си и му казва: „Слушай, братко, В моите гърди любовта цари. Аз съм човек, спасен чрез кръвта Христова. Ела при мене да те нахраня, да ти покажа какво значи спасен човек." Това значи християнско дело. Истинският човек като срещне някое онеправдано лице, той веднага се лритичва към него и му помага. Не е въпросът да покажем християнски дела само към нашите приятели, които обичаме, но "и към външни, чужди за нас лица. Ние обичаме приятелите си поради това, че получаваме нещо от тях: даваме и получаваме. Изкуство е да обичаш и да помагаш на човек, от когото нищо не получаваш. Всеки гражданин плаща данък на държавата, з а щ о т о тя го принуждава да стори това. Ако той не плаща данъка, си доброволно, утре ще дойде съдебният пристав с червен л и с т и ще не ще, ще го изплати. Редовното изплащане на данъка още не е добродетел.

„Изтълкувай ни тази притча!" Върху този стих трябва да се разисква, а това как мисли българинът за владиката, за попа — то не е наша работа. Да изтъкваш погрешките на човека — това още не значи, че си ги изправил. Ние взимаме тия примери като общи положения, в които Всеки изпада. Човек трябва да търси начини, чрез които може да се повдигне. За тази цел той трябва да изучава законите, на които се подчинява неговият мозък. За пример: човек трябва да изучи причините на страха. Често виждате някой да се страхува за това как ще прекара живота си. Той се- безпокои, че децата му ще останат прости, че нямам средства да ги изучи; страхува се, че приятелите му ще го изоставят и той ще остане сам, без ничия помощ в живота; друг пътк се ужасява от мисълта, че жена му ще умре и т.и. Това е неестествен страх, който се заражда в човека и го безпокои. Кои са причините за този страх? Причините за този неестествен страх се дължат на това, че разсъдъкът и вярата в този човек са отслабнали. Страхът е инстинктивно чувство, което се явява в човека като резултат на външните условия, в които той се намира. Страхът води началото си от животинското царство, дето той се счита за висше чувство. Обаче човек не трябва да се осланя на страха.

Страхът може да му представи страшни картини, с които да го извади от релсите на неговия живот. Единственото нещо, 70

осто може да избави човека от страха и да го направи силен, сл да му се противопоставя, е да възприеме в себе си мисъл-а, че б света съществува една велика разумна сила, която уп-влява всичко. Тази сила има свои закони, които прилага в жи-ата, вследствие на което нищо не става произволно и случай-п. Ето защо и всеки човек като разумно, мислещо същество ада към този разумен свят, към тези разумни сили. Щом е ака, при каквито и условия да изпадне човек, тия сили ще го звездат на благополучен край. Как ще разберете тия сили? Как е си ги представите? Съберете всички добродетели на све-иите, на добрите хора в света — и вие ще си представите кво нещо са тия разумни сили. Ако пък си поставите всички ия добродетели като идеал на своя живот, вие ще усилите рата си. Към тия добродетели прибавете и мислите на гени-штс, на великите хора в света — и Вие ще имате вече представа за Бога. По този начин вие ще се освободите от онова материалистично схващане за Бога, каквото имат съвременници-материалисти. Тяхното схващане е идолопоклонство. Много християни и досега разправят как Христос бил раз-нат, как три деня след това възкръснал и т.н. Между онзи ристос, който някога е бил разпнат на кръста, и този, кой-о е възкръснал, няма никакво отношение. Какво отношение, " ба връзка може да съществува между чоВека, който някога бил болен, и този, който Вече е напълно оздравял и възкръс-? Павел казва: „Аз познавам Вече Христа по друг начин, а не така, както едно Време Го познавах." Значи тук става въпрос вече за вътрешно разбиране на нещата. Никой не може да познае Христа, ако няма любов в себе си. Всеки човек, който се държи здраво в рамките на една църква или на едно верую и не вижда нещата по-далеч от тези рамки, неговата любоВ не е свършена. Който познава Христа, той ще обича всички тия хора, които Христос люби. Той ще бъде съгласен с Христа във всички Негови мисли, чувства и действия. Христос е дошъл да спаси Всички хора и затова казва: „Любете враговете си!" Някой казва: „Аз обичал! всички хора." Питам: враговете си обичаш ли? „Дотам още не съм дошъл." Да, но Христос обича и тях. Тогава как може да обичате всички хора, а да не обичате враговете си, които Христос като хора обича? Според този чоВек могат да се обичат само тия хора, които са в една и съща църква с него. Той не обича хората, които принадлежат към друга църква. Христос казва: „Иде време, когато хората няма да се кланят нито в Йерусалим, нито в тази, нито 71

в онази гора, но иде се покланят на Бога в Дух и Истина." Тогава кои хора ще обичате? Една църква, един Бог има в света и Той е навсякъде!

Мнозина казват: „В България се явиха много нови течения, много религиозни движения "и секти, има опасност да ни опропастят." Питам: кой е бил причина за досегашните опропаствания на България? Нима България само един път е пропадала? Тя е пропадала много пъти, обаче религиозните движения ни най-малко не са били причина за нейното пропадане. Нека българските учени, възпитатели и управници се погрижат да Всадят в душите на младото поколение ние стремеж към идеен живот. Нека всеки българин се стреми да бъде честен, добър, умен и справедлив! Ако всеки българин 1 развие в себе си тези четири качества, това значи той да «стане добър гражданин, дълбоко проникнат от национални идеи. Казват за някого: „Този човек много обича народа си." По какво познавате, че той обича народа си? По това, че работи много» за неговото прославяне. Да изтезаваш народа си така, че повечето да не е годен да служи, само за да го прославиш —това не е никаква обич, никаква любов. Много българи днес искат да бягат, от България. Те казват: „Дойде ни вече до гуша, не може да се гкивее повече тук, искаме да отидем никъде в странство. Поне иде знаем, че сме между чужди хора." Питам: каква любов е тази да изтезаваш своя ближен, за да го прославиш? Всеки човек има право да използва някое животно да му служи, но той няма право да го изтезава. Всеки трябва да се отнася с животното като със същество, в което също така, както и с човека, има вложена разумна душа. Често хората се осъждат едни други, че не живеели добре помежду си, че не водели добър, разумен живот. Казвам: пека тия хора —били те управници, духовни лица или учители —първи дадат пример на добър, чист и свят живот, паа всеки, който види това, да заработи върху себе си, да постигне всичко онова, което му липсва. Аз бих поздравил всеки, който пръв покаже пример как се живее добре. Не е достатъчно само да се разисква върху въпросите как бил разпнат Христос ил кръста, кой Го разпнал и т.н. Казвам на тия хора: Всички вие спгте виновни за разпъването на Христа едно бreme, но и днес не с т е престанали да разпъвате Христа. Като търговци, като банкери и лихвари вие с т е разпнали повече от 20 души в живота си, онещастливили с т е много вдовици и затова, ако искате да изправите погрешките си, трябва да върнете парите на тия хора назад. Мисли ли някой, че може да стане богат от парите на тия вдовици, той е на крив път.

11

ели ли този човек, че Господ няма да закачи котлите на тия Йици на неговия врат? Ще ги закачи, разбира се. Казвам: страшно нещо иде сега за света —не само за Бъл-

ия, по и за целия свят. То ще дойде до главата и на правед-
е, и на религиозните, и на светските хора. Може да се
е, че човек нито е сънувал, нито наум му е дохождало това,
то ще се случи. Всички хора ще познаят, че има Правда б
ппа. Никому не се позволява да лъже, нито да заблуждава в
е т о Божие! Това нещо ще се провери най-много в продъл-
Ние па десет години от днес. Съдбата ще бъде безпощадна.
не мислите, че на Земята се прави някакъв заговор? Не,
кяди и милиони същества идват от невидимия свят, въоръ-
ни със своите огнени пушки и мечове. Цялото духовенство
рябба да знае, че никому не е позволено да лъже и заблуждава
името Господне. Иначе те ще се намерят в положението на
ророк Валаама, на когото една нощ се яви Господ и рече: „Ако
рйдат човеци да те повикат, стани, иди с тях! Но какво-
О ти река, него да направиш." (Числа, 22:20-36) И стана Ва-
_м на сутринта, оседла ослицата си и отиде с Моабовитс
шзове, и разпали се гневът Божий, защото отиде; и застана
нгел Господен на пътя пред Валаама, за да му се съпротиви; и
онеже ослицата видя ангела Господен, че стоеше на пътя с
-л нож в ръка, свърна ослицата от пътя и отиваше към по-
то. А Валаам удари ослицата, за да я оправи в пътя. Тогава
оспод отвори устата на ослицата и тя рече Валааму: „Що
" м ти сторила, че ме биеш сега третия път?" А Валаам рече
1:1 ослицата си: „Ти се подигра с мене. Да имах нож в ръката си,
~га бих те убил." И ослицата рече Валааму: „Не съм ли аз тво-
та ослица, конто си яздил от когато си до този ден? Имала
и съм навикновенис друг път да ти правя така?" А т ой рече:
Не." Тогаз отвори Господ на Валаама очите и видя ангела Гос-
одеп, че стоеше на пътя, и гол нож в ръката му. И преклони
се и падна на лицето си. И рече му ангелът Господен: „Защо би
пи ослицата си досега т р и пъти? Ето, аз излязох да ти се
съпротивя, понеже пътят ти не е прав пред мене. И ослицата
ме видя и свърна от мене. Ако тя не бе свърнала от мене,
Ев сега щях да те убия, а нея да оставя жива." Тогаз рече Валаам
на ангела Господен: „Съгреших, защото не знаех, че ти стоеше
на пътя против мене; и сега, ако не ти е угодно, аз ще се
Върна." Ангелът Господен рече Валааму: „Иди с човеците, но
каквото ти река, него да говориш." И отиде Валаам с Валако-
Витс князове.

73

Пред всеки проповедш-ик, пред всеки владика седи по един
от тези ангели със свои«п е мечове. Те ще проверят и разберат
това нещо в продължение най-много на десет години. Ние
не сме против духовенството, но казвам, че и т е , както и
всички вие, ще бъдете с(Би.детели на тия времена и ще разберете
дали това, което ви -говоря, е истинно или не. Истински

е този пророк, чиито думи, чиито предсказания се сбъдват. Религиозните хора казват: „Ние трябва да живеем по Бога.“ За мене думите „да живеем по Бога“ имат съвсем друг смисъл и значение. Човек не е роден да бъде професор, но той може да бъде професор; човек не е роден да бъде доктор, но той може да бъде доктор; човек не е роден да бъде музикант, но той може да бъде музикант; човек не е роден да бъде проповедник, но той може да бъде проповедник; човек не е роден да бъде държавник, но той може да бъде държавник. Човешината не седи в това какво може да бъде човек и какво може да

- стане от него. Ла носиш Всички тия титли — това не представлява още човека. Нима. онзи грамаден слон, който внушава удивление на всички хора със своето голямо тяло, е постигнал много нещо? Постигнал ли е той целта и смисъла на живота? Разрешил ли го е? Нима райската птица със своя богат костюм разреши смисъла на живота? Нима птиците, които измислиха изкуството да хвъркат във въздуха, се спасиха? Нима конете, които научиха изкуството да ритат, се спасиха? Нима воловете, които владеят изкуството да бодат с роговете си, се спасиха? Нима вълците, които тъй майсторски упражняват изкуството да раак-ъебат своята плячка със зъбите си, се спасиха? Никое съществено не е могло да се спаси по един от тия начини. Христос доведе истинското спасение в света. Хората могат да се спасят само чрез Любавта. Когато турят Любавта като вътрешна, основа на своя живот, те ще се спасят. В тази Любав няма егорене, но има топлина. Всяко чувство, в което има горене, не е любов. Някоя мома казва: „Този момък ми изгори сърцето.“ Любов, която изгаря сърцата на хората, не е любов. Любавта е състояние, при което организъмът никога не изменя своя температура. В Любавта може да има само прекъсване на температурата, но никога намаляване или увеличаване. Температурата, която се образува при Любавта, произвежда жибота. Обаче прекъсне ли се тази температура, явяват се редни болезнени състояния на организма. Индусите имат научни теории за образуването на праната в организма на човека. Те обясняват още, че всеки човек, който

74

може разумно и правилно да използва тази прана, той може да лекува от всички болести: от стомах, от дробове, от очи т.и. Обаче за да придобие тези знания, той трябва да плати и всичко това. Нищо не се дава даром. Когато се казва, че трябва да лекуваме даром, подразбирам, че хората, които ще лекуват, ще посветят живота си в служене на Бога. Да излекувам човека даром и след това той да отиде да обира и да лъже хората — това никога няма да направя. Когато лекуват никой богат човек, той трябва да даде 50 000 или 100 000 лева,

ко иска да се излекува както трябва. Да излекувате един човек по духовен начин — то значи да се намерят причините на неговата болест, да се отстранят те и той никога повече да не заболява. Този богат човек ще каже на своя лекар: „Ти нали и духовно лице, защо ти са нужни пари?“ Парите не са за мене, но за бедните и страдащи хора, за които богатите рядко мислят. За даването има една песен: „Давай, давай, всичко давай!“. Чисто семе пшеничено; да се сее на нивата...“ Човек трябва да дава най-чистото от себе си. Сърцата на хората трябва да се отворят за това даване. Щом Бог е дал живот на човека, той трябва да бъде чист, кристален извор, топлината на който никога не трябва да се изменя. Всеки човек, когото топлината на Любовта е удостоила да го посети поне за един момент от неговия живот, той ще бъде щастлив и през целия си живот. Такъв човек ще придобие голяма широта в сърцето си и светлина в ума си, та дето мине, на всички носи щастие и радост; и всичко, каквото пожелае, ще може да направи. Мине ли такъв човек покрай някоя суха чешма, веднага от нея ще потече вода, както Мойсей направи едно време с жезъла си — потече вода от канарата. Мине ли покрай някое сухо дърво и го пипне, веднага това дърво ще почне да се раззеленява, ще цъфне, ще завърже и плодът му ще узрее. Дето мине този човек, той навсякъде ще разнася благословение. Такъв трябва да бъде истинският християнин! Днес какво разбират хората от християнството? Мнозина мислят, че като християни тях ги очаква щастлив живот — животът на небето. Не, небето не подразбира външен живот, но вътрешен живот — живот на душата, дето владее чистота и святост. Казвам: всичко това, което се говори сега, се отнася за хора с пробудено съзнание. Казват за някого: „Този човек минава за християнин, за правоверен, а не говори за Христа.“ Да почиташ Христа — това не подразбира само да говориш за Него. Това е външен израз. Всеки истински християнин не са-

75

мо че има най-добро и високо мнение за Христа, но той вижда как Христос геройски носи своя кръст, без никакъв протест. Той вижда как Христос е подложил гърба си на римските войници, които Го удрят немилостиво. Христос носи кръста до едно място само и след това каза: „Оттук нататък не нося повече кръст. И хората иде- видят, че Земята за дълги години иде бъде покрита с кръстове.“ Днес и генерали, и свещеници Все кръстове носят. И жените носят кръстове на врата си. Кръстът представлява диаметрите в окръжността. В това отношение той е магическа формула. Всеки човек, който се кръсти, трябва да мисли. Когато човек се кръсти, той свива пръстите си първо на челото си, което показва,

че той мисли. После ги туря на дясното си рамо, а след това на лявото. Кръстът не е н о в символ. Той е бил известен още от стари времена на хораппа. Духовенството е взело кръста още от опия времена, но го е прсиначило малко. Кръстенето означава магнетизиране. Едно време хората са си служели с кръста за лекуване. Когато някой човек го Втресе, като го прекръстят няколко пъти, т р е с к а т а изчезва. Сега обаче и десет пъти да прекръстят болния, т р е с к а т а му не изчезва. Това показва, че днес кръстът е изгубил неидо от своята святост.

Това не е осъждане, но изнасяне на един действителен факт, изнасяне на самата, "истина. Защо да не се подчинява човек на Истината, к о я т о носи жиВот В себе си? Защо да не се предаде човек на тази велика Истина, която сближава всички хора като души? Всеки човек, който носи В себе си Божията ЛюбоВ, Божията Мъдрост и Божията Истина, той е наш ближен. Може ли да се нарече ближен този, който като някой костелив орех се скрива в своята черупка и проповядва на хората, че извън православната църква няма спасение? Каква гениалност има в това тВпрдение? Кого ще заблуждавате по този начин? Ако наистина само В православната църква има спасение, България спаси ли се? Не се спаси. Ако спасението е б православната църква, Русия спаси ли се? Не се спаси. Тогаба защо трябва да се говорят неверни неща, които да заблуждават младежта? Днес всички млади бягат от църквата и после казват, че еди-кой си ги развращавал, че еди-кой си говори против църквата. Не, всеки човек, който говори неверни неща, който ие постъпва по любов, той говори против Бога. Ние не говорим против добрите хора — против добрите учители, родители, свещеници, държавници, защото Бог говори и чрез тях, но казваме, че главната задача на хората е да придобият

76

овече топлина и светлина в своя жиВот. Трябва ли да се страват т е , че еди-кой си ще опропасти България? Никой никого е може да опропасти. Когато хората се страхуват от нещо, оба показва, че те нямат връзка с Бога. Питам: трябва ли да ! страхува един ясновидец, ако срещу него изпратят един ескадрон войници, когато зад него върви цял полк войска, бържана със своите пушки и мечове, които го защитават? ози човек няма защо да се страхува. Ескадронът, който е зпратен срещу него, ще ослепее от сВетлината на противщитс си и от страх ще падне на земята. Обаче днес хората е взират нагоре-надолу, гледат, но нищо не Виждат, на нищо е вярват. Те не могат да си представят, че зад всеки човек, йто изпълнява волята Божия, има голям тил от Войници, обре въоръжени и силни. Не, не е правилно да се търси Бог н някъде. Той не е вън от нас. Да се вираш навън — това не

с наука; да виждаш нещата вътрешно, по особен начин — това вече е наука. За придобиване на тази наука се иска учител. Ще кажете: „Защо е необходим учител?" Когато човек минава през уховния път, той придобива голяма чувствителност, Вследствие на което се натъква на големи мъчнотии и страдания, на големи противоречия. Тук учителят му помага да премине по-бързо този път. Тази наука изисква човек да е готов всичко да жертва за Бога.» Да жертваш всичко за Бога — това подразбира да придобиеш такъв живот, който осмисля всички неща който развързва връзките на живота по един правилен и разумен начин. Следователно всеки човек, който придобие веднъж този живот, то той ще може да изпълни всичко онова, което му е дадено като работа при известни условия. На някоя жена Бог казва например: „Ти си родена за добра готвачка; изпълни службата си както трябва!" На друга казва: „Ти си родена за прислужница в някоя болница; изпълни своята служба както трябва! Не се увличай във външни удоволствия, в театри и : концерти." Да облекчиш страданията на една болна душа — това е най-хубавият концерт, който животът ти предлага. |Дойде някоя жена при мен, плаче, пъшка, не може да носи страданията си. Казвам: Сестро, ти много хубаво си научила своята песен, но нямам сега пари да ти заплатя. Такава песен заслужава не по-малко от 10 000 лева, но днес не разполагам с такава сума. Друг път, когато дойдеш, ще мога да ти заплатя колкото струва този концерт. Добре е да пееш на всички по този начин. Когато някой плаче, нека плаче от сърце. Някой мъж плаче, но като го виждат другите, казват: „Този мъж

77

плаче като някоя баба." Значи ама има нещо в този плач, което не се харесва на хората. И най-Великите хора в света плачат, но и най-страхливите хора в света плачат. Силни хора в света са тия, които дишат; слаби са тия, които престават да дишат. Всеки човек, който престава да плаче, е слаб човек, защото престава и да чувства. Какбото е дъждът за почвата, за земята, такава са сълзите, плачът за душата. Ако един Велик музикант, поет или художник иска да роди някоя велика идея, а не може да я ороси със сълзи, той не може да роди нищо. И Христос, и всички Велики хора са плакали. Когато Христос беше на кръста, Той може да плаче, но когато влезе в Йерусалим, възседнал осел, Той заплака. Благодарение на тези сълзи се крепи цялото човечество днес. Благодарение на тези сълзи се крепи и цялото християнство. Казвате: „Защо плака Христос?" Със сълзите си Христос казваше: „Да живее цялото човечество, да живеят всички души, които идат след мене да приемат моето учение и да служат на Бога в Любов, в Мъдрост и в Истина!" Плачеше Христос, за да отвори свещения път към

Бога за всички мъже и жени, за всички роби и свободни. Христос е казал: „Скръбна е душата, ми до смърт.“ Питат някои: „Може ли Христос да скърби?“ Може. Казва се в Писанието: „Не огорчавайте Духа!“ Значи и Духът може да се огорчава. С други думи казано: всеки, който скъса. Връзката си с Бога, става посмешище на целия свят. Затова човек не трябва да къса връзката си с Бога. Който не скъса тази. връзка, животът му всеки ден, от сутрин до вечер, ще бъде идастлив, всички хора ще се стичат около него и навсякъде ще бъде добре приет. И казва Му Петър: „Изтълкувай ни тази притча!“ Христос им изтълкува тази притча по следния начин: ; „При всички условия на живота си дръж връзката с Любовта! При всички условия на живота си дръж връзката с Мъдростта! При всички условия на живота си дръж връзката с Истината! При всички условия търси вечния >кивот! При всички условия на живота си търси светлината на истинското знание! При всички условия на живота си т ъ р с и свободата, от която никой не може да те лиши!“

ДЕЛО СЪВЪРШЕНО

*„А търпението да има дело свършено,
за да бъдете свършени и цели,
без никакъв недостатък.“*

(Послание Яковово, 1:4)

Животът на съвременното човечество е изобилен с празни думи, с думи без съдържание и смисъл. Ето защо на съвременните хора трябва да се изяснява вътрешният смисъл на ивото Слово. Празните думи са костеливи орехи, които хората гледат само отвън.

Често хората говорят за търпение, без да разбират вътрешния му смисъл, без да се спират върху въпросите: защо ни търпението, как се е зародило то и т.н. Преди всичко без търпение не може да се постигне никакво знание. Търпението с основа на знанието. Само гениалните хора, само светиите, ангелите и боговете могат да бъдат в пълния смисъл на думата търпеливи. Казва се за Бога, че е дълготърпелив. Мнозина литват защо им е търпението, не може ли без търпение да [се живее. И без търпение може, но нищо няма да се постигне.

Много таланти на хората пропадат от липса на търпение.

Колко художници, колко музиканти, колко добри проповедници, държавници, майки и бащи са пропаднали от отсъствието на търпение в своя характер! Колко добри пълководци са пропаднали в своите сражения все от нямане на търпение!

Ние употребяваме думата *пълководци* в широк смисъл. Да [се сражава човек в живота си — разбирам, но с кого? Със силния, а не със слабия. Със слабия всеки може да се сражава, но това не е геройство. Тъй щото ако си юнак, ако искаш да се бориш, да воюваш, воювай с някой силен, подобен на тебе, а не със слаб, хилав като стара баба, който едва крета, едва се държи на краката си. И когато говорим за учени хора, ние подразбираме гениални хора. Казва се, че днес между съвременните хора имало много учени. Ако е така, всички трябва да се радваме, но ние не говорим за онези учени, които преподават в университетите и за това им се плаща. Истински учен е

79

онзи, който работи идейно, без да очаква някакво възнаграждение.

Този учен е роден от гениална майка и гениален баща, а зад тях седят редица поколения от гениални хора. Не се счита гениален човек и този, зад гърба на когото седят само четири поколения гениални хора. Много от съвременните хора мислят, че достатъчно е да се покаят, за да станат чисти, свети хора. Други пък мислят, че като свършат някакъв факултет и като напишат едно-две съчинения по някой въпрос, те могат да минат вече за знаменити! хора. Не, няма ли човек зад себе си десетки, стотици или хиляди прародители, които да са вървели

в Божествения път., в пътя към красивото и великото, той не може да бъде ниппо учен, нито гениален, нито светия. Сега ние говорим на научен език. Ако си послужим с езика на египтяните, ние ще дойдем до въпроса за странстването на душите и на духовете. Най-първо духът е бил силен, мощен, всезнаещ, но със слизането си той постепенно се е ограничавал, загубвал знанието си, докато най-после съвършено заспал. Значи веднъж слязъл на Земята, духът — изгубил своето съзнание за сила и мощ.— започва отново да гради, да съгражда, но като си служи вече с малки величини, със слаби неща. Защо духът трябва да изгуби съзнанието си? За да създаде света. Не изгуби ли съзнанието си, то й не може да създаде света. Знаете ли какво нещо е да изгуби човек съзнанието си? Какво ще бъде положението на богатия, който до вчера е разполагал с милиони, с власт над десетки слуги, с почести и уважение — и изведнъж изгуби съзнание за своето богатство и величие? Страшно е наистина положението на този човек, по питам: може ли този човек да извърши нещо велико със съзнанието си, че е богат, че има власт и сила над хората? Не може. Той само ще дрънка на звънците да дойде слугата Иван или Стоян, да им дава заповеди за известна работа. Обаче не извършат ли слугите работата, както господарят е заповядал, той се сърди, вика, дразни. И какв-а полза от всичко това? Този човек трябва да слезе от висотата на своето положение, да се откаже от богатството си, от слугите си и да започне сам да работи. Велик, силен човек — Век е този, който сам работи, сам извършва всичките си работи. Има ли слуга, който да изпълнява заповедите му, той е слаб човек. Бог сам си слугува, Той не очаква на никого. Когато казваме, че Бог ще спаси света, ние подразбираме, че щом вече го е създал, Той сам ще го спаси. Някои казват, че познание на Бога, че познават себе си. В какво седи това познание? Преди всичко, за да познае човек

80

себе си, то й трябва да има търпение. Защо е необходимо търпението на човека? Защото той ще срещне в живота си много противоречия, много мъчности, много трудни задачи, които ще трябва да разреши. Всичко това представлява ребуси, които човек ще разреши главно чрез търпението. Ти си учен човек например, създаваш известна теория, но срещу тебе се пълчат ред учени хора. Какво ще правиш тогава? Как ще се справиш с това положение? Ние не засягаме сегашните ви разбирания, нито сегашната наука или сегашните изкуства, но питам: какво ще представлява тоба в сравнение с философията, науката и изкуствата, които ще имате даже само след десетина години? За вас това ще бъде нещо подобно на играчки, с които сте се забавлявали като малки деца. Сегашната

наука, философия, поезия, музика са забавления за децата, обаче те представляват основа на бъдещата наука, философия, поезия и музика. Те ще послужат като основа за бъдещото развитие на човека. Това не трябва да ни обезсърчава. Може ли малкото дсте-пеленаче да се сравнява с онзи голям юнак, с онзи герой, който носи пълни чували на гърба си? Не може да се сравнява. Това д е т е се носи на ръце от майка си, то е още съвършено безпомощно. И дълго време още майка му ще го носи на ръце, докато един ден то стане голям герой. Дълго време майката е носила на ръце своето дете, докато най-после то е могло да се издигне до положението на някой велик музикант, поет или художник. На първо време д е т е т о се нуждае от помощта на своята майка и я търси. После то престава да се нуждае от нея, не я търси вече, докато постепенно Я забравя. Всъщност д е т е т о не е поставено във физическите ръце на сВоята майка, но в ръцете на разумна, любеща душа, която му помага и го крепи в живота.

Казвам: ако нашето съзнание не се прониква от Висшето съзнание, ние не бихме могли да мислим. Мисълта е един вътрешен процес. Ако Бог не прониква в нашите сърца и умове, Той не би създал света. Под думата *свят* ние разбираме Слънцето, Месеца и другите небесни светила. Ако тези светила не съществуваша, с какво бихме се занимавали? Следователно Слънцето, само по себе си, с създало света. Като се разсъждава така, явява се една загадка: кой наистина е създал света и кому принадлежи той? За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример.

Когато Господ създал Земята, явило се първото цвете, наречено лотос. Сега това цвете е водно, расте във водата,
6. Укибсрситстът на Душата 81

но тогава е растяло на су-идата. Четирите елемента — въздух, вода, огън и земя — работели върху лотоса, вследствие на което когато лотосът цъфнал, явил се спор между тези четири елемента кому принадлежи цветето. Те дошли до пълно разногласие помежду си и трябвало да отнесат въпроса за разрешение до невидимия сбягп, а о т т а м — и до Господа. Земята казала: „Господи, аз отгледдах това цвете в стаите си, дадох му добър прием, като го- снабдявах с хранителни материали, подкрепях корените му да се засили, да издържи на всички тежки външни условия." Водата казала: „Аз пък го квасих, смекчавах наоколо пръстта му, измивах листата му от праха, улеснявах движението на соковете му и с това помагах на неговото правилно кръвообращение.*' Въздухът казал: „Аз отгледах това цбете като нежна майка; люлеех клончетата му и с това раздвижвах соковете да храня*т и най-отдалечените му части. Аз бях учителят на това малжо създание, учих го как да расте."

Най-после дошъл огънят, т . е . топлината и светлината, и казали: „Ние пък в своите малки стаички отоплявахме водата и земята и по този начин давахме възможност на соковете да се разнасят правилно в растението по всички негови части. Само чрез нашата помоид т о в а цвете можа да израсте, да се развие и да цъфне." Питам: на кого наистина принадлежи това цвете? Тогава Господ отговорил на Земята: „Понеже ти крепеше корените на това и Ъ е т е , затова листата, цВетовите и плодовете, които падат ч>т него около корените му, са твои." На водата пък казал: „Понеже ти напояваше цветето, всичките капчици, които излизат от него, са твои." После се обърнал към Въздуха и му казал.: „Когато цВетето цъфти, ти ще Взимаш неговата миризма и ще я разнасяш из пространството. Това ще бъде т в о я т а заплата." И най-после Господ се обърнал към светлината и топлината и им казал: „Когато цветето цъфне, вие ще го посочвате на хората. Само при светлината те могат да го видят, да видят неговия цвят и неговата форма." Що се отнася до бттроста кому принадлежи цветето и кой го е създал, на това м-озке да се отговори по следния начин: това цвете е напълно сВсзбодно, никому не принадлежи. При това Един е неговият създател. Както виждате, това е една загадка в живота.

И тъй, що е лотосът? Лотосът представлява човешката душа, която цъфти на земята. Под думата земя ние разбираме живата, разумна Земя, коя^по ражда, която разсъждава. Като говорим за водата, ние н_е разбираме обикнобената вода, коя-

82

е съставена от два атома водород и един атом кислород, но говорим за водата като носителка на живота. Водата, които съвременните химици изучават, не прилича по нищо на водорода и кислорода, от които е получена. Питам: защо водата, която е произлязла от водорода и кислорода, не прилича на тях? Защо тя не прилича по нищо на своята майка и на своя баща? Правилно ли е агнето да не прилича на овцата? Не е правилно. Следователно в това отношение водородът и кислородът не са родили водата, но те се явяват само като условия за нейното проявяване. Значи Във водата има един особен елемент, който химиците не познават. Този елемент е ;жизненият еликсир, носител на великия Живот. Старите алхимици са казвали, че Водата, Въздухът, огънят и земята са прости тела, но новите химици отричат това. Ние не спорим по този въпрос. И едните, и другите са прави в своите разсъждения. Според новите учени водата е съставена от водород и кислород. Ние казваме, че водата се образува по закона на присаждането, както Върху един глог може да се присади една хубава ябълка. Питам: тази ябълка от

глога ли е произлязла? Не, тя е присадена само Върху него. Тъй щото когато химиците говорят за елементите и за Взаимодействието между тях, ние подразбираме закона на присаждането.

Всички елементи са присадки към известни сили на целокупния Живот. Скършите ли тия присадки, Вие ще имате истинските елементи или силите на великия Живот, скрити в тях. Ако един ден ние успеем да разложим Живота на неговите първоначални елементи, какво ще остане от самия него?

От него ще остане една възвишена, фина материя, хиляди пъти по-рядка от най-рядката физическа материя, каквато науката познава. Тази материя няма да съдържа Вече никакви елементи В себе си, на вид тя ще бъде еднородна, проста, но силите, които действат В нея, ще бъдат разнородни. В такава среда именно живеят Всички напреднали същества.

. Сега — за да разбира човек вътрешния смисъл на нещата, той трябва да се разглежда като съзнание. Четири състояния отличават човека. Първото състояние е СВРЪХСЪЗНАНИЕТО; Второто — ПОДСЪЗНАНИЕТО; ТРЕТО — съзнанието и четвъртото — САМОСЪЗНАНИЕТО. Подсъзнанието и СВРЪХСЪЗНАНИЕТО

представяват два полюса на душата, чрез които човек се проявява. Те представляват същината на човека. Той някога е живял в подсъзнанието и СВРЪХСЪЗНАНИЕТО, дето се крият всички негови възможности. Оттук започва истинската наука. Под
83

наука разбираме всичко онова, което Божественият Дух от безброй векове насам досега е създал. Подсъзнанието и СВРЪХСЪЗНАНИЕТО представлявал две велики течения, които отиват към центъра на Земята. Подсъзнанието е образувало двете Божествени форми — силата и материята. СВРЪХСЪЗНАНИЕТО е образувало силите на живота и на човешката мисъл като два важни центъра, за човека. Съзнанието е център, в който се включва целокупният живот на Земята. Самосъзнанието пък включва специално човешкия живот. То съставлява епоха, в която се е родило сегашното състояние на човека. В него именно е станало отклонението на човека от правия път. Това отклонение е било необходимо, за да се индивидуализира човек, обаче в това индивидуализиране той се е заблудил и помислил, че може да бъде самостоятелен и да живее свършено сам. В резултат на това той вижда, че неговото тяло се свършено разрушава. Тъй щото в живота на човека се забелязва една постоянна борба, която се съсредоточава между съзнанието и самосъзнанието, от една страна, и подсъзнанието и СВРЪХСЪЗНАНИЕТО — от друга. Значи нисшият и висшият живот, т.е. животинският и Божественият живот, в човека са в постоянна борба. Самосъзнанието е живот на нисшите чувства у човешка, на крайния егоизъм, на крайното

себелюбие, при което човек не дава възможност никому да се прояви, освен той сам. Искан ли някой човек да направи добро, той му казва: „Не прави това добро, нищо няма да излезе от него!“ Ако някой учен работи върху известно свое изобретение, той и на него казва: „Не си губи времето, нищо няма да излезе от тази работа!“ Казвам: когато някой човек иска да внесе една нова идея в света, непременно ще се яви някаква реакция против него. Защо? Това се дължи на самосъзнанието, което има амбицията да бъде на първо място във всички случаи. Човекът па самосъзнанието казва: „Защо да не съм аз, а да е този?“ Според закона на самосъзнанието всеки човек има мисия в света, малка или голяма, която ще извърши, но трябва да чака момента за своето проявление. Може би този момент да не дойде скоро, но човек трябва с търпение да го дочака. Сегашният свят не е добре организиран и за да се организира, се изисква дълго време. Същото нещо става и с човешкия организъм. Ако вземем предвид еволюционния закон и разглеждаме пътя, по който човек е вървял, ще видим всички по-нисши форми, през които той е минал. Например той е минал през фазата на рибите, на птиците и най-после е дошъл до фазата

84

млекопитаещите. Как се е проявявал геният в морето, когато човек е минавал през фазата на рибите? Тук той се е проявил в разни форми: някъде геният се е изразил в създаване особени фенерчета — да си светят рибите с тях. Наистина днес ние срещаме в моретата светещи риби. В други риби геният се е изразил в създаване на особени мастилнички течност, подобна на мастило, но те не я използвали за писане, а за отбрана срещу неприятелите; с тази течност те ръскали в очите им. В някои риби геният се е изразил в създаване на особени електрически батерии, с които пак се зашльавали от своите неприятели. Всички тия постижения са резултат на Божествения Дух в пътя на слизането или инволюцията. И когато Духът е дошъл до края на своето слизане, започнал обратният процес — пътят на възлизането или възчужането. И тогава Бог казал: „Сега ще създам разумния човек, който може правилно да мисли, чувства и действа, за да тръгне по обратния път, т.е. от самосъзнанието към свръхсъзнанието“.

Сега — в пътя на възлизането у всички хора се забелязва желание да бъдат богати, учени, гениални. Това е Божествен стремеж. Всеки човек иска да стане съвършен, стреми се към нещо съвършено. Този стремеж е правилен. Животът не се заключава само в ядене и пиене. Яденето и пиенето са само средства, но не и цел. Някой иска да нарисува една картина. Това желание е отлично, но въпросът е как ще я нарисува:

само външната ѝ страна — като художник, или ще я изрази словесно — като поет. Правилно е човек да нарисува тази картина б душата си, там да вложи всичко хубаво, ако иска да я нарисува красиво. Кой може да покаже картината на своята душа? Какво ще бъде вашето положение, ако някоя тъмна нощ срещнете една душа? Вие ще останете очаровани от тази красива гледка. Пред вас ще седи някаква човешка фигура, но от лицето и от цялото и тяло ще излиза бяла, мека светлина, в която опитното око ще различава седемте цветни тона на седемте цветни гама. Съвременните учени познават само една цветна гама със седем различни цвята, а останалите шест не познават. Едва сега учените започват да правят опити и наблюдения върху преминаването на светлината от една гама в друга. Те правят тия опити и денем, а не само нощем. Когато човек прави тези опити, той се концентрира, съсредоточава вниманието и погледа си, вследствие на което пред него наставя голям мрак. Ако не разбира законите, той ще помисли, 85

че ослепява. Който разбира законите, ще разбере, че минава през една гъста зона на Земята. След 15 минути концентриране пред този човек ще се яви мека бяла светлина. Вземете ли да се връщате назад, той пак ще мине през същата гъста среда. 'Казвам: такова затъмнение или помрачаване често става и в съзнанието на човека. Който не разбира закона, ще се уплаши, а който го разбира, ще концентрира ума си, вниманието си да запази будност на съзнанието си, докато премине тази тъмна зона. В това положение неверният ще се отрече от Бога, а разумният, търпеливият ще се свърже още по-здраво. Страхливият ще остане в тази тъмна зона, а безстрашният ще премине и ще върви напред. Дантс е преминал през тази зона, но неговата възлюбена — Беатриче — му осветявала пътя със своето фенерче, а тя го развеждала при страдащите и му обяснявала причините за техните страдания. И тъй, всеки човек сам създава своите окови, своето робство. Ле се крие причината на това? Вътре б него. Има нещо, което се таи в човека и което е в сила да го зароби. За пример: някой мисли, че е много добър човек. То е, защото той външно се изявява такъв, а не си дава отчет какво става вътре в него. Вземете момата, която иска да се омъжи. Докато се омъжи, тя е бесела, засмяна, любезна със сватове, с кумове, с баща си, с майка си, но щом се омъжи, едва изминали два-три месеца и тя захвърля булзата и показва другата си страна. Всички се запитват: „Какво стана с тази млада булка? Докато беше мома, нямаше подобна на нея, а сега? Не знаем как да си обясним тази работа.“ Де остана к расивата мома? Този пример обяснява отчасти само процесите, които стават б самия човек.

Само по този начин мож-е да се разбере дълбоката философия на живота. Тази велика философия ни свързва със светове, които седят високо в нашето съзнание. Ще кажете: „Де са тези светове?“ Те са над нас. В тези светове живеят същества разумни, велики, е култура, много по-висока от нашата. Машите мозъци представляват почва, земя за тях, върху която те орат и сеят. Щом разработят тази почва, те си отиват. Ти си философ, химик, богослов или друг някакъв учен и седиш някъде, размишляваш върху известен научен въпрос. Едно от тия разумни същества възниква и своето рало, слиза на Земята при тебе и започва да преобръща пластове на твоята земя. Ти веднага се стряскаш, преставаш да размишляваш — и изгубваш всичко. Това същество ие иска да знае какъв си ти. Колкото ударът от ралото на твоя същество е по-силен или по-груб,

86

олкоба на по-ниско стъпало на развитие се намира то. И тези същества са от различни степени на развитие. Освен овалата на едни от тях са железни, на други — сребърни, на трети — златни. И между тия същества има постоянна борба, защото не са от една и съща ложа. Едни от тях са от чистата ложа, от посветените, а други са от Черната ложа. Това именно и в света има два метода на действие. Когато създаде човека, Той му даде Земята да я управлява, но съвременно Йо държи отговорен за всички лоши последствия неговото управление. Невидимият свят държи отговорен за всичко не само човека, но и двете ложи, които са в постоянна борба помежду си.

Казвате: „Кой е този невидим свят? Реален ли е той?“

Реален е, разбира се. Когато човек люби, видима, реална ли е неговата любов? Казват за някого: „Устните на този човек са се малко зачервили, което показва, че той има любов.“ Нима зачервяването на устните изразява любовта на човека? „Ама очите му светят.“ Нима очите на човека, който люби, трябва да светят? Така ли се изразява любовта? На кой пианица не светят очите? Или на кой болен не светят очите, когато има температура? Когато разумният човек люби, в очите му се забелязва особена, мека светлина, а не блясък. При това този човек обича всички хора, всички същества. Обикновеният човек, когато обича, той прави избор: той обича само онзи, от когото може да вземе нещо. Като отиде при някой богат човек, той го погледне, потупа го по рамото и му се поклони. Ако няма пари, той изчезва, не седи при него.

Съвременните естественици говорят за кукувицата, че снасяла яйцата си в гнездата на някои малки птички. Питам: как придоби кукувицата този навик да снася яйцата си в чужди гнезда? Всички говорят за тази черта на кукувицата, а при

това колко кукувици има днес между съвременните хора! След като снесе яйцата си в някое чуждо гнездо, кукувицата хвърква и повече не се грижи за тях. Другата птичка, в чието гнездо са снесени кукувичите яйца, лежи върху тях, както и Върху своите, и ги мъти. Като се излюпят малките кукувичета, всеки ден те започват да изхвърлят вън от гнездото по едно от другите птиченца. Майката се чуди защо намалява броят на малките ѝ, но като не знае причината за това, казва си най-после: „Такава е волята Божия!“ Тя отглежда грижливо малките кукувичета, докато един ден те хвъркнат от гнездото и отидат да живеят сами.

87

Същото нещо става често в живота на хората. Когато един богат човек дойде у дома. Ви и започне да разглежда къщата, нивите ви и срещу тях ви даба пари с лихва, той не е ли снесъл вече във вашия полог своите кукувичи яйца? Не се минава дълго време и този човек взима и къщата, и нивите ви. След всичко това той ще разправя: „Аз направих благодеяние на една бедна вдовица.“ Този човек изхвърли всички яйца от полога на майката, като ѝ остави да се грижи само за кукувичето яйце. И след това той ще отиде на църква, ще запали една голяма, дебела свещ и които го видят, -ще кажат за него: „Добър, благочестив е този човек. Той пр-ава големи добрини, подарява много неща на бедните хора.“ Ние благодарим за такива подаръци и благодеяния. Светът не се нуждае от такива добрини. Това не е култура, това не е Божествен акт. Такива благодеяния са резултат на човешкия егоизъм. Много добри, гениални хора са били мъчени и са загинали от такива добрини. Аз съм наблюдавал какво правят птичките с цветовете на дърветата и на цветята. Те хвъркат от клон на клон, откъсват си един, втори, трети цвят от дървото и си чистят клюна с него. После го хвърлят на земята. Цветовете падат един след друг, но птичките не искат да знаят за това. Колко пъти някой човек ще кацне върху току-що разцъфтелите хубави мисли и чувства на друг човек, ще ги откъсне, ще ги захвърли на земята, без да иска да знае! Някой човек се замислил за добър и чист живот, иска да служи на Бога, но среща го друг и му казва: „Какво си се замислил? Защо се занимаваш с глупави работи? Я си вземи един билет, че иди на някой концерт или на някое представление!“ Казвам: ако театър-ът или концертът могат да дадат на човека нещо по-хубаво» за душата му от молитвата, нека отиде там. Но ако те не могат да дадат нужната храна за душата му, по-добре нека поой се моли на Боя, пека работи за своето усъвършенстване. Ние не трябва да поставяме граница между тези неща. Трябва ли да се поставя преграда между живота на светския

и на религиозния човек? Когато религиозният човек свърши работата, която му е определена за деня, той трябва да се помоли на Господа, да благодари за работата, която е свършил, и да Го запита: „Господи, мога ли сега да отида на театър или на концерт?" Кое пречи на духовния човек да слуша музика? Че кой създаде музиката? 14 музиката има своето място и предназначение в живота. Тя е необходима като почивка в живота на човека. Същевременно тя съединява душите на хората. Днес

88

музиката си служат и във войните, с нея въодушевяват, насройват войниците за бой. Като надуют онези медни тръби, бойниците се настройват. Кръвта им закипи в жилите, те рабчат пушките си и тръгват на бой. Не се минават няколк минути и музиката заглъхва, не се чуват вече нейните звуи, но се чуват гърмежи от гранати и картечници. Музиканите изчезват, а след тях се разнасят бумтежите на оръдита. После се чуват охкания, плачове. Истинска музика е тази, която се изразява с особена гама — гама на мир, примирение ожду всички неприятелски войски. Когато истинските музиканти засвирят, войниците забравят всичко наоколо си: те йбравят, че трябва да воюват, забравят, че неприятелят ги преследва и спират всякакви военни действия. Щом засвири тази музика, и от двете страни боят престава. Войниците и От двата лагера изменят разбиранията си и казват: „Да спрем сраженията! Да се помирим!" По този начин именно войната ще се избегне.

Мнозина, като ме слушат, казват: „Това са бабини деветини." Питам: ами когато хората отиват на война и се убиват и на отличилите се във бойната дават кръст за храброст, това не са ли бабини деветини? Аз разбирам човек да страда, но за какво? Да страда, за да спаси някого, а не да го убие! Така страда разумният човек. Когато излиза срещу неприятеля си с нож, той не го убива, но само го простре на земята и си заминава. И после, когато неприятелят му се съвземе, той му казва: „Слушай, братко, има и друг начин за воюване, различен от този, който ти знаеш. Истинското юначество не седи в това да вадим очите си, да режем ръцете и краката си, да се раняваме в гърдите и да оставаме инвалиди на цял живот. Истинското воюване е чрез закона на Любовта." Едно Време хората са воювали с Любовта, но сега воюват с разни оръжия. В съвременните семейства и жената, и мъжът воюват. Жената готви нещо за обед, реже месото, приготвява го, но в това време мъжът й каже нещо, скарат се и тя, без да мисли много, мушне го с ножа и го нарани. После викат лекар, но мъжът се срамува да каже на лекаря, че жена му го е ранила, а казва, че паднал някак си и се ранил. Друг път мъжът мушне

жената с нож. Нашата цел не е да осъждаме личните отношения на хората, но казваме, че по този начин сбетът не може да се поправи.

Съвременните хора се гордеят със своята култура, със своите велики и гениални хора, но казвам: когато дойде някак-
89

6.1 епидемия, например пги-фус, тогава и гениалният човек, както и обикновеният, изгубва съзнание, започва да бълнува. Този човек преди заболяването <и е разсъждавал като философ, учудвал е всички със своите заключения и изводи, а сега се намира в положението на сомнамбул, който разправя, че виждал дядо си, баба си, които преди години са заминали за онзи свят. Всички наоколо му го гледат, ч^удят се, намират, че не е с всичкия си ум. Питам: де остана гениалността на този човек? Всички виждат, че е станало неидо с него, но какво е станало — не знаят и затова казват: „Полудял е нещо." Той казва па жена си: „Знаеш ли, че аз видях дядо» си?" Жена му казва: „Горкият, полудял е малко, не е с всичкия си ум." Не се минават и 4-5 месеца, гледате *— този човек оздравял, разсъждава добре, правилно, както и по-рано. Като оздравее, хората пак се чудят как е оздравял. Когато някой човек заболее и после се излекува, хората се чудят на това, а когато подкупят някого, за да обере милионите на някой богаташ, на това не се чудят. За да оправдаят тази постъпка, т о я наричат „комисионна търговска сделка". Тази крайна алчност, която днес е обхванала целия свят, препятства и на наука, и на религия, и на изкуства, и на духовен живот, както и на свободната мисъл в човека. Казвам: всички будни, съзнателни души, които любят Бога и разбират, че животът има велико предназначение, те иде оправят света, те ще го организират. Само добрите, съзнателните хора могат да градят. Лошите хора само разрушават. Ние можем да очакваме спасението, организирането и възпитанието нд хората дя стане само от съзнателните, от добрите хора, които работят от векове насам. Човек не е дошъл на Земята като кукувиче яйце, той има далечен произход. Човек е дохождал много пъти на Земята и си е заминавал, но сега вече цялото човечество с& намира пред един Ъзсл, дето старата култура залязва, а новата изгрява. Сега изгрява новото Слънце. Значи в сВета съществуват две слънца: едното е физическото, което бсички виждаме сутрин да изгрява, а вечер да залязва; другото слънце е духовното, което виждат само адептите и светиите. Те се обръщат към него с думите: „О, слънце на нашия гкиЯот!" Това слънце именно е същинското, което бсички хора не виждат, понеже нямат съответен орган, с който мога-т да го видят. Значи истинското слънце не е видимо. Защо умираме ние? Понеже постоянно гледаме

на физическото слънце. Топлината и светлината на физическото слънце, както и всички явления, които стават в

90

Йо, произвеждат в хората известна дисхармония, вследствие на което в тях се създава ненормален апетит. Това е, щото хората не могат да възприемат и използват правилно външната енергия.

Съвременните учени и до днес още не са определили каква храна трябва да употребяват хората. Религиозните хора казват: „Човек трябва да яде само хляб.“ И това още не е идея. Хлябът, което се употребява, е мляно преди една или две години и се е Огорчило, тогава хлябът не може да бъде истинска храна на човека. И след това ще дойде някой майстор да ни препоръчва различни методи за приготвяне на хляба.

По какъвто и начин да го приготвяме, този хляб е от огорчено брашно. Този хляб е отровен вече — нищо повече. Следователно старото брашно трябва да се бракува. Хлябът трябва да се прави от ново, от прясно жито и да го ядете с благодарност и любов. Приемете ли го по този начин, то ще внесе във вас и поезия, и музика. Под думите *поезия, музика и наука* се разбира възвишеното и благородното в човека. Истински ученият е едновременно и поет, и музикант. Когато

един учен употребява цели 20 години за изучаване живота на една микроба, той е истински поет и музикант. Тези наблюдения върху микробата представляват за него цяла музика: какъвто се завъртяла микробата, какви движения направила и т.н.

И с какво търпение описва той всичко това! Питам: какво се крие в движенията на тази микроба? Това не интересува обикновения човек, но ученият изследва, изучава и най-дребните

прояви на тази микроба. Ще кажете: „Възможно ли е да има някаква музика в движенията на една микроба?“ За онзи, който разбира това, има музика; за онзи, който не разбира, никаква музика не може да съществува в тях. Истинският музикант схваща и най-тънките духовни преливания между седемте тона на гамата, но обикновеният музикант не ги долавя.

Какво представляват съвременната музика и съвременните музиканти? Съвременната музика е механическа. Музикантите пък още не са дошли до положението да схващат онези тънки вибрации, онези духовни преливания на тоновете. Засега те схващат само обикновените вибрации на тоновете. С това пие не правим никакъв упрек на съвременната музика, но изнасяме положението, до което тя е достигнала. Аз наричам духовен човек онзи, чието пиене може да се чуе на километри разстояние, а дори и в Америка. Неговият глас е мек, приятен, но същевременно толкова силен, че никакво разстояние не е в

91

сила да го заглуши, то ѝ <е разнася далеч В пространството. Сега казват за някой чобек, че пее с душа, но гласът му се чува на разстояние едва стотина метра. Велик певец е онзи, който може да преобрази човека. Ако някой търговец чуе един велик певец и разбере неговото пеене, в него моментално трябва да стане голям преврат. Щом се върне дома си, той веднага трябва да вземе тефтерите си, да заличи в тях всички лъжи, всички неправди и да каже: „По този начин не може да се живее. От днес аз обръщам нова страница на своя живот и започвам да живея по правилата на новата музика." Ако пък този търговец види една каряп_ина на някой велик художник, която изобразява любов, мир, благодат, той трябва да се преобрази веднага и като отиде у дома си, да каже: „От днес турям нов ред и порядък в живота си!"

Мнозина съжеляват бедните и тръгват да им събират помощи. Казвам: има един род сиромашия, която е желателна за Всички. При този вид -сиромашия човек изработва своето търпение. Този сиромаш изпада до дъното на живота, дето изгубва съзнанието си и престава да мисли за някакво външно богатство. Той започва да търси богатството вътре в себе си. В този смисъл всички Велики, Всички гениални хора са били все сиромаси. Де се роди Христос например? В златна люлка и в царски палат ли се роди Христос? Гениалният човек не се нуждае нито от златна люлка, нито от царски палат. Златната люлка, царският паланъ — това е неговият мощен дух, неговото будно съзнание.

„Търпението да бъде дело свършено, за да бъдете свършени и цели, без никакъв недостатък." Търпение се изисква сега от всички съвременни хора. Като душа човек има велико предназначение на Земята. Няко ѝ казва: „Всичко може да се постигне чрез молитвата," Нима животът се заключава само в молитвата? Друг пък казва: „Всичко се постига чрез мисълта." Нима животът се заключава само в мисълта? Трети казва: „Всичко се постига чрез науката." Нима животът се заключава в бактериологията — в изучаване на микробите, или в психологията — в изучаване душевните състояния на човека, или пък в друг някой отрасъл на науката, или най-после в изучаване на тоновете? Не, има една вътрешна целокугияст между всичко прояви на живота. Три думи само са в състояние да изразят тази целокупност. Тези думи са: Любов, Мъдрост и Истина.

Любовта носи Божествен живот, израз на вечна хармония.

Мъдростта носи Божествената светлина и Божествено-

92

<1 знание, които създават красота, ред и порядък в живота.

Истината дава насока в живота. Всяка звезда, всяко слънце се ф.лжи на Истината. Истината говори със слънцата, Мъдрост-

П1.1 —с планетите, а Любовта е толкова снизходителна, че е (лязла на Земята да говори и с хората, и с най-нискостоящите тества. Понеже Истината говори със слънцата, далечна и висока е нейната цел. Да се разговаряш с разумното слънце; да едиш с хиляди години в небесата; да правиш добро, без да „паят името ти; да бъдеш велик поет, без да знаят името ти, други да се кичат с твоето име, а ти само да се радваш - това значи да бъдеш гениален човек. Това значи да живееш с душите и между тях, беа да подозират те подобно нещо. Следователно между всички души има Вътрешна връзка.

Ще ви приведа един мистичен разказ за дъщерята на един от египетските фараони, който се наричал Тод-Сабат, а дъщеря му — Сабуен. Бащата много обичал дъщеря си. Тя имала две лица; пред баща си се явявала с красиво лице; когато се явявала между хората, ставала толкова грозна, че всички били принудени да правят гримаси. Вследствие на това у нея се развила такава жестокост, че тя издала заповед да се извадят очите на този, който се осмели да направи пред нея някаква гримаса. Когато излизала на разходка, всички ѝ се кланяли до земята от страх да не би като я погледнат, да направят някаква гримаса. Тя не знаела какво нещо е любов, какво нещо е милост. Обаче в една от своите разходки, някъде далеч из Тибетските планини, тя срещнала един млад, красив овчар, с такава изразително лице, че се влюбила в него — за пръв път в живота си — и забравила своята грозота. Тя нищо не искала от него, освен да съзерцава неговата красота.

Питам: защо грешат съвременните хора? Защото те искат със своята грозота да бъдат велики хора. С грозотата си човек не може да бъде нито велик, нито гениален. Когато човек се влюби в Бога, само тогава той ще придобие Божественото в себе си, само тогава ще стане велик и гениален. Кога стана Толстой велик? Като четете живота на Толстой, виждате, че; той се молеше на Бога за пробуждане на висшето съзнание у него. Той беше дошъл до самоубийство, но щом се влюби в Бога, каза: „Досега аз бях само един разбойник и животът нямаше смисъл за мене, но сега вече придоби смисъл и разбирам за какво трябва да живея. Двама разбойника има в света: единият е този, когото разпнаха на кръст заедно с Христа. Той се молеше на Христа да помене и него в Царст-

93

вото Божие. Другият разбойник съм аз, но още не съм разпнат. Какво трябва да правя сега?"

След това б ума на Толстой се роди свещената идея да посвети живота си на Бога. От този момент б неговия живот стана голям преврат. Ако руският народ и руското духовенство бяха приели възвишените идеи на Толстой, те щяха да

бъдат сега в съвсем друго положение от днешното. Аз не говоря за външния живот на Толстоя, но за вътрешния; аз не говоря и за неговата първа, литературна деятелност, към която се отнася романът „Война и мир“, но имам предвид една от неговите последни работи — романа „Възкресение“, в който Толстой се опита да примири личния си живот с Бога. Той намери разрешение на това и въпрос, но нямаше условия да го прояви и затова трябваше: да замине за онзи свят, а Русия да преживее един голям катаклизъм.

В сътресенията, които и досега още преживява руският народ, се изрази събралата се от хиляди години негова карма. Дворянството, духовенството, както и целият руски народ, трябва да се пречистят и — да се пробуди в тях Божественото съзнание, след което Толстой отново ще дойде между руския народ, за да завърши започнатата си работа. Божието дело никога не пропада — такъв е законът. Всяко възвишено и благородно дело, което е заочното веднъж, ще се завърши, но за това се изисква вяра. Човек не може да свърши всичката си работа само в един живот. Колкото свърши в един живот, той трябва да е доволен «да бъде готов, като дойде ангелът на смъртта, да си замине» а не да бяга, както е направила една негърка-християнка в Америка.

Една стара негърка, християнка, като изпаднала в тежки условия на живота, пожелала да си замине. Всяка вечер се молела на Бога да изпрати някой ангел да ѝ вземе душата. Тя виждала, че няма кой да я обича, *пямзла* нигде никого близък и животът ѝ се обезсмислил. Един студент, който живеел близо до дома ѝ, чул един ден молитвата ѝ и понеже бил бесел, духовит момък, решил да ѝ устрои една шега. Той съобщил това на един свой другар и решават двамата заедно да устроят шегата. Единият от тях се преобразил на архангел Михаил, с нож в ръка, а другият го придружава. Отишли до колибата ѝ и почукаш: „Кой там?“ „Архангел Михаил. Бог чу молбата ти и ме праща да взема душата ти.“ „Каж ми, че бабата я няма тук.“

Казвам: докато архангел Михаил не е дошъл, всеки е герой, готов да се пожертва, но щом дойде архангел Михаил, този

94

ой казва: „Кажете ми, че когто търси, няма го тук.“ Аз съм ешал много религиозни хора, на които като се каже, че Христос иде на Земята, те казват: „Това не може да бъде, не е шло още времето за идването на Христа.“ Защо не е дошло е това Време? Защото ако Христос дойде още днес на Земята, Той ще попречи на интересите и на духовенството, и на рговците, и на управляващите, и на музикантите. Дойде ли Христос, опиявания няма да има, защото мъртвите ще Възкръснат; търговски взимания-давания няма да има; политичес-

1 и партии няма да има — всички хора ще бъдат истински братя и сестри помежду си; кабарета няма да има, а с това заедно и техните музиканти ще престанат да свирят. Сега — погледнете в някой локал: на масите чаши, пълни с вино, а пред тях седят хора, пият и се разговарят: „Хубаво нещо е класическата музика!“ Какво свирят тия музиканти? Деветата симфония на Бетховена. Казвам: ако музикантите биха разбрали гениалната идея, която Бетховен е вложил в своите симфонии, те сами биха се обновили, преобразили, та като свирят, щяха да произведат съвсем друг ефект върху слушателите си. При такова изпълнение всичката публика би напуснала кабаретата и би се замислила за нов, чист живот. А сега и кабаретната публика продължава своя живот, и музикантите се връщат измъчени и изтощени. Това не е музика. Истинският музикант или актьор, като слезе от сцената, трябва да е въодушевен, повдигнат духом. Така трябва да се чувстват и работата си и учителите, и художниците, и поетите, и майките, и бащите; в живота на всеки едного ще има растение, подем нагоре. Това е резултатът на Божественото в човека, на Любовта, която иде в света. Търпение трябва на света! При сегашните страдания хората от целия свят трябва да си подадат взаимно ръка, да отправят едни към други обща мисъл за организиране. Възвишените същества от невидимия свят, които са завършили своята еволюция, търсят съработници в новата култура — хора с чисти сърца и светли умове. Мислите ли вие, че сам Господ и ангелите ще слезат на Земята да уреждат човешките работи? Сами те няма да слезат, но ще се изявят чрез готовите за работа хора, които живеят на Земята. Ще каже : „Какво ще стане с нашите стари мисли и възгледи?“ Ще ги изпратите нагоре, към светлите същества от невидимия свят, дето ще ги реорганизируют и ще Ви ги изпратят преобразени, обновени. За това се изисква смелост, а не малодушие.

95

В това се крие вътрешната философия, вътрешното разбиране на живота. Ние говорим за душите на хората, а не за техните сърца и умове, — които има странични, външни влияния и елементи. Душата, и духът представляват истинското жилище на човека. Казва се, че човек трябва да има благородна и възвишена душа, мощен дух, за да придобие качествата на търпението.

Някоя сестра лежи болна, а друга хлопа на вратата и казва: „Отвори ми!“ „Не мога да ти отворя, защото не съм разположена.“ Първата чака вънка, но няма търпение и си отива, докачена. Тя си казва: „Аз искам да я посетя, да й направя добро, а отгоре на това тя не ме приема.“ По-голямо добро ще й

направиш, като не я безпокоиш. Ако ти си онзи истински човек, който иска безкористно да направи едно добро, трябва като дойдеш до вратата на болния, само да се помолиш — и тя сама по себе си да се отвори. Има ли нужда тогава да хлопаш? Ти ще седиш отвън тихо и спокойно, без да смущаваш брата или сестра си — и вратата ще се отвори. При това, като отивате при болен, няма да му разправяте, че банка „Гирдап“ или друга някоя банка, пропаднала, та да не се стресне за своите пари, да мисли, че и те са пропаднали. Отивате ли при болен, ще му кажете: „Не се смущавай, нищо опасно няма в твоето положение. И аз бих желал да съм на твое място.“ А сегашните хора живеят повече с отрицателни мисли и чувства и казват: „Няма добри хора, няма честни хора в света!“ Не, и добри, и честни хора има в света, но в умовете и сърцата на хората са се наслоили утайки от миналото, вследствие на което те изгубват доброто разположение на духа си. Човек трябва да се освободи от тези утайки. Има моменти в живота на човека, когато той се мисли гениален, когато е готов на всички подвизи, на всички жертви. Не се минава много време и той отстъпва. Човек трябва да постои, да се бори със своите слабости, докато надделее.

Един човек, голям пианист, пиел цели 20 години наред и продавал всичко, каквото имал, докато изпаднал в положението на последен сиромас. Юки ли не опити правил през това време той сам, за да се откаже от пианството, но не могъл. Къде не ходил през това време: при владци, при свещеници да му четат, при баби да му баят — нищо не помагало; той не могъл да се откаже от пианството. Минавал един ден той покрай една кръчма, вляхъл вътре и си поръчал половин кило вино. Взел една голяма чаша, налял виното бързо и казал: „Досега

96

и беше господар, аз — слуга; отсега нататък ти ще бъдеш господар!“ След това си налял една чаша студена вода, дигнал я до устата си и я изпил. Желанието му за вино треперело отвътре, искало му се да пие вино, но пил студена вода. После поднесъл чашата с виното до устата си, но с пил и пак я сложил на масата. Кръчмарят наблюдавал отдавна какво прави този човек. Той повторил 20-30 пъти същото: дигал чашата до устата и пак я оставял на масата, без да пие. Най-после дал виното на един беден човек, платил на кръчмаря и излязъл. Така продължавал той няколко дни наред, все същият опит правил, докато най-после си казал: „Аз съм човек и ога да бъда господар на себе си. Няма вече да пия!“

Някой казва: „Аз имам известни слабости, наследени от родителите ми.“ Човек може да надделее на всички наследени черти. От него зависи да бъде добър, учен, музикант, гениален

(ювек и т.н. Бог е вложил в човека всички възможности за преодоляване на мъчнотиите в живота. Но ние трябва да живеем съобразно великия Божий Закон, съобразно великия Божий План, който работи в нас. И тогава, като срещнем някой човек, да знаем, че и у него работи Бог, както и у нас. За всички хора Той е предвидил такива велики блага, каквито нашите умове не са в състояние да схванат. Великото, което иде в света, безразлично отде — дали от Америка, от Франция или от Англия, — е предвидено и приготвено от Бога. Всички велики музиканти, поети, художници, учени работят за спасение то на човечеството. Чрез тях невидимият свят ще повдигне хората.

Казвам: задачата на човечеството не седи в търсене на своето спасение. Ако е въпрос за спасение, ние и без това сме спасени; ако е въпрос за култура, ние и без това сме културни; ако е Въпрос за знания, ние имаме знания. Направете следния опит: поставете един човек в четвърта степен магнетичен сън и той веднага ще се прояви като гениален, като учен човек. Той ще може да предсказва на хората кой кога ще заболее, от каква болест и кога ще оздравее; освен това той ще може да предсказва кому къщата ще изгори, кому жената или децата ще умрат през дадената година и т.н. Събуди ли се от магнетичния сън, той става така обикновен, както е бил преди заспиването: вече не знае нищо особено и не помни какво е говорил. Същото е ставало и с пророците от миналите епохи. Бог ги е поставял в такъв магнетичен сън и те са пророкували както за тогавашните времена, така и за това, ко-

7. Уни&срспетът «а Д)\пата 97

ето става в сегашните Времена и което ще стане в последните години — от 27-а до 32-а. Тези последни години ще бъдат години на земетресения, на наводнения, на големи циклони, на войни и несъгласия между хората. Съвременните хора ще бъдат свидетели на тия времена, за които са говорили пророците преди няколко хиляди години. И днес се срещат такива пророци и в Китай, и в Япония, и в Америка, и в Англия, и във Франция — навсякъде. И управляващите се вслушват вече в техните предсказания. Тъй пророци казват: „Лко съвременните народи не се откажат от своята алчност, ако не разрешат правилно мъчнотии сп е и противоречията на своя живот и не изпълняват волята Июжия, те ще минат през големи изпитания и страдания. Кар-мата на Всички народи е назряла вече. Сега е време за ликвидация, за разплащане. Казано е в Писанието: „Ще въздам на всич|ки според деянията им." Значи всичко непотребно, всичко нечисто, събрано от хиляди векове насам, ще се запали да изгори, вследствие на което всички народи ще минат през голям огъш. Аз не казвам това, за да ви плаша,

но да ви обърне внимание върху великите Божии закони, които управляват света.

И тъй, от нас зависи изправянето на света! Добрите хора ще спасят света. От всички краища на Земята добрите хора трябва да си подадат ръка, да се обединят в името на Божията Любов, Мъдрост и Истина и да внесат между хората новата култура, с всички нейни блага и придобивки. Велико е бъдещето на Земята. И затова старите да казват: „Ние ще се подмладим!“ Младите да казват: „Ние ще вършим волята Божия!“ Слабите във вярата да казват: „Нашата вяра ще се засили!“ Онези, на които сърцата са празни, да казват: „Нашите сърца ще се изпълнят с живот!“ Бог се проявява в света. Няма да мине много време и вие ще Го опитате. Кога ще бъде това — аз не определям, никакъв срок не давам. Не казвам, че това ще стане след 10, след 100 или след 1000 години, но ви говоря за неща, които вие сами ще проверите. Вие сте съвременници на това, което става и което ще стане. Ако вървите по Божия път, ще се радвате; не вървите ли в този път, главата ви ще побелее. Ние не говорим за религия на формите, но говорим за религия на свършен мир и порядък, за религия, която внася любов между хората, а не раздори и недоразумения. Човек, който има такава религия в себе си, от камъка вода ще изкара и камъка в хляб ще превърне. Седне ли той върху някой камък и се усеща гладен, няма да се чуди отде да

98
ме хляб, но ще хлопне с пръчицата си на камъка, той веднага ще се отбори и оттам, през една врата, ще донесат пред о най-хубавото ядене и пресен бял хляб. Той ще се нахрани брѐ, ще хлопне с пръчицата си и вратата отново ще се отвори. Питам; от какво ще се плаши онзи, който владее изкуство? След това този човек иска да си посвири малко — пак ще тропне с пръчицата си и друга врата ще се отвори пред него: той ще влезе в едно отделение с различни струменти и ще си избере който инструмент иска. Ще си свири, ще си попее и по същия начин ще върне и петрумена. Ще кажете: „Наистина — възможно ли е всичко това?“ Може да е. Това са най-хубавите неща, които се пазят в тайна. 1.1. Най-хубавите неща, които човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкият дух са създали, се пазят в тайна; те не се пишат на книги, които се разрушават. Най-хубавите неща, които човечеството е създавало от своето начало досега, се пазят в тайна. Когато дойде шестата раса на Земята, всички тия велики неща ще се изнесат и тогава хората ще кажат: „Миналите страдания не могат да се сравнят с настоящите блага.“ Казвате: „Ще помним ли това?“ Всичко ще ви припомним. У вас ще се пробуди друго съзнание, което ще

I >бхВаща и самосъзнанието, и подсъзнанието, и сбръхсъзпаиие-
М10. Всички тия съзнания ще се обединят в едно и тогава вие
ще видите Божественото начало и човешкия край, както и
човешкото начало и Божествения край. Тези две начала ще се
съединят в едно.

Казвам: докато дойде това време, за всинца ви е необходимо
търпение. Само чрез търпение ще дочакате времето,
когато всички души, които са готови да служат на Бога, направят
връзка с Него и започнат война за победа над злото и
възстановяване на доброто. Само по този начин Божията Любов,
Мъдрост и Истина ще царуват в този свят.

ОСКЪРБЕНИ

*„Като оскърбени, а то винаги сме радостни;
като сиромаси, но мнозина обогатяваме;
като че нищо нямаме, а всичко Владеем.“*

(II Послание към Коринтяните, 6:10)

Съзнателният живот* представлява една от великите задачи на целокупния живот. Има задачи бременни, които разрешават Временните нужди на човека; има задачи идейни, които се отнасят до вечния живот; те разрешават общите нужди на човека. Съзнателният, човек иска да си обясни не само явленията в природата, но още и законите, както и пътищата, по които се извършват тези явления. В първия случай той се явява само като зрител, като наблюдател на всичко онова, което става около него; във втория случай той взима участие в тези явления, понеже, е свързан с живата природа. Щом е така, тогава и законите, по които се извършват явленията в природата, имат отношение и към самия човек. Доколкото познава природата, дотолкова човек може да живее с нея. Когато познаваш, ти можеш да живееш с него; когато не познаваш, не можеш да живееш с него. В този смисъл животът започва с първото пробуждане на съзнанието. Пробуждането на съзнанието пък не е друго освен запознаване с живота. Мнозина влизат в живота така, като че отиват на гости някъде, като че са поканени на сватба. Обаче и за поканените на сватба има известни правила, които трябва да се спазват; престъпят ли тези правила, те ще се намерят вън от сватбата. Не само това, но и за посетителите на кръчмите има правила, които също трябва да се спазват. Ако някой пияница влезе в една кръчма и престъпи едно от създадените там правила, той скоро ще се намери вън от кръчмата. Казвам: трябва да знаете, че всяко начало е трудно. Как мислите, леко ли е положението на капелмайстора, който е събрал около 50-60 музиканти или певци да дирижира? Той вдига и слага своята тежка по всички правила на музиката, но те още не го разбират, вследствие на което излиза цяла бъркотия

л. Той дава тон с камертона си, свири им със своя инструмент, но те пак не го разбират. Капелмайсторът разбира своите музиканти, влиза в положението им, знае, че те ще започнат да свирят както той иска и затова има търпение да чака времето, когато музикантите ще го задоволят. Когато слушат откън, ще кажат: „Тези музиканти за нищо ги не ва, нищо няма да излезе от тяхното свирене.“ Също така юзина, като не разбират живота, прибързват в заключенията си и казват: „Тази музика нищо не струва.“ Който се прозпаса така леко и прибързано за живота, той е случаен посетител

пиел; едва-що чул първия тон от музиката — и оценява. Питам: при това положение какво трябва да прави човек? Ще кажете може би, че нищо друго не остава на човека, освен да \ мре. Кой от вас е бил в недрата на смъртта, да знае какво тя представлява? Ако смъртта е нещо толкова желано, което разрешава задачите на живота, тогава нека всички хора пожелат смъртта. Всъщност така ли е? Днес хората се плашат от смъртта, въпреки това, като се намерят в безизходно положение, пак към нея се обръщат. Всички казват, че няма по-страшно нещо от смъртта, а при това я желаят. Как ще се обясни това противоречие? Това противоречие произтича от неразбиране на вътрешните процеси на живота. Когато хората, даже и най-напредналите, се натъкнат на големи страдания и изпитания, те мислят, че и Бог престава да се интересува от тях. Ще чуete даже някой да казва за Бога, че Той не се интересува от страданията на хората, защото сам няма никакви страдания. Ако е въпрос за страдания, за неприятности и безпокойствия, Бог има най-много от Всички. Ако съберете на едно място страданията на цялото човечество от милиони години насам, Бог прекарва повече от това само в един ден даже, но при това Той е винаги щастлив и доволен. Неговият мир никога не се нарушава. Ще кажете: „Как е възможно това?" Питам: мислите ли, че океанът не усеща всичката тиня, всичката кал, която се влива в него от хилядите мътни реки? Океанът усеща, чувства всичко това, но търпи, понася тия несгоди като временни положения, защото знае законите. Той разбира процесите, по които тази нечистота може да се утаи, да се премахне, затова с търпение чака това време. Сега — аз говоря за обикновения живот на всички живи същества, който се влива във Великото Съзнание. Обикновеният живот пък представлява сбор от всички мътни реки. Преди да пристъпя към съществена мисъл на тази беседа,

101

ще направя няколко бележки върху разликата между съзнателния живот — или живота на праведния, на добрия човек — и несъзнателния живот — или живота на грешния, на лошия човек. Животът на съзнателния човек е подобен на извор, водата на който от единия до другия край на своето пътуване е бистра, чиста като кристал. И десет пъти на ден може да се цапа добрият човек, по достатъчно е да се докосне до свои вътрешен извор, за да се изчисти веднага; достатъчно е да доближи устните си до Водата на своя извор, за да уталожи жаждата си; достатъчно е да пие една чаша вода, за да могат порите на тялото му да се отворят и с това да облекчи положението си. Животът на несъзнателния човек — от единия до другия край — представлява мътна река. Лко рече той

да пие от водата на та-зи река, тя няма да уталожи жаждата му, нито ще отвори порите му. Какво е положението на такъв човек? Той престава да мисли, да чувства, да действа и е осъден на смърт. В това отношение смъртта представлява ограничение на съзнанието. Няма по-страшно нещо за човека от това ограничение и от невъзможността да се освободи от него! Няма по-страшно нещо за човека от това да съгради къща, която утре ще се събори върху него, ще го затрупа и след това да няма кой да му помогне. В този смисъл именно смъртта е страшна за човека. За грешния смъртта е страшна, защото къщата му се събаря, преди още той да е излязъл от нея. За праведния обаче не е така. Той излиза от къщата си, преди тя да се е съборила. За нашата къща, т.е. за нашето тяло, апостол Павел казва: „Нашето тяло е дом ръкотворен, но има дом неръкотворен, в който трябва да живеем." Това трябва да стане още при шжибе. Който разбере смисъла на този стих, той ще знае, че идатистото на човека не е на Земята. Няма човек на Земята, който може да се нарече щастлив. Всички хора са търсили и търсят щастието на Земята, но и днес не са го намерили. Елементите на щастието са тук, но самото щастие — като нещо цяло — не съществува на Земята. Земята е рудница, в която човек с изпратен като рудокопач — да извади от нея някои благородни метали, скъпоценни елементи и съкровища и да ги занесе на определеното за тях място. В края на краищата той не задържа за дълго време при себе си своите придобивки. Задържи ли ги при себе си, в скоро време ще го оберат и той ще остане пак беден, с празни ръце. Това всички са опитали. Всеки човек е Видял как щастието

102

Ига от ръцете му. Въпреки това съвременните хора вярват, с ще намерят щастието и ще го задържат за себе си. За тази нра те заслужават похвала. При всички страдания и нещастия, при катастрофите, които преживяват, всички живи същества се стремят към щастие на Земята.

„Като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме; като че нищо нямаме, а всичко владеем." Такова е положението само на онзи човек, в когото Бънанието е пробудено. За да се пробуди съзнанието на човека, той трябва да започне с вътрешните процеси на живота.

| 1У,о вътрешните процеси са вечни и неизменни. Дето става подпушване, там имаме нещо нереално; поупущването подразбира временен процес. За пример: днес човек се чувства здрав, разположен, има апетит за ядене, но утре става някакво пресичане на апетита, стомахът му се разстройва и той се оплаква от подпушване. Тъй подпушен, той прибягва до разтривки, до изпотявания, докато Възстанови първото си разположение

и апетит. Значи храносмилателната система на човека може някъде да се подпуш, през което време той се намира в нсздраВословно състояние. Щом се подпуш храносмилателната, едновременно с това се подпушба и дихателната система: дишането става по-бързо или по-баВно, неравномерно, а понякога съВсем спира. Когато човек престане да диша, и движенията 6 него спират. Ето защо човек трябва да пази храносмилателната и дихателната си системи в пълна изправност. Само по този начин той ще бъде здрав, с добро разположение на духа.

Под думата *хранене* в широк смисъл се разбира процес на възприемане: възприемане на живите сили в природата. Тези живи сили се възприемат чрез храната, чрез Въздуха, чрез водата, чрез светлината и топлината, а най-последно — и чрез живата мисъл. Това са все среди, които трябва да минат през човешкия организъм, за да може разумният човек да си послужи с тях. Ето защо човек първо трябва да започне с изучаването на храненето и на разните видове храни, с изучаването на въздуха, водата, топлината, светлината и човешката мисъл. Той трябва да знае колко и какви са вибрациите на светлината и топлината и да извлече живите сили, които се съдържат в тях. Разумният човек има начини, методи, чрез които може да извлича живите сили от тия среди. Който познава въглерода, неговите свойства и съединения, той познава твърдата материя и всякога може да извади живота от тази сре-

103

да. Който познава водорода, неговите свойства и съединения, той познава течната малзерия и всякога може да извади живота от тази среда. Който знае всичко за азота, за неговите свойства и съединения, т о й познава въздухообразната материя и всякога може да извади живота от нея. Който е запознат добре с кислорода, с неговите свойства и съединения, той разбира огъня и всякога може да извлече живота от него. Дойде ли човек до това положение — да владее живите сили в природата, да се ползва от тях, той няма да очаква външно щастие, няма да се надява да го кредитират някои банкери. Той ще знае, че ж и в о т ъ т не се влива отвън, но отвътре; прииждането на живота е вътрешен процес. В този смисъл задачата на науката и на религията се заключава в придобиване на живота.

Казвате: „Как можем да придобием живота?“ Животът се придобива чрез познаване: на Бога. Познаването на Бога пък подразбира служене. ТаюаВа е била задачата на науката и на религията в древните времена, когато хората са били просветени; в по-новите времена религията и науката са станали средства за превъзпитава не на хората, а в най-новите времена

науката специално е слзла в областта на стомаха и служи главно за задоволяване нУЯкдите му. Днес ученият работи, музикантът свири, художмакът рисува, поетът съчинява, проповедникът поучава хората, но всичко това се върши с цел да се доставят средства за ядене и пиене. Кажете: кой художник не е продал своята картина? Кой проповедник не е продал своята молитва? Кой учен. не е продал своята идея? Коя майка не е продала своя идеал? Когато майката жени дъщеря си, тя продава своя идеал. Кога_то дъщерята роди, това е нейният свещен идеал, но не се мктава много време и тя търси чоВск, на когото да продаде с&Чхя идеал, т.е. своята картина. Като намери човек какъбто т ъ р с и , тя казва: „Наредих дъщеря си добре, според волята Бо-Ясия." Ако това съчетание е станало по Бога, нямаше нужда от посредници.' Всички процеси, които стават по Бога, са вътрешни. Те съществуват вечно. Всяка връзка, направена от Бога, е вечна. На Земята тя само се проявява, а не се прави сега. 'Това трябва да знаят всички хора. Ако някой обича даден човек, т а з и любов не е създадена днес. Тази любов е вложена в душата на човека от Бога, а днес само се изявява. Следобателно нови връзки не се правят сега. Който се е опитал Веднъж само да направи нова връзка, главата му знае какво е патила. Днес хората могат само да се сдружават,

104

•

не и да се свързват. В този смисъл женитбата е сдружение, е свързване, нито съчетание. Защо се женят съвременните ра? От страх, че няма кой да ги гледа на стари години. Защо и човек? От страх, че няма кой да го гледа, иска да се осигури. Не, човек трябва да учи от любов към знанието като не~ти Пожествсно. Стремезът към знание в човека е вложен от Бога и затова той трябва да учи! Да учиш — това е Божеспъ Вен процес; да служиш на Бога — това е Божествен процес; да |Бъдеш религиозен — това е пак Божествен процес. Казвам: съзнателният човек признава тия неща и ги разби-а, а несъзнателният ги отрича. Той отрича съществуването на Бога, отрича съществуването на друг свят. Какво съществува тогава? Ще кажат, че съществуват общества, народи. Значи хората приемат съществуването на тяло без глава. Бих желал да видя такова тяло. Може би някъде из музеите да съществува такова нещо, но не зная дали може да се срещне в природата живо тяло без «лава. В този смисъл Бог съществува б нас като начало на всяко нещо. Всеки велик подтик, всяка нова идея, която ни кара да вървим напред — това е Бог в нас, проявен в миниатюр. Това не е човекът; това е нещо извън него, което съзнава, наблюдава какво се Върши наоколо. КазВа-те: „Лойде ми една велика идея в ума." Тази велика идея не е

нищо друго освен Бог, Който се проявява във вас. Вие сте слушатели, ученици, а Той ви преподава. БОЙ е учителят на всеки човек. Той Ви показва нещо, вие гледате. Той ви говори, вие слушате. Не смесвайте вашето виждане и слушане с това на Онзи, Който създава всичко. Ако смесвате тия неща, вие ще се намерите в положението на онзи българин Стоян, който тръгнал за града да продава магарето си. Това се случило през един летен горещ ден. Като Вървял дълго време, той се почувствал доста уморен и решил да легне под сянката на една круша, да си почине. Легнал под крушата и заспал. За да не изгуби магарето си, той Вързал юлара му за ръката си. Докато спал, няколко палави деца решили да му устроят една изненада: те се приближили тихо до магарето, полека извадили юлара, който бил завързан за ръката на Стояна, а магарето взели със себе си и тръгнали за града да го продават. Като се събудил Стоян и видял, че магарето го няма, казал: „Ако съм Стоян, изгубих магарето си; ако не съм Стоян, спечелих един юлар." Сега — като слушате този пример, не е важно за вас дали можете да спечелите едно магаре, или да изгубите едно магаре. Ако спечелите например едно магаре, какво особено има в

105

тази печалба? Ако има нещо важно б тази печалба, то седи в проучване характерните качества на магарето, за да се ползвате от тях. От една сяпрана, магарето е крайно упорито, а добрата му страна е, ч.е то пие само най-чиста вода. Ако искате да знаете де има чиста вода за пиене, вървете след магарето. Щом ожаднее, то непременно иде намери чиста, хубава вода- Значи преди хиляди години още магарето е изучило свойствата на чистата, на хубавата вода и затова лесно я намира. То казва: „Без ч и с т а вода не мога да живея!" Що се отнася до храната, магарето е много скромно; обаче дойде ли въпрос до водата, то е много възискателно, винаги пие от най-хубавата, най-чистата вода. Никое друго млекопитаещо не спазва това правило — винаги да пие чиста вода.

Казвам: в природата съществува един велик закон, който регулира силите. За пример: отрицателното качество на магарето — упоритостта, се балансира с доброто му качество и способност да познава ч_истата вода и само от нея да пие. Ако запитате магарето з-ащо е толкова възискателно към водата, та всякога търси чи-ста вода за писне, то ще отговори: „Аз имам една лоша черта б характера си — твърдост, упоритост, която мога да смекча само с чистата вода." Значи твърдостта, упоритостта б човешкия характер се дължи на сухот а т а в неговия организъм. Никой не може да разубеди упорития човек в това, което т о й е намислил да прави. Ако разгледате главата на упорити»* човек от френологическа гледна точка,

ще видите, че и, енгт>рт>т на тВърдостта В него е силно разбит. От какво се нуждае този човек? От вода. Хора, които пиянстват -- това показва, че организъмът им се нуждае от повече вода. Който обича да пие, за оправдание пред другите често казва: „Водата не е за хората, тя е за жабите.“ Обаче ако вие успеете да убедите този човек да пие вода вместо спиртни питиета, той иде престане да пиянства и В скоро време здравословното му състояние ще се подобри. Питате: „Как може да се лекува пиянството?“ Заставете пияницата да изпива на ден по две-три килограма вода — и той ще се излекува. В процеса на лекуването си той трябва да започне от най-малкото количество Вода и постепенно да увеличава: първия ден да изпие една чаша вода, Втория ден — две чаши, третия ден — три чаши, после четири, пет, шест чаши, докато достигне до 15-20 чаши на ден. Ако изпълнява тези наставления, в скоро време той ще се откаже от употребата на спиртни питиета. Когато пияницата обикне водата, той ще престане да

106

пие Вино и ракия. Той търси в тях онова, от което организъмът му се нуждае. От какво се нуждае неговият организъм? От вода. Следователно накарайте го да обикне водата и той е задоволи нуждата на своя организъм по естествен начин. И тъй, много от недъзите на нашия живот са станали наследствени качества по необходимост, а не като естествени прояви на живота. Всички подпушвания, които се явяват в организма на човека, не са нещо реално, нещо естествено. За пример: ако подпуши храносмилателната и дихателната си система, човек изпада в една нереална, недействителна област; ако подпуши мислите и чувствата си, той пак изпада в нереална област. Попадне ли в такава област, той губи своето разположение, губи всякакъв дух за работа. Коя е онази реалност, дето нищо не може да се подпуши? Тази реалност се крие във великата наука на Живота. Докато дойде до тази наука, човек ще мине през ред страдания: първо ще мине през страданията на стомаха, дето ще познае глада и жаждата; после ще мине през страданията на дробите, дето ще познае какбо значи подпушване на чувствата; най-после ще мине през страданията на мозъка, дето ще познае какво значи подпушване на мислите. Като мине през тези състояния, човек ще дойде до реалния живот, в който няма вече никакви подпушвания. Каквото и да се случи на човека в този живот, той всякога ще е готов да служи на Бога. Човек трябва да знае тези неща, за да различава своите състояния, да познава себе си. Наблюдавал съм състоянията на много хора и виждам колко мъчно е човек да познае себе си. Дойде някоя сестра при мене, вдъхновила се от нещо и върви права, смела, казва: „Аз съм

готова да нося страданията на целия свят." Тя дигнала знамето нагоре, развила го — ще победи света. Не се минава половин час, гледам — знамето сбито, никакво не се вижда, главата ѝ увиснала надолу, върви напред, но едва пристъпва. Питам: Сестра, де е знамето ти? „Остави се, голямо страдание ми дойде до главата." Какво ти дойде до главата? „Казаха ми една обидна дума." Колко тежи тази обидна дума? Претеглихте ли я? Преди Всичко досега още не са намерени такива чувствителни Везни, с които можете да претеглите една обидна дума. Малка е т е ж е с т т а на обидните думи. Както Виждате, тази обидна дума, която за физическия свят е почти нереална, понеже няма тегло, б умствения ебят обаче произвежда голям ефект. Достатъчно е една обидна дума да падне върху човешкия мозък, за да предизвика някакъв удар. Там тя носи своите

107
последствия. В умствения свят тя има свое тегло, свое движение. Питам: щом обидните думи имат такъв ефект върху мозъка на хората, трябва ли да им се създават страдания с изказването на такива думи то техен адрес? Силният, умният човек, който разбира законите, съзнателно предизвиква лошите хора да изкажат всичко, боето крият дълбоко в себе си, и по този начин ги обезоръжава. Забележете: когато лошият човек се разгневи, той започва да говори всичко, каквото му дойде на ума, и като мине известно време, поолекне му малко и тогава казва: „Стига вече! Казах си всичко, което бях събрал от толкова време в себе си." Този закон се потвърждава навсякъде в живота. Ако имате някой неприятел, който говори лоши думи по ваш адрес, ще дойде ден, когато ще ви стане най-добър приятел. Обаче т о й непременно трябва да изхвърли всички ония снаряди, които е приготвил срещу вас. Такъв пример имаме в Писанието с апостол Павла, който отначало е гонил Христа и Неговите последователи. Един ден Христос го среща на пътя, бутна го от коня му и той ослепя. Оттогава апостол Павел стана най-добрият приятел на Христа. Той беше учен човек, но същевременно и голям фанатик, готов беше докрай да се бори за своите убеждения. Преди да срещне Христа, Павел имаше високо мнение за себе си, но като Го среща, той казваше: „Всичко считам за измет, само да позная Господа Исуса Христа!" Той искали е да познае Христа, да познае великата Божия Любов. Христос внесе в него новия живот. Следователно всеки трябва да падне от коня си, да ослепее, за да познае Христа. С възгледите, които съвременните хора имат, не може да се познае Христос. Поради техните възгледи опасно е да им -се говори за новото, за великото в света. Ако говориш за семейството, ще обидиш семейните хора; ако говориш за науката, ще обидиш учените хора; ако

говориш за религията, ще обидиш религиозните хора. Каквото и да се говори на съвременните хора, все ще се обиди някой. Питам: ако се говори -истината на хората, трябва ли те да се обиждат? Истината никога не обижда. Като се говори за науката от гледището на истината, учените не трябва да се обиждат. Има хубави неща откритията на учените, които се употребяват за упищожава_не на хора и на добитък? Какво ще кажете за бомбите, които се хвърлят от аеропланите? Какво ще кажете за далнобойните оръдия, с които си служат във

108
еме на война? Какво ще кажете за отровните и задушливи ове, които произвеждат своя ефект Върху човека пет-шест есеца след като ги е погълнал? Едно време, когато науката не била толкова напреднала, хората си служели с отрови, които действали бързо, както действат отровите на змиите, Ю унес, при голямата ученост, хората си служат с отрови, които действат бавно. Под дейетбието на тия отрови човек бавно линее, докато един ден умре. Страданията от тия отрови са продължителни. Казват за някой виден човек, когото неприятелите преследват, че както вървял на улицата, станало му зле и умрял. Хората ще кажат, че минавал някаква криза, а лекарите ще констатираат отравяне. Ето защо често такива видни политически личности носят б себе си противоотрови. Техният живот се намира в голяма опасност. Питам: при това положение на нещата можете ли да бъдете щастливи? Някой мъж не живее добре с жена си, иска да се разведе, да се освободи от нея, но развод не му дават. Какво да прави? Той се влюбил в друга жена, иска да се ожени за нея. Най-после започва да търси начин по-скоро да се освободи от жена си. Решава да тури няколко капки отрова във Водата, която ще пие жена му, и мисли, че никой няма да открие престъплението му. Някога пък жената се влюбила в друг мъж, иска да се освободи от своя; в този случай тя замисля някакво престъпление. Питам: на какво се дължат тия противоречия в живота? Противоречията се дължат на факта, че хората търсят щастието там, дето то не съществува. Никоя жена не може да даде щастие на мъжа и никой мъж не може да даде щастие на жената. Това всички хора трябва да знаят. Така е в съвременния свят. Туй, което хората търсят на Земята, съществува б друг свят, извън земния. Който иска хората да го обичат, той сам трябва да бъде съвършен. Само съвършените неща могат да се обичат. Може да бъде обичаи само онзи, който има нещо особено б себе си. Кой учител е обичан? Учениците обичат само добрия, само разумния учител. Следователно обича се само великото, разумното, идейното, което съдържа в

себе си чистота и знание. Ти ще обичаш онзи, който познава живота ти, който те разбира и може да ти даде от своя живот, както Бог дава. Какво иска Бог от нас? Нищо не иска. Той иска да ни убеди, че Неговата Любов по отношение на нас е вечна и постоянна. През каквито изпитания и страдания да минем, в края на краищата ние ще се убедим, че няма съществ-
109

бо в света, което ни оби ча като Бога. И при най-лошите условия да изпаднем, Той р а б о т и за нашето освобождение и повдигане. За този Бог именно трябва да се проповядВа, а не за онзи, когото познават болиинството от съвременните хора и общества. Божиите мисли, чувства и желания не са като нашите. Неговите закони не са като нашите. И най-послед: Неговата Любов не е к а т о човешката. Бог, за Когото проповядвам, живее във всеки човек. Той се изявява във форма на някакъв скрит вътрешен идеал, вътрешна светлина в човека. Чрез тази светлина човек познава що е добро и що е зло. Чрез тази светлина той разбира, каква трябва да бъде истинската любов. |

Съвременните хора са дошли до пълно обезверяване: те не вярват нито в себе си, нито в ближния си, нито в своя Създател. Който вярва въ-в Великото Начало на живота, той ще вярва и в себе си, и в <боя ближен. И обратното е вярно: който не вярва в Бога, т о й в никого не вярва. В това седи дълбокият смисъл на живота, който води към реалността. В това отношение човек в истинския смисъл на думата е онзи, който с нищо не може да се опетни, от нищо не може да се подпуши. Реален живот е оизи, който от нищо не се опетня-ва. Кое наричаме чисто, реално нещо в живота? Всяка река, колкото и малка да е, която о не се подпушва, е чиста; водата на тази река може да изчисти, да изпере, да измие и най-нечист и т е неща. Река, която се подпушва, е нечиста. Мнозина желаят да бъдат като правед ните хора. Който иска да бъде като праведния, той трябва да мисли, да чувства и да постъпва като него. Ако мисли, чу&ства и постъпва като грешника, а иска да мине за праведен, т о й няма да успее. Щом живее живота па грешника, ще бъде к а т о него — нищо повече. Праведният не може да познае греилтика, ако не слезе на неговото ниво и не живее като него. Греиникът не може да познае праведния, ако не се качи до него и не мине през неговия живот. Знаете ли колко е опасно да слезете до нивото на грешника и да живеете като него? Голлма е дълбочината, в която грешникът живее. Ако на тази дълбочина слезе някой неподготвен човек, за дълго време неговите пътища и съобщения ще се прекъснат, докато един д <<н дойде някой велик дух да го извади оттам. Някой казва: „Аз искам да опитам този живот.“

Можеш да го опиташ, но ако отговаряш на качествата, които се изброяват в стиха: „(Като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме; като че

110
тщо нямаме, а всичко владеем." В този стих апостол Павел е "1Л метод как да се превръща скръбта в радост. Той познава ози метод. Както рудокопачът може да превръща рудата в ещо ценно и да отделя от нея потребното от испотребно-о: той е употребил огъня и ред други средства, докато най-осле сам е научил изкуството да превръща енергиите, което изказал в цитирания по-горс стих.

Много от съвременните хора стават религиозни само за а подобрят материалното си положение. И обратно, много ели^иозни, много вярващи стаВат безверници, като казват: „Толкова години вече как се подвизаваме, вярваме в Бога, но работите ни от ден на ден вървят по-зле. Сега вече ще зажи-Веем по светски, дано така ни тръгне напред." ТоВа показва, че- хората не се ръководят от един вътрешен принцип. Следователно всеки трябва да знае за себе си кои са подбудител-иите причини, които го заставят да бъде вярващ или безвер-ник. Някой казва: „Дз вярвал» в Бога, аз търся Истината." Питам: кое е заставило този човек да вярва в Бога и да търси Истината? Можете ли с веруюто, което сте приели, да издържите на своя идеал при всички мъчности в живота си? Ако при известни мъчности вие се откажете от своя идеал, това показва, че още не с т е дошли до Истината. Когато намерите Истината, вие ще се освободите от всички страдания и противоречия. Ученият, който се е домогнал до великата наука, която му разкрива свойствата на въглерода, водорода, азота и кислорода, както и на техните съединения, той може вече да се освободи от страданията в живота. Този човек в затвор не влиза, от огън не изгаря, въБ вода не се дави и от храна не може да бъде лишен. Много от вас с т е вярващи, но знаете ли свойствата на въглерода така, че като ЙО стиснете в ръката си, да го превърнете в диамант? Ако знаете свойстВата на въглерода, последен бедняк да сте, ще вземете едно парче дървен въглен, ще го стиснете в ръката си и ще го превърнете в диамант. При това положение можете ли да бъдете беден? Сегашните учени превръщат въглена в диамант, като го подложат на голямо налягане, обаче те не знаят вътрешния, духовния начин за това превръщане. Едно от свойствата на въглерода е, че той гори. Горенето пък се дължи на отсъствието на вода. Дето има вода, там горене не става. При това колкото по-голямо е количеството на водата, толкова по-малка е възможността за горенето. Ученият адепт, който знае това нещо, ще вкара по някакъв начин повече вода във

Въглена, след което ще го нагрее при силно налягане, докато се стопи. По този начин въгленът ще се превърне в диамант.

И тъй, ако вашите ид ей при нагриване изгарят, това показва, че имате малко вода б себе си. Ако вашата вода е замръзнала, това показва, че тотлината ви е малко. Днес много хора в духовно отношение са замръзнали. Защо? Малко мислят. Между съвременните хора и досега срещахме такива, които са останали от предпотопни Времена. Те са обвити в своите ледове и ако се извадят отта-м, ще видите, че месото им е съвсем запазено, каквото е било преди хиляди години, но жиВот няма б тях. И досега в света съ-ществуват мисли и чувства, останали още от предпототн и времена, но живот няма в тях.

Защо ви са такива мисли и чувства, които не носят живот?

Защо ви е такова верую, ко»ето не може да внесе мир б душата на човека? Защо ви е т а к а в а наука, която не може да покаже истинския път на хората? Нека съвременните астрономи покажат на хората какъв е смисълът на Вселената! Те изучават Слънцето, както и другит_е планети, но не са в състояние да обяснят дълбокия смисъл, ъл предназначение на съществуването на тия слънца и планетш. Те качват, че топлинната и светлинната енергия идат опо Слънцето, но как се образува тази енергия —и те положително не знаят. Какво има на Слънцето —не знаят. Има ли ж и в о т там, както и на другите планети —и това не знаят.

Съвременната наука идучава всички явления в природата, но всяко за себе си, без вр"ъзка, без някаква зависимост между тях. физиолозите пък изучават главно функциите на органите в човешкия организъм. Те знаят каква е службата на стомаха, на белите дробове, на червата и т.н. Обаче какво ме ползва това знание, ако едновременно с него не зная как да се разговарям с моя стомах и как да го заставя да ме слуша? Понякога стомахът става господар на човека и му казва: „Аз имам на разположение десет мльлиома работници, все специалисти, хора амбициозни, които по никой начин няма да насилваш да работят. Те искат малко точивка и ти ще задоволиш тяхното желание. Ако употребиш насилие срещу тях, те ще обявят стачка и ти по никой налпин не можеш да ги заставиш да работят." Учените точно определят времето, необходимо за смилане на храната. Стомах, който изисква четири часа, за да смели храната, не е нормален. Във функциите на такъв стомах има някаква аномалия. Всъщност колко време е нужно за храносмилането? Природата е точно определила бремето, необ-

мо за смилане на храната. Едно е важно: храната да бъде олютно чиста! Сегашните хора бързо ядат, бързо пригот-

т храната си, без да държат на това дали е добре измита и не, като за оправдание цитират ред стихове. Те казват, с Външната чистота не била толкова важна. Човек трябвало п обръща внимание главно на вътрешната чистота. Храна-|а, която днес се употребява, е толкова нечиста, че стома-т трябва да иждиви известна част от времето само за очистването ѝ. След това вече той пристъпва към смилане-о ѝ. Ако се случи част от тия сокове да проникнат в кръв-а, тя става нечиста.

Казвате: „Как можем да познаем коя храна е чиста и коя нечиста, както и това каква храна съответства на даден ор* Ванизъм?" В човека има едно чувство, с което той познава коя хряна е за него и коя не е. Ако не можете да намерите съответна храна за вашия организъм, по-добре не яжте. Почакайте ден-два, но да намерите съответната храна за своя стомах. Който яде навреме, той ще научи този закон и ще се благослови; който не яде навреме, той ще изгуби добрите условия на живота и преждевременно ще заmine. Когато чобек се научи да яде правилно и да си избира съответна храна, той е научил вече законите на физическия свят, които постепенно ще приложи и към своя вътрешен живот. Физическите закони имат отношение и към духовните, т.е. към вътрешния жиВот на чоВека. Мнозина казват, че преди Всичко важна е Вътрешната, а не Външната чистота. Обаче понякога външната нечистота съответства на вътрешната и Вътрешната нечистота съответства на Външната. Външният живот трябва да бъде израз на Вътрешния, и обратно: Вътрешният жиВот трябва да бъде израз на външния. Така е в живата природа. ЗакриВени-те нокти на сокола и на орела например показват тяхната мисъл. Кога именно орелът е научил закона, по който да изкривява ноктите си във вид на кука? Изкривените нокти на орела, на сокола и на ред още грабливи птици говорят за една от техните характерни черти. Възоснова на същия закон, ако човек остави ноктите си да растат свободно, и те ще се завият надолу Във вид на кука. Когато ноктите на човека се завършват надолу, това показва, че и той някога е бил в положението на орел. В този смисъл прабеден човек е онзи, ноктите на когото никога не се завършват надолу. Щом ноктите на човека се завършват надолу, това показва, че б характера му се създаВа нещо хищническо. В жиВота на този чоВек е 8. Университетът на Дуиши 113 станало някакво вътрешно отклонение. Първоначално той е решил да боди чист и с в л т живот, но като се е намерил в затруднение, казал: „Не може да се живее с чистота, с честност; така не върви, ще се отклоня малко от този живот." Щом се отклонил от правия път, ноктите му започнали да се

изкривяват надолу. Изкривените нокти на човека показват доколко той се е отклонил от диаметъра на своя живот. Следователно всички недъзи, които съществуват у хората, трябва да им послужат като мерки, по които да съдят доколко са се отклонили от правата посока в живота. Като видите някакъв недостатък — било в себе си, било в другите, — това е придобивка, за която трябва да се радвате. Този недостатък показва де с т е се отклонили и какво отклонение е станало във вашия живот. В това отношение недостатъците на хората не са техъш съществени качества, но временни отклонения само, к о и т о предстоят на изправяне. Кой banker няма да се зарадва, ко-гато му се обърне внимание, че при сметките си е дал някому десет хиляди лева повече, отколкото е трябвало? Значи има. известни погрешки в живота на човека, за които ако му се обърне внимание, той се радва и бърза да ги изправи. Тези грешки вървят във Възходяща степен. Намирането или посочването на тия погрешки винаги носи известни придобивки. Добре е, когато човек види погрешката си и е готов да я изправи. Опасно е обаче, когато не иска да я Види или когато се заблуждава в нещо и не може да го Види, а още повече — да го изправи.

Сега — като говоря за заблужденията: срещам религиозни хора, които се заблуждава.т, като мислят, че ще се домогнат до Любовта на Бога и на ближния си по лесен начин. Не, докато не изпълняват волята Божия, те никога няма да имат Божията Любов. Защо е невъзможно това? Ще обясня мисълта си със следния пример. Ако никой одере кожата ви и след това ви накара да се изложите на силно слънце, какбо ще изпитате? Това слънце ще ви милва -\и? Не, то ще ви причини големи болки, големи страдания. Щелта на слънцето е да ви помогне, да заздравя одраната ко*ка и вместо нея, да образува нова; докато стане това засъхване, вие ще минете през големи страдания. За положението, в което се намирате, слънцето може само по този начин да ви помогне. Следователно грешните хора ние наричаме хора с пропукана аура или хора с одрана кожа. Може ли да се нарече баш приятел онзи, който е одрал кожата Ви? Може ли да се нарече права мисъл онази, която

114

язрушава вашия морал и ви отклонява от пътя, който ви е рeдначертан? Какво виждате в живота на някои хора? Някой Век е щастлив, доволен, но изведнъж става нещо в живота , което го отклонява от неговия път и той изгубва своята адост. Питам: може ли радостта да се губи? Има ред закони природата, които ако следвате, никога не можете да изгубите радостта си. За пример: докато живеете в закона на обовта, никой не може да отнеме радостта ви. В който ден

- усъмните в този закон и кажете, че никой не ви обича, вие згубвате радостта си и се намирате в закона на подпушване-о. Често слушате някой да казва: „Едно време Бог ме обича-е и тогава аз Му служех; сега вече Той не ме обича и аз се казвам да Му служа.“ Ако това е Вярно, де е погрешката гава? Да мислят хората така — това показва, че те са несправедливи. От хиляди години насам хората живеят в благодатта Божия, а при това казват, че никой не ги разбира. Кой (ювек е дал на Бога онова, което Той изисква от него? След всичко това съвременните хора искат животът им да се изправи. Казвам: върнете тоба, което не е ваше! Нека художникът престане да продава картините си! Нека ученият престане да продава знанието си! Нека свещеникът престане да продава молитвите си! Нека всеки постъпва според закона на Любовта — даром приема, даром да дава. Ще кажете, че е невъзможно днес да се живее без пари. Нека дойде един учител да ми преподава от любов и да остави на мене аз да му се отплатя с любов. Когато учителят работи с любов — и ученикът ще му отговори с любов. Той всякога ще му бъде благодарен и ще знае как да му се отплати. Обаче ако учителят постави ученика си в известни материални условия, един от двамата непременно ще бъде изигран. Има случаи, когато ученикът свършва училище и измества своя учител. Значи ученикът е излязъл по-хитър от учителя си. Обаче видният музикант никога не може да бъде изместен от своя ученик. Виден музикант е онзи, който работи с любов. Ако ученикът може да замести учителя си, това подразбира, че в света е имало място само за един учител. Светът е толкова широк, че за всеки учител, за всеки музикант има определено място, което никой не може да отнеме. На музиканта, който работи с любов, ще му се каже: „Ето твоео място, което от хиляди години те чака. Седни и свири!“ Същото се отнася до учителя, до учения, до проповедника — до всички хора изобщо, които работят с любов. Тъй щото когато работите по закона

115

на Любовта, вие няма да се нуждате от пари. При това положение парите не могат да играят роля в живота. Защо? Който ви обича, той ще каже: „Влезте в градината ми и си откъснете колкото плодове искате и от което дърво искате.“ Понякога ще пожелаете вие сами да си откъснете плодове от моята градина, а гаягкога ще искате аз да ви откъсна. За предпочитане е някога аз да отворя касата на своя приятел и да туря или да взема от нея колкото искам; някога е за предпочитане той да отвори касата си и да ми даде колкото иска. Това е въпрос на взаимно доверие. Питам: какво се изисква за това? Високо съзнание. Затова

именно апостол Павел казва: „Ние, като ученици на Божествената Школа, като хора с високо съзнание, можем да се справим с мъчнотите в живота, и да намерим това, което търсим." Който не може да се справи с мъчнотите и противоречията в своя живот, той ще остане във временното, в преходното, т.е. в обикновения живот. Всеки сам трябва да се справя с противоречията, защото те са последствия на негов минал живот. Във всяко нещо, което човек веднъж е пипнал, остава следа от него; всяка мисъл и чувство, които са минали през човека, са оставили следа,, по която могат да го познаят. За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. Тези дни имаше в стаята ми една чиния с пресен, хубав мед. Няколко оси го помирисали и влезли в стаята; те намерили меда, кацнали на чинията -ц почнали да смучат. Влизам в стаята си, те веднага ме поглеждат и казват: „Ти си добър човек, няма да ни изпъдиш." Добър човек съм, но преди да ядете от меда, вие трябваше да искате позволение. Аз не исках да ги гоня, но взех един чист лист хартия и захлупих с него чинията с меда. Осите веднага се разбягаха и взеха да обикалят около чинията. Като видяха, че не могат да ядат от меда, те веднага дойдоха около мене, Взеха да бръмчат над главата ми, да настояват да вдигна хартията, с която съм закрил меда, защото по следата, оставена от мене, разбраха, че аз съм турил хартията. Значи каквото пипне човек, той оставя върху него своите следи. Каквато мисъл мине през ума на човека — добра или лоша, — и след като се отдалечи от него, тя пак носи неговите следи; каквото чувство мине през сърцето на човека, добро или лошо, и след като се отдалечи от него, то пак носи следите му. Това показва, че от мислите и чувствата, които се носят в пространството, може да се познае и човекът, от когото са излезли. Като знаем това, ние трябва да

116

авяме своите добри влияния в света. Ние сме пратени на тази земя да работим и от своите добри мисли и чувства да дадем нещо хубаво. Всички наши мисли и чувства ще останат на Земята, за да влязат един ден в общия строеж на човечеството.

Един ден, когато напуснете Земята, ще видите колко отшити мисли и чувства са създадени по Божествените правила. Лесно те са се развивали по тия правила, вие ще се намирате в положението, за което апостол Павел говори: „Като искахме нищо нямаме, а всичко владеем." Този закон се проверява в отношенията на хората, на всички живи същества изобщо. За пример: когато обичате някого или когато вас обичат, вие сте готови да дадете всичко. За това не се изискват много молитви. Когато ученик обича учителя си, колкото и последният

да е коравосърдечен, той е готов да отвори душата си за своя ученик и да му даде от богатството си, от своето знание. Така постъпват и нашите напреднали братя спрямо Иас; те са готови още повече да дават, да ни помагат, ако и от наша страна има разположение към тях.

И тъй, първото нещо, което се изисква от всички, е чистота. Аз не говоря за онази чистота, получена чрез филтриране на мътната вода. Под думата *чистота* аз разбирам онази първична материя, от която е било създадено човешкото тяло.

Тази първична материя оказва влияние върху мислите и чувствата на човека. Под думите *чист живот* разбирам онова течение на сили, което излиза от Първичния Извор и се влива в живота. Само този живот е в състояние да изчисти нашия живот и да внесе в него вътрешна светлина и доволство.

Апостол Павел имаше тази опитност, която изказа в следните стихове: „С чистота, с благоразумие, с дълготърпение, с благост, с Луха Светаго, с любов нелицемерна, със словото на истината, с оръжия на правдата в дясната ръка и в лявата; в слава и безчестие, в хулене и захваляване; като прелъстници, а истинни; като непознати, а познати; като на умираше, а ето, живеем; като наказвани, а не умъртвявани."

Прочетете тези няколко стиха от 6 гл. на II-то Послание към Коринтяните и правете опити с тях. Съвременните хора прекарват големи изпитания, вследствие на което дохождат до отчаяние, до умопомрачаване и никой не може да им помогне. Някой се влюбил в парите си, но случва се, че ги изгубва и той се отчая; друг някой заема видно обществено положение, но го обвинят, че е направил някакво злоупотребе-

117

ние, а Всъщност че го е направил. На тези хора може да се помогне само когато те сами дойдат до закона на чистотата. Вие трябва да знаете, че извън вашия свят има и други светове, с по-напреднали от Вас същества, които знаят работите по-добре от вас. И затова като се намерите в трудно положение, обърнете се към тия същества за помощ. Какво правят в такива случаи съвременните хора? Те се обръщат за помощ към Петко, към Мана или Стояна, като казват, че Бог бил високо, не ги чувал; ангелите били ефирни същества, не могли да влязат в полс-жсието им, а светиите били заняти, не могли да им се отзоват в помощ. Не, съществува един свят, толкова възвишен и чист, толкова отзивчив и чувствителен към страданията на хората, че при най-слабото апелиране към съществата от този свят за помощ веднага се получава отговор. Ето защо всички трябва да апелираме към този възвишен свят. Казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бога." Действително само онзи ще открие лицето си

пред нас, който истински ни обича. Който не ни обича, той никога няма да открие лицето си пред нас. Казано е още: „Не можеш да видиш лицето» Ми и да останеш жив." Защо Бог е казал така на Моисея? Защото той си позволи да убие един египтянин и да скрие т я л о т о му в пясъка. Дълго време Мойсей не можа да изкупи своя грех. Бог му каза: „Понеже твоите ръце са изцапани с кръв, ти няма да видиш лицето ми, докато не се изчистиш." Мойсей мислеше, че с убийство ще може да освободи израилския народ. "Гой извърши убийство, но не видя Божието лице. И всеки християнин, който мисли, че като изцапа ръцете си с кръв, ще Види Бога, той се лъже. Докато хората не изчистят ръцете -си от кръвта на братята си, те никога няма да видят лицето на Бога!

Сега — и на вас се проповядва чистота! На кои вас? На , онези, на които ръцете не са изцапани с кръв. Мнозина от вас имате малки и големи недъзи, но за да се справите с големите недъзи, първо трябва да се справите с малките. Ако не можете да се справите с един малък недъг в себе си, по никой начин не можете да се справите с големия. С какво се отличават съвременните автомобили? С голяма подвижност. Също така и човек трябва да бъде г»вкав, подвижен, навсякъде да се върти и обръща, но никога назад. Той трябва да минава през всички пътища, без да причинява пакости. Това значи разумен човек! Разулният лесно се справя с големите мъчности в живота си.

118

Казвам: всеки трябва да изучава великата наука на рели-ите, която води към придобиване на новия живот, който Ще разреши личните, семейните и обществените въпроси в живота. Всеки трябва да се стреми не към дълг, но към безсмъртен живот, да разбира елементите на този живот. Ва пример: хващат някого, турят го в затвор, бият го, изтезават го, а той плаче, моли се на Бога да го освободи. Ако Лози човек е праведен, той трябва да се справи лесно с това положение. Дошло е време, когато праведният не може да бъде бит! Дошло е време, когато праведният не може да бъде измъчван! Дошло е Време, когато праведният не може да бъде разпъван! Като говоря за праведния, аз разбирам ония благородни, възвишени души, които приличат на чисти извори. За такива праведни хора именно е дошло време да не бъдат бити и измъчвани. Всеки човек може да бъде праведен, да <;с издигне над обикновените условия на живота, над дребнавостите. Как може да се постигне това? Като престанете да се оплаквате от вашите болки и страдания. „Ама стомах ме боли." Престанете с болките на вашия стомах! „Ама ревматизъм имам." Престанете да мислите за вашия ревматизъм!

„Главата ме боли." Престанете да се занимавате с
вашето главоболие! „Условията на живота са лоши." Престанете
да вярвате в лошите услоВия! „Баща ми умрял." Престанете
да вярвате в смъртта! „Война ще има." Престанете да
вярвате във войните! „Светът ще се свърши". Престанете
да вярвате в свършването на света! „В другия свят ни чакат
големи мъчения." Престанете да вярвате 8 мъченията на онзи
свят! Престанете да вярвате във вашите къщи, които
носят хиляди нещастия в света! Вярвайте 6 ВожестВеното,
което всеки момент се проявява! Вярвайте в малката свет-
лимка, в малката радост, която се проявява в душите ви!
Вярвайте в Бога, тъй както Той се проявява във вас! Бог е
създал света и Той сам е определил отношенията си към всяко
живо същество. Щом е така, никога не заставайте между
Бога и кое и да е живо същество. Всеки човек трябва да се
постави на своето място! Клетките на стомаха не могат да
се съединят направо с клетките на мозъка, между тях има
ред други клетки. Ако си клетка от стомаха, първо ще се
организираш със стомашните клетки, а после с останалите;
ако си клетка от краката, първо ще се организираш с клетките
на краката, а после с останалите. Следователно първа-

119

та задача на човека е да н_амери своето място в природата
и о т т а м да намери пътищата и съобщенията към великата
Мисъл, която работи В сЙета.

„Като наскърбени, а то винаги сме радостни." радостен <_•
онзи, който е разбрал смисъла на живота. „Като че нищо нямаме,
но мнозина обогатявал! е." Богат е онзи, който, след като
е мислил, че нищо няма, пав-Ярва, че всичко има в себе си. Богат
е онзи, който може да вярВа като дете, че всички богатства
в природата са и негови богатства. Една от прояВите на истинската
вяра е вярата нл детето. Ще приведа един пример
за чистата детска вяра.

Това се случило някъде в България. Една майка казала на
д е т е т о си: „Хайде, мама, днес ще те заведе на площада, д е т о
ще има молебен за дъжд.'с Д е т е т о се приготвило да върви с
майка си, но първата му ра-бота била да си вземе чадър. -Защо
ти е, мама, чадър?" „Ами нали ще вали дъжд след молебена?" „Не
ти трябва чадър, остави го дома." „Не, не искам да се мокря,
дъжд ще вали!" — отговорило детето. Значи майката не вярвала,
че ще вали дъжд, а д е т е т о повярвало. Такава трябва да
бъде вашата вяра! Щом се молите за нещо, трябва абсолютно
да вярвате в него. Вярa б ез. съмнение се изисква от всички
хора! Дойде някой с т у д е н т при мене и ме пита: „Ще издържа
ли изпита си?" От вярата ти зависи. Ако вярваш, ще издържиш
изпита; ако не вярваии, няма да го издържиш. „Искам сигурно

да зная: ще го издържа или не." Щом се съмняваш, ще те скъсат. Когато Божественото говори, то говори само веднъж, никога не повтаря е д н о и също нещо. Следователно ако Бог ти казва нещо, ще поВя_рваш и втори път няма да задаваш същия въпрос. Някой е бол»ен и запитва Бога ще оздравее ли или не. Ако Бог му каже, че ще оздравее, той трябва да повярва. Хиляди хора могат да гтв-ърдят противоположното, но т о й трябва да вярва на Божиите думи. Бог е Онзи, Който върши чудесата в света. Хората, не вършат чудеса. Вярвай в Бога и ще видиш Неговите чудеса. Той ще ти бъде учител, а ти —аг Негов ученик. Ние трябва да бъдем като малките деиз, да вярваме б Бога като в свой Баща. Заблуждение било да се вярва в Бога. Покажете ми един човек, който да е свободен от заблуждения! Ако е въпрос за заблуждения, съвременните хора са хипнотизирани от своите .заблуждения. Учени и прости, богати и бедни, учители и ученици, родители и деца —всички се намират под влиянието на -своите заблуждения, вследствие на което се явяват ред страдания, нещастия, болести, разочаро-
120

мия и т.н. В това отношение съвременните хора не могат : да се нарекат истински вярващи.

Сега —аз говоря за вярата принципиално. И ако вие повяр-мн- в Божествената Истина като дете, моментално ще съб-Йрте старата си дреха и ще се облечете в нова, както зми-)а съблича старата си кожа. Ако не можете да направите лова, вие с т е в положението на влечуго. Идват при мене на- № братя и ми казват за един брат, че бил много болен, щял да мине за онзи свят. Отивам при този брат, гледам го: лежи, ошка, не може да стане, да се пораздвижи. Казвам му: По този «чин ти няма да оздравееш. ТолкоВа дни вече как лежиш. Трябва I станеш от леглото си и да ходиш! „Не мога да се държа на рраката си." Нищо от тоВа, ще станеш, с риск даже да пад- 1сш. Ако паднеш, ще започнеш да пъплиш по земята като мал- дсте. „Не съм животно да пъпля." Така е дошло сега, ще тсиш и това положение, докато излезеш вън от стаята. Ще юпъплиш малко, ще спреш, ще поВдигнеш мисълта си към Бога ще кажеш: „Господи, благодаря, че ми даде възможност и рба да напраВя. Помогни ми сега да се изправа на краката си!" шрение се иска от вас! Ако някой човек е в последния час на .•вота си, т ой може да се възвърне отново към живот, като юВярва в Бога и се предаде в ръцете Му, Той да работи върху *его. Остави ли се напълно в ръцете на Бога, без никакъв страх, 'ез съмнение, без всякакви лекарства, но с абсолютна вяра,- юй ще види силата на Бога.

Ако искате някакви лекарства — било като лечебни средства или като средства за чистене, — ще би препоръчам следните:

изпивайте на ден по два-три килограма чиста гореща вода. Ако с т е на крак, носете сами вода. Носенето на вода се отразява благотворно върху организма. Освен това правете дълбоки вдишвания — да разширите дробовете си. Болният трябва сам да кладе огън. Много болни не оздравяват лесно, защото очакват всичко от своите близни. Болен ли си, стани полека от леглото си, донеси малко вода и си почини. После иаклади огъня, тури вода да се вари; като заври водата, пий няколко чаши гореща вода и пак си почини. След това направи няколко дълбоки вдишки — да поемеш въздух с целите си дробове. Само по този начин болният може да се лекува. Човек трябва да бъде слуга първо на себе си. Когато е здраВ пък, той сам трябва да се грижи за прехраната си, сам да работи земята, да изкарва и за себе си, и за близните си. Това не значи, че всеки трябва да стане земеделец. Тъй както днес се прилага

121

змледелисто, според мене това е лакомия — всеки се стреми да изкара колкото може повече. Достатъчно е всеки човек да изкарва по 20-30 кг ж и т о за себе си.

И тъй, всички трябва да се върнем към Бога. Всеки труд, всяка работа, която вършим за Бога, е свещена. Дали работата ни ще се отнася до изучаването на твърдата материя, на въздухообразната, на т е ч н а т а или най-после ще изучаваме огъня, тя е свещена работа, щом е за Бога. Лко не работим за Бога, с каквото и да се заемем, тази работа не е свещена. За кого трябва да работим:, да учим и да се трудим? За Бога. Каквото Той ни говори, каквото Той ни учи, трябва да Го слушаме. Срещате някой хиромантик, той вземе ръката ви, погледне я и по нея определя вашия характер. Казвам: само това не е достатъчно. Истинският хиромантик трябва да чете на ръката миналото, настоящето и бъдещето. Такъв хиромантик може да определи на човека след колко години точно ще заmine за онзи -свят, кой ден, кой час и коя минута; какъв ще бъде денят на заминаването му — слънчев, мъглив или дъждовен, всичко т о В а т о й може да предскаже с най-големи подробности. Един хиромантик адепт среща едного и му казва, че след 20 години иде заmine за онзи свят. „Как така? Аз съм съвсем здрав човек." 3,Това нищо не значи. По това време ще се отвори война и ти ще вземеш участие във войната. Една граната ще падне близо до тебе, ще се пукне и ще те задигне за онзи свят." „Какво да правя тогава?" „Ако не вярваш, ще провериш думите ми; ако повярваш, има възможност да се измени съдбата ти." „Как?" „Като повярваш в Бога с вярата на д е т е т о и изпълниш Нег<<Вата воля. Само Бог е В състояние да измени съдбата ти. Иначе ще опиташ думите ми."

Следователно ако (5и_е не искате тази граната да падне

пред вас и да отнеме живота ви, с т о пътя — абсолютна вяра във Великото, в Безграничното! Сега е най-благоприятното време. Това говори Бог В нас. Аз не говоря за онези богове, които са заблудили и заблуждават хората, които са ги измъчвали и терзали, но говорж за Единния Бог, Който е говорил на душите ни и в миналото» говори и в настоящето, ще говори и в бъдещето. Той внася в човека твърдост, издръжливост, Той внася и мекота. Той Внася в умовете светлина, а в сърцата — топлина. Той внася в душите на хората всичко възвишено и благородно. Отличителното качество на Бога е, че всичко дава, а нищо не взима.. Онзи, който само взима, той е миситинът, т.е. посредникът при покупко-продажбите.

122

За да разбере Бога, за да Го познае, човек трябва да се рже с Него и тогава ще види какви блага Той му е дал, какви цложби е вложил в душата му. За тази цел човек трябва да иеме б себе си Божията Любов, Мъдрост и Истина. Щом ги иеме, той ще се свърже с Великото Начало на живота. Мноина се съмняват в думите ми и затова вратата към този табишен свят остава за тях затворена. Щом поВярват, врата се отваря и душата им почва да се пълни с благата на ози свят. Щом Бог ви е създал, вие трябва да работите рху себе си, за да развивате всичко онова, което Той е Влоил във вас. Казвате: „Време ли е да започнем тази работа?" ие с т е закъснели даже. „Няма ли да се ограничим от тази работа?" И без нея вие с т е се ограничили вече, а тази работа ще ви освободи от ограниченията. Обаче вие с т е свободни да Вярвате или да не вярвате, да работите или да не работите. Често слушате някой мъж да казва: „Аз не искам да бъда мек като жена." Жената пък казва; „Аз не искам да бъда твър- III. настойчива като мъж." Това са човешки измислици. В даден случай мъжът трябва да бъде мек като жена, в друг случай пък жената ще бъде твърда като мъж. Половете се сменят. Жената и мъжът са форми, които могат да се менят. Днес някой I мъж, в бъдещия си жиВот ще дойде в женска форма. И обратно: в друг жиВот жената може да дойде В мъжка форма. Когато дойде до великите Божии принципи, човек ще разбере, че между всички форми, които съществуват на Земята, има тясна връзка, чиято същност трябва да се знае. Човек може да носи рокля вместо панталони, и обратно — той може да носи панталони вместо рокля. В този смисъл, като човек, ти трябва да бъдеш мек, подвижен като водата; да се разширяваш като въздуха; да бъдеш твърд, устойчив като въглерода и най-последно — да имаш светлината и топлината на огъня. Човек трябва да развива тези качества В себе си. ТоВа са елементи, които се съдържат Във всеки човек, но от него се изисква

работа, за да ги развие. Защо трябва да ходите при другите хора, от тях да купувате светлина и топлина?

И тъй, всеки човек може да бъде връзка, проводник между Бога и хората, да им помага, да улеснява техния път. Такъв човек може да се нарече приятел на човечеството. Когато Христос е казал, че трябва да обичаме ближния си като себе си, Той казва кой именно е нашият ближен. Нашият ближен не е ли онзи самарянин, който може да ни помогне в нужда? Не пренебрегвайте човека, който може да предизвика във вас ме-

123

кота или чувство на състрадание. Ако някой човек затъпи сърцето си, невидимият свят ще изпрати при него болни, бедни, немощни — да събудят в него мекота. Затова то й не трябва да презира тези хора. Мекото сърце, мекият отговор, мекият поглед спасяват човека от много злини. Когато някой човек е станал твърд повече, отколкото трябва, той е изгубил мекотата на сърцето си. Съвременните хора препоръчват труд, тежка физическа работа, за да затвърдят мускулите си. Аз пък не препоръчвам твърдост на мускулите, но пластичност. Работата е упражнение; дишането е упражнение; храненето е упражнение. Де е животът тогава? В любовта. Когато в сърцето на човека се яви първият лъч на любовта, едва тогава той започва да живее. А в света е точно обратно. Когато някой започне да люби, хората казват: „Опасна е работата на този човек!“ И започват да философстват: любовта е илюзия, любовта е фантазия и гп.н. »Според мене единственото най-безопасно нещо в живожа — това е Божията Любов. Като говоря за любовта, аз шямам предвид вашите разбирания за любовта; аз говоря за първия момент, в който любовта се проявява в душата на човека и го заставя да обикне всички хора, да ги почувства като братя и да каже: „Господи, благодаря Ти за първия лъч на Любовта, с който ме огря.“ Който веднъж само е изпитал тази светлина и топлина в душата си, той разбира вече другите хора и се радва, че и преди него е имало такива, които са сочили на хората пътя към Вечната светлина и знание. Изпитали ли тази благодарност към Бога, едновременно с това ти я пренасяш вече на общия олтар на човечеството. След това още много твои братя ще дойдат на този олтар да принесат своя дар.

Казвам: за да ви огрее първият лъч на Любовта, вие трябва да се освободите от всички болести и заблуждения, които днес би измъчват. Болестите са вашите барометри. По тях се съди докъде сте стигнали и какво ви липсва. Докато минавате още през болестите, благодарете на Бога и молете се да ви помогне да разберете МисакВие ви липсва. Засега те представят отрицателната страна на Вашия живот. Един ден, когато се

справите с вашите болести, ще дойдете до положителната страна на живота. Казва*, някой: „Здрав бях, но хората ми отнеха здравето." Не, никой не може да отнеме здравето на човека; никой не може да отнеме храната, въздуха, водата, светлината, топлината, както и мисълта и чувствата на човека. Те са негови съществени, необходими елементи, дадени

124
бще от създаването на света. Христос казва: „Аз съм житен хляб — и който ме яде, никога няма да огладнее. Аз съм жива вода — и който ме пие, никога няма да ожаднее." Значи Сътът и водата са единствените реални неща в света, без които не може да се живее. В който момент съзнаете, че вие живеете в хляба и живата вода в себе си, вие ще влезете във чистия Живот, дето душата се пълни с радост и веселие. При всяко положение само човек може да каже: „Като че нищо нямак'. а всичко Владеем". Щом съзнавате, че Бог живее във вас, I* ще можете да помагате на бедни, да лекувате болни и да радвате, че Бог се проявява чрез вас. Когато срещна човек, той мисли право, аз се радвам. Някой говори, иска да ме убеди, че е прав, че мисли право. Всеки познава правата мисъл и правото чувство. Ако не Вярвам в тебе като в душа, която Бог Създал, аз не съм на правата страна; и ако не те познавам акъв, какъвто си създаден от Първата Причина, аз не съм на правата страна. За да бъдем на правата страна, ние трябва да познаваме такива, каквито първоначално сме били създадени.

- Сега — на всички се препоръчва чистота. Молете се да ви гвободят от всичко нечисто, което ви опетнява. Ако влезе някой във Вашия двор и изнесе навън всичката смет, направил ли е някакво зло? Ако влезе някой в дома ви, отвори касата и обере всички крадени от векове насам пари, направил ли е някакво зло? Този човек не само че никакво зло не ви е направил, но добро ви е направил, защото вместо крадените пари, той е турил от своите пари, придобити с чистота и вярност. Не само това, но ако дойде някой и свършено изпразни касата ви, без да тури нещо в нея, и в този случай даже ви е направил зло. Защо? Защото касата на човека трябва вършено да се изпразни, за да дойде върху него Божието лагословение. Ако стомахът ви не се изпразни, можете ли да сложите нещо ново в него? Ако дробовите ви не се изпразнят, можете ли да вложите в тях чист въздух? Красиво е човек да е празен. Живите хора са всякога празни, а умрелите са пълни, кво разбираме под думата *празнота*! Разбираме възприемане на нещо от Божествения свят. Празненето означава правилна мяна между Бога и човека. Само така ще разберете Божиата пълнота.

Желая ви сега да имате празни стомаси, празни дробове,

празни каси, за да ги пълните с Божествени блага! Желая понякога и умовете, и сърцата ви да бъдат празни, да се пълнят със светли мисли и благородни чувства! Само чрез празнене
125

бис ще имате непреодолим копнеж ким придобиване на вечното . Докато умът Ви е пълен, вие ще мислите, че Всичко имате и всичко знаете. Щом умът ви се изпразни, ще имате копнеж за велики и светли мисли. Днес се търсят хора с празни умове, с празни сърца, с празни стомаси и дробове, с празни каси. Празни от какво? Празни от стари, нечисти неща. Когато лекарят дойде при някой болен, първата му работа е да даде на болния очистително, да изпразни стомаха и червата му. И природата има определен ден за изпразване. Разумните хора трябва да изпразват съзнанието си. Когато се говори за покаяние, разбираме изпразване на човешкото съзнание от всичко онова, което му е причинявало болки, страдания, разочарования. Пълнотата на съзнанието, с която човек е разполагал досега, е била бремене за него. Това бремене трябва да падне! Бременето на човешкото съзнание индуите наричат *карма*; освобождаването от това бремене те наричат *благодат*. - Само Божиата Любав е в сила да освободи човека от това бремене. С товар ли или без товар е по-добре? Без товар е по-добре да се живее, отколкото с товар. Ш,о_м е така, за в бъдеще човек няма да товари стомаха си толкова много, както днес прави. Той ще бъде като пчела — ще близне малко мед и ще се задоволи. Следователно има начин за лесен живот. Той се заключава в носене на малък товар, на малко* бремене. Този живот се отнася до съзнанието на човека. Първо той ще го приеме в съзнанието си, после ще го живее вътрешно, а след това вече ще го изрази навън. Тогава праведните ще се хранят даром. „Като оскърбени, а жп_о Винаги сме радостни.“ . Желая ви от днес да имате тази радост в себе си, тази абсолютна вяра, че Бог е вложил доброто във вас! Вярвайте и ще имате това благо! Ако искате да бъдете добри, учени хора — вярвайте! Ако искате да бъдете богати, силни, красиви хора — вярвайте! Каквото добро пожелаете — вярвайте, че ще го постигнете! ГСе туряйте никакви пречки, никакви граници на Божиите блага и ще ги придобиете!

„ПРИЗОВИ СИМОНА!"

*„И сега проводи челябец В Попия
и призови Симона, който се нарича Петър."*

(Деяния на Апостолите, 10:5)

Красивото в живота се заключава в това, което рядко се учва. Обикновено пък представлява прозаичният живот. едоволството на съвременните хора се дължи именно на този Бозаичен живот. Вследствие на тази проза животът на хората представлява верига от несбъднати мечти и желания. т единия до другия край животът е пълен с разочарования. ри сегашните условия на живот няма щастлив човек на Земята. Колкото съм наблюдавал, не съм срещнал досега щастлив човек — нито между учените, нито между простите. Няма писател, философ, музикант или художник, който може да каже за себе си, че е останал доволен от живота на Земята. е само това, но и като че т е т е онова, което са писали поетите и писателите, никъде не срещате да се говори за някой щастлив човек; никъде не се говори за постигнато щастие в пълния смисъл на думата. Интересно е, че при всички тия прегледни, непостоянни възгледи на хората за живота, те пак го сичат. Кажете на кого и да е, че трябва да напусне Земята, той ще се омъчи. Защо? Защото не знае де отива. Той казва: „Зная, че тук не е добре, но неизвестното е още по-лошо. Колкото и да не е добре на Земята, този живот поне ми е възнат, зная какво ме очаква."

Цялата глава от Деянията на Апостолите, която прочетох сега, е интересна, но важна е основната идея в нея, а именно, че животът на Земята не е никакво случайно проявление. Ддаже и животът на индивидуалния човек не е случаен. В живота под думата *случайност* разбират отделност на нещата. Когато един лист падне от дървото, казваме, че това е случайност, т.е. съвпадение, обаче тази случайност, това съвпадение има отношение към общия план на нещата. Значи случайни неща са ония, които се съвпадат с общия план. Понякога случайността се взема като нещо, дошло или извършило

127

се самб за себе си. Такъв закон в света не съществува. В света съществува едно обширно Съзнание, което изпълва цялото пространство. Дали с т е идеалист или материалист, ще види, че това Съзнание се движи толкова бързо, че едновременно обхваща всички точки. Вследствие на тази бързина живота на това Съзнание считат, като живот без движение. Това показва, че при днешното положение на човека неговият ум, неговото съзнание не са в състояние да разберат, да схванат този живот. Съвременният човек живее днес за днес. За пример: вчерашното ядене не задоволява днешния глад; вчерашното

благо не може да послужи при днешното нещастие. Ако вчера си бил здрав, а днес си болен, ти не можеш да се радваш на вчерашното си здраве. Обаче същият закон по отношение на целокупния живот има друг смисъл: там вчерашната болест се спогажда с днешното здраве, и вчерашното здраве се спогажда с днешната болест. Ето защо когато се говори за еволюция, ние разбираме днешното благо, което се проявява в живота. Еволюцията не е само външен, но и вътрешен развой. Ако еволюцията се разглежда само като външно развитие, това е повърхностно схващане. Еволюцията разкрива същината на живота. В този смисъл за нас е важно само онова благо, което се разкрива всеки ден. Щом днес ни се дава известно благо, ние не трябва да мислим за благото на вчерашния ден, нито за бъдещото благо. Обаче миналото трябва да служи за поука, а бъдещето — като импулс за постигане на нашите идеали. Радвайте се за благото, което днес ви се дава, колкото и да е малко то*.

В турско време един беден човек отишъл при един турчин да иска хляб. Турчинът му дал половин хляб. Бедният взел хляба, погледнал го, но останал недоволен. Защо? Той считал за обида да му дадат половин хляб. Турчинът схванал неговото недоволство и решил да го проследи, да види какво ще прави с този хляб. Бедният взел хляба и се запътил към дюкяна на един богат търговец, комуто подхвърлил хляба и казал: „Вземи този хляб! Не съм куче да ми дават половин хляб.“ Турчинът се приближил незабелязано, (53) хляба и си отишъл. Питам: какво разреши бедният, като захвърли хляба? По какво се отличава човек от кучето? Човек яде — и кучето яде; човек пие вода — а и кучето пие вода; човек диша — и кучето диша. Обаче има нещо, което отличава човека от кучето. Човекът е разумно същество. Човек в пълнея смисъл на думата е онзи, който схваща великия план на живота и се задоволява с малкото благо.

128

Ако някой човек отхвърля малкото благо и се обижда от това, той изпада в положението на куче. Такъв човек е по-долу (и кучето даже, защото кучето никога не отхвърля хляба, от което му се дава. Когато направите най-малката услуга на едно куче или на някое животно, то остава крайно признателно. Често аз наблюдавам вътрешните прояви на съществата, вадя свои заключения. Един ден давам на една котка ситно Врязани парченца пържени картофи. Котката ги изяде и заочна да обикаля около мене, да се умилква, с което искаше да каже: Дай ми още няколко парченца от тия картофи! Който еда откън само, без да знае причината за това умилкване на котката, ще помисли, че тя е силно привързана към мене. Наистина тя е привързана, но такава любов никога не е проявя-

. Ако човек наблюдава Външните прояви на нещата, без да е причините за тях, той ще извади едни заключения, обаче следи явленията и външно, и вътрешно, като взима във внимание и причините, които ги предизвикват, той ще извади други заключения, по-верни от първите. Ученият как трябва да вади своите заключения?

Ангелът каза на Корнилия: „Призови Симона!" Защо ангелът трябваше да изпраща Корнилия при Симона, наречен Петър? Защото ангелът е същество от по-висока еволюция от тази на хората и не може да се спре при Корнилия да му разправя за духовния свят, за живота на съществата от този свят и т.н. Затова му каза: „Твоите молитви и милости възлязоха пред Бога. И сега проводи човеци в Иопия и призови Симона, който се нарича Петър, той ще ти каже що трябва да правиш." Обаче това може да стане само с човек, който има вяра, а не суеверие. Суеверието седи по-долу от Вярата. Над Вярата пък има нещо по-велико — то е Истината. Истината пък подразбира любов към знанието. Значи да обичаш знанието и да го търсиш — това е по-високо от вярата. Защо? Защото във вярата нещата не са проверени, не са опитани, когато в знанието всички неща са проверени. Да обичаш знанието — това подразбира силно желание да проверяваш нещата. За пример: има хора, които от любов към знанието развиват в себе си способността да отиват от този в онзи свят — да проверят нещата, и после пак се връщат на Земята. Ще кажете, че това е от приказките „Хиляда и една нощ". Не е така. Ето, ч е т е вестниците, ще видите, че и те пишат по този въпрос. Сега по целия свят учени хора правят спиритически сеанси и чрез ред опити дохождат до убежде-

9. Университетът на Душали 129

нисто, че съществува свяпп, по-висок от нашия. Те са приели тези пеша не на вяра, но с ред научни опити. И каквото изнасят днес пред света, те са го опитали и проверили. Сега —• аз няма да обяснявам тия факти, но казвам, че съществува една права, истинска наука, до която един ден вие сами ще се доберете. Аз н^а обичам да говоря за неща, които зная; не обичам да казвам колко пари имам в касата си; не обичам да казвам колко книги имам в библиотеката си; не обичам да казвам колко костюма, колко чифта обувки имам и по колко пъти на ден се обличам и треобличам. Защо не обичам да говоря по т и я неща? Защото т и я работи са обикновени и всеки може да ги разправя, всеки може да говори по тях. Ето защо казвам: не говори на хората по това, което и те знаят. Говори им по това, което те не знаят. Пък най-после — говори върху това, което и ти сам не знаеш. Учените хора се отличават по това, че говорят а пишат върху неща, които и те не

знаят. За пример: кой учен. з-нае какво има на Слънцето? Кой учен знае точно колко е разстоянието от Земята до Слънцето? Много учени изчисляват това разстояние, но приблизително, т е п е го знаят с абсолютна т о ч н о с т . И всички останали говорят по тези въпроси, вярват в т и я данни само защото учените са казали, че е така. Всъщност практически никой учен не е могъл да провери своите изчисления. Обаче тия учени разполагат с известни опити, чрез к о и т о доказват донякъде вероятността на своите твърдения. 1_Цо се отнася до законите на Вселената, знае се, че те са слозкни, вследствие на което мъчно се проверяват на практика. Някой казва: „Аз искам да зная абсолютната истина." Ти не можеш да знаеш абсолютната истина, докато не излезеш от Богж. Това е достъпно само за онзи, който има любов към знанието. Който няма любов към знанието, по-добре да седи дома си, д|а не се обърка. Ако ангелът, който се яви на Корнилия, би се явил на някой от съвременните невярващи хора, той би тръгнал по лекари да констатират неговата нормалност, докато на й-после го убедят, че това, което е видял, е илюзия, на която не трябва да се поддава. Следователно за да дойде до абсолютната истина, човек трябва да бъде готов, да има вяра в себе <:и, както и любов към знанието. Ще приведа един прим*ер на особено преживяване <>т един виден български писател.. Един ден този писател дойде при мене и ми каза: „Господи-не, ще ви разправа една своя необикновена опитност, която- можете да използвате като пример, но с условие името ми да остане неизвестно. Аз разчитам на 130

щата честност, затова смея да споделя с вас тази моя опит-т. Ето какво ми се случи снощи. Лягам да спя и заспивам. По но време виждам па леглото си своето тяло, простряно, с затворени очи, както обикновено спи човек. Изведнъж чу-.'. някой зад мене да ми шепне: „Виждаш ли това тяло на Ълото?" Виждам. „Това си ти." Ако онзи, който спи на легло-о, съм аз, ами този, който гледа сега и съзнава всичко около е си, кой е? Щом зададох този въпрос, в мене настана едно ущение и аз почувствах, като че се забърквам. Гласът, кой-о ми говореше, продължи: „Аз ще ти покажа кой си ти." В ози момент като че някой ме вдигна и ме постави с очите пдолу върху онзи, който спеше. Тогава почувствах, че поптъ-; м дълбоко някъде и щом потънах свършено, събудих се. Ви-ях се в леглото, но вече буден. След това не можах повече да ;1спм. Дълго време размишлявах върху преживяното и си казах: и не ми е мръднала дъската?"

Казвам му: Никаква дъска не ти е мръднала, но ти си имал една опитност, от която да видиш, че човек е двойно същество: физически човек — неговото тяло, с всичките свои фун-

ции, и духовен човек — разумното, съзнателното същество, което мисли и чувства. При опитността, която имаше, физическият човек беше онзи, който спеше; онзи пък, който говореше зад тебе, беше духовният, разумният човек. Когато човек не разбира тия неща, той се плаши от своята двойственост. „Така е, аз се страхувам да си легна, не знам какво бих направил, ако ми се повтори същата опитност. Страхувам се, че не ще мога повече да пиша." Бъди спокоен, и да искаш, тази опитност няма да се повтори, тя ти се даде само за да ти докажат, че съществува и друг свят, съществуват и ред други неща около нас. Невидимият свят иска да обърне погледа ти към по-високи неща от обикновените, да се пробуди съзнанието ти.

И наистина, след десет години срещнах същия този писател и го попитах: Какво ще кажеш сега? „Проверих съществуването на духовния свят и се напълно убедих в него."

„Призови Симона!" Няма човек в света, на когото ангелът да не се е явил б една или в друга форма, за да му посочи онзи път, в който той ще намери разрешаване на въпросите, които го интересуват. Някои хора са постъпили като Корнилия, пратили са да повикат Симона, наречен Петър, да им помогне при разрешаване на някои въпроси. Други обаче са казали: „Не ни трябва Петър, ние сами можем да разрешим въпро-

131

сите си." Как ги разрешиха? В края на краищата те отиват в някое психиатрично отделение. Защо? Защото като им се яви ангелът, те се изпладват, разказват своята опитност на хората, които ги считат за ненормални и ги изпращат в тия специални отделения за изправяне. Щом имате някакви видения, някакви преживявания, не ги разправяйте на другите хора, защото те са опитности от един свят, по-висок от физическия, който те не разбират. Прави са тогава хората. Но важната мисъл, на която искам да обърна вниманието ви, е Вътрешната връзка, която съществува между миналия, сегашния и бъдещия живот. Ангелът е говорил на Корнилия за бъдещия живот, в който хората ще влязат. Този ангел не беше от най-високостоящите, от онези, които седят при Бога, но беше един от служебните ангели, които служат за връзка между Бога и хората. Тези ангели имат повече знания от хората, по-правилни разбирания за живота, затова именно Бог ги изпраща при някои благочестиви люде — да им покажат правия път. Следователно идеалът, към който се стреми човешкото съзнание, е да достигне положението на този ангел. Когато дойдете до това положение, когато влезете в този живот, и вас ще изпращат при някои благочестиви хора — да им кажете да извикат Петра, без да развивате пред тях своите теории,

без да им говорите нещо» за Истината. Ангелът говори на Корнилия много лаконично: „Пратен съм да ти съобща да намериш Симона, наречен Петър, и той да ти разправи всичко онова, което те интересува."

- Казвам: във всеки човек е вложена една идея, за развитие т о на която непременно трябва да дойде ангел Господен, който да го напъти какво да прави. Този ангел представлява Божественото в човека, Зсоего му говори, напътва го как да работи, как да се развива. От Божествено гледище явяването на ангел Господен при човека означава пробуждане на висшето съзнание в него, с което се създава връзка между невидимия свят, който е извън чо&е-шкото съзнание, и физическия свят. Следователно когато съзнанието на човека се пробуди, неговата душа може вече да п ътува с по-голяма бързина из пространството. Казва се, че душата може да пътува, защото тя има форма. За духа обаче не може да се каже, че пътува, защото той няма форма. Щом е тъй, духът пък се движи. Душата може да стане толкова малка, че с никакъв микроскоп да се не вижда. Същевременно пгя може да стане толкова голяма, че нищо да не е в състояние да я обгърне. Значи в своето разВи-132

ие душата се дбижи между тия два полюса, т.е. тя изучава комите на крайното смаляване и крайното увеличаване Ако и т а т е защо с т е дошли на Земята, ще Ви кажа, че с т е дошли (пук да изучавате законите на смаляването и увеличаването. |'1якога Вие с т е били грамадни същества, но сега в сравнение с [ю-раншната си големина с т е толкова малки, че можете да Плезете в орехова черупка.

Съществува една теория, според която при преминаването от този за онзи свят чобек трябва да знае закона на смаляването, да се смали толкова много, че да мине съвършено Незабелязано между съществата, които са неприятно разположени към него. Щом душата на човека дойде до тъмната иона на Земята, тези същества започват да я преследват, както тук преследват апашите Почти за всяка душа са определени по двама-трима ангели, които я придружават, за да може Юзопасно да мине тази зона. Има случаи, когато някои души не се придружават от тия ангели и те са изложени на големи Еонския от страна на лошите духове. Да не ви се вижда чудно това нещо! Не става ли същото и в живота на Земята? Срещате един цар, заобиколен с цял ескадрон войници, стражари т всички го пазят. Срещате министри и други видни лииа — Все има някой с тях, който ги придружава. Обикновените хора обаче никой не ги пази, те ходят повече сами. Ако някой обикновен човек попадне в някаква бездна в невидимия свят, т а м го спират, както правят с някой автомобил, който вози известен

богаташ, и му казват: „Скоро дай парите!“ Как може да се спаси душата, която е толкова много преследвана? Тя може да се спаси само чрез закона на смаяването. Те ще я преследват, тя ще се смаява, смаява, докато стане съвсем невидима; тогава те казват: „Свърши се с нея! Няма защо повече да я преследваме.“ Значи когато душата научи закона на смиреността, тя дохожда на границата на Възвишения свят, дето започва постепенно да се разширява и става светла душа. И Корнилий беше смирен човек, с вяра и знания. Той разполагаше със знанието, което съществуваше по това време, затова му се яви ангел и каза: „Призови Симона Петра да ти каже истината!“ С какво се отличаваше Симон Петър? Той беше голям консерватор, не влизаше в дома на своите иноплеменици, като казваше: „На нас не е позволено да се съобщаваме с иноплемениците си, но Бог ни показва, че всички хора, които имат любов в себе си, на които съзнанието е пробудено, са чада Божии и не могат да се считат за иноплеменици.“ Каз-
133

Бам; човек трябва да има широки разбирания за нещата. Особено това се изисква от дървните хора. Те трябва да се отличават с широта, а не с тесногърдие. Те трябва да разглеждат явленията в живота и в природата не само по форма, буквално, но и по дух, по смисъл.

Казвам: когато хора»па разглеждат нещата буквално, те дохождат до заключението на месоядците, които оправдават яденето на месо по съвсем крив начин. Те казват, че Бог е позволил да се яде месо, защото сам Той е спуснал на Петра от небето плащеница с разни животни за ядене. Питам: ако е вярно, че трябва да се яде месо, защо хората ядат само кокошки и агънца, а не ядат_т всякакви видове животни и гадили? Ако месоядците тълкуват този въпрос буквално, тогава нека ядат точно такива животни, каквито имало в плащеницата. Следователно ако ховрата взимат едната страна на въпроса за свое оправдание, н«ка вземат и другата му страна, да бъдат поне последователни. Всъщност сам Петър не разбира този символ буквално. Той се позамисли малко и разбира неговия вътрешен смисъл. Тъй ицото когато хората ядат месо, те трябва да обосноват т о й а по друг начин, да не си служат с Писанието. Яденето на м е с о е временно положение. Ще дойде ден, когато хората няма да ядат месо. Затова именно въпросът за месоядетвото не може да се обясни с Писанието. Хората трябва да знаят, че въпросът на храненето е бременен. Ще дойде ден, когато те няма да се хранят и с растителна храна. Тогава ще се хранят като ангелите — с чистия нектар на природата. Докато хо р а т а са месоядци и вегетарианци, те ще боледуват, ще страдалп и ще умират. Все има малка разлика

между Вегетарианците и месоядците: вегетарианците по-малко ще страдат и боледубат от месоядците. И между животните днес има месоядци и вегетарианци. Това показва, че и растителната храна още не е толкова чиста — да внесе елементите на безсмъртието в живота.

Ако човек мисли, че салю чрез храната, която употребява, може да внесе в себе си Възвишен морал и чистота, той се лъже. Има един закон, на който се основава правилното хранене. И ако човек спазва този закон, той ще може да се ползва от храната, която употребява. Този закон гласи: Човек може всичко да яде, но ако яде с любов, съзнателно. Ако сложите пред един адепт кокошка, той може да я изяде, без да му повреди нещо, защото знае закона на превръщането на материята: той ще я превърне Първо в растителна материя, после в

на и в този вид ще я изпрати в организма си. Често хората си задават въпроса: „Как е възможно тримата ангели, които дошли при Авраама, сами да изядат едно теле?" Ето как Вят нещата: преди да ядат телето, те са го превърнали в растителна материя, после — в плодна и най-после — в нектар. Значи те са го приели, вече преобразено в нектар. Това одразбира, че те са пречистили материята на телето, изхвърлили са нечистото от нея, а са употребили за себе си само ектара — най-чистата материя.

И тъй, дойде ли човек до онзи възвишен, духовен живот, той трябва да знае закона за превръщане на материята, за да речиства своята храна. За тази цел той трябва да има самообладание. Самообладанието е необходимо качество за човека, за да може да храни ума и сърцето си винаги с чиста, здрава храна. Само при това положение той може да бъде здрав, разумен човек. От духовния човек се изисква пълен вътрешен мир. Не е простено на духовния човек да казва, че не може да направи това или онова. Той не трябва да казва например, че не може да се откаже от месото, ако е месоядец. Впрочем аз не съм за това да се отказва човек от месото или от вегетарианската храна. Аз поддържам, че човек трябва да знае закона за превръщането на материята от по-ниско в по-високо състояние. Ако някой е месоядец, той трябва да превръща материята на месото в по-високо състояние; ако е вегетарианец, той трябва да превръща материята на растителната храна в по-високо състояние. И вегетарианците още не са разрешили въпроса за храненето. Колко години например живеят те? Малко повече от месоядците, но не са дошли още до безсмъртието. Тогава как ще си обясните дългия живот на шарана? Според някои данни шаранът може да живее и до 400 години даже, без да е вегетарианец.

Сега — като говоря за растителната храна, аз имам предвид онова възвишено състояние, което тази храна може да даде на човека. Следователно под растителна храна се разбира онази, която може да даде на човека такова разположение на духа, че през целия ден той да бъде доволен както от храната, така и от всичко, което му се е случило. Тази храна трябва да развива в човека такава мощ и сила, такива възвишени състояния, които да го карат да славя Бога и да Му благодари за силите, за здравето, с които разполага, за да бъде добър работник на Божествената нива. Храната, която употребяваме, трябва да бъде връзка между Бога и нас, както между ра-
135

зумните същества и нас. Важно е, когато човек се храни, винаги да благодари на Бога. Казвате: „По колко пъти на ден трябва да се храни човек?1“ По колкото пъти иска. Човек може да се храни и по три, и по пет, и по десет пъти на ден, но винаги да отправя мисълта си към Бога и да благодари за храната, която Му е дал. „Ам-и много работа ще се отвори около яденето.“ Който се храни зю този начин, той сам трябва да си приготвя яденето, да не- бъде в тежест на другите. Съвременните учени разискват Върху въпроса по колко пъти да се яде на ден: едни поддържат, че трябва да се яде по един път на ден, други — по два п ъ т и , т р е т и — по т р и пъти и т.н. По този въпрос аз не се произнасям, но поддържам мисълта, че ако ядеш много, но с благод арност, ти увеличаваш живота си; ако ядеш малко, но без благодарност, намаляваш живота си. И обратно: ако ядеш много, но без благодарност, намаляваш живота си; ако ядеш малко, но с благодарност, увеличаваш живота си. В човешкия живот мнцого приемаш, малко използваш. В Божествения живот — о&ратно: малко приемаш, много използваш. Който разбира законите на Божествения живот, той малко ще приема, много ице използва. Такъв човек всякога ще може да служи на Бога.

Питам: какво се изисква от човека, за да служи на Бога?

Някой казва: достатъчно е човек да вярва в Бога, за да Му служи. Не, според мене так-ова служене е само на думи. Да служиш на Бога подразбира да спазваш Неговите закони, да изпълняваш волята Му и когато се намериш в някаква мъчнотия, да се обърнеш към Него и да получиш отговор на молитвата си. Няма по-велико нещо за човека от това да се обърне с молба към Бога за нещо и да получи отговор. Как ще получи отговор? Бог днес не се разговаря направо с хората. Той ще изпрати един ангел, който ще му ка.же само една дума от Бога: „Повикай Симона!“ Ако искаш да се разговаряш повече, ти ще отидеш при Симона и той ще ти каже много неща. Ако майката иска да се разговаря много с Господа, Той ще ѝ изпрати едно

дете — с него да се разговаря. Ако учителят иска да се разговаря много с Господа, Той ище му изпрати ученици — с тях да се разговаря. На учени и на прости, на бедни и на богати, на добри и на лоши Господ е определил с кого да се разговарят. Ангелът каза на Корнилия: „Призови Симона, наречен Петър!" Какво знаеше Петър? Петър знаеше, че на Земята дойде един Учител, на Когото той, заедно с още неколцина, бяха ученици. Този Учител им предаде едно учение, което не е пи-

136
г.шо в Евангелието. И когато някой се обърне към християн-
т в о т о в правия смисъл на думата, той започва да изучава не
Бъба, което е написано в Евангелието, но онова, което не е
щсано там. Неписаното в Евангелието Христово учение е
Есано на друго място. Който започне да изучава новото, не-
Бсано ЕВангелие, т о й влиза в борба със себе си, по което
Бабира, че постепенно навлиза в новия живот. Когато започне
да се бори в себе си, тогава именно човек навлиза в истинния
живот. Дето няма такава борба, там няма живот. За
Вази борба е казано в Писанието: „Който победи докрай, той
| пасен ще бъде." Това значи: който извоюва свободата си, той
рпасен ще бъде. Тази борба ще продължава не година или две,
пи цял живот, докато човек придобие своята свобода. Всеки
човек ще има опитността на Корнилия — да разбере, че има
Божествено начало в себе си, което му диктува какво да прави.
Блажен е този, който има такава опитност. Обаче с тази
опитност още всичко не е свършено. Това е само първата
фаза на новия живот. След това ще призовете Симона — втората
фаза; ще започнете да се подвизавате, да вършите Всичко,
което той заповядва. Най-после иде дойдете до най-важна-
|та, последната фаза, когато ще вършите всичко, което ангелът
ви заповяда, всичко, което Петър ви заповяда, и всичко,
което вие сами си заповядате. Всичко това не може да се
;постигне в един ден, нито в два или повече. Цял жиВот съзнателна
работа е необходима, за да може човек да реализира
копнежите на своята душа. Затова не съжбявайте, когато не
можете да постигнете всичко изведнъж. По малко, но всеки
ден прибавяйте нещо ново към вашия живот. Нека малките
придобивки ви радват. Те са сигурни.

Някой казва, че за каквото се помолил на Бога, все му се
отговорило. Не, Бог. не дава всичко. Кой от вас, като се е
молил да придобие вечния живот, го е получил? Това, което
Бог дава, е микроскопическо в сравнение с оноВа, което вие
искате. В Бога се крият големи богатства, знания, голяма сила
и мощ, но хората ще се домогнат до тях с течение на векове.
Разправят за една особена способност, която владее един
беден метач на лондонските улици. Той бил благочестив, смирен

човек. Един ден той отишъл при директора на една от големите английски банки и му казал: „Господин директоре, искам да направя един опит с вас. Опитът ще се състои в следното: турете силна охрана на касата на вашата банка и при тази охрана утре сутринта ще ме намерите пред касата.

137

о опитът излезе сполучлив, ще Ви помоля да ми определите една пожизнена пенсия, без обаче да изисквате да би кажа нещо за начина, по който правя т о з и опит. Ако не издържите обещанието си, аз сам ще зад игна касата." И наистина опитът излязъл сполучлив. Англичаните, които са големи критици, поставили силна стража в стая т а , дето била касата, но на сутринта намерили бедния човек п ред касата. Те не могли да разберат как станал този опит. Според обещанието си дали определената пенсия на бедния човек. Той бил прост метач по улиците, но имал големи знания, които държал в тайна от хората.

Казвам: ако този пример се разкаже на турчин, той ще го отрече. За такива случаи турците казват: „И да видиш това, пак не вярвай!" Съвременните хора изобщо дохождат до голямо неверие по тези въпроси.. Обаче невсрието не е отричане на нещата. Когато някой казва, че не вярва В тези неща, това подразбира, че той не иск_а да се занимава с тях, не иска да обърква ума си. Всъщност т о й вярва.

Един български офицер с>>т Бургас чел спиритическото списание „Светлина" на д-р Миркович и толкова се наплашил от духове, че вечер винаги излизал въоръжен, а при това — придружаван и от жена си. Този офицер не бил страхлив по естество, но изпаднал в особено асихическо състояние. Има случаи, когато човек мъчно издържи известни състояния. За да могат да издържат на вибрациите на духовния свят, съвременните хора трябва да калят своята нервна система. Днес бялата раса, както и цялото човечество, постепенно се приспособява към проявите на духовния свят. Големите страдания, които хората прекарват днес, гоВорят именно за това, че невидимият свят ги подготвя по такъв начин да Влязат във връзка със съществата от духовния с в я т . Тъй щото дойдат ли ви страдания, не се стремете да ги премахнете, но гледайте да ги осмислите. Не казвайте на гладния човек, че и без хляб може, но насърчавайте го да издържа. Ако днес е гладен, утре ще се нахрани. Хлябът е необходим на хората, той трябва да им се даде! Разумното слово тря<<56а да се даде на хората! И правото верую трябва да се даде на хората! Не трябва да им се казва, че могат и без хляб, че трябва да постят. Ако е въпрос за пост, чегпири-пет деня те могат да постят; ако е въпрос за 40 деня, пак могат да постят. И сто деня даже могат да постят, но какво ще кажете за повече от сто деня?

Та не е само да се говори на хората, но прабо трябва да им се говори. Трябва ли да се проповядва на хората, че човек
138

човека е вълк? Ангелът отиде при Корнилия и му каза: „Иди при Пстра!“ Когато отива при бедните, които нямат хляб, Яелът ще им каже: „Идете при вашите управници, които Ме поставили на власт, да ви дадат хляб!“ Управниците неп-менио трябва да се погрижат за бедните, да им дадат хляб. ова значи да си управник, да имаш власт в себе си! Това значи а управляваш народа и да живееш за него! Когато някой чоВс-к С нуждае от необходимите, съществени за неговото развитие неща, те непременно трябва да се задоволят. Също така трябва да се задоволят и съществени нужди на един народ, необходими за неговото развитие. Богати и бедни — нека ядат по колкото пъти на ден искат, но Винаги да благодарят на Бога. Когато богатият седне пред своята трапеза, пълна с блага, нека благодари на Вога за всичко, което Той му с дал, и нека пожертва част от своето и за другите. Как трябва да жертва човек няма да казВам; съзнателният човек _нае и разбира как трябва да жертва от великото благо, което му е дадено. Дали дава човек, или не дава — няма да го съдим, Ако е за съдене, за тоВа има съдилища, които решаВат кой е праб и кой крив. Ще дойдат да ми разправят кой бил прав и кой крив! С тези неща аз не се занимавам. Ако дойдете при мене, аз ще ви науча как да живеете правилно, как да придобиете Вечния Жибот, но със съдене на хората не се занимавам. Ако е да придобиете истинската наука, елате при мене, но ако е за съдба на хората, идете В съдилищата: има мирови, окръжни, апелативни и касационни съдилища — там разглеждат Въпросите кой е прав и кой крив. Ако пък искате да ме занимавате с болести, какво ви боли — за това пък има лекари, които познават симптомите на всички болести. Следователно ние се занимаваме с нормалния, с Божествения живот, а не е аномалния живот на хората. Ще кажете, че някой искал да обърква умовете на хората. Казвам: да обърквате умовете на хората, да ги разболявате, да ги отдалечавате от Бога — тоВа не е наука. Има една велика наука В живота, която цели да научи хората как да се свързват с Еога. Щом се домогнат до тази наука, Всички противоречия и страдания ще изчезнат от живота им. Хората пак ще имат страдания, но ще ги носят с радост.

Ще приведа един разказ из живота на великите адепти В древността. Един адепт се заселил в една пустиня, дето прекарал голяма част от живота си. Около жилището му израсли много тръни. Като нямал други цветя около себе си, той чес-
139

то поливал тръните, грижел се за тях. Един ден му донесли бял, хубав карамфил. Като Видели карамфила, тръните се зарадвали и казали: „Ето, иде един нов жител между нас! Той ще бъде нашето знаме.“ Започнали да се разговарят с карамфила, а той им разправял своята история. Той казвал, че е от високо произхождение и докато дойде при тях, живеел в хубав цветарник, добре отоплен и при хубава светлина. След разговора си с тръните карамфилът, се обърнал към адепта и казал: „Аз съм живял при добра почва, при хубава топлина и светлина и нашироко. Искam и тук да ми създадеш същите условия.“ За да го задоволи, адептът започнал да корени един след друг тръните, да направи място на карамфила, който бил научен да живее нашироко. Тръните започнали да се оплакват от карамфила, че заради него а д е п т ъ т ги изхвърлил навън. Казвам: има хора в света, които мязат на белия карамфил — изместват другите около себе си, обаче те не разрешават въпросите на живота. Тръните си казвали: „Този бял карамфил не трябва да се гордее толкова много, защото всички тия кошери с мед са пълни все от нас. Ако останеше на белия карамфил само, той едва ли би могъл да напълни и една пита с мед.“ И наистина от магарешкия трън може да се събере много мед, когато от карамфила може да се събере малко.

И тъй, задачата на карамфила не е тази, която той си мислел. Карамфилът е от Високо произхождение наистина, но неговото предназначение е съвсем друго от това, което той си въобразявал. Ароматните вещества, които се съдържат в карамфила, могат да се използват като лечебно средство, но в определена доза. Вземат ли се в по-голямо количество, те произвеждат обратни резултати. Много момичета и момци се кичат с рози и карамфили, миришат ги, но са ги сполетявали ред нещастия. Помиришете розата или карамфила само по един път и ги турете в чаша с бода, там да седят. Това не значи, че трябва да се страхувате да миришете розата и карамфила, но искам да обърна вниманието ви как да се ползвате от техните миризми. Разумният човек трябва да мирише розата и карамфила отдалеч. Има закони, които определят на какво разстояние трябва да стои човек от цветята, както и разстоянието, на което трябва да стои човек от човека. Хората не трябва да се приближават много един до друг. Физическата близост винаги произвежда известна дисхармония, известни недоразумения между хората. Близостта е качество на човешкото сърце и на човешкия ум. Тя е духовно качество. Хора, в

140

дейтс и чувствата на които има известна близост, на каквито разстояния и да се намират, всъщност са близо едни до други, защото помежду им има някаква връзка. Човек с човека

оже да живее добре, ако между тях няма никакво съмнение, овек може да живее и с Бога добре, ако никога не се съмнява Него. Усъмни ли се веднъж само в Бога — и връзката му с него се прекъсва.

Казвам: всичко, което Бог е направил, е добро. Раждат се рата и умират — добро е. Текат реките и пресъхват — обро е. С една дума всичко, което е от Бога, е добро. Обаче зная, че има неща, които не са от Бога. Там е въпросът — овек да различава кои неща са от Бога и кои не са. Когато ида един изсъхнал лист, аз зная вече, че някое същество от по-нисък свят от нашия е правило своето упражнение, вследствие на което този лист е пострадал. Та когато листата на дърветата окапват, това показва, че учениците са свършили вече с тях своите упражнения. Върху тия листа е написано много нещо. Който може да чете по листата на дърветата в България например, той ще прочете Всичко, което българският народ е преживял през тази година. Когато листата на дърветата не капят, това показва, че върху тях са правили упражненията си ученици от по-висока йерархия. Значи ако до листата на дърветата се доближат същества от ниска еволюция, те моментално окапват. Ако един престъпник, който е убил майка си или баща си, се доближи до едно дърво, листата на това дърво веднага окапват; ако този престъпник се доближи до един извор, последният ще пресъхне или най-малкото течението му ще се измени. Това показва, че някои престъпления абсолютно не се търпят от Божествения свят.

„Призови Симона!“ Когато Симон Петър отиде при Корнилия, той първо му заговори за Великата Божия Любов, като му каза, че първият закон, който човек трябва да знае, е любовта към Бога. Щом дойде до този закон, човек трябва да е готов всичко да жертва за Бога. Всеки трябва да си каже: „Господи, готов съм да жертвам своя ум, своето сърце, своята душа и своя дух заради Тебе!“ Като кажете това, Бог ще Ви изпрати на работа, и както я свършите, Той ще я одобри, защото с т е работили за Него и в Негово име. Щом не се съмнявате в Бога, и 'Гой не се съмнява във вас. Щом Го любите, и Неговата Любов е неизменна към вас. Тогава и Връзката ви с Бога всеки ден ще се усилва, докато дойдете до основната, положителната наука в живота. Това не значи, че съвременна-

141

та наука не е добра, но резултатите, които се получават от нея, лесно изчезват от ума на хората. Забележете: докато е млад, човек обича да чете, да учи, вдъхновява се от прочетеното, разказва го на този, на онзи, дълго време го помни. Щом стане на 60-70 г., той започва да забравя каквото е чел, каквото е учил на младини, а т о в а обезсмисля живота му. Мъчно е,

когато човек започва да забравя нещата. Едно е важно за него: и като млад, и като спгар да е доволен от мястото, през което минава. Така трябвалие да бъде доволен и белият карамфил и да кажеше на адепта: „Посей и мене някъде, макар и по-далеч от другите. Моите- братчета, тръните, се нуждаят от твоята близост повече, о т к о л к о т о аз, затоВа посей ме дете пожелаеш. Аз ще бъда доволен, ако идваш от време на време само да ме поливаш." Този карамфил не беше още достигнал до това високо съзнание и по този начин си навлече неразположението на тръните.

Такова е съзнанието и на повечето от съвременните хора. Те мислят, че като с т а н а т духовни хора, страданията им ще се намалят. Не, тогав а страданията им не само че няма да се намалят, но ще с т а н а т още повече и по-големи, обаче ще се осмислят. Който е осмисл_ил страданията си, той все повече и повече се облагородява и добива по-ценпи опитности. Страданията са богатство за човека и го водят към пробуждане на Божественото съзнание. След всяко страдание иде радост; след всяко смущение иде успокояване; след всяко незнание се открива нова област на знание, което постепенно води към знанието на мъдреца.

„Призови Симона!" Защо трябваше Корнилий да призове Симона? За да му покаже б какво седи вътрешната връзка на живота и как трябва да я пази. Той му каза: Вътрешната връзка на живота седи в любов към Бога и изпълнение на Неговата воля. Второто положение: Любов към ближния. Не се съблазнявай б брата си, който е тръгнал вече в правия път. За погрешките му не го презирай, н и т о съди. Когато той пада и става, не го подозирай. Колко п ъ т и ще се подхлъзне онзи, който е тръгнал за Монблан? Колко пъти той ще пада и на гръб, и на лице, и настрани! Казвате: „Еди-кой си паднал." Какво от това? Този човек е паднал, защото върви по стръмен път. Ще пада, ще става, докато един ден стигне върха. Гледай ти да разрешиш правилно с в о я т а задача. Щом ти я разрешиш, и той ще я разреши. Англичаните направиха няколко опити да се качат на Еверест, но не успяха. Обаче те не се обезсърчиха, пос-142

шпо предприемат нови опити. Ако англичанинът, който е овек с голямо постоянство, не успее, какво остава за човек обикновено постоянство? Въпреки това англичаните не се тчпяха, те се готвят за нови опити. В пътуването за духовия свят пък има повече препятствия и мъчности, отколкото тия при изкачването на Еверест. Ето защо, ако влезете в овния свят и се съблазните, няма да се ползвате от блага-а, които се дават там. Следователно когато В умовете ви се яви свещената идея

а вървите в духовния път, започнете да отхранвате тази идея себе си с пълна надежда, без никакво съмнение и колебание.

•ц идея ще ви свърже с хора, които ви обичат. На всеки човек определено кой да го обича. И всеки трябва да намери онзи, йто го обича. Забележете, на Корнилия се каза да отиде при етра. Значи едни ще отиват при Петра, а други — при Павла.

1но беше на Павла: „Ще те пратя при езичниците."

В това отношение и ние трябва да бъдем готови да из-
ълним волята Божия! Успехът на всяка работа в живота ни
виси от вътрешната вяра, както и от спокойствието на
шия ум и на нашето сърце. Поетът може да пише само при
но вътрешно спокойствие. Ученият може да работи само
ри пълно вътрешно спокойствие. Аз не говоря за външно спо-
йствие. Външно човек не може всякога да бъде спокоен. По-
рхността на човека може да се вълнува, но Божественото
него трябва да е в мир, в тишина. Човек е двойно същество:
изическо и духовно. Когато се намира в последните дни на
своя живот, той мисли само за ядене и писне — като живот-
о. В това време Божественото начало го напуска и той жи-
само физически. Ако ясновидецът погледне на умиращия,
ой вижда, че духовното отсъства от него, напуснало го е и
този човек живее само за тялото си. Докато умиращият се
оли, и духовното начало взема участие в тази молитва. То
~оли Бога да се намалят страданията на тази душа. Казано е
Писанието: „Духът, Който живее в нас, се моли заради нас."
'ом Духът ни напусне, ние изгубваме своята красота, ставаме
своенравни, груби, нищо хубаво не виждаме около себе си.
Щом Духът дойде, ние отново придобиваме своята красота и
животът ни пак се осмисля. Казвам: ние трябва да се стремим
да запазим Божественото в себе си. Божественото не се губи,
но се отдалечава от човека; колкото повече то се отдалечава,
толкова повече и страданията се увеличават. Когато Божественото
се приближава към човека, и страданията му се

143

намаляват. Следователно възможно е да дойде ден, когато
страданията на човека напълно да изчезнат. Кога може да стане
тоВа? Когато Божественото вземе връх над човешкото.

При това положение и да дойде някакво страдание на човека,
то иде представлява за него едно гимнастическо упражнение.
Тогава човек ще бъде мoidен, силен, ще може да заповядва на
страданието да излезе вънъ Без Духа Божий човек нищо не може
да направи. Той ще мяза на ония седем души, които ходили
да изгонват духовете в и м е т о на Христа и на Павла. Един от
человеците, в когото бил лукавият дух, хванал едного от тия
заклинатели, набил го и казал: „Павла познаваме, Христа познаваме,
но ти кой си — не те познаваме". Това показва, че трябва

да имаме вътрешна връзка с Бога, с Христа. Говорите за Бога, за Христа, а нямат е вътрешна връзка с тях. Когато говорите за Бога, бие трябва да се считате като част от Великото Божествено създание. В това отношение всяка душа ще знае, че е произлязла от Бога и като част от Него има Възможност да стане ангел, т.е. да служи на Бога. Че днес още не са ангели, не са гениални — това е друг въпрос. Един ден ще ви се дадат условия да развиете своята гениалност, да разработите вложените във вас дарби и способности. Човек трябва да има абсолютна вяра в себе си, да знае, че ще му се даде възможност някога да развие онова, което от Векове е вложено в него. За всяка душа ще дойдат благоприятни условия. Под думите *благоприятни условия* разбирам условия на безсмъртие, да може човек да се движи според както е определено във великия план на Живота. Всички добри и велики хора, всички светии са имали тази опитност. Някой се препоръчва за християнин, но когато му дойде известно страдание, казва: „Аз не вярвам вече в Бога.“ Значи докато е имал Божието благословение, което се е изливало в блага и придобивки, той е вярвал в Бога; щом го сполетяло някакво страдание, не вярва вече. Действително страданията се носят мъчно, но когато любовта посети човека, той лесно носи. За този момент именно Павел казва: „Никакви страдания, никакви мъчности не са в сила да ни отдалечат от любовта Христова.“ Любов, която се губи пред страдания и мъчности, не е истинска любов. Истинската любов пред нищо не отстъпва.

И тъй, вярвайте в о-снoбната идея, която ангелът Ви казва. Това значи: вярвайте в Божественото, което говори отвътре, а не чрез никакви външни внушения. Когато в ума ви дойде някаква светлина, ангелът казва: „Призови Симона!“ Си-144

ли Петър ще ви говори отвътре. Всеки трябва да има това лбоко разбиране за нещата, за да не влезе в противоречие с себе си. Няма по-страшно нещо за човека от това, след то е по-вярвал и тръгнал веднъж в пътя, да се върне назад, такъв човек Писанието препоръчва по-добре да си е седял на мястото. Тръгнеш ли веднъж в правия път, за нищо в света не се разколебай да се върнеш назад. Каквото и да се учи, знай, че спасението ти е в този път. Каквито страдания и изпитания да ви се дават в този път, те ще бъдат ползвателни ви. Казват: „Могат ли праведните да имат изпитания?“ Могат, разбира се. Христос не беше ли праведен? Праведен беше, но и Той имаше страдания. Апостолите, пророците в бяха ли праведни? Праведни бяха, но и те имаха страдания, сликите хора имат и са имали най-големи страдания, но техните страдания бяха осмислени, че и до днес още служат за

оука на човечеството. Страданията на великите хора са необходими, за да ги доведат до пълна вътрешна Връзка с Любовта, с Бога.

Съвременният християнски свят минава през големи страдания, през големи кризи, за да се избърши онова велико пресъанс, с което ще се изпълнят думите в Писанието: „И ще злъча овцете от козите.“ В това пресъване душите ще се робудят и ще се отделят готовите от неготовите. Сегашните хора са заети повече с материални работи, вследствие а което едни други се излъгват и по този начин губят вярата и. Те са изгубили Вярата даже и в приятелите си. За пример: шибате при някой ваш приятел и му искате хиляда лева нааема. Той обещава да Ви даде и вие веднага се зарадвате. Отивате на другия ден да вземете парите, но той отказва да Ви даде, случило се нещо, което му попречило да изпълни обещанието си. Вие се връщате дома си неразположен, наскърбен. Защо се зарадвахте и защо се наскърбихте? И в единия, и в другия случай нямате никакъв обект, който да ви застави да се радвате или да скърбите. Приятелят обещал да ви даде пари, но не ви даде. Защо трябваше да се радвате напразно? Значи напразно се зарадвахте и напразно се наскърбихте. Ако приятелят ви беше разумен и желаше да ви услужи, но нямаше пари в себе си, той трябваше да отвори касата си пред вас и да каже: „Вземи от касата ми колкото пари ти трябва.“ Като видите, че приятелят ви няма пари в касата си, вие нито щяхте да се наскърбите, нито щяхте да се усъмните в него. Приятелят ви можеше да постъпи и по друг начин.

10. Университетът т Душат 145

Той трябваше да ви каже: „Имам да взимам от едниого една сума, която обеща да донесе днес, 8 12 ч. ма обед. Ако ми донесе тази сума, ще ти услужа, ако не я донесе, не мога да ти услужа.“ По този начин идеше да се избегне и радостта, и разочарованието. Днес всички хора очакват от живота много нещо, но като не получат, разочароват се. За пример: влиза някой човек в едно религиозно общество и си казва: „Тези хора са цели ангели!“ Да, ангели са те, но още крилца не са им израсли. Те седят в полозите на майка и те си, отварят устите си — чикчирик — и чакат наготово да им се даде храна. Те не могат още да хвъркнат, да излязат вън от полозите, сами да си търсят храна. „Ама аз очаквах отого от тях!“ Какво си очаквал? Ла те поддържат ли? Ако си очаквал да те поддържат, ти си бил на крив път. Който търси и Божественото, преди всичко той разчита на себе си. Дойдеш ли до Бога, първо ти трябва да дадеш: ще дадеш на Бога. ума, сърцето, волята, душата, духа си, а после ще получиш от Него. Само при това положение ти можеш да разчиташ на любовта на всички хора — били те

сдружени в някое религиозно общество или вън от него. Ако нищо не жертваш, а само очакваш от другите, ти си на крив път. Това изисква разумният живот от всички хора. Първото нещо: непреодолима вяра в Бога, в Божественото в човека! Време е вече да се простите с религиозния фанатизъм. Днес в България има много религиозни секти и всяка от тях казва за себе си: „Спасението на човечеството ще дойде чрез нас.“ Не, спасението не може да дойде чрез никоя секта, чрез никоя черква, чрез никое Верую, нито пък чрез науката. Тези неща са само спомагала. Тогава кое може да спаси човека? Само Божественото в него е в сила да го спаси. Когато Божията Любов дойде в душата на всеки човек, тя ще обедини всички хора. Значи Божията Любов ще спаси човечеството. Тъй щото Всеки може да Вярва в каквото иска, да изучава каквато наука иска, но всички трябва да поддържат един принцип в света — че Бог живее във всички живи същества и ги ръководи. Сега православната черква се солидаризирала с държавата и решила да отнеме Всички имоти на разните секти, на разните религиозни общества. Казвам: да правят каквото искат. Ако е въпрос за имоти, за здания, трябва да знаете, че новото учение не проповядва строежи на здания, не проповядва закупуване на имоти, на земи. Това, което хората правят, то е резултат още на старата култура. Това са човешки неща

146

като такива те са временни. Който служи на Бога, той не нуждае нито от земи, нито от къщи, нито от дрехи и буца. „Ами гол ли ще ходи?“ Който служи на Бога, той владее агическата пръчка — ще тропне с нея и пред него ще се несат най-хубавите дрехи и обуца, направени от най-възвишена материя. С какви дрехи ходеше Христос? Той си направи цна дреха само и с нея прекара цял живот. За тази дреха именно се говори в Писанието, че римските войници я разделили [между си.

Ние сме хора на Божествения живот! Ние не сме невежи, о разполагаме с такова знание, за което съвременните хора аже не подозират. Това знание може да се даде само на онези, които признават Божествените закони и им се подчиняват. На онези пък, които не признават тия закони, ще се говори за лук и чесън, т.е. за обикновени работи. За онези, които признават тия закони и ги изпълняват, има лаборатории, в които [те ще влязат да работят, да Видят резултатите на това, взето се говори.

Сега — това, което говоря, не е за съблазън, нито за приамка. Някой казва: „Аз искам да опитам първо, че после да повярвам.“ И така може, но по-малко ще спечелиш. Който иска да [Придобие нещо повече, той първо трябва да повярва. Ако някой

иска първо да получи парите и после да повярва в мене, това не е никаква вяра, никаква наука. Ако предварително дам пари някому, той може да не признае, че съм му дал. Обаче едно е важно: да съзнаете, че Всичко в света принадлежи на Бога. В този смисъл аз казвам, че досега на никого не съм направил добро; досега никого не съм любил. Защо? Защото Единственият, Който прави добро, Който люби — това е Бог. Казано е, че Бог е Любов. Значи като човек аз съм проявил нис на Бога. Следователно нито съм давал някому пари, нито съм взимал от някого; нито съм обичал някого, нито ме е обичал\ някой. Тогава в какво могат да ме обвинят хората? Ако нямам къща, която да давам "од наем, кой ще се кара с мене? Един от древните философи, Епиктет, казва: „Дко отидеш ма угощение в някой богат дом, ти трябва да се съобразяваш с правилата на този дом. Ако не искаш да се подчиниш на техните правила, по-добре не ходи там." Следователно всеки човек трябва да бъде свободен, да се проявява според своето естество.

Сега — ако искаме да покажем на хората как трябва да живеят по новия начин, ние трябва да им дадем образци, да видят на практика този живот и тогава да го приемат. Само 147

по този начин може да се .мине от стария към побия живот. Мнозина поддържат възгледа, че духовният живот не бил съгласен с физическия, вследствие на което правел хората нещастни. Не е така. Всички велики хора на миналото и сега са били истински духовни хора. Техните умове, сърца и души са били изпълнени с възвишена мисли и благородни чувства. Тези хора са носели в себе си Велик и възвишен идеал. Следователно който иска да извърши нещо велико в живота си, той непременно трябва да носи в душата си велик идеал. Такъв човек може да има за тил ц я л о т о небе, всички ангели, светии, праведни хора, всички добри и разумни хора, всички вярващи и всички адепти. Няма по-Велико нещо за човека от това да има зад себе си такъв тил. Всички тия хора ще му изпращат добри мисли и чувства и ще кажат: „Пътят, в който вървиш, е прав. Върви напред, ние ще ти съдействаме!" Питам: ако всички тия са с тебе, кой ще бъде против тебе? Казано е в Писанието: „Ако Бог е с нас, кой иде бъде против нас?" Това значи: ако Любовта е с нас, нито х о р а т а ще бъдат против нас, нито ние против тях. Който има. Любовта Божия в себе си, той е извор, който постоянно блика навън, към всички хора, към всички жиби същества. В т о з и смисъл ние нищо не очакваме от хората, но искаме само да възстановим Божия закон, който ще донесе благото за всички хора на Земята. Ние искаме свободата на всички хора. Свободен човек е онзи, който обича истината. Казано е: „Истината ще ви направи свободни."

„Призови Симона!" ТоВа значи: призови Божественото в себе си, което ще донесе любов в сърцето ти, светлина и знание в ума ти и свобода във волята ти. Дълго време се е молил Корнилий да дойде ангелът при него и да му каже: „Твоята молитва е приета от Бога. Затова иди в Иопия и призови Симона — да ти каже как да правиш." Значи след посещение то на ангела иде приложението.

„Призови Симона!" Тази е първата задача на човека. След това то ще положи ж-ибота си за великата Божия Истина. Тя ще му разкрие славата и величието, които се бключват в послушанието и в любовта към Бога.

ПО-ДОЛЕН ОТ АНГЕЛИТЕ

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите“

(Послание кич Евреите, 2:7)

Често съвременните хора говорят за Божествения живот. Който разбира Божествения живот, той вижда, че между всички явления, които стават в този живот, съществува трешна връзка. Обаче за онзи, който не разбира този живот, всички факти, всички явления, които стават там, изждат загадки, които непременно трябва да му се тълкуват, се доказват. Защо? Защото той разглежда тия явления по ачин, какъвто познава във физическия свят. За пример: Всички явления във физическия свят се доказват на хората, за да види техният смисъл. Това се дължи на обстоятелството, че физическият свят е проявен, вследствие на което говите явления могат да се подложат на опит и да се просят. Едва сега съвременната наука започва да съобщава на рата, че в природата има закони, на които те непременно трябва да се подчиняват. Тия закони не са само физически, но същевременно имат и духовен смисъл. В миналото науката е изглеждала т и я закони като механически прояви, а днес вече ш вижда, че те са съзнателни, разумни прояви. Така са гледани някога и на душата. Когато слушате материалиста да говори за душата, той отрича нейното съществуване. Но има Вече просветени хора, които гледат на душата като на нещо еално, което съществува, проявява се тъй, както и физическият човек. Материалистите казват, че когато човек ре, неговият живот се разлива в общия живот, вследствие на което съзнанието му престава да съществува, а заедо с него и човек умира, изчезва. Идеалистите пък поддържат, че и след смъртта си човек продължава да живее. Кое ивее? Душата живее.

Казвам: смъртта не е мярка, с която нещата, както явленията в живота, могат да се обясняват. Смъртта е една аномалия в живота. В такъв смисъл аномалията не може да служи за мярка на нещата. Че някой умрял, това още не показва, че

149

той не съществува. Преди всичко смъртта не е неизбежен закон в природата. Всичко не подлежи на смърт. Значи от дефектите на човешкия Яшбот не може да се доказва какво нещо е човекът. Ако от д е ф е к т и т е на известен човек описвате този човек, вашето описание не търпи критика. Човек може да се познае от своите положителни качества.

•Ломброзо изучавал човека от негативната му страна. Когато срещал, той го разглеждал с цел да види какви отрицателни черти се крият в него. Той се занимавал с престъпните типове, но това още не е истинска наука. Престъпните типове

са болезнени прояви в съвременното човечество. Всяка наука, която се занимава с тези прояви, носи нещо болезнено в себе си. Когато Ломброзо срещнал Толстой, той не се заинтересувал от него като веляж мислител и писател, но го наблюдавал дали има някаква лоша, отрицателна черта в характера си. Тази среща Толстой описал в своя дневник. Той пише, че се стеснявал в присъствието на Ломброзо, защото схващал с каква цел последният го наблюдавал.

Не само Ломброзо е разглеждал живота и хората от отрицателната им страна. Днес почти всички съвременни християни гледат на хората все от отрицателната им страна.

Като се запознаят с един човек, първо виждат доброто в него, ангела, но като го разберат по-отблизо, хвърлят от него маската на ангела и казват: „Той не бил ангел, както ние мислехме, но цял дявол. Сега ще го изучим добре, да видим неговите отрицателни черти.“ И: наистина, като проследите съвременната култура, ще видите, че всички хора, всички общества, всички вестници, както и науката — всички се занимават само с отрицателната, а не с положителната страна на живота.

Когато се говори за наука в правия смисъл на думата, аз разбирам онази, която изучава положителното в живота и в природата. Каква наука е тази, която изучава отрицателните страни на живота? Това е мъртва наука, която няма бъдеще, която не подлежи на разбитис. Днес отрицателното съществува и заема голям дял в живота, понеже хората са го оживили.

Всяко нещо, с което човек се занимава, той го подхранва и му дава живот. И наистина — каквото човек мисли, това става.

Като се роди някое дете, близките около него казват: „Невинно е днес това дете, но и то ще направи някои грехове.“

Така мислят и така става. „Днес родителите му го гледат, грижат се за него, но и то един ден ще се намери в

150

ужда.“ И така става. „Възможно е това дете да се провали в живота.“ И така става. „Възможно е да се разболее и да умре.“

Така става. Каквото хората мислят, това става. Това не е никаква философия. Днес всички философи спорят помежду си, един друг се опровергават. Всеки счита своята философия ме-идавиа, никой не се ползва от философията на другите. Ние изждаме в живота как една философия умира, друга се ражда на нейно място; после и тя умира и т.н. Питам: какво казват философите за живота, как трябва да се живее? Е, трябва да яде? Да се поддържа животът. Какво трябва да се яде?

Възможно е да се живее. Какъв хляб — мухлясал или пресен, направен от ово, тазгодишно жито? Да ядеш пресен хляб разбирам, но да ядеш мухлясал хляб, който след половин час ще повърнеш навън — не разбирам. Или какъв смисъл има да изучаваш болесте-

ште прояви на живота? Казвате: „Човек трябва да мисли!“

•якво трябва да мисли? Може ли да се нарече мисъл грижата
1а човека как да се прехрани, как да се облече, как да нареди
ъщата си? Това не е мисъл, това е тревога, безпокойствие.

^Истинската мисъл подразбира велик, положителен идеал. Само
идеалът на човека дава мисъл; само той ражда възвишени
|и благородни чувства и импулс за работа. Съвременните християни
например са поставили за основа на своя идеал благодатта
Божия и очакват да дойде спасението чрез благодат.

Тази благодат е патологично проявление. Защо? Защото те
очакват тази благодат, след като се разболеят или след като
сгрешат. Докато са здрави, докато не са сгрешили, те не
мислят нито за благодатта, нито за спасението си. Не, такъв
идеал не е траен. То е все едно да търсиш богатия човек
само защото си б нужна. За пример: българите не зачитат
своите бедни роднини. Ако ги посети някой техен беден роднина,
те казват: „Отде се намери сега този да дойде на гос-
и? Знаем защо иде, т о й сигурно пари ще иска.“ Обаче ако
ози беден роднина, по благоприятно стечение на обстоятелствата,
се повдигне и стане пръв министър, целият му
род започва да се изрежда при него, да му напомнят, че те са
негови роднини, негови близки. Всеки иска да изкаже към него
своята почит и уважение. Защо правят това? За да му напомнят,
че имат синове и дъщери, за които той трябва да се
погрижи, да ги нареди на работа.

Дюс всички религиозни хора, всички общества, всички народи
търсят Бога от нужда — да им помогне да се назначат на
служба, да разрешат задачите си. Днес никой не търси Бога
151

от любов. Това е просия, не е любов. Нека гладният умре от
глад, но да не проси! За предпочитане е гладен да умреш, но да
не просиш. Обаче това да става не от гордост, но от любов
към Бога. Л тъй, да говориш за Бога, да проповядваш за Него и
да считаеш, че хората са длъжни да те гледат — това не е
любов, това е изнудване. В Лисанието е позволено на човека
да проси, но само от Бога, от никого друго. Всяко просене
вън от Бога е унижение за човешката душа. Днес става точно
обратното: от всички други просим, но не и от Бога. Да просим
от Бога — това считаме за унижение; да просим от хората
— това било в реда на нещата. Някой е на смъртно легло,
бърза да извика лекар, да му помогне. Моли се на лекаря, проси
от него помощ и не му дохожда наум да се обърне към Бога.
Питам: на колко болни лекарят е помогнал, след като те са
изпълнили абсолютно неговите предписания? Колко каещи се
грешници са изправили живота си, след като са изпълнили абсолютно
съветите на с в о и т е пастори? Много болни са се излекували

по съветите на лекарите, но временно само; в края на краищата болестта им пак се е повтаряла. Също така и много грешници са се изправили по съветите на проповедниците, но временно само, а не окончателно. Временната помощ е залъгване само. В т а к ъ в случай имайте предвид следното положение: хората — били те лекари, свещеници, учители, държавници — могат да д а в а т само временна помощ или временни упътвания, но истинското възраждане на човешката душа може да даде само БОЙ. Хората могат да внесат в човека много идеи и идеали, но онзи вечен идеал, който осмисля живота, който дава истинско направление на човешкия дух, т о ва е връзката ни с Първата Причина, с Великата Божия Любов. Това подразбира познаване аа Онзи, Който ни е създал, Който ни е дал условия да живеем, да растем и да се развиваме. Сега — аз държа тази беседа за учениците, които ме разбират; онези пък, които не ме разбират, нека слушат само. И ако намерят някакви междини, нека прочетат някой роман, да видят, че и там се срещат междини. Междините трябва да съществуват, за да се даде възможност на онзи, който слуша или чете, да размишлява, да държи съзнанието си будно. Вземете за пример един от романите на Виктор Юго или на Толсто-
тоя и ще видите как а в т о р ъ т още в първата глава започва да разправя нещо за главния герой и току-виж, изоставя героя и отива към други лица. Вие с т е се заинтересували вече, искате да чуете нещо за героя и за героинята, но минават две, три,
152

стири глави, свършва се първото действие и авторът все и държи напрегнати, нищо не пише за героя, не се връща към рбата обстановка. Привидно т ой като че си играе с вас. Не, торът има някаква цел, която вие не разбирате. След това ой пак се връща към главните лица и така продължава няколко глави. Вие следите с интерес действието, но изведнъж ови лица се явяват, нова обстановка — и главните герои пак зчезват. Така авторът развива своя роман и през всичкото еме държи будно съзнанието ви, поддържа вашия интерес. Атам: каква е най-после развръзката на този роман? РазВръз-та се свършва с това, че или героят и героинята се ожен-т, или героят се оженва за друга някоя, а героинята се само-ива, или най-после и двамата се самоубиват. При това ЙОЛЯ-^о напрежение, което с т е имали във Времето, когато сте ели романа, най-после ви се разкрива една истина. Щом тази впиша ви ползва в живота, романът е постигнал своята цел. ячвате: „Да, всичко беше хубаво, но героят не се ожени за роинята." Какво от това? Нима всички герои са се оженили? Какво нещо е женитбата? Женитбата, в пълния смисъл на мата, е свещен акт, свещена идея. В този смисъл хората не

паят още какво нещо е женитбата. Те познават жененето, ко не и женитбата, която представлява свещено сближение Между две души, между които има не само една, но безброй допирни точки. Това свещено сближение подразбира преливане на душите една в друга. Преливането на душите изключва всякакво съмнение, всякакво недоверие, всякакво недоразумение. В това преливане на душите се крие идеалът на истинския живот. Всяко физическо допиране в живота произвежда ред спънки, ред препятствия. Защо? Такова е свойството на твърдата материя. Щом се допреш до една стена, ти непременно ще се върнеш назад; щом се допреш до една затворена врата или до един затворен инструмент, ти непременно ще се върнеш назад; щом се допреш до цигулка, на която струните са скъсани, а лъкът — счупен, ти непременно ще се върнеш назад. Ако отиваш при една красива мома, от която животът е изчезнал, и я намериш мъртва па леглото ѝ, веднага твоето Въодушевление изчсзВа. Следователно животът на човека, както и неговият идеал, седят в неуловимото, което нито се вижда, нито се ограничава. Ето защо казвам: това, което човек познава, е обикновеното, а което не познава, е необикновеното в живота. Какво знаете например за единицата, повдигната в пета степен, или за двойката в десета степен, или

153

за тройката В двадесета степен? Казвате, че това са величини, с които математиката се занимава. Да, това са математически въпроси, но те същевременно представят и проблеми на живота. Устройството на нашия организъм, както и устройството на целия живот, се гради върху числа, повдигнати В разни степени. Това е цяла наука. Тази наука е построена върху знанието на т и я числа. За пример: ако се интересувате за устройството на вашата ръка, първо трябва да знаете т е от каква материя е направена тя; после трябва да знаете от какви числа е съставена всяка клетка и в каква степен са повдигнати тия числа. Всяка клетка е живо същество, което гради своя живот по разумен начин. Ако изучавате живота на клетката отделно, както и нейната мисъл, ще видите, че тя представлява, в миниатюр, Яшвота на целия човек. Ако пък изучавате колективния ж и б о т на тия клетки, както и връзката помежду им, ще видите, че те представляват Божествения живот в миниатюр.

И тъй, вие не сте разбрали още какво представлява истинският живот; не с т е разбрали още и човека. За този човек именно апостол Павел 1саз ба, че Господ го е направил малко нещо по-долен от ангелите. Такъб ще е човекът в бъдещата Вселена, но не и'в тази, в к о я т о ние сега живеем. Значи сегашната Вселена ще изчезне и Вместо нея ще се яви нова. Как ще

стане това? В една от т е о р и и т е на учени хора, адепти, се казва, че всички живи същества, както и Слънцето, постепенно изгубват енергията си, изтощават се. Затова казваме, че силите на човека постепенно* се губят, изразходват се и т о й остарява. Тази енергия от -цялата Вселена отива в пространството, както малките р>*чейчета се разливат по стръмнините, и служи като основа за съграждане на нова Вселена. И тогава всички живи същества от старата Вселена ще бъдат преместени в новата, при ъюби условия за живот. Ако искате да знаете нещо за новата Вселена, четете Еклисиаст, там Соломон е писал за нея. Той е казал: „Сейте семето!“ Значи Бог е изпратил човека на Земята да сее, да се учи, да се готви за бъдещата Вселена. Големи п_ризготовления се правят за новата Вселена! Затова именно Бог е поставил човека на големи страдания и изпитания. Страданията са най-голямото благо за човека. Сам апостол Павел е казал: „Сегашните страдания на човека не могат да се сравнят с бъдещата му слава.“ Казвате: „Как можем да проверим това?“ Който иска да научи истината по този въпрос, той трябва да излезе от своето физичес-

154

тяло и с духовното си тяло да отиде в невидимия свят. то се говори за духовно тяло, за невидим свят, мнозина се ашат, мислят, че ще умрат. Не, духовният човек е развил осто духовно тяло така, че той може да функционира с сго, както с физическото си тяло. Той може да излиза от изическото си тяло и да се връща в него според желанието 1. Значи истински духовен човек е онзи, на когото съзнание-о е будно и за физическия, и за духовния свят; той може и в ата свята да се движи еднакво свободно и съзнателно. Само къв човек може да се нарече истински ученик. Само на та-б човек може да се говори. Който не е ученик още, той е ен само за физическия свят и като му се говори по тези проси, съмнява се. За такъв човек съмнението е естествено |1ещо. Съмнението говори за невежеството на човека. Ако влее т е в една тъмна стая, вие веднага ще изпитате страх — да е би да се спънете в нещо, да не паднете някъде. Обаче щом стаята се осветли, съмнението, страхът изчезват, понеже виждате де вървите. Дето има светлина и знание, там съмнението отсъства; дето няма светлина, съмнението присъства. Съмнението е признак на невежество. Съмнението, омразата, безверието са отрицателни течения, т.е. бури в живота на човека.

Питам: има ли някаква положителна страна в съмнението? От научна гледна точка съмнението е необходим закон в еволюцията на човека. Ако оставите водата в една щерна да стои цели четири-пет месеца, без да се раздвижва, тя ще жабуняса,

ще се развали. Обаче ако от Време на време раздвижвате тази вода, тя ще запази своята свежест. Следователно съмнението е така необходимо за човека, както ветровете са необходими за природата. Ако нямаше ветрове, Водата в природата би стояла в покой, вследствие на което би изгубила своята преснота. Ако нямаше ветрове в природата, и растенията не биха могли да растат, да се обновяват. Чрез ветровете растенията, дърветата се каляват, соковете им се пренасят по целия организъм, а същевременно добиват и по-голям устой. Такова нещо представляват и страданията в човешкия живот. Те внасят опресняване, обновяване изобщо в живота. Такова нещо е съмнението. Човек живее повече във водна среда, отколкото в твърда. Следователно ако не дойдат Ветрове и в човешкия живот — страдания, съмнения, които да го раздвижат, има опасност този живот да изчезне.

Историята на народите, както и на отделните лица, през
155

всички времена и епохи до днес ни показва, че след всяко страдание — индивидуално или общочовешко — винаги в съзнанието на хората прониква нова светлина, нов просpekt, ново разбиране за живота. Значи в който момент човек разбере вътрешния смисъл на страданията, животът му ще се проясни и осмисли.

Ще приведа един прим.ер, да видите какво представляват страданията за човека и кога той може да се освободи от тях. Представете си, че о т и в а т е в една пустиня и носите със себе си едно шише с вода. По невнимание шишето пада от ръцете ви и се счупва. Вяе веднага се хващате за главата, ужасен, разтревожен, че с т е счупили шишето и разлели водата. Защо се смущавате? Залиюто разбирате цената на водата в пустинята, а не знаете о т д е можете да намерите вода за пиене. Ако не намерите вада в пустинята, животът ви е в опасност. Казвам: не се смущавайте! „Как да не се смущавам? В тази вода беше моят живот!" Елате с мене, аз ще ви покажа де има чиста, хубава вода. Тръгваме заедно и аз ви завеждам на разстояние няколко метра, от мястото, дето счупихте шишето. На това място има "извор, от който блика чиста, кристална вода. Пийте сега вод|а колкото искате! Вие се напивате добре, а след това напълвате друго шише от тази вода. При това положение ще с т р а д а т е ли още? Не, при бистрия извор страданието изчезва. И з а т о в а казвам: който иска да се освободи от страданията, нека отиде при Извора на Вечния Живот и да пие от Неговата вода.

Казвам: всички хора, к о и т о не разбират смисъла на живота, мязат на малки деца, к о и т о носят в ръцете си по едно шише с вода, стискат го здраво и мислят, че в това шише

седи тяхното богатство. Срещате учени хора, музиканти, певци, художници, всеки носи по едно такова шише, пълно с вода, и ако случайно това шише падне на земята и се счупи, казвате: „Отиде ученият човек! Отидоха музикантът, художникът, певецът!“
Защо? Шишетата им паднаха на земята и водата се разля. Това е частично разбиране на живота. Животът не седи във водата, която е в шишетата. Ако искате да видите какво нещо е истинска наука, музика, красота, истинско художество, идете при Великия Извор на живота, дето нищо не се губи. Там всяко нещо си има своето място и вечно съществува. При Великия Извор музиката никога не изчезва — там тя се чува и денем, и нощем. В света съществува вечен огън, който никога не изгасва. Казвате: кога ще дойдем до този

156

явор на живота? Какво се изисква, за да Го постигнем? Търпение се изисква.

Какво нещо е търпението? Само ученикът може да разбее търпението. Защо? Защото търпението е качество на душата, а душата е от високо произхождение. Истинският ученик минава през живота на душата, той не живее в сърцето в ума си, чийто живот е временен, преходен. Докато човек I дойде до това положение, той при най-малките изпитания страдания ще хвърля лоши мисли и чувства към своя Оъздаел, ще петни Неговата мантия. Като не разбира смисъла на страданията, като не е придобил търпението, този човек инаги ще живее със съмнения, е колебания срещу Първата Приина на живота. Който допусне най-малкото съмнение и позрение срещу Нея, той е първокласен невежа. Всяко съмнение води след себе си падане. Това се отнася не само до хората, но и до ангелите. Ако един ангел допусне най-малкото съмнение по отношение на Бога, той е осъден вече на голямо адане. Да се усъмниш в Бога значи да се усъмниш в Любовета, пример: имате добър приятел, който ви обича и вие го ичатс. Дойде някой отвън и започва да ви разправя небивали боти: че вашият приятел говорил по ваш адрес лоши думи, е замислял някаква интрига срещу вас и т.н. Ако повярвате на ози човек, вие с т е изгубени. Не вярвайте на всички хора! В ета има хора, майстори на измислиците. Със своите лъжи е могат да изкарат човека от ум. Дойдат ли при вас да ви говорят такива приказки, спомнете си, че вие — като душа — сте произлезли от Бога, д е т о не може да живее нищо нечисто, нищо долно. Така мисли ученикът. Щом се натъкне на някакво страдание, т ой пее и благодари на Бога за привилегията, с която го е удостоил. И обикновеният човек пес, но на минор на гама.

Следователно хората могат да се разделят главно на две

категории: обикновени хора и ученици. Докато човек плаче, роптае, скърби при страданията, той минава за обикновен човек. Щом започне да пее, да се моли и да благодари на Бога за страданията, които го сполетяват, той влиза вече в Школата като ученик. Никое страдание няма да избегне от ученика. Той ще мине и през съмнения, и през изкушения, но винаги ще бъде буден, ще държи връзка с Бога и ще се учи от всичко, което животът му носи. Колкото по-високо се издига човек, толкова по-големи бури ще преживее. Апостол Павел, който добре разбираше тези закони, трябваше да получи три пъти I 157

по 39 тояги от евреите, за да го провери на опит. След като го биха, той започна повече да пише и казваше: „Братя, с много скърби ще влезем в Царството Божие." И Христос е казал: „Прескръбна е душата ми до смърт." Това са думи, изказани от човека в Христа. Обаче след това дойде нова светлина в съзнанието на Христа и Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам Духа си." Тук се забелязват два важни психологически момента: първият момент е, когато Христос беше отишъл да се помоли в Гетсиманската градина и се обърна към Бога с думите: „Отче мой, ако е възможно, нека ме замине тази чаша! Не обаче както искам аз, но както искаш Ти." Вторият момент е момент на просветление, на вътрешно примирение, когато повторно отиде да се помоли в Гетсиманската градина и казваше: „Отче мой, ако не е възможно тази чаша да замине от мене, без да я пия, нека бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам духа си! Какво означават думите „В Твоите ръце предавам Духа си"? Това значи: както и да изглеждат нещата отвън, аз приемам напълно Твоята Любов и зная, че всичко, което вършиш, е добро. Питам: като положи духа си в Божиите ръце, Христос изгуби ли нещо или спечели? Той спечели много нещо.

„По-долен от ангелите." Каква е разликата между ангелите и хората? Ангелите се отличават от хората по своята абсолютна чистота и ебъпюст. Те са носители на светлината, вследствие на което са крайно възискателни и строги. Ако би останало на тях да управляват света, те биха изгонили всички престъпници, всички грешни хора. Те не биха оставили нито един човек на Земята да греши. Тъй щото когато Бог иска да изправи света, Той изпраща на Земята един от тия ангели да свърши тази работа. Ангелът изважда ножа си и започва да кълца наляво-надясно. Той гледа на грешните хора така, както грънчарят гледа на своите недобре изработени грънци. Какво прави грънчарят с тези грънци? Той взима една тояга и тръгва с нея към грънците. Погледне един, вижда, че е крив, пропукал, удари го с тоягата — и хайде навън! Погледне

втори — също, погледне т р е т и — също. Щом дойде до някое здраво гърне, отмине го. Така отделя той здравите грънци от счупените, които не с т а в а т за работа. Тази е символичната страна на въпроса.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите: със слава и почест си го венчал и поставил си го над делата на Твоите ръце." Кога идва славата? Славата идва след Любовта.
158

Бовта пък изисква работа. Тъй щото не е достатъчно са-
О да не се съмняваме в Бога, но трябва да работим. Казвате:
| и е вярваме в Бога, но първо трябва да уредим своите рабо-
и, че като ни остане свободно време, тогава ще мислим за
пботата на Бога." Ученикът не мисли и не постъпва така.
ървата му работа е да свърши всичко онова, което Бог му е
пределил. Като му остане свободно време, ще работи за ближните
си. И най-последно, колкото свободно време му остане, ще
Во употреби за себе си. Следователно в живота на ученика на
^ърво място седи Бог, на второ място — неговият ближен, а
На т р е т о място — т ой сам. Докато постъпва по този начин,
ой никога няма да се натъкне на противоречия, били те вън-
ни или вътрешни. Мнозина ще възразят, че човек трябва да
Вадоволи и своите желания. Аз пък казвам: не се стремете
преждевременно да задоволите своите желания. Защо? Защото
във всяко преждевременно задоволяване на човешките желания
се крие известна отрова. Значи всяко желание, всяка мисъл,
всяко чувство трябва да се реализират на определеното
за тях време. Ученикът трябва да знае това нещо! Знанието,
светостта, силата няма да дойдат в един момент. Те идват
постепенно и се придружават с радост и веселие за човешка-
та душа. Душата знае как се придобиват великите неща и
затова тя има търпение да чака.

За обяснение на тази мисъл ще приведа един мистичен
разказ. Когато били създадени животните на Земята, между
тях била и овцата. Като живяла известно време между хората,
тя се почувствала много нещастна, вследствие на което
животът ѝ се напълно обезсмислил. Тя изпаднала в голямо противоречие
и често си мислела: „Чудно нещо! Толкова добрини
правим на хората: млякото, вълната и децата си даваме и
въпреки това сме нещастни! Какво трябва да се прави при
това положение?" След като мислила дълго по този въпрос,
най-последно ѝ дошла на ума мисълта да отиде при Зевса и да го
помоли да измени по някакъв начин съдбата ѝ. Намислила и
реализирала своята мисъл. Отишла при Зевса и му казала какво
иска. Зевс я погледнал, помислил си малко и казал: „Наистина аз
те забравих, нищо не направих за тебе. Тогава е т о какво: ще
направля зъбите ти големи като на лъва — да разкъсваш всеки,

който се осмели да те нападне." „Не, моля ти се, не ми давай големи зъби, аз не искам да причинявам пакости на другите." „Тогава ще направя ноктите ти яки и силни като на вълка — да нападаш с тях и да разкъсваш." „Моля ти се, това по никой

159 начин не искам, опитвала съм ноктите на вълка, не искам да отмъстявам по същия начин на другите." „В такъв случай иде туря в устата ти отровни жлези като на змията — дето минеш и те нападне някой, да клъвнеш и да го умъртвиш." „Не, моля ти се, не ми давай такова нещо — да ме намразят хората." „Не остава друго, освен да ти дам рога и копита като на вола, с които да мушкаш.*6 „И тях съм опитвала, не ги искам." „Тогава да ти дам такава Влст, че каквото пожелаеш, да стане." „Не, и това не искам. С тази власт може би ще пожелае да стана лоша и да погубя жи в о т а си. Като виждам злото, което съществува в другите, аз съм доволна от живота, който си ми дал, и затова едно само гпс моля — да ме благословиш." Зевс я благословил и я изпратил отново между хората.<Значи овцата разрешила въпроса идейно, като предоставила нещата да се разрешават постепенн_о.

Някой казва: „Аз искала да имам зъби и нокти като на лъва и на вълка." Какво са разрешили зъбите и ноктите досега? Друг ще пожелае да има отрова к а т о на змията. Какво е разрешила змията досега? Трети ще пожелае да има рога и копита. Какво са разрешили рогата и к о п и т а в живота? Не, кажете на Господа, както е казала общата на Зевса: „Господи, благослови ме! Изпълни душата ми с Твоята Любов, да мога чрез нея да разреши задачите си и да завладее сърцата на хората." Един ден овцата ще стане наследница на човешката раса. В това отношение, когато хората се преселят от Земята, те ще се превърнат на овци. За кои хора се отнася това? Само за учениците. Само ученикът м_о:же да стане овца, но не и обикновеният човек. Аз взимам думата *овца* като символ на нещо велико, на велики качества. Значи не подразбирам обикновената овца, но разумната оВиа. Овцата не е толкова страхлива, както обикновено я с ч и т а т . Мнозина са изучавали психологията на овцата и са забелязвали, че когато вълк напада стадото на някой добър, праведен овчар, овцата никога не се плаши и не бяга. Тя повдига главата, си нагоре, тропа с крак срещу вълка и го пита: „Какво търсиш зиука?" Вълкът поглежда към нея и се връща назад. Няма случай в живота на овчарите, когато вълк да е нападал стадот о на овчар, който е водил добър и чист живот, и да е ял ови,ете му. Обаче грешен ли е овчарят, стадото му винаги е бивало нападано от вълци. Сега — ще превода тоВа положение, този закон по отношение на вашия живот. О&чарят — това с т е вие; овците са

вътре във вас. Следователно ако вие с т е добър, праведен ов-
160

чар, който нито лъже, нито краде, нито върши беззакония, никой вълк отвън не може да нападне овцете ви; те винаги ще бъдат здрави, навреме ще дават своята вълна и млякото си. Това не е теория, но факт, който всеки момент можете да Проверите в живота. Казвам: ако една овца е могла да разреши въпросите си толкова разумно, колко повече може да направи това ученикът! Всяка вечер ученикът трябва да се чисти. Денем, като се движи в света, между хората, т о й може да се натъкне на ред изпитания, но длъжен е да издържа. Силата на ученика седи в издържането. Колкото и малко да ре е окалял през деня, вечер, когато се затвори в стаята си, той трябва да се изчисти, да изхвърли навън калта, която светът с турил върху неговата външна дреха. На каквито и колебания, съмнения и противоречия да се натъкне ученикът, щом обаче реши да посети някой свой ближен, той непременно трябва да се очисти съвършено. Той трябва да измие главата, ръцете, краката си — външно и вътрешно — и така да отиде при своя ближен, да му занесе своето благословение. Когато влезе в стаята на ближния си, лицето му трябва да бъде светло, чисто и да го поздрави по закона на ЛюбоВта. Ще кажете: „Толкова години вече как следваме тоВа учение, но още не сме постигнали тази чистота." Важно е как следвате — като обикновени християни или като ученици. Ако с т е в положението на ученик, вие ще имате светлина на лицето си и чистота в сърцето си. И ако с т е вече ученик, ще минете в по-горна фаза — в положението на брат. Значи обикновеният човек има в себе си условия да стане ученик, а ученикът има условия да стане брат. И Христос Впоследствие казва на своите ученици: „Не ви наричам вече мои ученици, но вас ви наричам мои братя."

Под думата *ученик* в обикновен смисъл се разбира човек, който има ред противоречия в живота си, които трябва да разреши, да стане разумен. Под думата *брат* се разбира ученик, който е излязъл от противоречията на живота и има вече правилни отношения към всички окръжаващи. Брат е онзи, който може да жертва живота си за жената като за своя сестра, без да допусне някаква порочна мисъл, някакво нечисто чувство по отношение на нея. Брат е онзи, който държи сестрата като светиня в душата си. На думи лесно се казва „брат" и „сестра", но кажеш ли някому така, а държиш & ума и сърцето си нечисти мисли и чувства към него, ти грешиш първо към Бога, после към своя ближен и най-последно —

[I. Университетът на Дциата 161

към себе си. Който има Божията Любов, той само знае какво

нещо е брат и какво сестра в правия смисъл на думата. Любовта определя правите отношения между хората. Мнозина казват, че Царството Божие със сила се взима, но това не подразбира, че трябва да се счупят вратите на това Царство и така да се влезе вътре. „Със сила“ подразбира с Божията Любов. Само Божията Любов разполага със сила, която може да отвори вратата на човека за Царството Божие. Значи нещата, които са казани в Евангелието, имат свой вътрешен смисъл. Ако ги разглеждате буквално, непременно ще изпаднете в известни погрешки. За пример: казано е, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Въпреки това ние виждаме, че човек не прилича на Бога. Де седи това подобие, за което се говори в Писание то? Подобие то се заключава в ума и сърцето на човека, по които той се отличава от останалите животни. Чрез ума и сърцето си човек има възможност да бъде проводник на Божията мисли и чувства. По този начин той е проводник същевременно и на ангелските мисли и чувства, затова и ангелите го обичат. Значи чрез чувствата си човек се свързва с животните, а чрез интелигентността, чрез ума си — с ангелите.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите.“ Какъв трябва да бъде човек, за да отговаря на това положение? Той трябва да бъде честен, добър, справедлив и високоблагороден. Една бедна, но красива и много интелигентна мома отивала често при двама велики художници да им позира. Когато излизала от ателието на първия художник, очите ѝ били всякога насълзени. Когато излизала от ателието на втория художник, лицето ѝ винаги било светло, с тихо, спокойно изражение. Питам: защо красивата мома не излизала и от двамата художници с еднакво разположение? Влиянията на тия художници били различни. Когато позирала на първия художник, той винаги изисквал от нея да бъде гола. Като отивала при втория художник, той ѝ казвал: „Когато идваш при мен да ми позираш, аз искам да се обличаш с най-хубавите си дрехи.“ Защо тия двама художници имали различни изисквания към момата? Когато човек разкрива недостатъците на своите братя и сестри, не е ли той същият онзи художник, който иска момата да му позира гола? Да разкриваш недъзите на хората — това значи да разкриваш тяхната голота. Да изправяш недъзите на хората — това значи да ги обличаш в най-хубавите им дрехи. Тъй щото ако искате хората да ви се радват и да ви обичат,

162

бъдете като втория художник, който рисува човека, облечен в най-хубавите му дрехи, както Бог го е създал. Тъй трябва да гледа ученикът на всички хора! Да заставиш брата си или сестра си да съблече дрехите си и да се яви пред тебе гол — това

значи да отхвърлиш добродетелите му настрана и да го видиш гол, с неговите недъзи. Голотата на човека подразбира неговото греховно състояние. Може ли да се нарече човек онзи, който лъже, който краде и който убива? Това не е човек, но форма на човек, т.е. по-право — това е скелетът на човека. Този човек е съблякъл дрехата на своите добродетели и се е явил пред света гол. Но в голотата няма никакво геройство. Само човекът на любовта, на справедливостта, на разумността, на вътрешното благородство може да се нарече ученик в пълния смисъл на думата. Само ученикът може да служи на Бога, на ближния си и на себе си. Само ученикът може да заеме всякакво положение: той може да бъде и слуга, и господар; той може да заеме положението и на овца, в дълбокия смисъл на тази дума.

Някой казва: „Дз не искам да бъда овца/' Какво лошо има в овцата? Щом не искаш да бъдеш овца, тогава ще бъдеш вълк. „Не, аз искам герой да бъда." По какво се отличава героят днес? Съвременните хора считат за герой онзи, който взема револвера си и убива. На фронта кои се прославиха като герои? Според мене да убиваш хората — това не е геройство. Какво са правили героите в старо време? Тези герои се отличавали по това, че са помагали на бедни, на страдащи. Герой е онзи богат човек, който пълни джобовете си с пари и раздава. Герой е онзи земеделец, който вади по няколко крини жито от хамбара си и раздава на бедни. Герой е онзи учител, който учи децата без пари. Герой е онзи музикант, който събира около себе си хора и свири без пари. Следователно не може да се нарече герой онзи богаташ, който събира само за себе си; не може да се нарече герой онзи земеделец, който пълни хамбарите си с жито и не мисли за бедните; не може да се нарече герой онзи учител или музикант, който продава своето знание или своето изкуство. Какво нещо е продажбата? Продажбата е получаване на известно удостоверение, от което се вижда, че ти си изпълнил длъжността си спрямо себе си. Тези удостоверения са подобни на онези малки парички, особени металически марки, които се дават на пътниците в Америка срещу багажа им, докато го прегледат. Щом багажът им се прегледа, те връщат назад тия марки. Обаче когато човек в

163

своя личен живот дойде до положението да събира такива удостоверения в сандъка си за сметка на това, че е изпълнил дълга си спрямо себе си, то й вече е на крив път. Когато съвременните хора си услужвагп взаимно, те плащат тази услуга с пари. Значи днес парите се явяват като разменно средство между двама души. Но истинска, разумна обмена между двама души е онази, която почива на взаимна любов, на взаимно доверие.

Тази обмяна има смисъл. Ако между един земеделец и един богат човек се създадат взаимни отношения на любов, земеделецът ще пожелае да даде от житото си на своя приятел, без да мисли за някакво възнаграждение. И богатият ще е готов да даде на приятеля си една или две златни монети, без да счита, че плаща за ж и т о т о . Земеделецът ще счита, че е дал жито на своя приятел като израз на любовни отношения към него. Богатият пък със своята златна монета закрепва тези отношения.

Казвам: любовта трябва да се постави като връзка в отношенията на хората. Тази е задачата на ученика: да покаже на хората как да живеят помежду си. За да съществуват любовни отношения между хората, на първо място те трябва да се освободят от съмнението. Докато човек живее със съмнение, никой велик Учител, никой велик дух не може да му даде онова знание, което разкрива тайните на природата. С хиляди години можете да тропате на вратата на Царството Божие, но докато не изхвърлите от себе си съмнението, подозрението, безверието, омразата, завистта и тем подобни, нито тази врата ще ви се отвори, нито учен човек ще станете. При това положение вие ще си останете обикновен човек и нещастieto, в разни форми, ще: ви следва: възлюбеният ви ще ви напусне; богатството си ще изгубите; здравето ви ще изчезне; общественото си положение ще изгубите. В края на краищата вие ще приличате на капка вода, оставена сама в пространството. Много хора има в това положение: те са заминали за онзи свят, близките им ги са мъртви за умрели, а всъщност те се движат из пространството — свършено сами, от всички изоставени. Те са в положението на откъснат лист от дървото, който чувства своята самота. Това не е живот. Не е лесно да живее човек между хората и да се съмнява във всички. Моисей е представил положението на човек в своята комедия „Скъперникът“. Скъперникът се оплаква, че го обирали. Като го запитали кой е виновен за това, той отговорил: „Синовете ми, слугите ми, ближните ми — всички са виновни.“

164
така? Защото се съмнявал във всички. Всъщност само един човек може да е виновен за този обир. Да се съмнява човек във всички, даже и в най-близките си, това говори за неговото вътрешно психологическо състояние. В такова състояние е изпаднал скъперникът благодарение на съмнението. И тъй, когато говоря за окултизма, аз имам предвид ученика и това, което той трябва да изучава. Главната му задача е да изучава, да наблюдава своя вътрешен живот, да познае себе си. Като се наблюдава, ученикът ще види по колко пъти на ден се променя. Като се мени, едновременно с това и животът

приема за него различни цветове: понякога животът му се струва бял, светъл, а понякога — черен, тъмен; понякога животът му се вижда розов и пътят му — цял посипан с рози, а понякога — покрит с тръни. Понякога очите му изглеждат светли, ясни, а понякога са мътни, премрежени. Понякога кожата му е мека, гладка, а понякога — суха, твърда. Така и космите на главата му понякога са меки, гладки като коприна, а понякога са корави, дебели. Всяко изкривяване, всяко влошаване — било във външните или вътрешните удове на ученика — се дължат на известни дефекти в неговите мисли и чувства. Истинският ученик не трябва да допуска нищо отрицателно в себе си. Дойде ли в ума или в сърцето му нещо нечисто, той трябва да го изхвърли навън. Дойде ли някаква болест в организма му — като ревматизъм например, той трябва да я изпъди навън. Ревматизмът се дължи на натрупване на чужди вещества в организма на човека. Изобщо болестите са резултат на някаква аномалия, която се е породила в света на ума или в света на сърцето в човека. И като резултат на това някои клетки в човешкия организъм се силно индивидуализират и започват да живеят самостоятелно от другите. В някои случаи пък едни от клетките в организма се подмладяват, а други остаряват. Тия, които са се подмладили, за да могат да се хранят, да растат и да се развиват, задържат храната за себе си и не оставят за другите, вследствие на което органите, в които са тези стари клетки, заболяват. Младите клетки започват да си устройват пиршества, гуляи в организма и се увеличават бързо както на брой, така и на големина. На тези места в организма се явяват големи нараствания, увеличавания, отоци, които медицината нарича с общо име тумори. И след това тя трябва да впрегне своята лекарска артилерия, с всичките ѝ далнобойни оръдия, за да изхвърли тия излишни вещества навън от човешкия организъм.

165

Казвам: задачата на ученика седи в това да подмладява всички клетки на организма си, а не само частично. За тази цел той трябва да се научи за говори на своите клетки. Всеки ден, преди да започне своята дневна работа, ученикът трябва да поздрави клетките на т я л о т о си, като започне от клетките на мозъка, на очите, на носа, на ушите и постепенно слиза надолу. След това ще поздрави клетките на дробовете, на сърцето, на стомаха, на червата и най-после ще поздрави себе си и ще започне работата си. Под думата себе си разбирам своя ръководител. Само при това положение може да се очаква единство и задружна работа между всички клетки на човешкия организъм. Когато не познава това отношение, тази обхода към клетките на с б о е т о тяло, човек цял ден се лута

нагоре-надолу и работата му не върви добре. Той казва: „Не зная какво да правя, не ми се живее!“ Не му се живее, защото той не е изпълнил едно важно задължение към своя организъм. Вследствие на това той хгоди сред благата па живота, но не ги вижда, не може да ги използва. Много такива хора виждам, които по иял ден обикалят о»коло своята хижичка, плачат, окайват съдбата си, не знаят защо са дошли на Земята. Те не подозират даже, че под т я х н а т а хижичка е заробено голямо богатство, с което могат -да си направят голям палат, да си купят хиляди декари земя и да подобрят не само своето положение, но и това на с в о и т е близни. Казвам на тези хора да съборят своята малка хижичка и да изровят под нея богатството, което седи скрито от векове. Те казват: „Няма защо да се занимаваме с тези пред полагаеми богатства, да губим времето и силите си напразно. Тази работа не е за нас. Ако е наш късмет, при краката ни да дойдеГ' Съборете вашата малка къщичка и ще намерите пс-д пея голямо богатство! Не е време сега за философстване. Ако философствате още, всичко ще изгубите. Който ме послуша, т о й ще спечели това богатство и ще разполага с него каюпо намери за добре.

И тъй, намерете т о б а богатство, за да осмислите живота си. „Как ще го намерим?“ Като станете ученици. Учениците знаят де е това б о г а т с т в о и когато им потрябва, те го използват. Ученикът е <богат човек. Казвате: „Кажни ни полек начин за намирането на тоВа богатство.“ Няма какВо да говоря по това, но ще ви попитам: изчезнало ли е съмнението от вашите умове? „Е, понамалило се е малко.“ Не, съмнението трябва съвършено да изчезне от вашите умове, от вашите души. Помен не трябва да остане в душите ви от

166
съмнението! Значи не е достатъчно само да се намали т о , но трябва абсолютно да изчезне от вас и да станете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни. Съвършен трябва да бъде ученикът! Той трябва да поддържа тази мисъл б себе си ден и нощ, да не си прави илюзии, че може да мине както и да е. Само мисълта за съвършенството внася в човека вътрешна радост и веселие. Някой казва: „Благодаря на Бога, че поне днес съм добър.“ Значи утре има възможност да бъдеш лош? Не, добрият човек е Всякога добър; разумният е всякога разумен. С това ние не изключваме погрешките. Щом работи, човек все ще направи някаква погрешка, но ще може и да я изправи. И ученикът понякога прави погрешки, но веднага се заема да ги изправи.

..Направил си го малко нещо по-долен от ангелите.“ Защо е дошъл чоВск на Земята? Да учи закона на смирението. Не само обикновеният човек трябва да учи този закон, но и Христос

го учеше. Той знаеше този закон, но трябваше да го приложи на Земята, да види какви резултати ще има. Като дойде на Земята, Христос трябваше да приложи двата велики закона: закона на смирението и закона на търпението. Като наблюдавам съвременните хора, виждам, че им липсват именно смирение и търпение. Следователно ако някой ви пита защо сте дошли на Земята, ще кажете, че с т е дошли да учите законите на търпението и на смирението. Щом научите тези закони В тяхното практическо приложение, вие ще завършите своята еволюция на Земята и ще бъдете като Христа. Тогава Христос ще ви бъде брат и Учител, а вие — Негови ученици. Това са проспекти на бъдещето, но само чрез тях вие ще разберете какво представлява човекът и какво — човешката душа. Душата крие в себе си велики блага, които едва сега човек започва да прозира. Всеки човек на Земята търси нещо, стреми се към постигане на някакъв свой идеал. Този идеал се включва именно в неговата душа. И когато казваме, че този идеал е непостижим на Земята, ние имаме предвид сегашните условия и разбирания на хората, както и сегашното устройство на техния организъм. Вън от тези условия, при някаква нова обстановка на нещата, всичко е постижимо. Какво изисква тази нова обстановка? Да имате поне един приятел, който да мисли като Вас; двамата заедно пък да мислите като всички добри, свети и праведни хора; всички тия пък да мислят като Христа, като Бога. Друга философия б света не съществува.

167

Мнозина се извиняват за своите неуспехи с разни причини. Не, никакви причини не могат да оправдаят човека, щом се отнася до реализиране на нещо Божествено. Ето защо вие трябва да бъдете внимателни, да се пазите от натрапени мисли и чувства, които м о г а т да парализират дейността на човека. Това са ред отрицателни Внушения, на които човек не трябва да се поддава. Ако им а т е някакъв недостатък и считат е , че не можете да го изправите, това е вече някакво внушение във вас. Всяка погрешка, всеки недъг лесно може да се изправи, стига човек да намери съответен метод за това. Ако е въпрос за методи, за начини, такива има много, но какъвто метод и да приложите, б един ден не можете да имате постижения. Ред упражнения трябва да направите, за да се освободите от някой свой недъг и на мястото му да поставите една добродетел. Щом и м а т е в себе си една добре развита добродетел, тя е В сила Веч.е да се справи с ред ваши недъзи. По-добре е да имате един разумен приятел, който постоянно ви обича, отколкото да имате с т о глупави приятели, които днес ви обичат, а утре не ви обичат. По-добре е да имате

само хиляда английски лири, отколкото да имате 50 милиарда германски марки. Съвременният живот на хората се е обезсмислил толкова много, че е паднал даже под цената на германската марка. При сегашните: условия и с т о години да живеете на Земята и да печелите, сдВа ли ще можете с парите, които спечелите, да си заплатите за един обяд на небето. Много религиозни хора, след к а т о щели с т о години са живели на Земята и са служили на Бога, едВа са заслужили само един обяд на небето. Някои окултисти и знаят същата мисъл в друга форма. Те казват, че някои религиозни хора, като заминавали за онзи свят, имали възможност само за един момент да зърнат Бога: за момент само в р а т а т а се отваряла и веднага след това се затваряла. През останалото време те прекарвали в голяма бедност.

И след всичко това някои проповядват, че е достатъчно човек да поВярва в Христа, да се обърне към Бога, за да може да живее вече при Него. Да се мисли така — това е равносилно на положението да дойде някой при вас, да каже, че ви обича и вие веднага да му предло>ките да живее при вас като ваш брат. Кой американски ми ли ардер ще бъде готов веднага да ви осинови само за това, че с т е му изказали любовта си към него? Така не може да се мисли, нито може да се поддържа тази крива философия. Христос -може да отговори на нашата лю-
168

»В само тогава, когато вършим волята Божия. Той казва: „Кой-||Ц) върши волята на Отца ми, той е мой брат, и сестра, и майка, и приятел.“ Следователно не е достатъчно само да кажеш, че обичаш Бога, но трябва да вършиш Неговата воля.

Който работи по този начин, той осмисля живота си и го Прави полезен и за себе си, и за другите. В живота на човека се забелязват главно две фази: в първата фаза човек днес е добър, утре — лош; и обратно: днес е лош, утре — добър и т.н. Това е фазата на обикновения човек. Във втората фаза на живота си обаче човек всеки ден расте от слава в слаба, от Величие във величие — като семе, посадено пред бистрите води на някой планински извор. Листата и цветовете на това растение всякога ще бъдат живи. Това е фазата на ученика. В живота на ученика има силни бури, ветрове, но падания няма. При всички изпитания в живота си ученикът расте и постоянно се развива. По това именно се отличава жиВотът на ученика от този на обикновения човек. В този смисъл истински ученик, истински християнин е онзи, който носи образа на Христа. Ще кажете: „Към коя черква принадлежи този човек?“ Към никаква черква не принадлежи. Той принадлежи на Бога, той принадлежи на Любовта. Според мене за в бъдеще най-великите хора ще са християните>Под християнин в пълния

смисъл на думата разбирам човек с пробудено Божествено съзнание, в душата на когото няма абсолютно никакво съмнение.

Няма по-страшно нещо за човека от съмнението. Съмнението е изразено на малкия пръст на човешката ръка. Следователно този враг в човека е меркурианец. Имаш желание да направиш някакво добро, да свършиш една хубава работа, но малкият пръст те спира и ти си казваш: „Ако направя това нещо, какво ще стане после с мене?" В живота на ученика думата *ако* не съществува. Предприемеш известна работа — пак се спреш и си казваш: „Ами ако хората ме разберат криво?" Няма защо да мислите по това. Добрите, разумните хора всякога се разбират правилно. В Божествения живот хората всякога се разбират. Как познавате, че някой ви обича? Който ви обича, той е готов на всички жертви и услуги заради вас, без да забележите даже, че ви е услужил. Ако ангелите, светиите, добрите хора, па и сам Бог не се грижеха за нас, какво щеше да бъде нашето положение? Ние сме заобиколени от толкова грижи и внимание, но даже не подозираме това нещо, защото всички тия същества ни услужват, жертват се за нас, без да се изявяват външно.

169

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите; със слава и почест си го венчал." Щом Бог ни е венчал със слава и почест, каква е нашата длъжност тогава? Нашата длъжност е да бъдем търпеливи, д о к а т о Божият план се реализира; да имаме смирение да понесем обидите на света, за да влезем в Новия живот — в бъдещия живот. Само търпеливият, само смиреният е човек на бъдещето. Никакво оръжие не ще бъде в сила да пробие ръката на н овия човек — човека на бъдещето. В миналото пробиха ръката на Христа с гвоздей, но днес никой не може да пробие т а з и ръка. Яка, здрава е ръката на Христа! В миналото разпнаха Христа на кръста, но днес не може да се намери дърво, на което могат да Го разпият. Велик, голям е днес Христос! Павел казва за Христа, че е научил една от великите тайни В гкивота: че няма зло б света, което може да пробие Неговата ръка. Същият закон се отнася и до вас. Когато дойдете пръв п ъ т на Земята, ще ви гонят, ще ви преследват, на кръст ще би разпнат. Обаче като дойдете втори път, ще бъдете смел.и и решителни и ще кажете: „Няма оръжие б света, с к о е т о можете да пробие ръката ми!" Това е въпрос на бъдещето, когато човек ще стане неуязвим за злото. Тогава никой не ще може да внесе в душата му сянка от съмнение и неверие. '

Някой казва: „Сърцето ми е ранено." Това означава, че съмнението и неверието са проникнали в ума и сърцето на този човек и са го ранили. Днес вече сърцето на Христа не може да

бъде пробито. Значи иде бreme, когато сърцата на хррата не могат да се пробиват. На кои хора? На новите хора — хората на бъдещето. Погледът на новия човек е чист, прав, без никакво съмнение в когото и да е. Този човек свети, изпуша светлина от себе си, на която хората могат да четат своите книги. От онзи пък, който Якивсс в съмнение, никаква светлина не излиза, той е черен, изгаснал въглен. Какво може да се направи с този въглен? Той трябва да се постави при специални условия, а именно да се постави на двата полюса на Божествения живот, както на катода и анода на някоя електрическа машина, за да светне. Казвате: „Как ще се спася?“ Като повярвате в Господа Иисуса Христа. „Как ще стане това?“ Като ви поставят на анода и ла катода на Божествения живот. Отдалечите ли се от тези две жици, токът ще се прекъсне и вие отново ще с т а н е т е въглен. Има хора, които сами по себе си са светещи, не се >узкдаят от прекарване на електрически т о к през тях. Бог ж:ибес в тях, т.е. Божията Любов е в
170

тях. Това са учениците, от сърцата на които се отделя топлина, а от умовете им — светлина. За тях съществуват благата в света. От техните трапези падат трошици, с които се хранят всички живи съществa. За тия ученици именно се отнася стихът: „Със слава и почест си го венчал.“ Значи със слава и почест е венчал онези, които Го любят, които имат пълна вяра в Него и очакват ноВата, великата вселена, която е подчинена на ангелите, но не и на хората.

Сега — поздравявам тези ученици, които познавам. Те ще живеят в новата вселена, но докато са на Земята още, нека си помагат едни на други, за да се отличат със смирение и търпение _ отличителните качества на Христа. Казва се В Писанието: „В последните дни ще ви възкреси и ще ви венчае със слава и почест.“

„И поставил си Го над делата на Твоите ръце.“ Всичко това се отнася за новия човек, когото Бог ще облече в слава и почест. Това пожелавам и на вас — слава и почест!

НИ МЪЖ, НИ ЖЕНА_

„Ни мкк обаче без Жена, нито жена без лаик бива в Господа.“

(I Послание към Кориинтяните, 11:11)

В прочетената глава апостол Павел подбужда тогавашните християни да бъдат негови подражатели, както и той е подражател на Христа. Тук се разглеждат ред въпроси, които и до днес още остават неизяснени. Това показва, че в успеха на хората отпреди 2000 години насам се забелязва малък напредък, много малък прогрес. Прогресът на съвременния свят се измерва с хилядни от милим стъра. За пример: ако в един квадратен сантиметър се съберат 100 000 000 вълни от червената светлина, вие ще можете да изчислите колко такива вълни ще се поместят в един /ми.лиметър от целия квадратен сантиметър. При това между т и я вълни има празни пространства. Питам: можете ли да измерите колко голямо е разстояние то от едната до другата вълна? Като наблюдаваме светлинните вълни, те ни се виждат във вид на прави линии, а всъщност са криви, вълнообразни. Причината за това е, че нашето око не е в състояние да схване и най-слабото избиване на светлинните лъчи, вследствие: на което ни се виждат прави.

На същото основание много неща в живота ни се виждат прави, а всъщност те са криви. И обратно: много неща ни се виждат криви, а те са прави. Обаче съществува една максима, която определя истинското положение на проявите в живота. В широк смисъл на думата правата мисъл представлява най-късото разстояние м-еж:ду две разумни същества. С други думи казано: права линия е тази, на двата края на която седят две разумни същества.

Много от съвременните хора говорят за науката, разискват върху известни научни теории като за нещо установено. Едно трябва да се има предвид: знанието е нещо относително, а не абсолютно. Това, което учените знаят днес по даден въпрос, утре т е х н и т е знания по същия въпрос ще се различават от вчерашните. Науката всеки ден се обогатява с 172

нови и нови факти, по-близо до истината. Или ако науката не е познавала днес едно явление, утре ще го познава. За пример: в миналия век планетата Уран не е била позната на учените, обаче съвременните астрономи знаят вече за нея. Те знаят на какво разстояние се намира тя от Слънцето, от Земята и т. н.; те знаят още, че тази планета принадлежи към Слънчевата система, но какво е нейното вътрешно състояние не знаят. Това още не е абсолютно знание. Може ли да се каже, че познавате човека, ако само чуete нещо за него? За пример: четете във вестниците, че в София е дошъл някой германски или

френски дипломатически консул, но какъв е този човек, какъв е неговият характер — не знаете. Значи вашето знание е относително. Ако отидем още по-дълбоко, ще дойдем до въпроса за душата, върху който и досега хората спорят — съществува ли душа или не. Онези, които отричат съществуването на душата, са в положението на учените астрономи, които наблюдават през своите телескопи, но не са могли още да видят душата в полето на своите тръби. Докато не я видят, те ще я отричат. Обаче един ден, когато тя попадне в полето на тяхното зрение, те ще поддържат съществуването на душата, както всички астрономи днес говорят за съществуването на планетата Уран. Ще дойде ден, когато съществуването на душата ще бъде свършен факт за всички хора. Но всички души не са на Земята. Те се движат из пространството, обикалят из Слънчевата система, а някои от тях обикалят и другите системи и периодически слизат на Земята. Като слязат, те посещават хората, влизат в телата им, оставят им своите благословения и отново отиват в безпределните пространства. Какво е движението на душите? Те се движат във вид на кръг, но спиралообразно. Как ги се вижда, приемлива ли е тази теория? И вие като турците ще кажете: „Олабилир!“ И така е, за всяко нещо, което не може да се докаже, казваме: „олабилир“ — възможно е. Защо? Защото не можем да го докажем, но не можем и да го отречем. Ла кажем за нещо, че е възможно или абсолютно да приемем неговата възможност — това са две различни неща. Това, което казвам за душата, е вярно, то не подлежи на съмнение. Сама за себе си душата представлява малка вселена, която се движи из голямата вселена, из безграничното пространство. Когато се говори за време и пространство в духовния свят, тия две понятия се коренно различават от понятията

173

за време и пространство във физическия свят. Следователно понятията за време и пространство в духовния свят могат да послужат само като въгър-оси за размишление и за тях можете да кажете: „олабилир“- Ако влезете в духовния свят със съзнанието, което с т е имали на Земята, както и със земните си познания за Слънцето, за звездите, за разните планети, вие ще се намерите в голямо противоречие. За пример: в духовния свят слънцето изгрява някога от изток, някога от запад, някога от север, а някога и от юг, то мени посоката на изгряването си. И ако не с т е запознати с истинското движение на Земята, бие свършено ш.е се объркате, ще се намерите в чудо. За онзи, който разбира духовния свят, никакви противоречия не съществуват. В лаалитс на окултната наука са запазени бележки, в които се споменава, че преди хиляди години

Слънцето е изгрявало от запад. Сега аз няма да се спирам Върху този дълъг процес защо и за какво става това, но който иска да знае самата истина по този въпрос, нека отиде на Северния полюс и види как се дв-ижи Слънцето във вид на спирала и как слиза надолу. Като го гледаме от Земята, на нас се вижда, че то изгрява от изток и з:алязва на запад, като обикаля Северния полюс. Северният полюс е място на Истината. Там денят и нощта продължават по- гиест месеца, когато на другите места денят и нощта са с-бикновено по 12 часа. В умерения пояс обаче денят и нощта понякога са повече или по-малко от 12 часа. Привидно това са "известен род противоречия, които се явяват и в човешкия жи&от. Тия противоречия не са нищо друго освен новите положения в живота, на които човек се натъква и които не е г о т об още да си изясни. В този смисъл казвам: ако мъжът е начало на правата линия, крайният предел на тази права непременно "иде бъде жената. Следователно според тази максима правата, линия винаги се определя от един мъж и от една жена, но никога от двама мъже или от две жени. Тъй щото правата линия — като проекция на известна природна сила — винаги е по-активна в началото си, отколкото в края. В началото се проявява мъжкият бит или .мъжката, положителната сила, коят_» в края, поради съпротивлението, което среща на пътя си, постепенно намалява и се превръща в негативна сила, т.е. в ;женски принцип. Същите промени стават и със слънчевия лъч. В началото слънчевият лъч е положителен, активен, но понеже минава през много малки междини, той постепенно губи от своята енергия, намалява силата си и стаВа негативен. К а т о знаем законите за движението

174

на светлината, както и пътя, който изминава, докато дойде на Земята, ние можем да изчислим след колко Време тя ще достигне до нашите очи. В трептенията на светлината се забелязва по едно качване и слизание. Всяко качване и слизание съставят пък едно цяло завършване на светлинния лъч, което се състои от 800 билиона трептения — по 400 билиона трептения на едно слизание и на едно качване. Може би след хиляди години учените ще виждат движенията на светлината и ще се уберят, че тя се движи в кръгове, но спиралообразно. Светлината е проводник на енергия, но същевременно и всеки светлинен лъч е проводник на друг род енергия. В това отношение слънчевият лъч е толкова материален, колкото е материална тръбата, през която тече вода, или жицата, през която тече електрическа енергия.

Ще кажете: „Дали всичко това, което се говори, е Вярно?" Умният никога не пита дали дадено нещо е Вярно или не. Защо? Защото той познава тоновете на цигулката и разбира дали

един тон е правилно взет или не. Когато чуе тона *до* на цигулката, той го познава. Ако тонът *до* се повиши с половин тон, за да не се изгуби хармонията на цялото, и другите тонове трябва да се повишат с половин тон. Обаче има случаи, когато само тонът *до* се повишава с половин тон, а другите тонове остават същите, без да настане диехармония В цялото. Тогава човек се намира пред друго положение, което също като първото може да даде своите добри резултати. От човека зависи за какво и как може да употреби разните «ами в живота си. Има хора, които не могат да търпят високите тонове. Тяхното ухо не е свикнало към вибрациите, към енергиите на високите тонове. В това отношение всеки музикален тон представлява цев, тръба, през която минава неговата енергия. Това показва, че всеки тон има известно съдържание. Ако цигуларят свири, без да знае какво съдържание да влее във всеки тон, неговото свирене представлява удряне върху кюнците на празна канализация. Никой не обича такова свирене. Този цигулар свири без Вдъхновение. Това е мъртво свирене. Значи има мъртва, има и жива музика. Жива музика е тази, на която тоновете са пълни със съответно за тях съдържание. На същото основание можем да кажем, че имаме мъртва и жива светлина, мъртва и жива мисъл. В духовно отношение всяка мисъл е носителка на нещо по-велико от това, което представя външната ѝ <[юрма, но ние не сме дошли още до положението да различаваме мислите по тяхното съдържа-

175

ние. Ние казваме, че мисълта твори. Мисълта наистина твори, защото носи сила, енергия в себе си. За да може да използва творческата сила на мисълта, човек трябва да разбира нейните закони, да знае да я разтваря, да види какво е вложено в нея. Щом разберете съдържанието, което Първата Причина е вложила във всяка мисъл, вие иде можете да отдадете слава на тази Първа Причина, на Господа. Какво значи да отдадете слава на Господа? Когато познавате добре приятеля си, вие го възлюбвате и с т е готови да направите заради него всичко, каквото той пожелае. Това значи да отдадете слава на Господа. Слава без любов не съществува. Този закон е познат на всички хора. Забележете: даже и онези, които не вярват в Бога, и те са готови да си отдават един на друг слава. Като говоря за вярата, аз не разбирам официалната вяра, с която е трябвало отдавна да се простите. Съвременният културен човек трябва да има нова, вътрешна вяра, без да счита, че трябва да се от р е ч е от старата вяра, както младият не трябва да се от р е ч е от стария. Новото само по себе си ще измести старото. С т а р и я т и младият съществуват в света като два противоположни полюса както на Земята, така

и в Божествения свят, но се различават само 6 отношенията си. Тъй щото когато» -се говори за нова и стара вяра, за млади и стари хора, тези въпроси не трябва да се разглеждат само в техния буквален смисъл, но и вътрешно. Ако разглеждат нещата само в техния буквален смисъл, хората могат да дойдат до ред заблуждения. За пример: казано е в Писанието: „Ни мъж без жена, нито жена без мъж бива в Господа." Този стих представя само външната страна на въпроса. Който го разглежда буквално, той ще дойде само до неговата външна страна. Но разгледан в неговата вътрешна страна, мъжът и жената представят два принципа, две части на едно цяло. Кое е цялото? Самият човек. Двата полюса, двете части — това са неговият дух и неговата душа. Душата може да живее отделно, самостоятелно от духа, както жената може да живее отделно от мъжа, всеки за себе си, в своя физическа форма- Значи душата може да живее отделно, както жената — със своя специфична форма. И духът може да живее отделно, както мъжът — също тъй 8 своя специфична форма. Ето защо много хора носят в себе си само мъжкия принцип — само духа. За такива хора се казва, че имат дух в себе си, но нямат душа. Други пък носят в себе си само женския принцип — душата; за такива хора се казва, че нямат дух в себе си, но имат душа.

176

Има ли някакво противоречие в това? За нас е важно човек да има или душа, или дух. Дали тия души или духове са от този или от онзи свят — това не е важно. За нас е важно обаче и едните, и другите да вървят в Божествения път, да се ръководят от Божествените закони, за да изгладят противоречията, които съществуват между тях. Само при това положение вие ще можете да разрешите мъчнотиите във вашия живот. За пример: ставате сутрин, чувствате, че нещо ви липсва. Какво ви липсва? Душата. Де е отишла тя? Душата с напуснала тялото ви, защото се е обидила нещо от духа, и във вас е останал само духът. Някой път се случва обратното: духът напусне тялото ви и във вас остава само душата. Има случаи обаче, когато и душата, и духът напускат тялото и то остава само със своето сърце и със своя ум — и човек се намира в голямо смущение. Защо се смущава тогава човек? Той се смущава, защото сърцето и умът му — неговите деца — са напуснати от душата и духа, т.е. от майката и от бащата. Децата се уплашват и казват: „Де е майка ни, кой ще ни готви сега? Де е баща ни, кой ще ни купува дрехи?" Децата са напълно зависими от своите родители.

Питам: как се създаде в умовете на хората идеята, че трябва да се женят? Те искаха да създадат и на Земята такъв институт, какъвто съществуваше и на небето, но като не

разбираха законите, на които той почиваше, те го изопачиха. И действително отношенията между съвременните мъже и жени са толкова изопачени, че не е останало сянка, нито най-малко подобие от това, което съществува на небето. Като казвам, че душата е напуснала тялото на някой човек, понеже се обидила от неговия дух, това е на човешки език казано. Всъщност понеже душата и духът се стремят към абсолютна свобода, духът с дал свобода на душата да отиде някъде да се разходи, да посети някои места и като свърши работата си, да се върне обратно. Същото прави и духът. Каквото душата и духът правят, никога не го съобщават на своите деца — на ума и на сърцето. Обаче каквото правят майката и бащата на Земята, всичко съобщават на своите деца. Понеже душата и духът не съобщават на децата си какво вършат, умът и сърцето на човека са в постоянно смущение. Под думата *деца* ние разбираме хората на ума и на сърцето.

Когато питам някого има ли душа, това значи има ли майка. Много нещо е да има човек майка! Който има майка в себе си, той е истински човек. Когато питам някого има ли дух, 12. Университетът и Душата 177

това значи има ли баща. Много иеию е човек да има баща! Някой казва: „Моят баща умря.“ Не, истинският баща никога не умира. Значи думите *душа* и *сфх* гярбва да се разбират в техния вътрешен смисъл, според както е казано в Писанието. Например там е казано, че първият Адам стана душа жива, т.е. стана жена. Последният Адам пък е бил животворящ дух, т.е. мъж. Обаче нито първият Адам е бил истинска жена, нито последният е бил истински мъж. Това показва, че иде нов период в света, когато тази история трябва да се преповтори, да се създаде онзи човек, в когото и жената, и мъжът да бъдат хармонично съчетани. Значи когато душата се проявява, в живота става повторение на събитията, но в свършено нова форма и по съвсем нов начин. Когато пък любовта се проявява, тогава и животът, иде. Животът не е нищо друго освен прииждане на енергия.

В прочетената глава апостол Павел говори на тогавашните християни, че мъжът е глава на дома, че първо той е бил създаден, а после жената. Като казва, че пръв е бил създаден мъжът, той подразбира създаването на първия човек. Има ред теории за създаването на света, на Лдама, от които са взети само няколко куплета и са поставени в сегашната Библия. Всички теории са събрани в една голяма книга, която можете да четете и на небето, и на Земята. Дълго време трябва да четете тази книга, за да я разберете. Мнозина ще пожелаят да намерят тази книга, да я преведат. Обаче никой език не е в състояние да я преведе. Тази съв род книги не могат да се превеждат.

Защо? Защото умс*вете на съвременните хора не са достатъчно чисти, за да могат да приемат всички образи в тяхната първична чистота.. За пример: като се говори на съвременните хора за мъжа и за жената, те разбират съвсем други неща, а не това, което е истински мъж или истинска жена. Под думата *мъж*, в прав смисъл, се разбира онова възвишено и благородно начало, което с<< отличава с чистота и святост. Това начало изключва всички криви разбирания, всякакви престъпления от себе си. И под думата *жена*, в прав смисъл, се разбира чистата дева, свободна от всякакви криви, изопачени образи в ума си. Тя е незабисима, не се влюбва в никого, не минава за героиня пред хората. Изобщо всяка душа и всеки дух любят само Бога. Духовете и душите се влюбват само в Бога като Първоизточник на нещата. Следователно духът първо люби Бога, а после жената, т . е . душата. И душата първо люби Бога, а после мъжа, т.е. духа.. Обаче хората на Земята искат да

178

дадат нови връзки. Те напушат първоначалната си връзка с рга, а създават нови връзки — между мъже и жени, които не трайни. Тези побии връзки не са трайни, защото не са естес-вени и не почиват на основния закон на Любовта.

Момък среща една млада, красива мома, влюбва се в нея и почва да ѝ говори: „Ела да живееш при мене. Аз ще те гледам то писано яйце, на ръце ще те нося. Гледам, баща ти, майка и не се отнасят добре с тебе. Баща ти особено е много б. Ако дойдеш при мене, нов сВят ще се разкрие пред очите и." Момата го поглежда, слуша, като че някакво откровение е отваря пред нея. И след всичко това тя се решава да напус*
• и- бащиния си дом, за да разбере на другия ден още, че всичко това е било измама. Така може да се излъже момата, така може да се излъже и момъкът. Казвам: тия неща са познати на всички, затова няма да ги доказвам, нито пък вие ще ги отрете. Дъщерята, както и синът, трябва да благодарят на ро-
" телите си, че те са станали причина да дойдат на Земята, 09 учат, да се разбиват, да познаят Бога. Дъщери или син, които казват, че родителите им не са добри хора, не разбират законите на живота. Всеки човек трябва да запази в душата си свещен образ за своята майка и за своя баща.

И тъй, като говорим за душата, ние разбираме, че тя е първото необходимо условие за проя&яванс на любовта. Без душа любовта не може да се прояви. Първичната душа, за която всеки копнее, е най-великото, най-съвършеното същество. Всеки човек иска да обича някого. Кого именно иска да обича? Той иска да обича тази първична душа. Щом търсите любовта, това показва, че вие търсите душата. Щом търсите знанието и мъдростта, вие търсите духа. Умът не може да

даде знание на човека, нито сърцето може да му даде любов. Има нещо в сърцето, което хората наричат любов, но тази любов мяза на временния магнетизъм, който лесно се придобива и лесно се губи. Ако намайнитизирате парче желязо, то Временно само ще привлича железните стърготини към себе си.

Утре това парче желязо ще изгуби магнитното си свойство и трябва отново да се намагнитизира. Същото може да се каже и за сърцето. Колкото и да го магнитизирвате, след няколко деня то ще изгуби свойството си да привлича. Ако пък вземете парче черно желязо и го нагорещите до зачервяване, то започва да свети. Оставете ли го в това положение два-три часа, то ще изгуби червения си цвят, ще изгуби светлината си и отново ще стане черно. Същото става и с ума. Кой

179

човешки ум не е светвал за няколко часа и след това не е потъмнявал?

Когато казваме, че някой човек има светъл ум, подразбираме, че духът присъства в този човек. Присъствието на духа създава непресривна светлинна енергия в човешкия ум. Следователно душата и духът са два велики принципа в живота. С влизането си в този живот материализмът е направил отклонение в неговото правилно развитие. Как е създал това отклонение в живота? Като внесъл в света идеята, че душа не съществува, а всичко е материя. Що се отнася до съществуването на духа, материализмът не е могъл да го отрече, защото той сам го е идентифицирал с ума на човека. Тъй щото когато кажат за някой човек, че има мощен дух, материалистите подразбират силен, светъл ум. Обаче те напълно отричат съществуването на душата, а едновременно с нея отричат и съществуването и на Любовта като велик принцип. Не само материалистите отричват този принцип, но още първите хора в райската градина отхвърлиха Любовта. Казвате: Как отхвърлиха Любовта? Рече изказаха непослушание към нея. Законът на Любовта е свързан с послушанието. Същият закон обаче дава истински знания на човека. Който няма любов в себе си, той не може да учи, не може да придобива знания. И истинското знание може да се придобие само чрез Любовта. Това всички хора трябва да знаят. Който изгубва любовта си, той губи и знанието си. Животът изгуби знанието си, той ще изгуби и смисъла на живота. Човек не трябва да се спира върху знанието, него да търси, но трябва да се стреми към Първичната Причина, в която всички действия са непреривни. Иначе той може да изпадне в същото положение, в което се намерил ангел Зерфил.

Още в древността ангел Зерфил бил изпратен на Земята, с цел да посети египетския фараон Амон Ра. Като отишъл при царя, той видял неговата дъщеря, която била толкова красива,

че Веднага се влюбил в нея и пожелал да я повдигне, да я запознае с ангелския свят и да я занесе там, да покаже на Всички същества една душа, к о я т о се е заинтересувала от небето и е пожелала да го посеппи. И царската дъщеря се влюбила в ангела. Тя много се радвала на красивите му крилца и един ден пожелала да ѝ ги даде той, та да направи с тях една разходка, както хората хвърчат днес с аероплани из въздуха. Той казал: „Страхувам се да не паднеш някъде, защото не знаеш да хвърчиш.“ „Не, аз ще хвърча лесно, искам да се разходя малко с твоите крилца.“ Ангелът не могъл да откаже на молбата ѝ и се
180

да я упражнява в хвъркане. Тази работа му отнела доста време: давал ѝ ред напътвания как да манипулира с крилата, като най-после тя се научила свободно да хвърчи. Един ден зела крилцата на ангела и вече самостоятелно хвъркнала с тях. Първата ѝ разходка с крилцата била до нейния възлюбен, то се Върнала от разходката си, ангелът я запитал: „Де ходи днес с крилцата?“ „Ходих при един свой приятел.“ Като се Научила свободно да хвърчи с крилцата на ангела, красивата царска дъщеря започнала често да излиза на разходка с тях, да Прави посещения и ангелът бил принуден да я чака, докато се върне. По тази причина той се забавил дълго Време на Земята. За да освободи този ангел от връзката му с царската дъщеря, невидимият свят бил принуден да унищожи целия Египет, да тури край на фараоновата династия. Като се върнал на небето, всички запитвали ангела какво е научил на Земята, като прекарал толкова време там. Той отговарял: „Едно нещо научих.“ Какво? „Никому да не даваш крилцата си назаем.“ Казвам: не давайте никому любовта си назаем! Човек трябва да знае за какво да употребява любовта — най-великото, най-святото нещо в живота. Не е лошо, че ангелът дал крилцата си назаем на красивата царска дъщеря, но това говори за нестабилност в характера. Питам: за какво употребявате вие любовта си? Аз не искам да Ви упреквам, но нека Всеки си отговори защо търси любовта и за какво мисли да я употреби, след като я намери. Любовта носи живот, а животът осмисля всичко. Без живот човек е подобен на сухи кости. Мъдростта пък носи знанието, а знанието дава израз, красота, образ и подобие на нещата. Следователно правилни, разумни отношения между хората могат да настанат само тогава, когато земният живот се изрази в образ и подобие на небесния, на Божествения. Тоба подразбира, че човек трябва да се прояви в две форми: една рационална и една ирационална, т.е. в едно измеримо и в едно неизмеримо число. Това няма защо да се доказва. Математиците лесно ще разберат тази работа. Неизмеримите числа не се поддават на нашите мерки. За пример:

едни учени казват, че разстоянието от Земята до Слънцето е равно на 92 милиона мили, а други — че е 93 милиона мили. Обаче и двете изчисления са верни. Тези изчисления са верни по закона на вероятностите. Едното изчисление е правено на физическия свят, а другото — в духовния свят. Всеки ден, който работи на Земята, непрекъснато се коригира, защото едновременно с него работи и друг учен — от небето.

181

Тъй щото с Всеки математик от Земята работи и друг — от духовния свят. А с този, който работи на Земята, едновременно работи и още един, пак на Земята. Значи всеки въпрос се решава едновременно от трима души: единият работи с рационалните числа, другият — с иррационалните, а третият поправя погрешките и на първия, и на втория. Когато математикът се домогне до две различни мерки или числа за едно и също нещо, той се намира в противоречие и търси начин да изправи тези числа, т.е. да излезе от това противоречие. Следователно ако не можем да примирим някоя мисъл с една мярка животна си, ище я примирим с друга. За пример: някои хора търсят спасението си в Евангелската църква. Като не намерят там спасен ис, отиват в Православната. Ако и там не го намерят, отиват в Мохамеданската и т.н. Значи главният въпрос се отнася до спасението, а де ще се намери то — това зависи от мярката, с която човек ще си послужи. Когато някои казват, че човек може да се спаси само в Православната църква, това е според закона на вероятностите, това е само една вероятност. Когато други казват, че човек може да се спаси само в Евангелската църква, това е друга вероятност. Казвам: човек може да се спаси навсякъде — и в религията, и в науката, а в поезията, и в изкуството, и в музиката. Мнозина твърдят, че човек може да се спаси само чрез Христа. Това е букволитно. Какво представя Христос? Христос е символ на Божията Любов. Следователно щом вярвате в Любовта и живеете според нейните изисквания, вие можете да се спасите. Всичко добро в света е плод на тази любов. Така трябва всяка душа да разбира любовта. Любовта изключва всички догми. Значи: с догми човек се спасява само на едно място. Без догми той се спасява навсякъде. Без любовта човек се спасява само на едно място. С любовта той се спасява навсякъде. Как е това едно място? Адът. Без любов човек се спасява само чрез мъчениците, и то в ада. Ако някой ми каже, че има само един път за спасение, аз зная Вечен, че този път е адът. Когато казвам, че с любовта човек може да се спаси *навсякъде*, аз разбирам Първичния живот, Първичния език, Първичната Любов на голямото разнообразие, в която и невежият може да се спаси. Много философи, както и много

обикновени хора в света, се спасяват все чрез любовта. Какви бяха Христовите ученици, които проповядваха на света Неговото учение? Повечето ученици на Христа бяха рибари, но показаха на хората как могат да се спасят. Много съвременни
182

учени, както и тия на миналото, са Вярвали В апостол Петра, други — в апостол Павла. Петър държеше за старото, Павел беше човек на ума, а Яков беше човек на волята, той препоръчваше тоягата. Йоан пък проповядваше Любовта Христова.

За да избави първото християнство от тази голяма опасност, на която се намираше благодарение на вярата им в Павла, в Петра, в Йоана или в Якова, Божият Дух подложи апостолите и тогавашните християни на големи гонения. По този начин Той ги избави от заблужденията, в които бяха изпаднали. Ако не беше тоба гонение, мнозина от християните щяха и до днес още да се придържат в Стария Завет. Казвам: и сега има такава опасност за съвременните учени, които Вярват, че науката ще спаси света. За да се говори, че науката ще спаси света, преди всичко хората трябва да бъдат спасени. Съвременната наука с наука на болни хора. Щом хората се спасят, те ще се домогнат до здравата, до положителната наука. Тогава вече може да се говори, че и науката, и философията могат да спасят света, но ще разбираме здравата наука, здравата философия. Много от съвременните хора се поддават на чувството на национализъм, което се отразява болезнено върху тях. Срещате някой голям националист, който поддържа своя народ, милее за него и от голяма ревност го тикне в някаква война. В края на краищата войната излиза несполучлива, хиляди хора се избиват и заробват, а народът се съсипва, омаломощава. Какво е допринесла любовта на този човек към народа? За спасението на всеки народ или на всеки човек има един Божествен начин, при който никой не може да пострада. Всеки народ съществува като отделна единица и той може да бъде или рационална, или ирационална величина. В този смисъл, за да изпълни своето предназначение, всеки народ трябва да се възпитава според Божиите закони. Ако духовенството, управляващите, учителите и родителите живеят за Бога, те ще могат да създадат помежду си такъв здрав народ, който, от своя страна, ще представлява нещо подобно на Божествения организъм. И наистина В духовния свят всеки народ поотделно представлява едно плодно дърво от общата Божествена градина. В това отношение българският народ представлява плодно дърво, плодовете на което са доста киселички. Който е вкусил от тях, той има вече голяма опитност, знае какво значи кисело. Затова именно и българите обичат да ядат кисело: чушки, зеле, краставици

и др. Причината, задето българите ядат повече кисело,
183

е, че те живеят б гъста материя, да разработването на която са необходими киселини. И наистина всеки българин казва: „Много работа имам за в бъдеще. Всичките ми работи са все недовършени." За да станат плодовете на българите сладки, те трябва добре да се напюряват. В духовен смисъл под наторяване се разбира възпитание.

Съвременните педагози говорят за индивидуалното възпитание, обаче според мене ме съществува индивидуално възпитание, но колективно. За пример: достатъчно е човек да полее едно растение или едно плодно дърво и да го остави само на себе си — то знае как да възпита всички свои клетки, от които да изникнат корени, листа, стъбло, клончета, да цъфнат цветовете, а най-позднo и да узреят плодове. Неуспехът в съвременния свят се дължи на това, че всеки иска да се възпитава индивидуално. Затова и цел човек трябва да се познава добре, да разбира своето естество, да разбира своя народ и присъщите на него качества. В този смисъл всеки ще може да се определи дали е българин например или не. Не всеки, който е роден в България и от българско семейство, е българин. Днес народностите са размесени, както са размесени разните плодове чрез присаждане. Често ще срещнете круша или праскова, присадена на слива. Ка едно английско дърво можете да намерите французка присадка. Англичанин ли е този човек? Не, той си остава французин, а дървото — английско. На същото английско дърво може да е присаден един български клон и т.н. Външно този българин минава за англичанин, но когато България се намери в някакво политическо затруднение, този българин, израсъл на английско дърво, пръв ще се отзове на нуждите на България. Той ще каже: „Българите имат право, трябва да се задоволят исканията им." Българите казват: „Този англичанин е високохуманен човек. Той е готов да се жертва за България." Не, този англичанин е българин, той милее за Българил, боли го, защото българска кръв тече в него. Същото стаява и в България. На българско дърво е присадено едно английско клонче и този човек, при всички условия на своя живот, бсе англичанин си остава. Щом чуе нещо за Англия, той веднага дава ухо, готов е да ѝ се притече в помощ. Които не разбират тази неща, се чудят какви велики хора има в света, които са готови да се жертват за други народи, но ние знаем истината по този въпрос и казваме: хората са присадени на разни дървета, вследствие на което днес има голямо смешение на народите.

184

•I Следователно като се погледне на живота от това гле-

ище, между всички хора трябва да съществува любов. В то-
л отношение цялото човечество представлява велик Божес-
вен организъм, върху който всеки народ, всяко общество и
Всеки човек расте, развива се, цъфти и дава свой плод. Бог
прониква в този организъм и държи в съзнанието си всяка
душа поотделно. Той държи в ума и в сърцето си най-хубави
мисли и чувства за нас. Ето защо когато се намирате пред
някоя трудна задача в живота си, оставете настрана всички
заблуждения, всички криви разбирания и понятия за Бога и
като деца, свободни от външни влияния, обърнете се с молба
към Него — да ви помогне в този труден час. Имайте
готовността да изпълните всичко, каквото ви се каже. Няма
да мине много време, вие ще чуετε в себе си тихия глас на
Любовта. Не само ще чуετε гласа на Бога, но ще можете и да
Го видите. Много примери из живота потвърждават тази
истина.

Във време на големия глад, когато Толстой обикалял Русия
— да помага на гладни, на страдащи хора, той се натъкнал
на много интересни случаи из живота на хората, дето Бог се
проявявал. Той разправя следния интересен случай. В едно руско
село гладът бил много голям: хляб не дохождал отникъде.
Стотици хора от това село измрели от глад. Едно семейство
от същото село било осъдено вече на смърт, три деня
гладували, а при това нямало изглед да дойде отнякъде хляб.
Най-малкото дете в това семейство, което било най-духовно,
казвало на родителите си: „Не се безпокойте, ние ще
бъдем спасени.“ „Как ще бъдем спасени, когато отникъде няма
възможност да се донесе хляб?“ „Ще видите.“ Какво се
случило на другия ден? Някакъв богаташ тръгнал да разнося
хляб по селата, но се явила голяма виелица, сняг и той изгубил
пътя. Като се лутал доста време, далеч някъде съзрял малка
светлинка и се отправил към нея. Като наближил, видял, че
тази светлинка излизала от една малка колибка. Потропал да
му отворят. Влязъл вътре, постоплил се и веднага извадил
от торбата си хляб да нахрани своите спасители, които
едва се държали на краката си от глад. Това било същото
семейство, чието дете предсказало на родителите си, че ще
бъдат спасени. Всички се подкрепили с хляба, но д е т е т о отказало
да яде и заминало за онзи свят.

И съвременните хора се безпокоят по същия начин как ще
прекарат живота си, но човек трябва да знае за какво е дошъл
185

на Земята и как трябва да работи. После той трябва да си
зададе въпроса как трябва да мисли, да чувства, да постъпва и
най-после как трябва да из-пълнява волята Божия. Щом разреши
тези въпроси, всички други неща сами по себе си ще се

наредят. Вечер, преди да си легнете, вие трябва да си дадете отчет какво с т е свършили през деня. Като заспите, ще отидете дома си, в невидимия свят, и там вашите бащи и майки ще ви питат какво с т е научили, като с т е били в странство. И Христос казва на своите ученици да събират богатства, които да занесат на небето, защото там никой не може да отиде с празни ръце. Миоз-ина казват, че човек се спасява даром. Вярно е, че спасението става даром, но даром не можете да отидете на небето. Питам: може ли човек да каже за себе си, че е беден, че е грисис, след като Бог го е изпратил на Земята с толкова способности, с ред дарби и вътрешни заложби? Че е грешен човек, бярно е това; че не е работил, както трябва — и това е &ярно, но Бог казва: „Ти имаш възможност да изправиш грешките си, да работиш, да разбогатееш.“ „Тежък е грехът ми.“ „Ти можеш да го разделиш на 15-20 купчинки и така да го пренесели.“ „Нямам много време на разположение.“ „Ако е до времето само, аз мога да ти дам време колкото искаш, стига да работиш.“ „Нищо няма да излезе от мене.“ „Да, днес не може да и злезе нищо, но след десет или най-много след с т о години щ-е излезе нещо от тебе.“ „Кой ще чака толкова години?“ „Щом не искаш да чакаш, ще те пратя на топло място, там да па~учиш урока си.“ Някои казват, че чов ек трябва да има топли чувства. Друго нещо се изисква от чоВека: топлина в живота, а не топлина в чувствата. Аз не говоря за онази топлина, която гори, която разрушава, но за топлината, която бъзраства. Като говоря за топлина в живота, подразбирам онази топлина, която не иде от човешката, но от Божията Любов, която преобразява човека и му дава условия да познае себе си. Любавта на съвременните хора мяза на сладкото вино, което опива, довежда хората до положение да ме се познават. Като не познава себе си, човек е готов да се унижи, да се постави в положението на слуга, без да съзнава какво богатство, какви дарби и способности крие в себе си. Аз пъ-к казвам: човек може да бъде слуга, но същевременно той може да бъде и философ, и музикант, и писател. Външно човек иоАс да заема най-долно място В света, но по ум, по сърце, по душа и по дух той може да заема първо място. Ето — Христос, Син Божий, беше дърводелец.

186

Дълго време Иисус изучаваше при баща си дърводелство, но Той изучаваше и вътрешното дърводелство. Мнозина знаят външното дърводелство, но вътрешното не познават. Мнозина знаят външното писателство, но вътрешното не познават. Мнозина знаят външната граматика, но вътрешната не познават. Вътрешната граматика почива върху принципите на Любовта, Мъдростта и Истината. Значи всяка наука се

крепи върху известни принципи, които са общи за всички науки. Като спазвате тия принципи, вие ще дойдете до общата наука — до науката на живота. Казвате: Като придобием тази наука, какво ще правим? Ще влезете в лабораторията на живота и там ще работите. В тази жива лаборатория ще прилагате знанията си и ще ги коригирате. За тази опитна наука човек трябва да има душа и дух. Който има душа и дух, той не се нуждае от доказателствата на философите и на учените за съществуването на Бога, на душата. За него този въпрос е решен, той не се нуждае от никакви доказателства. Когато някой казва, че можем и без Бога, той е прав. Защо? Това значи, че можем и без хляб. Вярно е, че можем и без хляб, но кога? Само когато сме се нахранили. Когато някой казва, че не можем без Бога, и той е прав. Това твърдение подразбира, че не можем без хляб. Вярно е, че не можем без хляб, но кога? Когато не сме се нахранили, т . с . когато сме гладни. И без вода можем. Кога? Когато сме се напили, когато сме уталожили жаждата си. Без вода не можем. Кога? Когато сме жадни. Които не вярват в Бога, те са богати хора, с пълни кесии. Кой хора са вярващи? Бедните. Кога човек обеднява? Когато изгуби майка си, баща си, децата си, приятелите си, богатството си. Красиво е да срещнете в живота си богат, учен човек, който да прилага своите богатства и знания в живота, а при това да има абсолютна вяра в Бога. Този човек не говори на хората за Бога, не ги убеждава да вярват, но като срещне някой безверник, т о й го поканва на гости у дома си и през всичкото време се грижи за него — да го нахрани, да го нагости както трябва. Той дава свобода на госта да говори, да изкаже своите убеждения. Като поседи известно време при този учен, гостът казва: „Не зная защо, но аз започнах някак да се разколебавам в своите убеждения. Защо стана така, не разбирам." Казвам: причината за положението, в което гостът т изпада, е в обстоятелството, че неговата наука, неговите убеждения са външни, без корен, и щом ги изнесе на слънце, те изсъхват. Щом убежденията му пресъхват, той

187

изпитва жажда, глад и т ъ р с и някой да го нахрани. Тъй щото който търси Бога и започва да вярва в Него, той е гладен човек. Щом се нахрани, т о й започва да отрича Бога. Който отрича съществуването на духа, това показва, че т о й иска да заеме мястото на баща. си. Който отрича съществуването на душата, това показ ва, че той иска да заеме мястото на майка си.

Помнете: никой в с в е т а — бил той човек или ангел — не може да заеме мястото на душата, нито да я обсеби. Душата има Божествен произход и принадлежи само на Бога. Когато

една душа слезе на Земята, Всички възвишени същества, които разбират законите, започват да творят цяла система от светове, защото те знаят, че всяка душа носи нещо ново в себе си. Значи идването на една душа в света символизира създаването на нещо ново, велико,, красиво. Като не разбирате какво представлява душата, вие ч е с т о казвате: „Смущава се душата ми." И Давид е казал на много места: „Смутена е душата ми!" Душата не може да се смущава. Това е Давидово разбиране. Смущавало се е нещо в Давид а, но не душата му. Имало е защо да се смущава Давид. На времето си той е извършил много грешки, за които е трябвало да се смущава. Ако дойде днес на Земята, той ще разбере де е грешил, ще се изповяда и ще каже пред всички, че е бил на крив път. И Господ му каза: „Докато не се пречистиш от греховете си, ти не можеш да ми съградиш нов храм. Твоят син ще съгради новия храм." След Давида трябваше да дойде друг някой — с чисто сърце, със свят и възвишен живот, — който да изправи погрешките му. И наистина Христос излезе от Давидовото коляно, за да изправи погрешките на целия Давидов род. За Христа се казва, че е син Давидов.

Сега — онези от вас, които искат да придобият истинското знание, трябва да възстановят връзката си с Бога, да им се открият дълбоки, вътрешни познания за нещата. Това знание, което съществува днес, е само въведение в истинското знание. Дълбоки знания има, които не могат още да се дават на хората. Те не са готови за тия знания. Защо? Тези знания могат да възгордеят или да обезсърчат човека, ако той не е готов за тях. Ето защо съвременните хора знаят само отчасти нещата. Това не трябва да ги обижда, пито обезсърчава. Човек не може да знае всичко. Красотата на живота седи в това да знаете само някои неща, някои неща да не знаете, а други пък съвсем да забравите. За пример: според индуската

188

теория за прераждането вие с т е минали през формата на вълк, ц;| мечка и като такива с т е вършили ред престъпления. Трябвали да помните тези престъпления? Ако ви каже някой, че като вълк сте правили много престъпления, вие ще кажете, че не е вярно това, че нямате нищо общо с вълка и т.н. Значи има положения в живота на човека, които непременно трябва да се забравят. Злото трябва да се забрави, а доброто трябва да се помни. В това отношение злото е рационално число, а доброто — ирационално. И ако всички числа, с които работите днес, са рационални, вие непременно ще направите ред погрешки в живота си. Същото нещо важи и при гадаенето. Ако някой гадател работи само с рационални числа, той непременно ще направи погрешки в гадаенето и няма да каже истината.

Например някои баби, които гледат на боб, си служат и с четно, и с нечетно число бобови зрънца и сами казват, че всичко зависи от броя на зрънцата и от начина на нареждането им. Много баби обаче умеят да хвърлят добре зрънцата и казват истината. Други пък си служат с разтопен восък и по него гадаят. Които умеят да гадаят вярно, те си служат повече с ирационални числа. Някои гледат с презрение на бабите, които гадаят било на боб, било на восък.

Казвам: ако е въпрос да ви се каже истината, вие трябва [да я приемете и от баби, и от деца, и от възрастни, и от прости, и от учени — безразлично от кого. Някой казва: „Как от дете да слушам истината!“ Чудно нещо! Лко си жаден и видиш на пътя си едно малко чучурче, от което тече вода, няма ли да коленичиш и да пиеш от тази вода? Ще пиеш, разбира се. След това няма ли да благодариш на Бога за тази чиста, хубава вода, макар че тече от малко чучурче? Като намериш по-голям извор, иде пиеш и от него, но докато го намериш, благодари за малкия. Бъди доволен на малкото! Човек може да придобива знания отвсякъде. Тъй щото който говори истината, той трябва да бъде приет от всички. В даден случай този човек може да ви даде добър съвет. Всеки добър

- съвет е скъпоценност за човека. Който е готов да приеме истината от всеки човек, той има в себе си душа и дух.

И тъй, желая на всички да служите на душата и на духа в себе си! Този е пътят, по който можете да намерите Първичния Принцип в живота и да се свържете с Него. При това положение вие ще бъдете носители на новата култура в света.

Казвате: Можем ли да участваме в тази култура? Можете, разбира се. Няма по-велик момент за човека от този да бъде

189

носител на тази велика култура, която иде сега в света! Преди хиляди години още Псалмопевецът е казал: „От всичко в света най-много предпочитам да съм пред вратата на Божия шатър.“ Сега и аз казвам: За предпочитане е да си разсилен пред вратата на Божия шатър, отколкото дй бъдеш пръв министър в Англия или Въ5 франция. За предпочитане е да бъдеш разсилен в новата култура, отколкото пръв министър в старата култура, в с т а р а т а цивилизация.

И тъй, желая всички да йъдсте разсилни в новата култура!

ЗА ПРИЯТЕЛИТЕ СИ

*„Никой няма по-голяма любов от тази,
щото да положи някой душата си за приятелите си“*
(Евангелие от Йоана, 15:13)

Сега ще говоря върху думите: „Да положи някой душата си за приятелите си.“ Този стих подразбира вътрешно единство на нещата. Това единство се осмисля само в разнообразието. Разнообразието в природата пък с израз, проява на Божествената хармония. Под думата *проява* умните хора, адепти и т.с., мъдреците разбират Разумното начало в живота. Като казвам *Разумно начало*, аз нямам предвид студения човешки разум, който се проявява при 250° под нулата, но говоря за висшия Разум, който носи условия за човешката душа. При 250° под нулата няма живот. Това не значи, че животът се е унижил, но не може да се прояви. И при 5000° под нулата животът не може да се унищожи. Тъй щото под думите *Разумно начало* ние разбираме Любовта, която носи живот. Тази Любов е наречена Божия ЛюбоВ. Обаче хората извяват любовта по различен начин, Вследствие на което се явяват ред противоречия в живота. Тия противоречия обезверяват хората. Някой казва: „Аз не Вярвам в никого и в нищо.“ Казвам: да не Вярвате В хората — били те Ваши майка или баща, брат или сестра — разбирам; но да не вярвате В Онзи, Който ви е създал, Който ви е пратил на Земята да се развивате, да учите не разбирам. Ла не обичате ония, които са ви направили ред пакости и злини — разбирам, това е човешко; но да не обичате Онзи, Който Ви е дал всички блага в живота — не разбирам. Аз нахвърлям тия въпроси за разсъждение, без да ги обяснявам, защото Всичко, което се обяснява, губи своята чистота. Как може да се обясни Великото в света? В това отношение ние постъпваме като музикантите: Взимаме няколко тона, съчетаваме ги, образуваме от тях акорд, който влиза в хармония с цялото, без да обясняваме на хората как сме постигнали тази хармония. Следователно да пееш, да свириш — това е в реда на нещата, но да обясняваш на хората как пееш

191

или как свириш — това те е нужно. Всякакви обяснения тук са излишни. На същото оеню&ание казваме и за Любовта, че тя не е нищо друго освен Бо>кес твена симфония, за разбирането на която се изисква само тънко музикално ухо — да слуша и да възприема. Любовта не се нуждае от обяснения! Тя съществува в душата на всекиго-, но чака само момент да се прояви, както всеки музикален тон чака да дойде музикантът, да удари върху клавишите и то й да прозвучи. Казваме, че някой човек не е взел чист тон — това значи, че този тон не е в съгласие с друг някой от жю-велика гама. Сам за себе си този

тон може да бъде чист, правилен, но понеже е попаднал в съзвучие с тон от друга някоя гама, с която не хармонира, явява се някакъв дисонанс. Обаче отделно и двата тона са чисти, правилни. В такъв случай един от двата трябва да отстъпи, да даде място на другия, само той да се прояви. Като наблюдавам отношенията на хората, виждам, че много от техните мъчнотии и страдания се дължат на обстоятелството, че не си отстъпват едни на други. Смисълът, красотата на живота състои в постоянното отстъпване. Това постоянно отстъпване природата нарича постоянно обновяване. Постоянно да отстъпваш — това значи постоянно да се обновяваш. Кога човек отстъпва? Човек отстъпва, когато се намира под известно напрежение, под известен напор. Първите водни капки не отстъпват ли мястото си на Вторите? Отстъпват. Вторите не отстъпват ли на третите? Отстъпват. Значи в природата се извършва процес на постоянно отстъпване. Питам: де е крайният предел на това отстъпване? То няма предел, то е Вечен процес. Като идея на физическия свят отстъпването е свързано със срама; срам е за човека да отстъпва. Не, разумното отстъпване е свързано с процесите на Възрастване и обновяване. Питам: де е краят на възрастването и на обновяването? На тези въпроси всеки сам трябва да си отговори. Всяка душа, която е слязла на Земята, има по една съществена задача, която сама трябва да разреши. За тази цел тя започва с безформеното, с безсъзнателното във физическия свят, което постепенно се оформява. В процеса на оформяването се забелязват три последователни фази: първата фаза е на личността, Втората фаза — на индивидуалността, а третата — проява на душата или проява на Божественото начало в човека, което се стреми да сподели благата си с ближните си. Един стар гостилничар имал всичко 30 абонати месечно. За да ги задоволи, той имал на разположение 30 тенджери — за 192

1. еки клиент по една. Един ден по погрешка той сипал ядене на един от клиентите си от чужда тенджера. Като забелязал това, клиентът взел шапката си и излязъл от гостилницата недоволен. Цял ден обикалял по гостилниците — да намери гостилничар, който да му сипе ядене от тенджера, от която чл не е сипвал на никой друг преди него, но не намерил такова 'еще. Най-после той се принудил да се върне дома си гладен, и този случай гостилничарят придобил по-голяма внимателност, но и клиентът поумнял, втори път не се решавал да прави обструкция на гостилничаря и да остава гладен. Казвате: „Лесна работа! Като не яде в една гостилница, ще отиде във втора, в трета, все ще намери ядене." Ла, но този господин не иска само да се нахрани, той има правило в живота си

— да не яде от чужда тенджерка — и не иска да нарушава това правило. Този човек искал да бъде последователен. На това основание всеки трябва да бъде последователен в своите възгледи за живота, особено ако тия възгледи почиват върху известни разумни закони. Само при това положение човек може да бъде щастлив. Който не спазва тия закони, той отлага нещата за в бъдеще, за друга някаква еволюция, но с това отлагане той губи благоприятните условия в живота. Този човек протака нещата във време и пространство. Който разбира тия закони и ги спазва, той не отлага нещата, но взема цигулката си и свири, работи, още сега иска да придобие нещо, което да му послужи за вечността, за живота извън времето и пространството.

„Ла положи някой душата си за приятелите си." Какъв е вътрешният смисъл на този стих? Милтон е изказал следната мисъл: „Той за Бога само, а тя за Бога, който е в него." Какво означава тази мисъл? Ако я материализирате, тя ще изгуби своя вътрешен смисъл. То е все едно господарят да иска от слугата си да му се кланя. Да иска това нещо — значи да обърне нещата наопаки. Правилното положение е господарят да служи на Бога, а слугата — на Бога, който живее в господаря му. Мъжът трябва да люби Бога, а жената трябва да люби Бога в мъжа. Учителят трябва да се стреми към Божията Мъдрост, а ученикът — към мъдростта на Учителя си. Това подразбира правилни отношения между хората. -

В съвременната наука се говори за издържане на трудностите в живота. Според Дарвина за пример само онези индивиди продължават да съществуват, които могат да издържат на тежките условия, да се приспособяват към тях. Този закон

13. Университетът на Душата 193

се отнася за животните, но не и за хората. Той подразбира усъвършенстване на типове, като се започне от най-нисшите и се стигне до най-висшите. За хората обаче съществува друг закон — закон за жертвата. Човек може да се прояви в жертвата. По това именно той се отличава от животните. Значи животното се бори да преодолее условията, човек се жертва, а свръхчовекът — Синът Божий — полага душата си за приятелите си, то е то й служи на Бога. Да положиш душата си за приятелите си — това е извън закона за жертвата. Съвременният човек е минал първата и втората фаза и е дошъл вече до положението да положи душата си за приятелите си. Тази е последната, третата фаза в живота. За да преодолее всички мъчности и жертвата, да дойде до третата фаза, човек трябва да бъде смел, решителен, никога и от нищо да се не обезсърчава. Той трябва да има непреодолима вяра и надежда; неговата вяра трябва да бъде извън времето и пространството.

Тази вяра наричам вечна вяра, т.е. вяра, която никога не престава. И надеждата на човека трябва да бъде вечна, никога да не престава. Някой казва: „Аз не вярвам, аз се обезсърчавам.“ Това е вяра във време и пространство. Ние говорим за вяра и надежда извън времето и пространството, дето живеят свършени същества, на които думата е закон. Ако думите на тия същества са закони, какво ще кажете тогава за Бога? Когато Бог юаже или обещае нещо, думите Му нямат обратна сила, те- ще се реализират, както са казани. Външно, привидно може да има измяна и промяна в Божиите думи и обещания, но т о в а се дължи на нашите субективни схващания.

Сега ще предам накратко един разказ от книгата на Ведите . В този разказ се описва развитието, до което е достигнала индуската жена в с т а р и т е Времена още. В този разказ не се говори за обикновена жена, но за жена от високо произхождение. Тази жена била княгиня и се наричала Савитри. Всеки човек трябва да се прояви по какъв и да е начин на Земята като княжеската дъщеря Савитри. Женитбата за пример е една от проявите на човешката душа. Знанието е проява на човешката душа. В този смисъл и музиката, и науката, и религията са особен род човешки прояви. Цигуларят например как ще се прояви? Ще вземе цигулката си и ще свири. Между индусите съществувал обичай, когато млада мома от царско произхождение се омъжва, извдват видни мъдrecи и адепти да се произнесат върху съдбата ѝ; тя ще изсвири едно божествено

парче, а те ще го изслушат и от това ще определят нейната съдба. Според мене парчето, което тя ще свири, представя нейния възлюбен, за когото мъдrecите ще определят ще може ли да живее в хармония, по Божествено с младата мома или не. Като изслушали парчето, което Савитри изсвирила, мъдrecите казали, че нейният възлюбен ще бъде добър, способен, благороден човек, но ще живее само десет месеца след сватбата. Бащата казал па Савитри за предсказанието на мъдrecите, но тя рекла: „Каквото ще да става, но аз ще взема този момък, който ми е определен от съдбата. И десет месеца да живея с него, но той ще бъде моят избраник.“

Той се наричал Сативана, което означавало Душа на истината. И действително десет месеца след женитбата дошла Смъртта, наречена Яма, да задигне Душата на истината, да я отнесе във вечността. Савитри тръгнала след Смъртта и казвала: „Моля ти се, върни ми Сативана, не взимай тази душа, остави ми я! Ти имаш толкова много души около себе си, защо взимаш и тази душа?“ Смъртта върви по пътя си, не обръща внимание на Савитри, не чува думите ѝ, но и Савитри върви

подир нея, моли се, настоява да ѝ върнат Сативана. Тя минавала гори и планини, долини и полета, качвала се, слизала и все настоявала на своето. Смъртта ѝ казала: „Готова съм на всички услуги. Каквото пожелаеш от мене, ще ти дам, но душата на Сативана не мога да върна.“ „Бащата на моя възлюбен е сляп, върни му зрението!“ Веднага зрението на дядото се възстановило. Савитри пак продължавала да върви след Смъртта, да се моли за връщането на Сативана. Смъртта пак и казала: „Всичко, каквото пожелаеш, ще ти дам, но душата на Сативана не мога да върна.“ „Щом е така, аз искам да имам синове, да царуват в бащиния ми дом, затова върни ми Сативана!“ „Нека се сбъдне и това твое желание. Омъжи се за когото искаш.“ „Ти казваш, че мога да имам синове, но забравяш, че според обичаите на Индия жената може да води само един мъж. Лз не мога едновременно да бъда жена на двама мъже. Ето защо върни ми Сативана!“ Смъртта стигнала до Бога и разказала за страданието на Савитри, после се върнала при нея и предала следните думи от Бога: „Понеже си умна и добродетелна жена, ще се изпълни и това твое желание.“ Сативана възкръснал и се върнал отново на Земята да продължи живота си със Савитри.

ЧКазвам: човешката душа е възвишена и благородна. Тя никога не се обезсърчава, никога не се обезверява. Тя е настойчи-
195

ба и смела. Като хване някой бог, ти тръгва подир него и настоява, докато постигне своите желания. За тази цел тя си служи със своите добродетели, които прилага на всяка крачка в живота. Да настояваш с не своите добродетели — това е най-високото положение, до което човек може да дойде. Този е пътят, по който човек може да реализира своите желания, а не със съмнения, с колебания, с ред отрицателни качества. „Да положи някой душата си за приятелите си.“ Това значи: човек трябва да даде възможност да се прояви Любовта в него. Обаче за да се проява Любовта в човека, Сативана непременно трябва да се върне. Без Сативана, без Душата на истината, Любовта по никой начин не може да се прояви в човека. Ако съмнението се вгнезди в него като червей, който прояжда всички светли идеи, може ли той да постигне своите идеали? Може ли той да разбере целта на живота? Съмнението не може да унищожи Божественото начало в човека, но то ще внесе облак в него възпо съзнание, който ще му пречи да вижда нещата ясно. Временно Божественото може да отстъпи, но не и да се унищожи. Бог е всемогу, всичко може да направи, но често заема последно място, като съзнателно отстъпва от позиция в позиция. Той е готов на всякакви жертви. Понякога Той слиза толкова долу, както никой друг, но при

това положение може да извърши такива дела, каквито никой човек и света не е в състояние да направи. Това значи, че началото и краят са свързани в Бога: Той е начало, Той е край на нещата.

Който разбира проявите на Бога, той ще знае как да приема и предава Неговата Любов.

Съвременните хора искат да преустроят своя живот, но отде да започне това преустройство — не знаят. Те четат различни научни и философски книги, срещат се с учени хора, разговарят се по тия въпроси, но въпреки това пак нямат успех.

Защо? На съвременните хора липсва нещо съществено, а именно:

те трябва вътрешно да се подквасят с Истината. Те трябва да се свържат с всички разумни същества, да влязат в допир с тях. От тази връзка зависят много неща. От първата водна капка още могат да се определят свойствата на всичката вода. За тази цел човек трябва да се свърже със Слънчевата система, да разбере какви отношения имат Слънцето, Венера и Меркурий към самия него. Всички хора виждат Слънцето и Венера, но малцина виждат Меркурий. Само астрономите, които наблюдават вечер небето със своите телеско-

196

ри, са виждали Меркурий. Обикновените хора не могат да го видят.

Мнозина казват: „Трябва да се молим на Бога!“ Вярно е ова, но как трябва да се молите? В какво се заключава истинската молитва? Когато ученикът отива при учителя си — да обие знание, той трябва да се постави във възприемателно положение и да каже: „Учителю, моля те да ми дадеш малко от своята светлина, да си разреши един труден въпрос.“ Това е оеба. Често просбите се превръщат в молитви. Сегашните ра мислят, че молитвата изисква от човека да коленичи, да игне ръцете си нагоре и тихо да шепне някакви молитви, е, това не е още молитва. Така се моли човек, когато го ият. Той пада на колене, вдига ръцете си нагоре и започва да 'се моли да не го бият. И затворникът, и грешният човек се молят по същия начин, но как трябва да се моли свободният човек? Как трябва да се моли душата, която търси Истината?

Някои казват, че са намерили Истината. Не, Истината се търси вечно. Който търси Истината само за един момент, и не е разбрал още какво представлява тя всъщност. Кой е разбрал Божията Истина, той вечно ще я търси. Истината е подобна на светлината, която постоянно се разкрива ред очите на човека. Любовта, Мъдростта и Истината се разкриват постоянно, затова човек непрекъснато трябва да ъи търси. Не е достатъчно човек само веднъж да вкуси от Любовта Божия и да каже, че се е задоволил вече. Не, постоянно

ще се стремиш към тази Любов и постоянно ще я изявяваш, и то в различни направления.

„Да положи някой душата си за приятелите си.“ Защо трябва човек да положи душата си за приятелите си? За да създаде себе си Възвишено и благородно сърце, светъл ум, здраво тяло, които да бъдат в услуга на неговата душа. За тази цел той трябва да започне от Слънцето. Защо? Защото на физическия свят Слънцето е представител на Бога. По-добър представител на Бога от физическото слънце за физическия свят асега няма. Като наблюдаваме Слънцето, ние си представяме ога — светъл като слънце. Това не означава още, че Слънцето Е Бог, но донякъде само дава представа на хората от физическия свят за Бога. Ето защо хората трябва да започнат от Слънцето, което носи сила. Стремежът пък на човешката душа е да бъде силна, мощна. Апостол Павел казва: „Когато съм слаб, тогава съм силен.“ Това е парадокс, който се нуждае от обяснение. Кое е силно в човека? Силно е разумното начало

197
човеска, защото може да реализира копнежите на човешката душа, от които да се ползват и неговите близни. В благото на ближните се крие благото на всеки човек поотделно. Който люби цялото човечество, той може да реализира и своя живот, защото човечеството представлява тялото на Бога. Следователно да любиш всички хора, да любиш цялото човечество — това подразбира да любиш Бога, Който се изявява в това тяло. Това е първата степен на любовта — най-високата, най-голямата любов, която човек може да прояви на Земята. Да любиш Бога — това значи да любиш всички живи същества на Земята, от най-малките до най-големите, както и всички ония съжияства, които не виждаш, понеже живеят в невидимия свят. Божията Любов обхваща всички живи същества на Земята и на небето. Да любиш Всички тия същества значи да имаш стремеж към Бога. Може ли такъв човек да бъде нещастен? Той всяка секунда, всяка минута, всеки час ще бъде свързан със сърцата и душите на ония, които обича и които го обичат. При това положение де ще остане място за обезсърчепия и разочарования? Този човек ще получава толкова много подаръци, че трябва да има на разположение сандък, голем като Земята, да ги прибира. Затова е казано в Писанието, че човек трябва да се откаже да събира богатства на Земята. Велико нещо е да положи човек душата си за приятели

и! И тъй, човек трябва да започне със Слънцето, да одухотбори слънчевата енергия, за да се ползва от нея разумно. Той трябва да приеме, че на Земята Бог се проявява чрез Слънцето, от което се черпи животворна енергия. Ако някой е болен,

не може да диша добре — нека се обърне към Слънцето и дълбоко в душата си пожелае да се свърже с него, да приеме от енергията му. Няма да мине много време и той ще се обнови и засили. Мнозина ще му гоборят, че трябва да лежи на леглото си, че има опасност да се скъса някоя артерия в него, но той ме трябва да се поддава. Това са външни внушения, които не съдържат истината в себе си. Който веднъж само е приел слънчевата енергия в себе си, той е опитал вече нейното благотворно влияние върху мислите и чувствата си, както и върху всички клетки на своя организъм, Той вижда наоколо си само здрави, силни хора и от нищо не се плаши. Ако някой се обезсърчи, нека се обърне към Слънцето, да приеме от неговата енергия. Слънчевата енергия прави човека здрав, бодър, силен; тя му дава сили да понася мъчнотиите и трудностите в жи-

198

вота. Да възприемаш слънчевата енергия — това е равносилно да се разхождаш из хубави градини, пълни с разноцветни и ароматни цветя, с хубави и сладки плодове, и от време на време да опитваш някой от тях. Не е загуба на време, ако ти изживиш* един-два часа от деня да се свържеш със Слънцето и да приемеш от неговата енергия. Едно десетгодишно дете се изгубва от дома си, но един приятел на баща му го намира, хваща го за ръка и го развежда из най-хубавите градини в града. В дома на детето настанва голямо смущение, всички го търсят, тревожат се, а то се любува на красивите цветя и плодове, опитва техния вкус. Като се върне дома си, всички се радват, че се връща здраво и читаво, а то започва да им разказва всичко онова, което е видяло и опитало. Такова е положението на всеки, който се ползва от слънчевата енергия. Преди да възприеме нещо от Слънцето, човек е в положение, то на загубеното дете, но щом възприеме нещо от него, той с детето в градини с хубави цветя и плодове, от които може да се ползва. След това и то се радва, и другите се радват.

Казвам: по същия начин се разхожда и човешката душа. Щед като излезе от тялото на човека, тя започва да се разхожда по света, посещава най-хубавите градини, а той я търси, вика след нея, иска да я намери. Като се върне от разходката си, тя започва да разказва на своите близки за Великото, което е видяла и опитала. Когато някой отрича съществуването на душата, това показва, че душата е напуснала тялото и е отишла някъде на разходка. Някой баща се оплаква, че изгубил детето си. Де е детето му? То излязло от бащиния си дом и отишло да се разхожда из градините. Когато казват за някой човек, че е безверник, това значи, че този човек е отишъл с приятеля на своя баща да се разхожда, да разглежда и

изучава Великото в света. Като се върне от разходката си, този безверник става един от най-усърдните християни. Защо? Защото е придобил голяма опитност, познал е и опитал Великото в живота.

Сега ще разкажа един анекдот за двама англичани, атеисти, които решили да представят на сцената две различни, напълно противоположни роли. Единият от тях ще поддържа идеята, че Бог съществува, а другият ще поддържа обратната идея, т.е. ще отрича съществуването на Бога. В определе-

*Мзразходиш. — Б. р.

199

ния ден и двамата излизат на сцената и диспутът започва. Първият, който трябвало да играе ролята на вярващ, започнал да говори на другаря си, че Бог съществува, че всичко, което виждаме в природата, е Негово творение, че всеки, който не вярва в Бога, ще бъде хвърлен във вечния огън, изложен на мъки и страдания. Той говорил толкова пламенно, толкова вдъхновено, че вторият, който трябвало да играе ролята на безверник, като го слушал, забравил своята роля и започнал да си мисли: „Може да е така. Възможно е Бог да съществува.“ Като размишлявал върху това, той слязъл от сцената и отишъл дома си. Първият изпълнил ролята си както трябва, но останал сам на сцената, нямало кой да му възразява. На другия ден той отишъл при другаря си и запитал: „Ти защо не се противопостави на моите думи, но ме остави сам — да се срамя пред толкова хора?“ „Всакво да правя? Като те слушах да говориш толкова убедително, аз повярвах напълно в твоите думи.“ „Как ми повярва? Аз говорих измислици, говорих неща, в които сам не вярвам!“ „Не знаех дали си вярвал или не в думите си, но аз не съм слушал такава убедителна проповед и от най-видни проповедници.“

Казвам: за да може да обърне приятеля си към Бога, значи душата на този човек се е върнала от своята разходка, познала е Великото Начало в живота и затова той могъл да говори толкова убедително. Тази е причината, поради която често се менят състоянията на човека.

„Да положи някой душата си за приятелите си.“ Когато положим душата си за приятелите си, винаги наставка някаква промяна: ако сме на физическия свят, ще усетим някакво малко страдание; ако сме в духовния свят, ще знаем, че правим малка жертва; ако сме в Божествения свят, това полагане душата си за приятелите си ще се изрази във вид на малка услуга. Следователно за ученика, който разбира вътрешния смисъл на Христовото учение, не само личните, но и социалните въпроси ще бъдат лесно разрешими. Като разбира начините и методите, с които природата си служи, той ще може да ги

прилага в своя живот и по т о з и начин ще бъде полезен и за окръжаващите. Който обща Бога и когото Бог обича, той всичко може да постигне. Такъв човек може да мине през най-опасни места и никой да го не забележи.

Един човек, който обичал Бога, бил преследван от неприятели и за да се спаси, трн бвало да мине през границата, дето на всеки с т о метра имало по един добре въоръжен войник.

200

Дошъл до това място, но се спрял, започнал да мисли как да мине през тази забранена зона. По едно време чул един глас отвътре да му казва: „Мини спокойно и не се безпокой, никой •щма да те види." Той минал покрай тия въоръжени войници, |10 забелязал, че всички спят. Като извървял два километра път, неприятелите му стигнали при стражата и ги запитали: „Не видяхте ли да мине покрай вас един човек?" „Кога?" „Преди половин час." „Как може да мине покрай нас човек? Оттук птичка не може да прехвъркне, камо ли човек да мине!" Казвам: прави са тия войници. Покрай тях птичка не може да прехвъркне, по когато са будни. Обаче щом заспят, и човек може да мине, без да го забележат.

Всички съвременни хора се страхуват да не мине някой рез тяхната граница, да им причини някаква пакост, но трябва да знаят;* че докато съзнанието им е будно, никой не може да мине пред тях. Щом заспят, всеки може да мине и да им причини много злини и пакости. Заспиването на човешкото съзнание не е нищо друго освен помрачаване, заоблачаване на съзнанието, Вследствие на което се забелязват известни промеждутъци, празнини, през които нахлуват и злините, и добрините.

Изпаднете ли в такова състояние, което някои наричат летаргия, задръжте в себе си мисълта, че Бог е във вас, и след няколко часа ще се събудите. Лко не поддържате тази мисъл в ума си, никой не може да ви разбуди от това състояние. Някой казва: „От мене чобек няма да стане." Кажете ли си така, вие се намирате под закона на внушението. Напротив, на всяка подобна мисъл вие трябва да въздействате с положителна. Ще си кажете: „В продължение на няколко часа само, докато спя, от мене човек не може да стане, но щом се събудя и започна да работя, от мене човек може да стане." Лко и при това положение работите ви не вървят добре, кажете си: „До един месец няма да имам успех, но след това всичко ще ми тръгне добре!" Ако и след един месец работите ви не се оправят, продължете времето за още един месец, след изтичането на който очаквайте добри времена, добри резултати.

Човек сам си внушава и добри, и лоши неща, вследствие на което от него зависи успехът или неуспехът в неговите работи. Всеки трябва да знае, че Бог жиВес 6 него и да казва: „?ос-*

поди, искам да изявявам доброто, което Си вложил в мене, както Ти го изявяваш; искам да бъда добър и да постъпвам като Тебе!" Това подразбира: Научи ме да изпълнявам волята Ти, както Ти искаш.

201

„Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си." Тази с най-великата любов, която човек познава В живота. Тази любов е в сила да пресъздаде сегашното общество; тази любов е в сила да подобри отношенията между хората; тази любов може да послужи като основа за съграждане на бъдещата наука, религия, музика, поезия, изкуство. Върху тази любов можем да съградим всичко възвишено и благородно. Който се стреми към тази любов, той трябва да се подкрепи, да се подтикне да върви напред. Какво правят днес хората? Като срещнат човек с такава любов или с някаква светла идея, те веднага казват: „Ти ли се намери единствен да замислиш такова нещо? Я се откажи от тази идея! Да не мислиш, че си втори Шекспир или някой велик човек?" Казвам: днес този човек не е Шекспир, но един ден може да бъде негцо повече от Шекспира. Като говорим за човека, ние подразбираме неговото бъдеще, а не настоящето му. Щом Бог се проявява в душите на хората, значи във всеки човек все има нещо благородно и възвишено. Радвайте се на благородството в човека, защото то е Божествен елемент. Само по този начин можете да бъдете щастливи. Искате ли да бъдете здрави, щастливи, приемайте енергия от Бога. Как ще приемете тази енергия?/Чрез Слънцето на физическия свят.ГИзлагайте се на слънчевите лъчи, за да се свържете с Бога.

Сега — имайте предвид следното положение. Със слизането си на Земята човек се е приспособил към този живот, като си е създал сърце и ум, чрез които да изпраща благата по цялото тяло. Благата на сърцето — това са неговите чувства, страсти и желания катса сили, които действат в тялото му. Според астролозите сърцето, с всички свои съдове, представя Венера. Каква е задачата на Венера? Със своето грубо тяло съвременният човек живее повече в нисшите области на Венера, но един ден, когато си създаде Божествено тяло, той ще навлезе във висшите пол-ета на Венера — на любовта, и по този начин ще постави осневва на бъдещата култура. Моралният и духовният живот се крият във високите области на Венера. Веднъж слязъл на Земята, човек трябва да обработва своя мозък, за да бъде силна да побеждава мъчнотиите в живота си. За да развие мозъка си, в помощ му иде Меркурий. В някои отношения Меркурий и Сатурн си приличат. Меркурий приготвя стъпките на Сатурна, а Сатурн е свързан с разума

на човека. Той е голям гер ой, не прави зло на никого, но отде-
202

о мине, всичко разтопява и казва: „Това е така, онова не е
ака" и т.н.

Следователно човек трябва да започне с енергиите на
Слънцето, на Венера и на Меркурий, т.с, с енергиите на разум-
ността, на любовта и на мъдростта. Тези енергии съществу-
т в цялото пространство, в целия космос. Който иска да
приеме енергиите на любовта, той трябва да излиза рано
сутрин, да наблюдава изгряването на Венера. Казвате: „Любовта
иде от Бога, няма защо да ставаме рано сутрин, да наблюдаваме
изгряването на Венера." Питам: по кой начин ще дойде
любовта? Кой не е опитвал човешката любов? Някой човек,
бил той мъж или жена, днес те обича, утре ти се сърди, недоволен
е от тебе. Ако наблюдавате Венера, тя поне няма да
би се сърди. Тя ще погледне и ще ви се усмихне. Знаете ли защо
Венера е толкова малка планета? Тя е малка, защото работи с
малки величини, с малките прояви на любовта. Днес Венера е
толкова голяма, колкото голяма е човешката любов. Един ден,
когато човешката любов се увеличи, и Венера ще стане по-
голяма планета. И Слънцето днес е толкова голямо, колкото
е широко човешкото съзнание, колкото голяма е човешката
разумност. Един ден, когато хората се-повдигнат, и Слънцето
ще стане по-голямо. Тъй щото коеато човешката любов
се увеличи, Венера ще стане голяма като Слънцето, а Слънцето
ще стане с т о пъти по-голямо, отколкото е сега. Тогава и
звездите ще имат дискове, каквито днес нямат. Изобщо небето,
с всички светила по него, ще стане хиляди пъти по-красиво
и голямо от сегашното. Красиви и големи светове ще има
в бъдеще! Тогава от небето, от Слънцето ще пристигат та-
кива звукове, такава музика, каквато не можете да си представите.
Ако днес се осмели някой да каже, че е чул някаква
небесна музика, която иде от Слънцето, всички ще му се смеят.
Обаче вие трябва да знаете, че засега културата на Земята
иде от Слънцето, от Венера и от Меркурий. Що се отнася
до Марс, днес той е забъркал такава каша, от която нищо не
може да излезе. Едно е спасителното: днес Слънцето Влиза в
нова фаза, а с него заедно и човечеството, което се издига
едно стъпало по-нагоре.

Съвременните хора не са готови още за новия живот, за
новата религия и наука, които бъдещето носи. Те още се занимават
с дребнавостите на живота. Всеки човек иска да има
подслон, да се храни добре. Това и животните търсят. Всеки
човек иска да има здрави мускули, здраво тяло, да преодолява
203

мъчнотиите в живота. Голямо желание е на място. Обаче не с

физическата сила, с която човек може да преодолява мъчнотиите. Ако между мислите и чувствата на човека има хармония, той ще може да отбива всички онези влияния, които засенчват Слънцето. Човек трябва да отбива от пътя си препятствията, лошите влияния така, както параходът отбива вълните, които се изпречват пред него. Никакво препятствие не трябва да остане на пътя между човека и слънчевите енергии. Всяко препятствие нарушава хармонията на тия енергии. Когато пътниците се качват на някой морски параход, докато той не се е отделил от пристанището, те си подават букети, цветя, чуват се приказки, смехове между тях; когато параходът започва да се отдалечава от пристанището, шапки, кърпи се махат и пътниците запяват, чувстват се весели, доволни, в пълна хармония. Щом параходът влезе навътре в морето, всички става т сериозни, замислени, оставят букетите настрана и започват да лягат кой дето намери. Какво е станало? Коя е причината за това положение? Някаква диехармония е настанала Въ всеки пътник. Матросите обикалят между пътниците, утешават ги, но те казват: „По-добре щеше да бъде да не бяхме влезли в този параход!" Параходът върви напред, продължава пътя си и казва: „Който влезе в мене, трябва да знае, че люиака-не го чака. Тук не е тъй спокойно, както на брега, да махате с кърпи и да ви дават букети." Такова е положението на всеки човек, който е влязъл вече в живота — необятния параход. Човек се намира всред бурните вълни на морето и се запитва какво да прави. Матросите го успокояват, казват му, че той ще продължи само два-три деня и след това ще слезат на пристанището. И наистина — какво става с пътниците в пар-ахода? След няколко деня те слизат на брега, спокойни, дават Вид, като че нищо не се е случило, но се чувстват малко изтошен и от голямото пречистване и започват да ядат с апетит.

И тъй, имайте търпение, всички ще излезете от житейския параход и ще слезете на бре<-и. Трябва ли да се обезсърчавате, че сте заболели малко? Не е лошо нещо обезсърчението, но човек трябва да знае причината защо се обезсърчава. Защо заболява човек? И за това трябва да знае причината. Ще кажете, че като заболее, човек престава да мисли правилно. Причината за всички тия неща се заключава в това, че у човека липсват известен род енергии, необходими за поддържане на живота в него. Какво трябва, да прави? Той трябва да вярва, че

204

ия енергии ще дойдат от Слънцето. Само слънчевата енергия е в състояние да възстанови силата, здравето на човека, чергията от Венера ще внесе любовта б човека, а енергията т Меркурий ще йО направи гениален по ум. След като завърши

това трояко развитие, човек ще мине 5 по-висока гама, т.е. ще влезе в друг ред на нещата.

„Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си." Когато астролозите говорят за Венера, те скриват много неща около нея. Те казват, че Венера е свързана с любовта, но какво представлява любовта — не казват. Няма по-велика сила в света от любовта.

I [яма по-здрава основа в живота от любовта. Не само любовта е сила, но и мъдростта. Няма по-велика сила в света от мъдростта. Няма по-голяма красота в света от истината. Обаче тази красота може да се схване само от добре организиран ум, който се занимава с велики и светли идеи. Ако един мъж си позволи да погледне някоя красива жена, веднага ще го запитат: „Защо зледаш тази жена?" Значи този човек трябва да гледа крадешком, под клепачите си, да не смее да погледне красива жена в очите. Тъй щото дойдете ли до някой красив мъж или до някоя красива жена, трябва или отдалеч да гледате, или като ясновидец. Турците обаче казват: „Привилегия е за човека да гледа красивото в живота." Човек ще може свободно да гледа красивите жени и красивите мъже, когато дойде до положение да положи душата си за приятелите си и да служи на човечеството. Тогава той ще може да вижда и Бога. Какво по-хубаво от това? Такъв човек ще вижда навсякъде Бога и ще се радва на човешката красота. Срещна някого — погледна го, зарадвам му се. „Защо ме гледаш?" Радвам се на красотата ти, радвам се, че Бог живее в тебе. „Отде знаеш това?" Виждам Го. Щом аз виждам Бога, и ти трябва да Го виждаш. Казвам: вие трябва да приемете любовта за основа на живота. „Умът ни се обърка от любов." Любов, която обърква ума на хората, е физическа; тя минава и заминава. Физическата любов е първата дъждовна капка. Не плачете за тази капка. След нея иде втора, трета, четвърта, пета и т.н. Дръжте всяка последваща капка и не се бойте. Дръжте всеки слънчев лъч! Вие можете да задържите всеки слънчев лъч за секунда-две или най-много за една минута, но колкото време и да с т е го задържали, радвайте се, защото той скоро ще замине. След него иде друг — задръжте го и пак се радвайте. Тези лъчи ние наричаме светли същества, които са положили душите си за

205
приятелите си- Те са души, които излизат от Бога и минават през бас. Някой поет пише нещо, въодушеви се — това се дължи на тия души, които го вдъхновяват. Бъдете смели, ако искате да придобиете силата от Слънцето, чрез което Бог се проявява. Търсете любовта от Венера, чрез която Бог се проявява. Търсете мисълта от Меркурий, чрез когото Бог се проявява. Това е новото положение на нещата.

Сега — аз говоря на учениците, които са дошли на Земята като във велико училище. Който не е влязъл в това училище, той ще остави другите да учат, да наблюдават вместо него. Човек сам трябва да учи, да наблюдава. Видимият свят е създаден за нас: за нашите очи, за нашия ум, за нашето сърце и за нашата сила. Всички тия неща трябва да се развиват, да се подхранват. Как ще намериш най-добрата храна за тях? Като положим душите си за прилтелите си. За кои приятели? За онези, които са пожертвали всичко за нас.

ДОКРАЙ

„Д който претърпи докрай, той ще спасен да бъде.“

(Евангелие от Матей, 10:22)

Днес милиони хора четат Евангелието, понеже мислят, че в него ще намерят спасението си, т.с. В него ще намерят ътя за повдигане на душите си. Този е първият импулс, първият тласък, който кара хората да четат Евангелието.

Всеки човек трябва да има някаква идея, която да го подтиква да върви напред. Не само в човека, но и във всяко растение и животно има също такъв подтик. Първият подтик на житното зърно или на какво и да е семе е да поникне. Обаче това семе не знае още условията, при които ще поникне: то не знае на каква топлина, светлина и влага ще бъде изложено; то не знае б каква почва ще бъде посадено; то не знае още каква ще бъде окръжаващата среда. Всичко това не е известно на семето, но въпреки това то се стреми да поникне. В същото положение на неизвестност се намира и човекът — и той не знае при какви условия ще расте и ще се развива. Хората едва сега са поникнали и срещат големи съпротивления, на които се учудват, не знаят какво да направят, как да се справят с тия условия.

Христос призова дванадесетте си ученици и даде им власт над нечестивите духове — да ги изпъждат и да изцеляват всяка болест и всяка немощ. Защо Христос имаше 12 ученика, а не двама или трима? Числото 12 — числото на апостолите — представя 12-те зодии или 12-те дома на Слънцето. При движението си през годината Слънцето минава през 12 дома. Ако се намира под влиянието на един от тези 12 дома, човек се отличава със специфична дарба. В това отношение 12-те апостоли се намираха под влиянието на тия 12 слънчеви домове, за което ги наричаха властители или служители на тия домове. Всеки човек иска да има способността да лекува, както правеха това апостолите. Обаче може да лекува само онзи, който разбира зодиите, който разбира

207

естеството на Слънцето, защото Земята се движи под влиянието на слънчевата енергия.

Като говорим за слънчевата енергия, ние имаме съвсем друго разбиране за нея от това на съвременните учени и физиците.

Апостол Павел казва: „Като бяхме деца, разсъждавахме по детински, а като станяхме мъже, напуснахме детинското.“

За пример: някои учени казват, че светлината се състои от трептения. Наистина т р е п т е н и я т а влизат б светлината като елементи, но самата светлина не е трептение. Други казват, че светлината е движение. Вярно е, че движението е

елемент на светлината, но самата светлина не е движение. Казват още, че светлината разкрива нещата. Да, разкриването е елемент на светлината, но самата светлина не е разкриване. Тъй щото ако започна философски да обяснявам какво нещо е светлината, нужни са цели часове. Въпросът за светлината е теза за високоучени хора, които са устроени съвсем другояче в сравнение със сегашните хора. Дълго време още се изисква, докато телата на съвременните хора дойдат до такова развитие, че да могат да възприемат живите явления в природата в тяхната истинска светлина.

Сега — като слушате <|а ви се говори по този начин, някои казват, че това са празни приказки. Според мене всичко в света е празно, т.е. нещата лесно се изпразват. Срещате един богат човек, но утре вече касата му се изпразва. Друг пък днес се хвали със силата си, но утре я изгубва. Трети се ползва с голямо влияние между хората, но утре губи влиянието си. Някой е пръв министър в с б о е т о отечество, всички му се кланят, поздравяват го, но щом изгуби властта и силата си, никой вече не иска да го знае. Тъй както стават нещата в света, това е добре, то е възпитателен метод за хората, но ако мислят, че това е реалност, пък са на крив път. Ако те мислят, че извън този свят, извън т е з и прояви на живота няма други светове, други прояви — т а в а са детински схващания. Нашият свят представлява микроскопична частица от великия, обширен свят. Като ч е т е т е живота на пророците, които са живели преди три-четири хиляди години, виждате, че те говорят за свят, по-голям от нашия, т . е . за небето, който свят и днес още не е познат на хората. Този свят е осеян с безброй малки и големи лампи, които ние кръщаваме с различни имена: Слънце, Луна, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн и т.н. Ако лампите на този свят са толкова големи, какво остава за самия свят? Ако за една лампа само, каквато е Слънцето, безброй учени днес

208

напрягат умовете си да разберат каква е тази лампа, какъв е съставът ѝ, дали е населена или не, можете да си представите тогава какви гениални същества са били тия, които са създали тази лампа. Какъв ли е фитилът на тази лампа? Ще кажете, че тази лампа няма фитил. Не, всички лампи имат фитил, само че фитилът на някои лампи е видим, а на някои невидим, фитилът на азота например много мъчно се пали. Той е невидим и затова казват, че азотът не гори, нито поддържа горенето. Затова казват още, че азотът мъчно влиза в реакции, но въпреки това известни са много азотни съединения.

Казвам: който иска да развие някои свои дарби, той трябва да се свърже с разумната природа, да разбере нейните закони и да върви съобразно с тях. Всеки закон крие в себе си

известни методи, а зад Всеки закон пък има по един принцип. Някой иска да стане търговец — това не е произволно. За да станеш търговец, трябва да отговаряш на известни условия. Ти искаш да станеш учен — химик, естественик, лекар — и това не е произволно. За тази цел се изисква нещо от човека, на което той трябва да отговаря. Това не се отнася за хора без дарби, без способности. Ние говорим за хора с дарби, надарени с живот, понеже тия хора коренно се различават от животните. Така и животните се различават едни от други: животът на млекопитаещите се различава от този на птиците; животът на птиците се различава от този на рибите и т.н. Някои учени казват, че животът бил един и същ. Ако е въпрос за живота по отношение на Първата Причина, така е, но понеже всички живи същества са следствие от тази Причина, тогава животът на всички същества е различен. Следователно законите на природата, които познаваме, още не са същинските, те са следствия от истинските закони, но между тях има още много следствия. При това учените са забелязали, че в законите, които те познават, има изключения- Там, дето има изключения, това вече не е закон, това е причина. Причина, в която има изключения, не е същинска причина, но е следствие. Така разсъждават истински учените, така разсъждават великите хора, които нито книги пишат, нито за авторитети минават, нито имената им са известни, обаче те направляват света. Тия учени не се интересуват от това дали имената им са познати в учения сВят, защото считат това нещо за временно. Че някой бил търговец — в търговията не е смисълът на живота. Търговията е само метод как прекара човек на Земята. Че някой бил свещеник, учител

14. Университетът ш Душата 209

или лекар — това са методи за работа. Това показва, че има хиляди методи, по които «мовск може да живее, да работи или да се прехранва. Оттук може да се извади следното разсъждение. Първичната Причина — или Великото, Разумното Начало, което е създало цялата вселена, което е наредило всичко в живата природа — е предвидила нещата, вследствие на което 6 тези наредби не може да се допусне никакво изключение. Там, дето се забелязва най-малкото отклонение, най-малкото нарушение, най-малкото изключение, това говори, че този свят не е чисто Божествен, в н_его не оперира само Бог, но и други някакви същества. Това, к о е т о Бог е създал, е свършено. Понякога и ангелите, които по отношение на хората са много учени, правят малки погрешки. Защо? Защото по отношение на Бога те са несвършени, а грешките са присъщи на несвършените съществата. Например като четете Евангелието, виждате, че там се налагат принципите на Христовото учение.

Като четете Деянията на апостолите, виждате вече малко отклонение от Христовото учение; там се явява спор — нещо, присъщо на човешкото. Значи в живота на апостолите, даже и на светиите, има вече примес от човешки елемент. Като дойдете до живота на обикновените хора, това отклонение се забелязва още повече. Значи съвременното християнство малко прилича на първото. Това не е за осъждане, но казвам, че от научна гледна точка между първоначалното християнство и сегашното *има* голямо различие. Първоначалният извор се е размътил, в него са блезли много чужди елементи, по които хората днес не се познават. Причината за това е почвата. Тя е била чернозем, вследствие на което, когато минавала водата през тази почва, Взела със себе си много примеси, чужди на нейното е с т е с т в о . За да може сегашното християнство да се изчисти от всички примеси, от всички нечистотии, трябва да дойде някой велик алхимик, да го тури в ретортата си, да го нагрее, докато най-после остане чистото Христово учение, к о е т о има пряко отношение към Бога. Но понеже се страхуват от Истината, хората избягват това нещо. Те се страхуват от Истината, както болният от лекаря. Като дойде лекарят при него, той му казва: „Господин докторе, лекувайте ме, давайте ми каквито лекарства искате, но моля ви се *- нож не т у р я й т е на мене." Това е така, но то се отнася само за здравите части на тялото. На здраво място нож не трябва да се туря, но на гнило място ножът непременно трябва да оперира.

210

Христос каза на апостолите: „Когато тръгвате да проповядвате, не взимайте нито злато, нито сребро, нито мед !б поясите си, пито птьржик за път, нито две дрехи, нито обуца, нито тояга; защото работникът е достоен за своята прехрана." Като не разбират смисъла на този стих, много християни се излагат на големи изпитания. Те мислят, че като раздадат богатството си, ще постигнат това, което желаят. Една богата баба, от Варненско някъде, изгубила мъжа си и дъщеря си. Отчаяна от тази двойна загуба, тя ходила по черкви, по манастири — дано намери някъде утеха. По едно време някои й казали, че ако отиде на Божигроб, там имало един прозорец, през който всеки можел да види своите заминали. Тя решила да направи така, както я посъветвали: продала всичките си имоти, част от парите задържала за себе си — 13а път, а останалите раздавала на свои роднини. Тръгнала за Божигроб. Стигнала на определеното място и започнала да търси прочутия прозорец, но не могла да го намери. Върнала се най-после от Божигроб, станала хаджиика, но близките си не могла да види. Защо? Прозореца не могла да намери. Питам:

кой хаджия досега е намерил този прозорец? Наистина имало е някога такъв прозорец в Йерусалим, но са го запушили. Кой е запушил този прозорец? фарисеите и садукееите са го запушили. За тях именно Христос казва: „Запушили са прозореца, отдето иде светлината, взели са ключа от него и днес нито е поглеждат през него, нито на другите дават."

„Който претърпи докрай, той ще спасен да бъде." Търпението е качество, необходимо за всяка велика, разумна душа. Не е достатъчно само да се говори за търпението, но то трябва да се разбира и прилага в неговия широк смисъл. Търпеливият е човек със силен характер, издръжлив. Няма мъчнотия в света, която може да сломи неговата воля, неговия характер. Търпеливият е твърд в своите убеждения. В една приказка се разказва за твърдия характер на една жена, който стигал до упоритост. Един ден тази жена отишла с мъжа си на ливадата да косят сено. Като го изкосили, мъжът казал: „Жена, събери изкосеното сено!" „То не е косено, но е стригано. Ако се съгласиш с мене, че е стригано, ще го събера. Иначе не мърдам от мястото си." Като всеки мъж, и той пожелал да покаже силата си над жена си: хванал я за ръката и я повел към близката река с намерение само да я потопи във водата, да се намокри добре, да отстъпи от своята твърдост. Като я потопил в реката, оказало се, че водата била доста дълбока и

211

жената започнала да потъва. И като потъвала, тя извадила двата си пръста над водата, с които показвала, че сено то било стригано, а не косено. При това положение мъжът се убедил в твърдостта на жена си и тръгнал да я търси нагоре по течението, да я спаси от удавяне. Като го видели, че търси удавена жена, хората го запитали: „Защо не я търсиш надолу по течението, а Вървиш нагоре?" „Моята жена никога не Върби надолу; тя всякога върви нагоре." И като се давела, тя пак настоявала, че тревата била стригана, а не косена. Това значи убеждение! Ако една българка може така да настоява на едно свое обикновено убеждение, колко повече вие можете да отстоявате убежденията на вашата душа!

Съвременните религиозни и вярващи лесно отстъпват от своите убеждения. КакЗото им се каже, те на всичко вярват и лесно се залъгват. Ми наха времената на залъгванията! На развлечения, на концерти, на театри може да се ходи, но дойде ли се до Истината, тя ис търпи вече никакви залъгвания. В селата момите и момците: се забавляват често, като образуват хубави, оригинални хора: хващат се около 30-40 моми и момци на кръг, а в средата влиза гайдарджията. Всяка мома се хваща между двама моми. Гайдарджията започва да свири, а хорото се върти бързо, игрово. От време на време момците

клякат, а момите стоят прави- В тази игра се крие някаква идея. Когато момъкът кляка пред момата, с това той иска да каже: „Когато аз падна, тил трябва да бъдеш права — да ме подкрепваш, да не отида далеч в своето падане." Това показва, че при сегашните условия жената е по-устойчива в чувствата, в любовта си от мъ>ка. Щом стане въпрос за ума, там законът е друг. Обаче вър?су този закон няма да говоря. В случая, като говоря за хорото, важно е, че от него може да се съди за миналото на българина: защо като играе, мъжът кляка, а жената стои права. Следователно ако си мъж, ще клякаш и ще ставаш. Това не значи, че като клекнеш, ще чакаш да дойдат да те вдигат. Ще клеюнеш, без да спънеш хорото, и после ловко, пъргаво сам ще скочиш. Ще клекнеш, ще станеш, но всичко това ще бъде така, че едва забелязано ще се движиш по земята. След свършване на хорото ще имаш добро разположение на духа. И най-големият песимист да се хване на хорото, като се пусне от него, нищо няма да остане от песимизма му. Като се пусне от хорото, животът му ще се осмисли и той ще каже: „Струва си да се живее!" Тази е причината, заради която момите и момците не пущат на хорото нито женени, 212

и то стари хора. На това хоро могат да се хващат само здрави моми и момци, болни по никой начин не се допускат. Щом дойдете до приложението на Христовото учение, бъдете и вие като тия здрави моми и момци — да не допускате в себе си нито една болна мисъл, нито едно болно чувство. „Който изтърпи докрай." Търпението не е качество само на човешката душа. Ако знае как да постави търпението като идея в своя ум, посредством него човек ще може да пробуди всички заспали енергии, дарби и способности в ума си и ще ги впрегне на работа. Търпението е богатство, което щом се предизвика в човека, с него заедно идват разумни същества да му помагат. Забележете, когато някой велик музикант дойде между хората, веднага около него се групират още много даровити музиканти. Около учения се групират пак учени. Около добрия се групират добри хора. Закон е това. В това отношение всеки трябва да има вяра в Бога, да знае, че е изпратен на Земята да изпълни известна мисия. Кога и да е, той трябва да завърши тази мисия. Нима малкото дете още с раждането си започва да ходи, да пише, да чете? Не, ден след ден то расте и се развива, докато дойде до онази възраст, когато може да прояви своите дарби и способности.

И тъй, когато влезе в духовния свят, човек трябва да знае, че този свят се коренно различава от физическия. Тъй щото всички отрицателни прояви в човека, като съмнение, омраза, злоба и др., са паразити, които се прилепват към същинския

живот и всеки момент могат да се отстранят от него. Ако се оставят за дълго време в живота на човека, тия паразити ще внесат в него особено разлагане. Когато човек допусне в себе си тия паразити — неверието, злобата, съмнението, достатъчно е само да помирише ръката си, за да усети неприятната миризма на гниене, предизвикано от тях. Щом се освободи от тях, ръката му вече започва да мирише приятно — особено благоухание се отделя от този човек. Значи когато органическите вещества се разлагат, те издават лоша, неприятна миризма. Такова нещо представляват всички отрицателни качества и прояви в човека. Цветята обаче издават приятна миризма. Има цветя, от които се разнася особено благоухание. Следователно в лошия живот, който е изиграл вече своята роля, става разлагане, каквото и в органическия свят. Обаче това разлагане показва, че в този живот започват да прииждат нови енергии, нови сили — условия за новия живот. Като знаете това, вие не трябва да се обезсърчавате.

213

Лошият живот на хората, в който се образуват гниещи вещества, не е нищо друго освен това, което индусите наричат карма. В кармата има такива елементи, които, веднъж употребени, повече не могат да се използват. Ако по някакъв начин се използват, те създават нещастията на хората. Има страдания в живота на човека, които се дължат на факта, че той иска да постигне неща, които за него, при дадените условия, в които се намира, са невъзможни. Например някой иска да стане милиардер и като не успява, чувства се нещастен. Знаете ли колко е малка вероятността българин да стане милиардер? Има американци .милиардери, но те са умни хора. Ла станеш милиардер — т о в а не зависи от късмета, както го наричат турците. За късмета например те казват: „Ако нещо ми е на късмет, да дойда при краката ми!“ Знанието самб никога няма да дойде при краката ви. Вие трябва да учите — първо основно училище, после — прогимназия и гимназия, най-после и университет, за да придобиете поне малко знания. Късметът, щастието никога няма да дойде само при краката ви — вие трябва усилено да търсите, за да го придобиете. Слънцето няма да дойде при вас, вие трябва да отидете при него. Също така и доброто няма да дойде при вас, вие трябва да отидете при него.

Христос казва; „Който претърпи докрай, той ще спасен да бъде.“ Търпението е резултат на любовта. Дето има любов, там има и търпение; -дето няма любов, там и търпение няма. Следователно к о г а т о любовта дойде в света, с нея заедно иде и знанието. Знанието пък е резултат на Божиата Мъдрост. За да се постигне това знание, необходими са ред

усилия, с които да се преодолеят всички мъчности и препятствия на пътя му. Съветът е така създаден, че в него непременно ще се срещнат мъчности и препятствия, които могат да се преодолеят само чрез търпението, т.е. чрез закона на любовта.

Сега — като говоря за вяра, за търпение, за знание, това не значи, че е достатъчно за човека да ги има само, но той трябва да знае как да ги използва в живота си, как да ги приложи за свое благо, както и за благо на своите близки. За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример.

Един от древните царе искал да тури нов ред и порядък в света, но не знаел как да намери хората, е които ще работи, и кои ще бъдат тези хора. Той имал нужда само от пет души, но за да види кои ще бъдат те, намислил да постави всички

214
хора в царството си на едно сериозно изпитание. За тази цел той извикал всички видни мъдреци в царството си и им казал: „Направете един истукан от злато, т.е. едно старовременно божество, накичете го с различни скъпоценни украшения и предмети и го поставете на пътя, отдето ще минават хората. После турете един надпис на това божество: че Всеки, който пръв мине покрай него, може да си вземе какъвто предмет или украшение пожелае." Предметите, поставени на това божество, били следните: една диамантена пръчица, две хиляди златни монети, една мастилница с перо, една сабя и една свещена книга. Първият пътник, който минал покрай божеството, спрял се, разгледал предметите и си казал: „Ще взема тази диамантена пръчица за спомен от божеството." Вторият пътник взел двете хиляди златни монети. Третият взел мастилницата с перото. Четвъртият взел сабята. Петият пътник взел свещената книга. След това тия пътници отишли при царя да се похвалят с предмета, който взели от божеството. На първия пътник, който взел диамантената пръчица, царят казал: „Назначавам те за министър-председател в царството ми." На втория, който взел двете хиляди монети, казал: „Назначавам те министър на финансите в царството ми." На третия, който взел мастилницата и перото, казал: „Назначавам те министър на просвещението в царството ми." На четвъртия, който взел сабята, казал: „Назначавам те министър на войната в царството ми." На петия, който взел свещената книга, казал: „Тебе пък назначавам министър на вероизповеданията."

Питам: изборът, който петимата пътници направили на предметите, отговаря ли на службите, които царят им дал? Българите имат обичай, когато малкото дете за пръв път прохода, месец му питка и по този случай нареждат на масичка

няколко предмета, подобни на тия, които били около божеството, и оставят д е т е т о да отиде към масичката. През това време родителите и роднините му гледат към кой от тия предмети то ще посегне. По това гадаят какъв стремеж има д е т е т о и какво ще стане в бъдеще от него. По това се определя кой е най-силният стимул или кое е най-силното желание б човека. И наистина онова, което най-силно желае човек, то е всякога постижимо. Първата и най-силна идея, с която човек се ражда, може да се постигне още в сегашния му живот. Втората идея вече е непостижима. Ако първата идея на човека е да стане богат, ще стане; ако първата му идея е

215
да стане министър, ще с т а н е . Ако тия идеи се родят впоследствие, те ще останат не^гаостигнати.

Казвам: като знае т о б а , бсеки човек трябва да отдели в себе си своята първа идея. Ако първата идея в човека се отнася до религията, той трябва да знае кое е основното качеств о н а .неговата религия. Религията не се заключава само в кръстене, в ходене на чсркВа и в палене на свещи. В това отношение вие не трябва да бъдете като онзи българин, когото една мечка срещнала един ден б една гора. Толкова много се уплашил т о й от мечката, че от страх започнал да се кръсти срещу нея. Мечката го погледнала и казала: „Щом ми се молиш, нищо няма да ти направя." Питам: защо се кръстил т о й срещу мечката? Мечката разбрала ли до кого се отнася кръстенето? Как мислите, по какъв начин човек може да смекчи едно голямо страдание или нещастие?

Казвам: да се кръсти човек — това значи да мисли, да чувства и да действа. К р ъ с т ъ т представлява ножа, сабята, която създава всички страдания в света. Може ли кръстът да умири света? Не само че з1яма да го умири, но ще му създаде още по-големи страдания. Тази мисъл Христос е изказал в стиха: „Дойто иска да ме поелх^ва, нека вдигне кръста си и тръгне след мене." Значи кръсгълът е символ на страдания, на воюване. Докато сме на Земяппа, ние трябва да воюваме. Под воюване, война аз не разбирам убийства, разрушения, но преодоляване на мъчнотиите б ?-кивота.

„Който претърпи докрай, той спасен ще бъде." Значи човек трябва да търпи, за да бъде спасен. Ще дойдат дни на скърби и страдания в иегсрбия живот, когато нито майка, пито баща, нито приятели <<де могат да му помогнат. Ако б дадения момент той може да повярва, че б света съществува Едно Висше Съзнание, кое*п.о прониква през умовете на хората и ги озарява, и отправки сбоята мисъл към това Съзнание, всичките му мъчнотии и страдания ще изчезнат. Не мислете, че като се обърнете към &ога, всичките ви мъчнотии ще се

разрешат изведнъж. Не, мъчнотиите ви ще се разрешат постепенно, както слънчевите лъчи постепенно разтопяват леда и снега, като го превръщат първо във вода, а после във водни пари. Щом всички мъчнотии се разрешат, тогава човек влиза в истинския живот. Д о к а т о дойде това време, той трябва да се въоръжи с велико търпение, да издържи докрай. Ето защо сегашните условия и нуждите на хората изискват от тях дълбоко разбиране на ^живота, да знаят как да постъпват.

216

Ако някой човек е гладен, морал ли трябва да му се проповядва? Ще кажете, че гладът ще го застави и да краде, и да убива, и да върши ред още престъпления. Трябва ли гладът да заставя Човека да убива? Ако гладът заставя човека да върши престъпления, тогава и вълкът има право от глад да краде овце и да ги задушава. Ако това е право, защо хората преследват вълците? Не, въпросът за хляба почива на съвсем друг закон. Как ще разберете Христовите думи, че който яде плътта и пие кръвта Му, ще има живот в себе си? Човек може да яде само от този, когото обича. Кое дете не е бозало мляко от майка си? О вземете думите на Христа в буквален смисъл, какво заключение ще извадите от тях? В света съществуват хора чисти свети, които излъчват от себе си особена вътрешна Сила, _ я т о храни човека, както физическата храна. Той може да и при някой от тях хора няколко деня, без да помиеш за не и пиене. Това подразбирал Христос в стиха: „Ако ядете т т т а ми и пиете кръвта ми, ще имате живот в себе си.“ Ова показва, че съществуват разни начини, чрез които хората могат да се хранят.

Съвременните хора задоволяват глада си чрез физическа храна. Те могат да се хранят и с въздух, но по особен начин. Как ще приемат въздуха, чрез устата ли? Чрез порите. Обаче порите на съвременните хора са запушени, вследствие на което те не могат да използват Въздуха като храна. За да се отворят порите им, те трябва да постят. Когато порите им са отворени, въздухът влиза през тях и храни тялото. Тогава с малко храна те добиват голяма сила. Съвременните хора ядат по три пъти на ден, вследствие на което усилено работят, дългове правят, а все гладни остават. Колко от хората, които ядат по три-четири пъти на ден, са здрави? За да се отворят порите на човека, да се храни с въздух и да бъде здрав, т о й трябва да цма светъл ум, да съзнава отношенията си с Първата Причина, с всички разумни същества и да ги спазва. За пример: кое е най-важното нещо в главата на човека? Мозъкът. Кое е най-важното нещо на лицето? Очите, ушите, устата и носът. Кое е най-важното в гръдния кош? Дробовете и сърцето. Кое е най-важното в коремната област? Стомахът

и червата. Кое е най-важното за цялото тяло? Ръцете и краката.

Казвате: „Ние знаем т и я неща. Те са много елементарни."

Според мене само онзи човек знае нещата, който може свободно да оперира с тях. За пример: можете ли така да владе-

217

е т е удове на тялото си, че да не усещате никаква болка?

Който може да владее с в о и т е удовс, той е знаещ човек и мяза на онзи светия, който можел от тухлата да изкара огън и

вода. Един ден, като присъствал на един от съборите на учените, дето се разисквали разни научни въпроси, той казал: „Аз

не разбирам нищо от т о в а , което тук се говори, но едно

нещо само мога да направя." Взел една тухла, стиснал я б ръката

си и от нея излезли огън и Вода. Питам: трябва ли да се

нарече истински христия! ши онзи, който не може да стисне

една тухла в ръката си и от нея да излезе огън и вода? С други

думи казано: трябва ли да се нарече истински християнин онзи,

който не може да с т и с н е една мънотия в ръката си и от

нея да потече огън и вода? Ако от вашите малки-мънотии не

можете да изкарате огън и вода, де е вашето знание, де е

вашата сила?

1 Ученият, силният всякога помага на по-слабия от него. Ако

държите в ума си някаква идея, която не можете да реализирате,

и отидете при някой учен да споделите мънотията

си, той непременно ще ви помогне. Който мисли, че е учен, че

е силен човек, нека се о п и т а дали може да превърне една своя

мънотия в нещо друго и да потече от нея огън и вода. Българите

мислят, че знаят, много неща, че са силни хора. Някой

си въобразява, че знае много, а ме пита какво мисля за Бога.

Нищо не мисля за Бога. „1Со й Го е създал?" Не зная. Казвам: смешно

е създаденото да мисли за Създателя си. Защо? Човек не

може да има ясна представа за нещата, ако върви от последствията

към причините. „Да разсъждавате от последствията

към причините — то е в-се едно параходът, който е направен

от човека, да пита кой е създал самия човек. Както параходът

е сглобен от дъски, човек-ът така не може да бъде направен.

По същия начин и човек 1зе може да мисли, че Бог е създаден

като него. В това разсъждение няма никаква логика. Бог се

ограничава, но никога не може да бъде като човека/Бог е безграничен.

Безгранично в Яшвота е това, което дава мощ, сила

на човека да мисли, да се развива. Забелязано е, че човек обича

да му се говори за неща, ко и т о не знае, за да може чрез мислене

да си ги обясни.

Съвременните хора са дошли до положение да желаят здраве,

богатство, сила, да у р е д я т работите си. Два начина има,

по които човек може да 7P^ди работите си: човешки и божествен.

Ако ги урежда по човешки начин, той постоянно ще се натъква на мъчности и разочарования; ако ги урежда по бо-
218

жествен начин, той ще изпитва щастие и блаженство, ще съзнава, че Бог прониква навсякъде и във всичко. При това положение дето и да отиде, той ще се чувства господар на положението. Така са се чувствали едно време старите римляни в своята държава. Така се чувстваха англичаните преди юбната във всички държави. Дето отиваха, навсякъде ги приаха с почит. Ако българинът отиде в странство и каже къв е, ще го приемат ли с почит? С какво може да се похвали българинът на Земята? С какво ще се похвали и в невидимия свят? Ако не вярва в Бога, с какво ще се похвали? Всеки народ трябва да се похвали с нещо! С какво може да се похвали? Или с любовта, или със силата, или с ума си. Българинът с любовта си не може да се похвали; със силата си също не може да се похвали, макар да има пехливани българи; и с поведението си, с обходата си не може да се похвали. Остава му само едно: да се похвали със своя ум. И действително, дето и да се яви, българинът се отличава по своя ум. Следователно спасението на българина е в неговия ум. Той трябва да бъде умен!/За да бъде умен, човек трябва да бъде вътрешно търпелив. За тази Цел 6 ума на човека трябва да проникне идеята, че в света съществува едно Висше съзнание, което свързва съзнанията на всички хора и по този начин създава вътрешна, интимна връзка между тях. При тази връзка, на каквото и разстояние да се намират двама приятели, те могат да чуват гласовете си: ако единият говори, другият ще слуша. За потвърждение на тази мисъл ще приведа следния пример. Един американец, като отивал на лов в африканските гори, срещнал на пътя си един лъв, който се готвел да се хвърли върху него. В този момент той чул гласа на майка си от Америка, която му казала: „В джоба на палтото си имаш една кутия кибрит. Драсни няколко клечки кибрит срещу лъва, за да се спасиш!" Той постъпил така, както майка му казала: драснал няколко клечки кибрит и ги хвърлил срещу лъва. От запалените клечки пламнала и сухата трева около него; лъвът се уплашил и избягал. Американецът записал точно часа и минут а т а на своето спасение и като видял майка си, запитал я какво е почувствала по това време. Майка му казала, че в този момент, когато той се намирал в опасност, тя имала някакво лошо предчувствие за него и се обърнала с молитва към Бога — да му помогне по някакъв начин. Какво ще кажете за това явление? Ще кажете, че това е някаква илюзия или халюцинация. Не, в света илюзии не съществуват. В света съществу-

219

ват само реалности, посредством които човек може да възстанови своите отношения към разумния свят.

„Който изтърпи докрай, той ще спасен да бъде.“ Обаче търпението изисква разумност. Понеже всички хора са прямо отговорни към Бога, когато искат да разрешат някаква мъчнотия помежду си, те т р я б в а — като разумни същества — да се отнесат към Бога и да кажат: „Господи, Ти уреди тази работа.“ После те трябва да чакат с търпение да се реализира молбата им. Учениците на Христа знаеха това нещо, но Той се обърна към тях с думите: „Който изтърпи докрай, той ще спасен да бъде.“ С това Христос искаше да ги предупреди, че ще имат големи мъчнотии, ще бъдат гонени и презирани, но трябва да издържат докрай. Който не може докрай да изтърпи мъчнотиите и гонени-ята заради Христа, той не може да бъде Негов ученик. В т о в а отношение всеки ще бъде гонен, презиран заради някаква сбоя идея, но той трябва да се въоръжи с вътрешно спокойствие, с търпение, за да издържи докрай. Такива примери имаме и в Библията, когато Лвраам изпъди своята рабиня Агар. Агар роди дете от Авраама, но понеже Сара не искаше тя да о с т а н е при нея, да ѝ се подиграва като бездетна, каза на Авраама да я изпъди от нейния дом. Агар взе д е т е т о си и отиде в пустинята, дето прекара големи изпитания. Тя не можа да наагери вода за пиене и за да не гледа страданията на д е т е т о с и , хвърли го на земята да умре, да не страда повече. В това време ангел Господен се яви и ѝ показа де има вода за пиене — да спаси детето си. Има безброй примери из живота, от коипас* се вижда, че Бог се грижи за всички живи същества./Затова не се обезсърчавайте, ие падайте в отчаяние, но щом се намерите в някаква мъчнотия, обърнете се към Бога, Той да ви помогне, да ви освободи.-Казвате: „Не е ли унизително да се молим?“ Питам: кой човек не се моли? И ако е вярно, че като се моли, се унижава, нека поне се унижава пред Господа, отколкото пред равните си. Какво по-голямо унижение за човека от тоВа, като се намери пред някаква мъчнотия или пред някакво страдание, да се самоубива? Страшно е положението на самоубития! Години и векове трябва да минат, за да изправи той т а з и неразумна постъпка. Трябва ли майката, която е изпратила д е т е т о си за вода с шише от два килограма тежест, да види това шише, счупено на земята? Защо се е счупило това шише? Д е т е т о казва: „Мамо, дотежа ми шишето и аз го хвърлих на земята.“ Тогава майката ще вземе пръчицата и ще го удари няколко пъти. Нищо в света не

220
остава безнаказано. Когато самоубитият отиде в онзи свят, ще го питат: „Защо счупи шишето?“ В това отношение просяците дават добър пример на постоянство. Просякът не се

самоубива. На с т о врати ще потропа — тук го изпъдят, там го изпъдят, но т о й не се отчайва, постоянства, напред върви. Защо има просяци в света? Просяците съществуват, за да дадат пример на хората за търпение и постоянство. Като се върнат дома си, те са доволни на това, което са изпросили, колкото и малко да е т о . Казват за някого: „Той е Виден човек." Кой е виден човек? Всеки може да бъде виден при условие да има отличен ум, отлично сърце, отлична воля. Виден човек е онзи, на когото бъдещето може да разчита.

Казвам: хората на новата култура трябва да престанат да се занимават с миналото. Ако има нещо хубаво в миналото им, нека се изнесе; но ако няма такова нещо, нека се остави настрана, нека се забрави. Казано е в Писанието: „Бог ще заличи всичките им грехове и никога повече няма да ги спомене." Засега обаче Той още не ги е заличил. Но намислил е да ги заличи. Как ще ги заличи? С Божествения огън. След заличаване на греховете в живота на хората ще остане само хубавото, красивото; всички спорове, недоразумения ще изчезнат. Хората на новата култура ще живеят помежду си като братя.

И тъй, б умовите на съвременните хора трябва да проникне идеята да намерят в себе си ония петима души, които онзи цар на древността търсил. Тази идея може да се представи и в друга форма. Представете си, че на дъното на един дълбок кладенец има един тон злато. Как ще извадите това злато? С въже. Хвърляте едно въже, на което окачвате златото, но то се оказва слабо: издига златото на височина едва два метра и се скъсва; хвърляте второ въже, и то слабо — издига златото на височина три метра и се скъсва; хвърляте трето, четвърто Въже — всички се оказват слаби. Едва с петото въже можете да извадите златото от кладенеца. Какво заключение можете да извадите от тази работа? Разумният човек щеше да постъпи по друг начин: той щеше да свърже петте въжета в едно и още при първото хвърляне б кладенеца златото щеше да бъде извадено навън. Сегашните хора правят ред опити, за да успеят б нещо, да видят кой ще бъде най-големият юнак. Умният човек прави само един опит и той излиза сполучлив. Глупавият прави много опити и повечето излизат несполучливи. Учените правят много опити, много виВисекции, но всички те са подобни на опитите със слабите

221

Въжета, които лесно се кт>сат. И най-поелс, след много опити, те дохождат до някакъв резултат. Обаче ние няма да правим много опити, но изведнъгк ще хвърлим здравето въже в кладенеца и ще извадим з л а т о т о навън. Същото може да се каже и за морала на съвременните хора. Моралът на някой човек е толкова устойчив, че по здравина се равнява на първото въже,

което могло да издигне златото само на два метра височина. На друг моралът се равнява на якостта на в т о р о т о въже и там.

Един български инженер казваше за себе си: „Аз съм честен човек. Ако е въпрос да се подкупя, с 10 000 лева златни не се подкупвам; за 100 000 лева златни пак не се подкупвам. Дойде ли до 200 000 лева златни, т а м не отговарям вече. За тия пари мога. да се подкупя и да о т и д а с тях да поживея в странство." Много от съвременните християни казват, че са честни, че са морални. Доколко може да издържи техният морал? За умния човек обаче съблазни не съществуват. Той ще мине през мяст о т о на съблазънта, но тя няма да го засегне. Умният, ученият човек не изкушават Бога. Те минават през изкушенията, както Христос мина през тях — без да го засегнат. Христос беше изкушаван от сата пата, който Му казваше: „Нали си Син Божий, направи тези калгии на хляб!" Христос му отговори; „Не само с хляб може да живее човек, но и с всяко СлоВо, което излиза от устата на Боаа." След това той Го качи на храма и Му каза: „Хвърли се от т о з и храм, за да покажеш, че е вярно писаното: „На ръце ще те повдигат, да не би да препънеш в камък ногата си." Христос му отговори: „Няма защо да изкушавам Господа. Както сн ме качил, така ще ме сВалиш. Няма защо аз да се хвърлям от храма." Най-после той Го качи на планината и Му каза: „Ако .ми се поклониш, всички тия царства ще бъдат твои." „Аз не -се нуждаю от тия царства. Моето царство не е от този с в я т . Махни се оттук, сатана, защото е казано да не изкушаваш Господа Бога твоего." И след всичко това учените разправят, че химиците щели да открият някакви особени пилюлчета, които да задоволят напълно човека, вследствие на което въпросът за храненето щял напълно да се разреши. Да, ще откр»и-ят някога, но днес още не могат да успеят в това направление. Други пък разправят, че б бъдеще аеропланите щели да заместят другите средства за съобщения. Някога може да бъде това, но днес аеропланите взимат много жертви. Казвате: „Тия хора са станали жертва за науката." Значи когато човек става жертва за науката, това било

222

в реда на нещата; когато някой става жертва за религията, казват за него, че бил луд. Щом науката изисква жертви, и религията изисква жертви. Не, това не е право. Според мене жертвата не подразбира смърт, но самоотричане от известни блага, от които човек се ползва на Земята.

„Който изтърпи докрай, той ще спасен да бъде." Размишлявайте върху думата *търпение* и извлечете дълбокия смисъл, който се крие в нея. В българския език тази дума е много сил-на. Всяка дума крие в себе си известна сила. Ако концентрирате

вниманието си върху дадена дума, вашият мозък ще се събърже със силата, която е вложена в нея, и ще изпитате едно ободряване или отпадане — според характера на думата. Има думи, които веднъж изговорени, човек втори път не може да ги произнесе. Защо? Те оказват вредно действие върху човешкия мозък; те го разслабват. За пример: ако няколко пъти произнесе думите *ще се разболея*, човек ще изпита тяхното лошо действие върху организма си и няма да мине много време, той може да се разболее. И обратно: ако някой туберкулозен повтаря няколко пъти ма ден думите *ш.е оздравея*, той наистина ще оздравее. Как лекуват днес туберкулозните? Турят ги на I легло, да ме се движат нито наляво, мито надясно, хранят ги по особен режим — и нищо повече. Не, нека оставят болния свободен: ако иска да лежи — да лежи, когато иска да се разхожда — да се разхожда, но да започне да произнася много пъти на ден думите *ще оздравея*, като постепенно увеличава и стигне до 1000-2000 пъти на ден: първия ден да произнесе тия думи сто пъти, втория ден — 120 пъти, третия ден — 150 пъти и т.н., докато дойде до 1000 или 2000 пъти. Така може да се лекува всяка болест, всяко обезсърчение. По този начин тежката, тъмна атмосфера около болния се разведрява, става светла, приятна и той от ден на ден се усеща все по*добре, по-разположен. Тогава всички здрави хора ще почнат да посещават този човек. Докато е бил болен, почти всички са го избягвали. Защо? Защото всеки човек се стреми към красивото, приятното в живота.

И тъй, когато изпаднете в някакво трудно положение, обърнете се към Бога и кажете: „Господи, Ти си ме изпратил на Земята, Ти ще ме извадиш от това трудно положение, в което се намирам." И в ада да изпадне, човек трябва да има вяра в Бога, че и о т т а м може да излезе. Нека всеки се запита кой го е извадил от гроба, кой го е поставил на почит и уважение, след като е бил от всички презрян и поруган? Не е ли

223

Бог, Който направи всичко тоВа? Ако е така, трябва ли да се съмнявате в Неговата сила? Обаче хората постоянно изпадат в съмнения дали съществува Бог или не. Едно трябва да знае е : Бог във вас съществува, но малък, а не голям някакъв, и Той тихо ви говори: „Вие живеете, вие съществувате, а не аз." Какво разбирате от т и я -думи? Под думата *живеене* се разбират скърби и радости. В» т о з и смисъл хората живеят, защото те се радват и скърбят* Бог нито се радва, нито скърби, Той само се весели. Щом Бог ви говори по този начин, вие казвате, че Той не съществува. Обаче при първото престъпление от ваша страна Той ви хвайда и казва: „Понеже ти си господар на своето престъпление, ш.с го храниш така, както аз те храня."

Това е една отвличена мисъл, която мъчно може да се разбере. Обаче Бог, Който не жибЗее и не мисли като нас, се интересува много от нас и постоянно следи какво правим. Апостол Павел казва: „В миналото Бог е с т а в и хората да живеят така, както разбираха, но сега, понежк« повече Го разбират, Той изпрати Сина Си — Любовта да им покаже как трябва да живеят, как да придобият Вечния Жибот."

„Който изтърпи докрай, той ще спасен да бъде." В търпението е скрита Божията Любов, а в радостите и скърбите се крият Божиите блага- Днес хората не разбират това нещо, но един ден ще разбераип. Апостол Павел казва: „Днешните страдания не могат да се сравнят с бъдещите блага, с бъдещата слава, която се гот(5и- на човечеството." Значи има нещо по-велико от страданията, което ще дойде в бъдещата фаза на живота. Засега няма ж;аво същество на Земята, което да не е страдало и да не страда.. Който има страдания, нека по много пъти на ден произнася б себе си думите, че ще минат страданията — и ще види, че наистина ще преминат. Страданията са необходимо условие- за развитието на човека. Ако проследим историята на р а з в и т и е т о на човечеството, ще видим, че най-великите хора са мгмали най-големи страдания и изпитания. Те са прекарвали по тели дни, месеци и години в затвори, дето са написвали най-в«:ликите си произведения. И Христос прекара едно велико страдание на кръста. Всички апостоли, всички велики хора са минали през големи изпитания и страдания. Няма велик човек в с в е т а , който да ме е минал през големи изпитания и страданш я. Следователно който иска да бъде велик, т ой непременно прябва да мине през големи страдания. Добрият, гениалният човек е минал през големи страдания. Само разумните страдалия правят човека велик. Да срещнете

224

добър, учен, умен, гениален човек — това значи, че този човек е минал през велики изпитания и страдания. Това значи този човек да ви разбира, да разчитате на него като на свой брат. Да разбираш човека Ц да те разбира — това значи да имате взаимно уважение и почитание.

Питам: какви са отношенията на много от съвременните хора? Като срещнат човек, който не мисли като тях, те веднага се произнасят: „Глупав е този човек, умът му не стига." Не, не говорете така. Нима рибата, която не може да говори, е глупава? Рибата не е глупава, но няма условия да се прояви. Ако растението не може да мисли като човека, причината за това е, че главата му е заровена в земята и няма условия да се прояви. Извадете главата на растението от земята, прекарайте го през ред фази на развитие и ще видите , че и то може да мисли. По същия закон много от човешките

мисли мязат на растения, на риби, на птици, на разни животни, като мечки, вълци и други. Но каквито и мисли да минават през ума ви, не се сърдете, не се плашете, не казвайте, че са ужасни. И най-лошите, и най-страшните мисли могат да ви принесат някаква полза. Какво по-страшно за лозето от това, когато лозарят дойде със своя нож и започне да реже пръчките му? Страшно е това за лозата, но пръчките ѝ трябва да се режат. Как трябва да се режат? Разумно. Не е ли ужасно положението на камъните, когато ги трошат? Не е ли ужасно положението на желязото, когато го турят на огъня да се топи? Не е ли ужасно положението на хората, когато минават през големи страдания и изпитания? Ужасни са тия неща, но човек минава през всичко това съзнателно, подкрепен от мисълта, че тялото главно страда, а душата се освобождава от ограничителните връзки и придобива богатства.

Следователно каквито и да са нашите страдания, те не могат да се сравнят с онези големи богатства, които душата придобива. Един ден, когато душата се освободи от всички връзки, като ангел ще разпери крилата си и ще пропътува всички слънчеви системи, като се ползва от всички блага. Ще помни ли тогава човек своя живот на Земята — че бил беден, че нямал какво да яде, че нямал нови дрехи? Всичко това ще потъне в дълбока забрава.

Сега — като слушате да говоря така, мнозина ще мислят, че ви залъгвам. Не, това не са никакви залъгвания. Днес хората не могат да се залъгват, както залъгвали онази стара жена, че като отиде на Божигроб, ще намери един прозорец, 15- Университетът на Душата 225

който се отварял от време на време само, и през него ще види всички свои заминали за онзи свят. Аз зная само един начин, по който този прозорец може да се отвори. Който иска да се отвори за него тоз-и прозорец, той трябва да бъде абсолютно чист. Никаква друга философия не се изисква за това.

Чисти трябва да бъдете! Не се спирайте върху това можете ли да бъдете чисти. Всички можете да бъдете чисти. Чистотата е качество на човека. Животните не могат да бъдат чисти, но човек всякога може да бъде чист. Аз говоря за вътрешна чистота — ч и с т о т а в мисли, в чувства, в желания. И затова когато казвате за някой човек, че е глупав, вие трябва да го опитате. Как ще го опитате? По живота му. Като видите как живее, дали м о ж е т е да научите нещо от него, ще го разберете. Не бързайте В своите заключения. Преди години, като наблюдавах българското хоро, аз не се произнесох за него, че е глупава работа, че е младежка лудория, но се спрях да наблюдавам как играят и научих много неща. Като запитах момите и момците откога играят това хоро, те ми казаха, че

не знаят, защото се предавало от едни на други. Значи още техните деди и прадеди са играли това хоро. Те не можах да ми дадат никакви данни,, но аз сам направих ред заключения. Казвам: ние трябва да имаме взаимно доверие помежду си, да не се съмняваме едни в други. Трябва ли да се съмняваме в честния човек? Достатъчно е да погледнете на човека, за да видите неговата честност, написана на очите, на ушите, на носа, на устата, на ръцете, на краката — на цялото му тяло. Няма нищо скрито-покрито в човека. Той е написана книга, по която можете да четете. Тъй щото на вас сега се дава нова задача — да имате добро мнение за всички хора. Да гледате на тях като на добри, разумни същества, каквито Бог някога ги е създал. Ако и аз бях гледал на хората, както вие гледате, не бих дошъл да им проповядвам. Защо трябва да проповядвам на хората? Аз гледам на човека от друго положение. Аз гледам на човека като на дуга, излязла от Бога и дошла на Земята да учи. Един ден, като ме срещнете, ще благодарите, че ви извадих от кръстопътя, на който то бяхте застанали, и ви показах правия път. Не мислете, че иде се освободите от мене. Един ден ние пак ще се срещнем а аз ще благодаря, че думите ми са паднали на добра почва и са дали плод. За нас не е важно кой какъв е — дали е българин, германец, англичанин или друг някакъв. За нас е важен човекът като душа. На едно място Бог казва: „Аз не съм човек." Какво разбирате от тия думи? Често

226

рата казват за някого: „Той не е ли човек, няма ли по-малко овещина в себе си?" Значи за съвременните хора думата *човечна* е нещо високо. Такова е тяхното разбиране. Засега доб-

- е да бъдем човеци, но Бог иска да каже, че има нещо по-високо от човека.

Сега вие се намирате на кръстопът, а моето желание е да Впуснете този кръстопът и да влезете в правия път. Онези т вас, които още не са влезли в пътя, вземете дясната осика, дето ще намерите и богатство, и слава, и знания, и 1ести. Ако вземете левия път, там ще намерите безчестие, безславие, страдания, смърт и т.н.'Следователно който ска спасен да бъде, той трябва да е търпелив, чист, да има епоколебима вяра, да търси Божествената наука като храна душата си. Знанието, науката трябва да бъде храна не само ума на човека, но и за неговото сърце, както и за неговата оля. Само по този начин можете да се повдигнете, да разберете великите тайни, които се крият в разумната природа, която днес всички живеем:

„Който изтърпи докрай, той ще спасен да бъде." |

изново

„Истина, истина ви казвам:

Ако се не роди някой изново,
не може да влезе в Царството Божие."

(Евангелие от Йоана, 3:3)

Сега ще говоря само Върху думата изново от прочетения стих. Вие можете да т и р и т е ударението на тази дума или върху слога ги, или върху слога но, както искате. Важно е, че се говори за новото в жив о т а .

Силата на човешкия живот не седи б новото; силата на знанието не седи б количеството външни знания, които човек има; силата на б о г а т с т в о т о не седи в многото пари и къщи, които човек има; силата на човека не седи в изкуствата, които т о й владее. Сега — като определям тия неща, вярвам, че като учени хора,, вие добре ще ме разберете. Като разсъждавате върху н о в о т о , вие ще се домогнете до нов начин на мислене. Вие ще дойдете до заключение, че многото неща носят нещастия за хората. Многото богатства правят човека нещастен. Много-гпо знания представят товар за човека. Колко от своите знания човек може да приложи в живота си? Какво ви ползва знанието на цялата Библия, знанието на много стихове от нея наизуст, ако не ги прилагате в живота? Срещате двама души, единият от които знае цялата Библия и Евангелията, но не ги прилага в живота си, а другият знае само стиха „Бог е Любоб" и го прилага в живота си. Как мислите, кой от двамата се ползва повече от знанието си? Кой от двамата е по-силен човек?

Ще представя други две положения. Имате пред себе си човек, който знае т е о р и я т а на музиката отлично, с всичките й тънкости в съчетанието на тоновете, с всички знакове за изпълнение, с всичката :хармония, но няма ръце и не може да свири. Казвате: „Може оя псе добре." Представете си, че и гласът му е гъгвив, има <<зязяква повреда в ларинкса, вследствие на което не може и да пее. Какво се ползва този човек от многото знание за музиката? Срещате след това друг човек,

228

йто не знае теорията на музиката, но има усет към музика* а и какъвто инструмент хВане, може да свири. От друга страна, и гласът му е хубав, пее добре. Кой от двата случая Представя по-щастливо съчетание на възможности и сили в Себе си? Това не значи, че теорията не е нужна. И теорията с необходима, но животът започва първо е факти, с практика, а след това иде теорията. Дългият живот създава теорията. Теориите в живота представляват нещо старо, архаично, изостанало. Те предполагат минал живот на хора, които са живели преди хиляди години. Всяка теория илюстрира минала история

на човечеството. Има нови теории, които определят бъдещия живот на хората. Как се създават тези теории? Тези теории говорят за някакъв бъдещ живот на хората и затова предвиждат как ще живеят тези хора на своето време. Теории за настоящето обаче не съществуват. Значи има теории на миналото и теории на бъдещето. Когато изучава и едните, и другите теории и не може да разбере нито миналото, нито бъдещето, човек изпитва недоволство от живота и започва да спори коя от тия теории е права и коя не. Според мене за всеки даден случай, за всяко дадено време съответна теория е права. Достатъчно е един човек да поддържа дадена теория, за да мине тази теория за права. Следователно щом една теория има един последовател, тя е права и може вече да съществува — поне в неговия ум. Тази теория е права, но не е реална. Сега ще определя какво нещо е реалност. Коя е мярката на реалността? Мярката на реалността е правата линия. Правата линия има две граници, т.е. тя се ограничава от две точки. Ако турите и т р е т а точка на една линия, тази линия вече не е права, но крива линия. Дали тези две точки заемат пространство или не — това е друг въпрос, обаче правата се ограничава само от две точки. Едната точка представя Първичната Причина, а втората — човека. Оттук казваме: правата линия определя отношението между Първичната Причина и човека. С други думи казано: правата линия определя отношението между Първичната Причина и последствията, които тя е произвела. Значи връзката между Първичната Причина и последствията, които Тя е произвела, наричаме права линия. Правата линия подразбира абсолютния Божествен свят, за който съществуват много теории. Какво представлява Божественият свят? Божественият свят е свят на вечна радост, свят на вечна красота, свят на вечно богатство свят на Вечна сила, свят на вечна разумност. И много още може да

229

я

се говори за Божествения свят. Когато човек изгуби правата линия, т.е. правия път в живота си, той нарушава отношенията си към Първата Причина и в ума му възниква съмнението — като т р е т а точка на правата линия. Щом се яви тази точка, правата взема друго направление, изкривява се и ние имаме вече нова линия, която наричаме крива. От тази крива линия може да се образува триъгълник, обърнат с върха надолу. Задачата на съвременната философия и наука се заключава в това да обърне този триъгълник с върха нагоре и да го превърне в равнобедрен. С равнобедрения триъгълник учените искат да покажат, че т р и т е лица на Бога са еднакви. Тъй щото от която и страна на правата да се яви т р е т а т а точка — наляво

или надясно, всякога ще се образува крива линия, от която впоследствие ще се образува триъгълник. Триъгълник, образуван от крива линия, представлява затворен, ограничен живот, от който човек черпи олитности, И тъй, от гледищею на новите положения б живота, вие трябва да имате с т р о г о определена мярка какво нещо е правото. Правото се определя само от две точки. Щом говорите за правото, вие тр*ябва да имате идея за Бога и за себе си. Няма ли определена, идея за Бога като носител на красота, радост, сила, богатство, разумност, вие не можете да имате идея за правото, з а правата линия. Мнозина имат идея за Бога като за някакво отлъчено същество, което изпълва пространството, но коемпо няма никакви отношения към хората. Не, едната точка на правата линия е Бог, а другата точка е човекът. Значи Бог и човек образуват права линия. При това положение, д е т о и да се намира, човек трябва да мисли, да чувства и да постъпва като Бога. Кажете ли, че не знае как да постъпва, човек създава вече условия за образуване на крива линия. Правата лин ия влиза б устройството на цялата Слънчева система, във всички слънца и планети, б целия Космос. Кометите обаче се движат по криви линии. В цялата Вселена се забелязва стремеж на всички движения да Вървят по права линия. В този смисъл еволюцията на човека не е нищо друго освен стремеж на човешката душа да върви по права линия, да дойде до познаване на правата линия или до отношенията, които съществува т между Бога и самата нея. Дойде ли до тези отношения, чове!к ще придобие онова щастие, онова здраве, към което се стреми. Човек не може да бъде щастлив, нито здрав, ако няма истинска идея в себе си за Първата Причина. Истинска идея е онази, която при никакви мъчности,

230

ри никакви страдания и изпитания не се изменя. Тя всякога става една и съща. Върху тази идея именно се гради живот ъ т на душата. Ето защо ние казваме: умът мисли, докато ржи б себе си идеята за Първата Причина. Сърцето чувст-, докато държи в себе си идеята за Първата Причина. Душа-се разширява, докато държи в себе си идеята за Първата ричипа. Духът се просвещава и укрепва, докато държи в себе си идеята за Първата Причина. Който изгуби тази идея, той умира. Какво нещо е смъртта? Смъртта е врата, която боди б друг свят, различен от този, в който сега живеете. Същевременно смъртта определя точките на човешкото отклонение. Човек трябва да умре, за да види де се е отклонил от правия път. Само смъртта е в състояние да върне човека към първото му състояние, като му обясни причината, задето т о й умира. Тя ще му покаже точно мястото, дето т ой се е отклонил

от правата линия. И теориите на съвременните учени доказват, че всички тела в движението си се стремят да се приближат към правата линия. Някои от авторитетите на науката казват, че при движението си орбитата на Земята постепенно се стеснява, при което се очаква един ден Земята да образува права линия със Слънцето. И при това положение Земята ще продължава да живее. На мнозина се вижда чудно как е възможно при такава промяна със Земята тя пак да продължава да съществува. Да се задава такъв въпрос, то е все едно като кажа на мравята, че ще живее дълъг живот, тя да ме пита дали ще живее по същия начин, както днес живее. Някога, ^ далечното бъдеще, мравята ще живее като човек. Колкото и да говоря на мравята за човешкия живот, тя няма да ме разбере. За мравята човешкият живот е толкова разбран, колкото и духовният живот за обикновения простосмъртен човек.

Духовният живот е неразбран за човека; религиозният живот е неразбран за човека; моралният живот е също неразбран за човека. Докога този живот ще остане неразбран? Докато дойде до положение човек да го живее, а не само да говори за него. Когато някой говори за морален живот, а не го живее, това показва, че този живот за него е неразбран. Някой говори за морален живот, а при това краде; той говори за духовен живот, а го изключва от себе си; той говори за сила, а като го срещне мечка, бяга, крие се от нея. Де остава силата на този човек? Ама мечката беше много голяма, с рунтава козина и ме изгледа много страшно. Питам; на какво се дължи стра-

231

хът? Кога се е явил страх-ът за пръв път? Акробаптът, който върби по въже, е смел и решителен, докато пази равновесие под краката си. Това значи: докато се образува перпендикуляр от главата към краката му, акробапът е смел. Равновесието му се дължи на този перпендикуляр. Щом перпендикулярът се наруши, равновесието изчезва и акробатът започва да губи своята смелост. Следователно страхът е резултат на някаква вътрешна причина в човека, която го отклонява от правата линия на неговия живот. Страхът показва, че човек е изгубил своето равновесие. Съмнението, неверието е довело човека до положение толкова много да опорочи своя живот, че да заприлича на стар лихвар. Едно време полици не съществуваха и хората нямаха толкова страдания, колкото днес имат. Сега някой подписва една полица и се нагърбва цял живот да я изплаща. И след всичко т о в а хората казват: „Да се осигурим!“ Как ще се осигурят? Кат-о плащат полици цели 20-30 години наред, докато косата им побелее? Сутрин, като ставате, и вечер, като си лягате, все този биволски език — полицата —

носит в ума си и казвате: „Няма какво, трябва да се •плаща.“ И след това някой учен тигие как сгрешил първият човек. Богословът пък пише колко Време трябвало да се изплащат греховете на първите човеци. В Англия на всички учени, свършили по философия, право, бого слобие, прибавят към името им частицата „дий“ — като отличие на ученост. Българинът пък, когато оре нивата, казва на коня си: „Дий!“ С това той подтиква коня да върви напр ед, да не спира, да върши работа. И продължават философът и богословът да разискват по-нататък какво наказание предстояло на всеки, който сгреша пред Бога. Не само това, но и те т р е т и р а т въпроса колко години трябва да се изплаща т о б а наказание. Някои от тия учени са изчислили, че за големите наказания човек трябвало да плаща толкова години наред, колкото са нужни за изпаряването на водата от океана, като се приеме, че иЗсзка. година се изпарява по една капка вода от_океана.Хтрацшо е това наказание! Питам: отде знаят учените? т и я неща? Те били ли са при създаването на Божественото» право? Това са човешки измислици. Тия учени се спират върху стиха от Писанието, дето е казано: „Ще ви изхвърля от пред лицето си.“ Ла, но по-нататък е казано: „О, Израилю, обърни се към мене и аз ще те помилвам!“ Следователно с какво праВо т и я учени определят такова грамадно число години за изправяне на човечеството? Само Бог има право да наказва и да прощава грешника. Той го създаде и

232
Той ще го прости. Който люби, само т ой има право да наказва и да прощава. Който не люби, т ой няма право нито да наказва, нито да прощава. Псалмопевецът казва: „По правда си ме наскърбил.“ Аз казвам: По любов си ме наскърбил. Когато човекът на безлюбието наказва, казвам: Божията Любов не допуска кривите линии.

Ще приведа един малък разказ за изяснение на тази идея. дин светски господин уловил в гората едно хубаво славейче го турил в кафез да му пее. Всяка сутрин той му турял Вода, храна, наглеждал го, радвал му се. Всичко имало славейчето в този кафез, но свобода нямало. Един ден в ръцете на този господин попаднала Библията и Евангелието и той започнал редовно да ги чете. Под влияние на тази книга т о й се обърнал към Бога и започнал да размишлява върху главните принципи, които се съдържали в нея. Като размишлявал върху Истината, която носи свобода, той си казал: „Наистина всяко живо същество трябва да се ползва от свободата, която му е дадена от Бога. Щом е така, аз ще пусна и моето славейче на свобода. Понеже свободата на това слаВейче зависи от мене, аз ще изпълня този велик Божий закон.“ Взел кафеза в ръцете си, изнесъл го навън, закачил го на един гвоздей

и го отворил. В това време една сълза се търкулнала по лицето му — дожаляло му за славейчето, което тъй хубаво го веселяло със своята песен, но казал: „Ти прекара при мене скръбни дни, лишено от свобода и простор. Бъди щастливо от този момент и радвай се на свободата, която ти е дадена." Като видяло кафеза отворен, славейчето радостно подскочило и хвъркнало на свобода. След два-три деня славейчето дошло пак при своя господар, но с другарка. Влезли в кафеза и там прекарвали нощта. На сутринта пак напуснали кафеза. На другата вечер славеят пак влязъл в кафеза на господаря си. С това той искал да му каже: „Понеже ти ме обичаш, аз ще дохождам всяка вечер с другарката си да ти пея, а сутрин ще излизам в гората на свобода."

Питам: не можете ли и вие като този светски господин да отворите кафезите със своите стари възгледи и да ги пуснете в гората на свобода? Не можете ли и вие като този

- славей, който обичал господаря си, да идвате важа вечер да му пеете, а сутрин да излизате на свобода? Тъй щото не унищожавайте своя кафез, но закачете го на стената, да седи там отворен, за да може в него всеки певец свободно да влиза и да излиза. Ако славеят можа правилно да разреши своя въпрос, не

233

можете ли и бие да разре-илитс своя по същия начин? Доволен от господаря си, славеят решил всяка вечер да дохожда в кафеза да пее, да изкаже благодарността си към него. При това разрешение и славеят, и господарят му останали доволни. „Изново." Вие трябва да започнете живота си изново. Под думата изново разбирам Онова чисто, възвишено, благородно, Божествено начало в човека, което осмисля всичко. За тази цел казвам: Не внасяйте & чувствата си никаква киселина! Киселините трябва да служат само за стимул, но не и за храна на чувствата. Чувствата в човека трябва да произтичат от самия живот. Това значи: чувствата се пораждат само към живите същества; тия чувства трябва да бъдат фини, възвишени и благородни. Дето има такива чувства, там има условия за любов. Значи любов може да съществува само между две разумни същества, на които съзнанията представляват двете точки на правата линия. От правите линии на техните съзнания ще се образуват две успоредни прави. При тази паралелност на правите не може да сгъвава никакво състълкновение. Ако искате да дадете право на някой човек, оставете го да върви паралелно с вас, не спущайте към него никакви тангенти, никакви криви линии. Това значи да оставите човека свободен. Свободата е нещо относително. Който не разбира Божиите закони, както и законите на своята душа, нито той може да бъде свободен, нито на държавите може да даде свобода. За да

бъде свободен, той трябва да има ясна представа за Първата Причина, а след това и за себе си. Това не подразбира, че човек трябва да обхване н-ещата със своя ум. Човек може да обхване с ума си само т и я неща, които разбира. Хората не разбират Бога, защото и с к а т да Го обхванат с ума си. Те не Го разбират, защото му дават форма, подобна на тяхната. На Бога не може да се даде никаква форма. Когато мислите за Бога, за Първата Причина, представете си Го като необятна интелигентност, като безгранична любов и мъдрост, която едновременно обхваща всичко в света, разбира нуждите на всички живи същества и им помага.

Казвате: „Докажи т о в а нещо!“ Мога да ви го докажа, но искам да зная по кой начин желаете да ви го докажа: по закона на посаденото житно зърно в земята или по закона на меленето на житното зърно на "воденицата? Понеже развитието на сегашното човечество върви по втория закон, т.е. меленето на житното зърно, за това доказване се изискват хиляди години. Ако имате търпение да чакате хиляди години, готов съм

234

да ви донеса факти не само от 99 кладенци, но от хиляди кладенци още. И тогава вие ще употребите още толкова години, докато прочетете всички тия факти и се убедите в моите доказателства. Като се ровите между тези научни данни, някои от тях ще ви отправят за сведения към еди-коя си слънчева система и вие трябва да блъскате главата си от една система в друга, докато най-после кажете: „Нищо не разбрах по този въпрос.“ След това ще ви изпратят в друго някое учено общество, което живее на звездите, да видите как т а м разрешават този въпрос.

Като ме слушате да говоря по този начин, ще се запитат е : отде дойдоха тези учени общества, как се пренесоха от пространството на Земята? С това искам да кажа, че ако е въпрос за съмнения и противоречия, аз мога много такива да ви създам, но интересно е, след като твърдите, че Бог ви е създал, отде дойдоха толкова много съмнения и противоречия във вашия живот? Според мене никакви причини нямаше, за да дойде във вас съмнението и противоречието. Как е възможно да се роди от вас това незаконородено дете — съмнението? Как е възможно, при вашата чистота и святост, да се роди от вас съмнението и подозрението? Всеки трябва да си зададе този въпрос и да се помъчи да си отговори. Част от енергията на желанията, които не могат да се изпълнят, произвежда в ума на човека някаква отрицателна мисъл. Тази отрицателна мисъл впоследствие произвежда съмнение в човека.

Например срещате своя приятел, разговаряте се и той обещава, че еди-кой си ден на определено място и в определен час

ще се срещнете пак — да се уговорите за някаква важна работа. Дохожда определения ден. Вие отивате на определеното място, но приятелят ви не е там. Чакате час, два, три — той все още не дохожда. Започвате да се съмнявате, да търсите причината за неговото закъсняване. Коя може да бъде причината за това? Или че т о й се е размислил да дойде, или му се е случило нещо важно, което е попречило да изпълни обещанието си. Вие считате, че приятелят ви трябва да устоява на думата си, да бъде като божество. Действително — чист и я т и светият човек трябва да устоява на думата си. Такъв човек с нищо не може да се оправдае: че тренът закъснял, че параходът прекарал някакво малко крушение или че сам той заболял — нищо не го оправдава. Не може да се яви причина, която да му противодейства. Лко срещне физически препятствия, най-после т о й от тялото си навън трябва да излезе и

235

пак да се яви навреме в определения ден. Когато някой ангел обещае на човека нещо, т о й ще се яви навреме: дали вън ще има буря или земетресение, дали ще бъде окован във вериги и в букаи — той трябва всич ко да преодолее и да се яви навреме. Не направи ли така ангелът гп Господен с Петра? Той влезе точно на определения час пр-и Петра, свали оковите от краката му и каза: „Стани и излез Вън!”

Днес всички хора се намират в положението на апостол Петра: хвърлени в тъмнида, краката им в букаи и чакат да дойде някой да ги освободи. Ангелът се моли сега за вас и слиза от небето да ви освободи- Той влиза в затвора, сваля букаите от краката ви и казва: „Излезте вън!” Излезте вън, не мислете за своите стари затвора, идете при своите братя и сестри и заедно с тях благодарете на Бога, че ви е избавил. За да постигнете пго-ва, за да дойде ангел Господен от небето да ви избави, вие трябва да имате разбиранията на онзи забележителен американски генерал, който като вървял един ден из улиците, минал покрай една казарма, в двора на която видял малка дружина бойници, около 10-15 души, които се мъчели да вдигнат една голяма гредата. Той се приближил при тях и взел да наблюдава какво ще стане. Войниците се мъчели да вдигнат гредата, но не .могли. Генералът погледнал към взводния им и попитал: „Защо не помогнете на войниците заедно да вдигнете гредата?” „Ач съм взводен, а те — обикновени войници. Моята работа с да заповядвам, а те трябва да изпълняват.” Тогава генералът се навел, турил рамото си под гредата и помогнал на войниците да я вдигнат. След това т о й се обърнал към взводния, подал картичката си и казал: „Господине, ти си началник на т а з и малка дружина, аз пък съм генерал Вашингтон.”

По същия начин и Бог изпрати Сина си сред човечеството да го научи на закона на служенето. Затова Христос казва: „Не дойдох да ми послужа, а да послужа.“ Син Божий дойде да помага на хората, а те — обикновени простосмъртни, обикновени взводни началници на малки дружини, капрали — искат да заповядват на света. ГГ там: от какво страда светът? От капрали. Светът е пълен с капрали, с взводни. Дето да се обърнете, все капрали ще срещнете: и в науката, и в изкуствата — навсякъде в живота. Щом дойде въпрос да се помага някому, ние трябва да бъдем готови да подложим рамото си под гредата, т.е. под мъчнотията, и да я повдигнем. Мъчнотиите и благата са общи за цялото човечество.

236

Ще приведа още един пример за правилни разбирания. Един 1\с\ американският председател на републиката — Вашингтон - вървял из града и спрял малко на пазара. В това време той Видял, че един богат човек се озъртал, като че търси нещо. Той го запитал: „Господине, какво търсите?“ „Търся някой човск да ми занесе пуйката до дома.“ „Дз мога да ви услужа.“ „Добре, вземете пуйката.“ Тръгват двамата: богатият напред, председателят на републиката — след него. Стигнали най-посе до дома на богатия. Последният се спрял, бръкнал в джоба си, извадил от кесията си четвърт долар и го подал на носача. Юсачът погледнал към парите, погледнал към богатия и мълчал. „Защо не вземеш парите? Не си ли доволен от това, което ти давам? Ето, вземи още четвърт долар!“ Той пак мълчал. „Защо мълчиш? Навярно си недоволен нещо. Че пуйката не струва колкото възнаграждението, което ти дадох.“ Тогава Вашингтон извадил от джоба картичката си, подал я на богатия, като му казал: „Приятно ми е, че можах да Ви направя една малка услуга.“ Председател на републиката — Вашингтон. И съвременните хора като този богатия са научени да извадят от кесията си четвърт долар, да го дадат на носача, който носи пуйката им, и с това разрешават въпроса. Да, ами ако този носач е председателят на републиката? Какво ще правят тогава? Съзнание и разбиране се иска от хората. „Изново.“ В какво се заключава новото? Кое е новото в българския народ? Кое е новото в духовенството? С какво ще се похвалят те? Може би ще се похвалят с това, че са обявили гонение против религиозните секти в България. И това не е лошо, но казвам: ако духовенството беше на прав път, българският народ трябваше да бъде в добро положение. Освен това държавите от целия свят трябваше да вземат пример от България. Така ли е всъщност? Какво виждаме ние в България? ^Гя е потънала в дългове, навсякъде се вършат насилия; тук и там чувате, че се извършили убийства. Така е в България, така

е и в целия свят. Но казвам: този не е правият път! Така не може да се живее. Това не е новото в света. Новото седи в Божественото. То изисква между хората да се създадат искрени отношения, които да почиват на истината, а не на лъжата. Престъпление е да живееш с човека, а да поддържаш в ума си мисълта да го ухапеш някъде, да го изнасилиш или да смутиш духа му. Благородството на човека се заключава в това да покаже на брата си пътя към свободата, към знанието и радостта. Намери ли веднъж този път, той ще бъде силен, 237

здрав и богат. Всеки чойек, в когото Божественото се е събудило, може да покаже Ш1а хората пътя към забогатяване, но те разбират друго богатство. Божественият човек обаче не се спира пред външното богатство. Той знае, че това богатство е причина за всички нещастия б света. Сегашното богатство е богатство на неправда, на насилие; властта, която цари по целия свят, е в л а с т на насилие; управляващите в света си служат повече с неправда и насилие. „Ама ти ие вярваш ли в държавата?" „Ач не вярвам в държава, която се крепи на насилие и неправда." „В 3<аква държава вярваш?" „Аз вярвам в държава, в която съществува правда; аз вярвам в държава, в която съществува любов." Когато такива държави се основат б света, те няма да затварят престъпниците по цели 20 години в затвор и да ги държат там с вериги на ръцете и на краката, но ще потърсят причините за техните престъпления. Щом намерят причините, ще потърсят начин да премахнат тия причини, за да не поставят тия хора при условия да повтарят грешките или престъпленията си.

Казвате: Защо Бог е -създал света така, че едни хора са богати, а други сиромаси? Вие не знаете причините, които са заставили Бога да постави едни хора при богати, а други — при бедни условия. Ако Т-ой би поставил богатия при условията на бедния, богатият <5и извършил големи престъпления. За да не прави грешки, прес-пгъпления, Бог му даде власт, сила, богатство. Това не значи, че богатите хора са лоши, но понеже не разбират законите на живота, те не могат да използват бедните условия и в м е с т о да се повдигнат, ще се провалят. На сиромасите Бог казва: „Понеже имате силна воля и светъл ум, вие ще м о ж е т е да използвате условията, при които съм ви поставил, за ваието растене и развиване. Един ден, когато преодолеете тезтд условия, и вие ще станете богати. Тъй щото намерението, Яселанието на Бога е да направи всички хора щастливи и богати. Затова именно Той е поставил всеки човек при специфички условия, благоприятни за неговото развиване. „Ама защо днес съм останал неучен, прост човек?" Има причини за т о б а , които един ден ти ще разбереш.

Иначе желанието на Първата Причина е да бъдеш и учен, и богат, и праведен. Всичко това ти ще постигнеш на своето Време и място. В света, в който сега живеете, съществува пълен ред и порядък, който вие, поради непознаване на Божествения план, не разбирате. За неразумните хора по-лош свят от този, в който живеят, не съществува. За разумните обаче

238

по-добър свят от сегашния няма. Съвременните хора живеят в свят, подобен на забавачница, в която всички части на предметите са разхвърляни и децата се поставят на работа — да "турят" всяка част на нейното място. Децата в тази забавачница се учат да творят. Там частите не са безразборно нахвърляни, но всяка част има свой номер и по реда на номерата децата ги поставят на съответни за тях места.

Следователно за да изправи живота си, човек трябва да постави всяко противоречие на неговото място. Какво правят съвременните хора, като се натъкват на някои противоречия? Като не могат да ги поставят на съответните им места» те казват: Бог не ни обича, хората не ни обичат, никой не мисли за нас и т.н. Каква е тази философия? Къде може да заведе човека тази философия? Няма защо да очаквате на хората да Ви обичат, да се молят за Вас. Всеки сам трябва да се моли за себе си, всеки сам трябва да работи. Когато положението ви е много затруднено, можете да се помолите заедно с приятеля си, но всякога трябва да разчитате първо на себе си. Като се помолите двамата, молитвата ви ще бъде приета. Казано е в Писанието: „Дето са дбама или трима, събрани в мое име, аз съм и аз.“ Синът трябва да отиде при баща си, да отвори сърцето и душата си пред него и да се помоли да му даде това, от което се нуждае. Той не трябва да изисква баща му да отиде при него. Ако синът или детето не може да отвори душата си пред своя Велик Баща, да Му каже, че е изпаднал в тъмнина, в съмнения, в подозрения, пред кого ще отиде? Нека иска светлина от своя Баща, да оправи работите си — и ще получи. Когато детето краде от сладкото, което майката е скрила от него, а после отрича, че е пипало сладкото, не знае ли, че лъже? То познава своята погрешка, познава и лъжата, но не се признава, защото се страхува от тоягата. Ако детето знаеше, че като каже истината, няма да бъде наказано, щеше да признае погрешката си. Страхът от наказание, който хората изпитват, става причина те да лъжат, да крадат, да вършат ред още престъпления. В това се крие лошата страна на възпитанието.

Много от съвременните възпитатели казват, че тоягата е благословено нещо, понеже е излязла от рая. Вярно е това, но докато тоягата беше в рая, имаше паници, пълни с мед

и масло. Щом тоягата излезе от рая, нищо не остана в паниците, но по гърбовете на хората останаха следи от нея. Като казват сега, че тоягата е излязла от рая, едновременно с това

239

те трябва да си спомня т, че и човек излезе от рая. Докато беше б рая, и тоягата беше чиста и свята като човека. Щом той излезе от рая, и тя се опетни. Тъй щото ако човек е грешен, тоягата е десет п ъ т и по-грешна от него. Тогава здшо ще ви бият с една грешна тояга? Какъв смисъл има в това? Ако е да' ви бият, по-добре да вземат една райска тояга, която още не е опетнена, и с н ея да Ви бият. Така поне праведни ще станете. А тъй, да ви бият с грешна тояга —това не се позволява. Който бие, с любов трябва да бие. Престъпление е да биете без любов.

Що е престъплениевтш? Всяко наказание, нанесено без любов, е престъпление. Всяко наказание, нанесено без мъдрост, е престъпление. Всяко наказание, нанесено без истина, е престъпление. Всяко наказание, нанесено без правда, е престъпление.

Всяко наказание, нанесено без добродетелта, е престъпление.

На това основание питам: как можеш да съдиш брата си? Всеки човек, когото -съдиш, е твой брат, роден от една и съща майка. Ще кажете: „Ако хората не се съдят, може ли светът да се поправи?" Може. „По какъв начин?" Чрез любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелта. Тогава казвам: право е тоВа, к о е т о има две точки. Ако държите в ума си първата точка, гъ.е. Първичното Съзнание, че Бог царува навсякъде и изпълва цялата Вселена, вие сте намерили смисъла на живота. Всякога д ръжте в ума, в сърцето и в душата си това Висше Съзнание, за да разберете колко е велик Бог, когато от своето високс» положение слиза до най-малкото същество и го облива със с в о я т а любов. Когато обичате някого, вие взимате неговата форма. Така и Бог прави. Като слиза при нас, Той взима човешка (|аорма. Като отиваме при Него, ние взимаме Неговата форма. Значи сега Бог става като човека, а някога, когато отидем при Бога, ние ще станем като Него. Това не значи, че ще с т а н е м в буквален смисъл като Бога, но ще имаме Божиите мисли, чувства и постъпки.

Мнозина се смущават от това, че имат много неразрешени въпроси в живота си. Това не трябва да ги смущава. Не очаквайте с в е т ъ т да се оправи, но знайте, че той е оправен. Защо? Защото Бог царува в сбета. Ако виждате някаква аиор-малиост в света, тя се ^-ължи главно на особените схващания на хората за него. Някой казва, че вѳн е студено, а друг —че вѳн е топло. Студът и горещината не са абсолютни неща. Когато на едного е студено, на другото е топло; и обратно: когато на едного е топл.о, на другото е студено. Има микроби,

ито и при 500° горещина не умират, когато човек, с всичката си топлина, не издържа и до 50° температура.

„Изново.“ Това не значи, че трябва да отхвърлите старото, но трябва да турите ново начало, да започнете да чертаете бъдещето на вашия живот. Днес Всеки иска да го обичат. Я трябва да бъде основната черта на вашия характер, заради която хората могат да ви обичат? Преди всичко човек трябва да бъде готов на услуги. Това говори за щедрост на характера. По този начин близките около вас ще разберат, че ма добри и разумни хора в света. Не е достатъчно само да елаете да бъдете добри, но трябва да докажете, че с т е та-Ва. Ако искате хората да ви признаят за добър цигулар, трябва да свирите добре на цигулка. Ако искате да ви признаят за бър пианист, трябва да свирите добре на пиано. Ако искате да минавате за художник, трябва да рисувате добре. Ако искате да минавате за виден учен, трябва да имате знания, при това вашето знание трябва да се приложи в живота ви, бъде б полза както на вас, така и на ближните ви. Лекарят необходим на хората дотолкова, доколкото може да ги лску-. Моралистът е необходим на хората дотолкова, доколкото Може да им помага, да ги повдига в живота. Духовният човек е необходим на хората дотолкова, доколкото да им даде направление в живота, да ги подтикне към Великото Начало. Днес Между всички народи и общества се явяват нови хора, с нови и сбетли идеи, които подтикват човечеството напред. Тези хора се срещат навсякъде по света: в Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Китай, в Япония, в Русия, в България и т:н. Те носят нов морал, нови разбирания, които служат като звено, като условие за привличане към Земята на енергиите, които идат от духовния свят. И ако хората днес са недоволни от себе си, причината за това се дължи на факта, че много от небесните извори са затворени за тях и те не ^огат да ги използват. Много от енергиите, необходими за пресъздаването на техните мисли и чувства, не достигат до сърцата и умовете им. Защо? Те сами са прекъснали тия съобщения и сега трябва усилено да работят, да ги възстановят. Някой е недоволен. Защо? Липсва му нещо. Голяма липса има сега в света! За да се набави тази липса, изискват се нови хора, нови общества, които да привличат духовните блага към Земята. Съвременните хора мязат на моряците из моретата, които понякога вода газят, жадни ходят. Солена е морската вода, не е добра за пиене. Трябва да се намери начин да се . Университетът юДуиши 241

пречисти тази бода, да се извади солта от нея. Сегашният свят е осолен повече, о т к о л к о т о трябва.

Едно българско семейство, което се състояло от свекър и свекърва, син, снаха и зълва, варили един ден боб. Свекървата вдигнала капака на тенджерата и като видяла, че бобът е готов, турила малко сол и го вкусила — намерила, че е добър. Подир малко дошла снаха т а : погледнала боба, видяла, че е време да се тури сол. Взела, лъжицата, турила сол и го вкусила. „Добър е!" — казала тя. Дошла зълвата. И тя си спомнила, че този ден се вари боб: „Чакай да туря малко сол, да се каже, че и аз нешо съм направила." Турила солта и си отишла. Сядат па обед да се хранят. Хапнал, свекърът, хапнал синът — невъзможно е да ядат боба. Кой т у р и сол в боба? Свекървата се обадила: „Лз турих." Снахата казала: „И аз турих." Зълвата: „Че и аз турих." Затова бобът е толкоВа солен! Има ли нешо лошо б това? Лошото не е в боба, но 8 пресоляването. И в живота на съвременните хора е т у р е н о сол повече, отколкото трябва, и то не опази сол, която дава живот, но сол, която прибавят към храните, за да не с-е развалят. Не туряйте сол повече, отколкото трябва! Пресолните неща са развалени. Месото, веднъж заклано животното, и то е вече развалено. Като го посоляват, хората успяват донякъде само да спрат процеса на разлагането б него, но 1ц.ом месото не е живо, този процес е започнал вече. Колкото и да се соли, процесът не може да се преустанови.

„Изново." Под думата азново Христос разбира вечен процес — процес на вечно обновяване. Като стане сутрин, докато изгрее Слънцето, чоВек трябва да се измени, да бъде нов човек. Това е закон на вечно подмладяване, на вечно обновяване. Изхвърлете с т а р и т е идеи от ума си! Новото учение не позволява да носите едта и съща дреха два деня наред. Казват е : Възможно ли е т о в а ? Възможно е. В 365 деня ще промените 365 костюма. Новот о учение не позволява костюмите ви да имат еднообразни цВетобе. Всеки костюм ще има различен цвят. Практично ли е т о в а ? При сегашните условия не е практично, но при новите условия, когато ще има много шивачи, това ще бъде в реда на нещата. И днес има много шивачи. В бъдеще тази професия сче представлява нещо завидно. Ако днес това външно разнообразие б цветовете е невъзможно, вътрешно поне е възможно. Какво струва на човека всяка сутрин, като става, да си прав и по един костюм от лен или от коприна, и то различни по и_ветове? Какво струва на човека всяка

242

сутрин, като става, да си каже, че е богат, че разполага с десет милиона лева в банката? Щом повтаря това всяка сутрин, кредит ще му се даде. Каквото мислите и желаете, това ще стане. Казвате, че ще бъдете богати — богати ставате. Страхувате се да не осиромашеете — осиромашавате. Турете

в ума си мисълта, че ще станете богати — и ще ставате богати. Човек е наистина богат, но засега източниците на богатствата, източниците на живота за него са затворени. Сега — няма да доказвам това нещо, но ще приведа следния пример. Един млад, интелигентен, но много беден човек имал силно желание да стане богат, да осмисли живота си. Той искал да стане богат, но по честен начин. Обаче имал големи противоречия в живота си. Един ден, като вървял из града, срещнал един господин — на вид добре, богато облечен, но на лицето му било очертано голямо отчаяние и безнадеждност. Този господин бил много богат, но не живеел добре с жена си. Всеки ден те имали големи недоразумения помежду си, които го докарвали до безумие, до пълно отчаяние и готовност да свърши с живота си. Този ден именно той тръгнал из улиците с намерение да се отбие в някое безлюдно място и там да тури край на всички мъчности. Младият момък обаче погледнал богатия господин с такова съчувствие, с такава топлина и нежност, каквито той никога в живота си не бил срещал. Затова богатият спрял момъка и започнал да го разпитва — отде е, какъв е, какво работи — и останал учуден от неговата интелигентност. Богатият господин се разположил към младия момък, поканил го дома си и решил в себе си да го осинови, понеже те били бездетни.

Кой подтикна момъка да спре погледа си върху този богат човек? Това е новото в живота. Източниците на богатството, които били определени за младия момък, се криели в сърцето на тия богати хора. Ключът на това сърце пък бил в погледа на момъка: -По този начин всеки човек трябва да проявява Божественото, което се крие в него. Всеки ден носи определени Божествени блага за всеки човек, но той трябва да знае как и де да ги намери. Когато Слънцето изгрява, знайт е , че то изгрява за всеки едного отделно. Това не значи, че човек трябва да се изолира, да се отдели от другите, но трябва да съзнава, че един от слънчевите лъчи с определен за него. Всяка сутрин човек трябва да излиза да посреща изгряването на Слънцето с вяра, с интелигентност и с разумност, че този момент именно той ще приеме определената за него енергия.

243

Сегашните хора са подложени на вътрешен тормоз вследствие на съмнения, на подозрения, на които често се натъкват. Те казват: „Възможно ли е Слънцето да има предвид всеки човек отделно?" Възможно е. Преди хиляди години още Псалмопевецът е казал: „Господи, на раиина ще Те потърся." И Мойсей е казал, че Бог с създал Слънцето, Луната и звездите за времена и години. Интересно е днес да се изчисли на колко хиляди години се равнява времето, откак Божествените блага

са дошли на Земята и о т к а к Божественият лъч е огрял целия свят. Откак Божественият лъч е влязъл в душата на човека, той е дошъл за времена и години, затова човек, щом пожелае, ще го има. Това подразбира идване на Царството Божие на Земята. Там всичко става като с магическа пръчица. Царството Божие седи в това да бъдат задоволени всички копнежи и желания на човешката душа. Това не може да стане при сегашните условия, но може да стане, когато човек се роди от вода и дух — от новия живот и от любовта. Това, което отделният човек желае, е желание на цялото, на всички хора по лицето на Земята. Достатъчно е да пожелаеш да бъдеш богат или красив — в този момент още някой е станал богат или красив. Законът е такъв: искаш да бъдеш учен — някой е станал учен. Радвайте се, че желанията би се изпълняват. Щом един човек реализира желанията си, Всички могат да ги реализират. Значи всички желания са реални и постижими; въпросът е само до времето.

И тъй, новата философия на живота се заключава в постигане на щастието — било индивидуално, било общо. Следователно човек не трябва да търси щастието изключително за себе си, но като обил закон, който се отнася до цялото човечество. Също така т о й не трябва да схваща светостта като лична привилегия, зю като общ закон за всички. Всеки човек може да бъде щастлив, учен, чист, силен, истинолюбиб, разумен и т.н. Иобата мисъл се заключава в следното: каквото мисли човек, това сгзшва.

, Следователно не допускайте отрицателното в себе си! Борете се с него, докато положителното във вас вземе надмощие. Когато падне в някоя дълбока река, философът няма да разсъждава върху философията си, но ще гледа да се спаси. Ако знае да плува, философията му е права, не знае ли — от него и от философията му нищо няма да остане. Ако той може правилно да се справи със законите на водата, като излезе оттам, наново ще продължи философията си. Казвате, че живо-
244

ът е море. Ако животът е море, тогава каква философия е жна първо на човека? философията на плуването. Щом излезе на брега, човек ще изучава науката на ходенето, плуването. Вече не го интересува.

Мнозина са недоволни от живота поради това, че някои неща остават за тях тъмни, необяснени. Според мене всички неща са обяснени; въпросът е да намерите онези хора, които знаят истината по тези въпроси. Тези хора можете да ги намерите навсякъде: и в България, и в Германия, и в Англия, и в Китай, и в Япония, и в Индия. Има само един начин, по който можете да ги намерите. Кой е този начин? Като похлопате на

всички врати по лицето на Земята и никъде не ви задоволят, най-после ще намерите последната врата, от д е т о ще излезе човекът, който носи Истината в себе си. Характер се иска за това! Някой още на първата врата може да попадне на човека из Истината. Друг ще хлопа на стотина врати и едва тогава ще намери Истината. Трети пък ще обиколи всички врати в света, докато най-после попадне на онази, която с векове е търсил. Първото нещо: от вас се изисква постоянство и вяра, която не се огъва. Казвате: „Все трябва да се поогъне човек.“ Правата линия не търпи никакво огъване. Моралът, духовният живот търпят малки или големи изменения, но не търпят никакви сгъвания. Недъзите, които хората имат, са техни специфични черти, те не са качества на живота. Какви са хората — това не е важно. Дали са добри или лоши — това са техни качества. Животът обаче не е като тях. Животът е красив. По естество, по първичен произход, като души, всички хора са красиви, но поставени при груби условия в живота, лишени от любов, те изглеждат лоши. Някоя мома се влюбила в един момък и го намира красив. Всички се чудят какво е намерила момата в него, че го обича. Понеже го обича, тя е видяла в него Божественото. Следователно вие не можете да познаете Бога, докато не Го любите. Как ще Го любим, щом не Го виждаме? В това седи изкуството: да любите Бога, без да Го виждате. Новото общество люби Бога, без да Го вижда. В стария живот хората искаха първо да видят Бога, а после да Го любят. Новият живот изисква от хората да любят Бога, без да Го видят. Някой казва на приятеля си: „Вярвай в мене! Аз съм честен човек, ще ти дам 10 000 лева.“ „Я дадеш, я не.“ Друг обаче, без да му е приятел, вярва, че ще му даде 10 000 лева. Кой от двамата седи по-високо? Вторият. Той вярва, без да е видял нещо. На такъв човек може да се разчита. Тъй що-

245

то и вие трябва да вярвате на Бога абсолютно, преди още да са дошли до вас Божиите блага. Дълбоко в себе си всеки трябва да си каже: Аз вярвам във всичко, което Бог е казал!

„Изново.“ Сега и аз ви зксяя да започнете изново с новата философия — всеки ден да се обновявате, всеки ден да се обличате с нови костюми.

„Изново.“ Това не е противоречие с вашите разбирания. Всеки ден трябва да имате по едно ново разбиране за живота. Тогава радостта, веселието, мирът, любовта ще се вселят в душата ви в своята пълнота. Само при това положение човек може да бъде доволен.

Една наука съществува в света. Тази наука седи в това: да виждате хубавото във всяка душа! Като срещнете един човек, потърсете хубавото в него и кажете: „Този човек има

еди-каква си хубава черта." Като не знаят тази наука, съвременните пророци започват да търсят недостатъците на хората и вместо да им помогнат, те ги осакатяват. Дойде някой при мене, иска да лъу гада. Погледна го в лицето и му казвам: След десет години ще направиш една голяма погрешка, за която ще лежиш в з а т в о р . В затвора ти ще се добереш до великата Истина, която ще те направи вътрешно свободен. Като излезеш от затвора, ти ще станеш велик човек и ще принесеш нещо в услуга на човечеството. Запомни добре това, което ти казвам. Еди н ден ще провериш истинността на думите ми.

Сега и на вас казвам: бие ще направите някакво престъпление, за което ще ви т у р я т в затвор. Там ще се домогнете до великата Истина, к о я т о ще би направи свободни. След това ще станете велик човек, полезен на себе си, на ближните си и на човечеството.

„Изново!"

„ЗА СЪДБА ДОЙДОХ1 1

„Аз за съдба дойдох на този свят“

(Евангелие от Йоана, 9:39)

Тия Христови думи имат отношение само към ония хора, които се е пробудило възвишеното и благородното. По-доб-дума в български език, която да изразява понятието „съдба, съдене“, няма. Да съдиш човека — това се счита за голямо негово нещастие. Съдбата обаче има и друго предназначение: тя решава и благото на човека. Когато някой беден човек е онеправдан, съдбата именно решава да му се даде правото.

Сегашният свят в своята целокупност е създаден върху едно велико начало, което показва, че между всички области па живота или между всички негови проявления — далечни или близки нам — има тясна връзка. Когато се говори за връзка, трябва да се знае, че връзка се прави между разумни явления. Всяко явление има своя причина и последствие.

Ние можем да разделим явленията на три категории: материални явления, в проявлението на които съзнанието не взима участие, но има малко съприкосновение с тях; духовни явления, в проявлението на които съзнанието действа отвън — например стрелката на часовника, която определя точно движението на Земята, не съзнава това нещо, тук съзнанието действа отвън: часовникът върши работата си правилно, без да съзнава какво върши, но неговата работа се оценява от други същества извън него, с високо съзнание. Третата категория явления са Божествени, при които съзнанието участва отвън и отвътре. Те представляват същинските явления. Този род явления обединяват и материалните, и духовните явления в себе си.

Съвременната наука засяга само двата рода явления — материалните, в които съзнанието не участва, и духовните, при които съзнанието участва само отвън. Такова явление представлява работата на часовника, който действа автоматически: дрънка, буди господаря си. Де е неговото съзнание? В господаря му. Възоснова на това учените казват: всички хора
247

са автомати, те извършват работите си автоматически и след като умрат, всичко се свършва е тях. Това казва и часовникът: „Ако не ме навиеете, аз ще спра, няма да ви бъда полезен.“
Сега, б т и я времена, които преживяваме, всички хора се интересуват живо от това какво ще кажат учените за земетресението. За да не покажат своето невежество, учените казват, че ставали някакви размествания на пластове, че огън имало в Земята и т.м, Казвам: така е — и разместване на пластове става, и огън в Земята има, но същинската причина на земетресенията не е нито в разместването на пластове,

нито във вътрешния огън на Земята. Когато някоя жена накладе *огън* на огнилцето и тури отгоре тенджерата с вода и месо да Ври, питам: огънят от само себе си ли се накладе? Тенджерата от само себе си ли дойде? Месото от само себе си ли влезе в тенджерата? Не, причината на всичко това се крие другаде. Така и мн о-го от съвременните учени, като ги питат дали пак ще стане земетресение, те казват: „Науката още не може С положителност да предскаже това. Сеизмографът определя само това, !което е вече станало — близо или далеч някъде, но не може да предскаже какво има да стане." Днес светът се намира в същото положение, в каквото някога бе цар Навуходоносор, който сънува сън, но не можа да го запомни. Той извика всички мъдреци от царството си да му го разкажат и изтълкуват, но никой не можа да стори това. И пророк Данаил се натъкна на същото противоречие, в което изпаднаха всички мъдр<еци на Навуходоносора. Обаче у Данаила имаше мъжество, имаше вяра. Той се обърна към Господа — да му разкаже съня на царя. С молитвата си Данаил отиде да почерпи сведения от явленията на Божествения свят. Тия явления са от Божествен характер. Така трябва да постъпят и съвременните учени хора. Те трябва да направят крачка напред! Нека отправят своята молитва към Бога, да Го помолят да им обясни причините на днешните явления. Те се спират пред вратата на Ц а р с т в о т о Божие и философстват. Не, време е да се изтълкува сънят на царя, да се изтълкуват новите явления, които стават в живата, разумна Природа. Цялата европейска култура, всички съвременни хора са се спрели пред материалния и духовния < б я т и не предприемат решителна крачка напред.

Питам: защо стават земетресенията в България? Защо се вари месото на огъня? Все трябва да има някаква причина за това. Защо колят вола? И за това има някаква причина. Защо 248

ират хората? И за това има някаква причина. Някои казват: ака е наредил Бог. Не, това не е философия. Аз, като чета свещените книги, в които се говори за създаването на света, олютно никъде не съм срещнал да се говори за смъртта. В Чествения език думата *смърт* не съществува. Хората сами дадоха тази дума. Тя съществува само в човешкия език. В •'-ествения език не съществува и думата *земетресение*. И тази дума създадоха хората. Причината за земетресенията б коя и да е част на земното кълбо са всички живи същества. Те ^гъздават земетресенията.^Чудни са хората, като търсят причината на земетресенията другаде, а не в себе си. Техните отрицателни мисли, чувства и действия влияят върху Земята тъй, както експлозивните вещества, които като турят под

някоя канара, тя се разрушава. Достатъчно е само да се тури запалка на тия вещества — и всичко над тях хвърква из въздуха. Така се произвеждат и земетресенията.

Казвам: всички учени хора, след като заминат за другия свят и няма какво да правят, слизат долу, в Земята, на дълбочина 5-10-15-20 км, и като намерят там избухливите вещества, запалват ги и казват: „Да става каквото ще с България!"

Казвате: „Това научна теория ли е?" Толкова научна, колкото са научни и теориите на съвременните геолози. Ние можем да определим точно ще стане ли земетресение в София или няма да стане. Земетресенията, които ста! 1ахав_Чи рпан и Плов-диб^лока_заха, че там нямаше и 10 души праведни! Аз им казвам това нещо в очите. Намерете 10 души праведни — и земетресението ще мине и ще замине, без да причини големи нещастия.

Няма ли десет души праведни, земетресението ще стане и големи нещастия ще причини. Тия 10 души праведници са 10 опорни точки, които гарантират известна стабилност. Ако б едно сражение нямаме разумни генерали, може ли това сражение да се спечели? Ако в една държава няма 10 разумни управници, може ли тази държава да се оправи? Ако в един универс и т е т няма 10 разумни, добри професори, може ли той да съществува? Ако в астрономията като наука няма 10 души учени хора, които да я поддържат, може ли тя да се развива? Сега — в тия времена, ако ме слушате, най-добре е човек да мълчи, да наблюдава явленията и да ги проучва. Отпреди години още аз имах силно желание да избавя българите от страданията, които днес дойдоха — и земетресението спря до София! Обаче ако българите не изменят поведението си спрямо Небето, ако не се решат да служат на Бога, страданията

249
и изпитанията ще дойдат. Трябва да знаете, че на първо място духовенството е отговорно за тия катастрофи в България.

След това отговорността лежи върху управляващите — в широк смисъл на думата, и най-после върху всички останали хора: учители, майки, баици, млади и стари. И ако всички тия фактори в света не изпълнят волята Божия, ние не сме отговорни за нищо.

Питам: какво може да се очаква от един народ, поданиците на който се изстребват едни други помежду си? Какъв пример дават българите в тую-ва отношение? С какво могат да се похвалят те? Едно време турците ги клаха и изтезаваха и те се оплакаха за това пред "цяла Европа. Но какъв отговор ще даде днес българският на.род пред Бога, като се изстребват и колят сами помежду си? КазВате: еди-кой си човек не поддържа държавата, обявява се; против нея. Питам: как може този човек да се обявява п р о т и в държавата, от която е един уд?

Как може краката ми да б-ъдат мои врагове? Как може очите ми да б-ъдат мои врагове? Това не може да б-ъде, немислимо е! Българин на българин враг не може да б-ъде! Такъв е Божият закон! Всеки, който каже; противното, не говори Истината. Въпросът не е само за б-ъл-гарите, но и за всеки човек, който се обявява против цялото човечество. Такъв човек е негов враг.

Христос казва: „Аз г-ъа съдба дойдох в света." Христос е дошъл за съдба — 'да т у р и ред и порядък в света, да внесе разумно разбиране за жив-о-та. Някои хора мислят, че светът, както и иглата Земя, са създадени само заради тях. Не, на първо място Земята е създадена за Бога, на Второ място — за ангелите и на т р е т о мягсжпо — за нас. Оттук ние извличаме три важни за нас положения, а именно: цялото е създадено за главата, главата — за дробовете, а дробовете — за стомаха. Главата е Бог, дробовете са ангелите, а стомахът сме ние. Най-послед, има и друг едии свят — светът на дебелиите и тънките черва. Той е чистил,и щето, адът. Всеки човек носи този ад в себе си. Червата съставляват ада у човека, дето живеят всички паднали и грешни дтхове, всички демони. Някои п и т а т какво нещо е адът и де се намира той. Казвам: адът се намира в червата на човека. ЗатоВа често казват за някого: „Проклет е в червата си!" Ето защо Зюгато съвременната наука се заеме да лекува някого, най-първо очиства стомаха и червата му. Празни ли са червата на човека, лекуването му може да започне. В това отношение и &секи народ има глава, дробове, сто-

250
и черва. И ако червата на някой човек или на някой народ с задръстят, трябва ли да се реже главата му? Чудни са хора-а със своята философия!

Ще ви приведа случая, станал още от най-стари времена, един българин. Той решил да се ожени, избрал и момата, но е знаел как да разреши един важен въпрос със своята булка, я т о била неимоверно висока — около 2 метра. По онова сме у българите съществувал обичаят да вървят с изправс-и глави, да не се навеждат. През врата ли ще минават или -то и да е — главите им трябвало да б-ъдат изправени наго-с. Дошло ред булката да влезе през вратата на къщата, дето ивееел момъкът. Какво било учудването на всички, когато врата на къщата се оказала ниска за булката! Как да влезе? Оби-й е главата да не се навежда. И българинът, като циганина, трябвало да каже: „И чука си продавам, и чергата си продавам, ИО обичая си не изменям." Всички започнали да мислят какво да направят, за да вкарат булката през вратата. Като помислили, че трябва да се отреже главата й, за да я вкарат вътре, Взели да плачат, да тъжат — каква ще е тази булка без глава!

Приближава се най-после при ебатбарите един стар, разумен българин и им казва: „Аз ще ви покажа начин как да вкарате булката през вратата, но ще ми позволите ли да се кача на Врата й?" „Позволяваме!" Той се качил на врата й и тя, без да ще, се навела. Тогава т о й казал на сватове: „Хайде теглете сега булката навътре!" Потеглили я те и булката влязла. Както виждате, по един прост начин се премахнало нещастieto, което щяло да сполети тия стари българи.

По същия начин и съвременните хора са се възгордели — не навеждат глава и казват: „Ние сме разрешили всички въпроси~ТГсБета. "Никакъв Господ не съществува, ние управляваме света, ние имаме право да сечем глави, затова всеки трябва да се подчинява на нашите закони." Но земетресението дойде, качи се на гърба на българина и каза: „Теглете го сега вътре!" Какво иска да ни каже днес земетресението? Да влезете през вратата на Царството Божие. Сега всички хора и народи седят пред тази врата и казват: „Обичай е да не си навеждаме главата, не можем да минем през вратата, ниска е за нас." Казват: „Много пострадахме от земетресението!" Не, още не сте пострадали. Ако София пострада, тогава ще бъде лошото. Засега страдат малко само краката и стомахът на България, но главата трябва да се пази. Пострада ли главата на България, тогава ще бъде най-голямото нещастие.

251

И аз казвам днес на българския народ: нека цяла София излезе вън да се помоли на Бога. Защо чакат само на свещениците? Нека софиянци не ча_кат никакви православни свещеници, никакви евангелски проповедници, нека сами излязат под открито небе и да се помолят на Бога, да се обърнат към Нейо, да видят как Бог ще ги гмс-слуша! А те седят и философстват дали има Бог или не, дали иде ги послуша Той или не. Те отиват да питат учените хора иде има ли земетресение или не. Казвам; ако грешите, ще има земетресение, ако не грешите, никакво земетресение няма да има. Когато евреите разпнаха Христа, стана голямо земетресение и завесата на храма се разкъса. Едно трябва да знаят съвременните хора: избиването на добрите хора винаги произвежда земетресения.

Ние можем да обосновем това нещо научно. Как именно се обясняват земетресенията? Те са резултат на отрицателните човешки мисли, чувспъва и действия. Човешката мисъл е в състояние да измени л и ц е т о на Земята. В това отношение колективната мисъл на б-ългарите е много силна, много активна. У българите е складирана голямо количество разрушителна енергия. Ще ви приведа един пример, от който се вижда резулт а т ъ т на тази разрушителна енергия. Преди години във Варненската градина, край морето, бяха поставили железни пейки

за сядане. Не се минаха и д в е години след това — тия пейки бяха разрушени. Хората, които сядаха на тях, ги разрушиха — без пиля, без никакъв инструм-ент. Как стана това? Благодарение на излишната електрическа енергия у българите, която е в състояние да развинтва бурмите. Сега — да оставим този въпрос настрана. Важно е какво трябва да се прави днес.

Често запитват: „Затдо идват нещастия и страдания в света?" Казвам: доказано е, че през всички епохи на човечеството страданията и нещастията са идвали като резултат от престъпване на Божествените закони. Едно нещо, което знаем с положителност, е следното: няма случай б цялата история на човечеството да са пострадали хората, когато са изпълнявали волята Божил. И всички трябва да признаем, че българите не живеят к а к т о трябва. На тяхната съвест лижат редица грехове и престъпления. Те гониха гърците от България, биха ги, палиха им къщите и т.н. Аз не ги съдя за това, небето ги съди — и съдбата е започнала вече. Едно време българите бяха измъчвани., бити, затваряни от турците, но не взеха поука от това положение. Нека знаят, че те не са невинни.

252

Ще кажете: „Ами за гърците няма ли да дойде възмездие?" за тях ще дойде. „Ами за сърбите?" И за тях ще дойде. „Ами англичаните?" И за англичаните ще дойде. „Ами за французи-е?" И за французите ще дойде. Няма да остане народ в цяла вропа, комуто справедливо да не се въздаде за делата!

Във втората глава от Книгата на пророк Данаила се говори за съня на цар Навуходоносора, който бе възпроизведен и гзълкуван от пророка. Сънят, който царят видял, бе след-ият: „Велик образ, на който главата бе от чисто злато, гър-итс и мишците му — от сребро; коремът и бедрата му — т мед; голените* му — от желязо, а нозете му — една част т желязо и една от кал. След това се отсече камък без ръце удари образа в нозете му, които бяха от желязо и кал, и ги круши... Камъкът, който удари образа, стана планина голяма изпълни всичката земя."

Краката на образа, направени от кал и желязо, представ- [ляват европейската култура. Големият камък, който удари [нозете на този образ и ги съкруши, представлява Божията ^сдба — разумното, което иде в света. Този голям камък ще |съсипе всички съвременни стари разбирания и схващания и в науката, и в обществения живот и ще създаде нова наука, (нови отношения, които ще почиват на здрава, положителна основа.

И тъй, казвам: петната, които се явиха на Слънцето, имаха (връзка със земетресенията. Ние знаем какво нещо е Слънцето

и защо стават известни пертурбации в него. Слънцето е един [разумен център, но и Земята представлява нещо разумно. Не :само на повърхността, но и във вътрешността ѝ живеят [разумни същества. Какво ще кажете на това отгоре? Какво [ще~1<ажат съвременните учени, ако им се каже, че като се проникне на дълбочина 1000 километра в земята, ще се достигне до една празнина^от околъ_1000 километра? След нея 1иде друга една топка, като малка Земя, която се върти постоянно. Над тази топка живеят други разумни същества. Кой може да опровергае тази теория? Който смее да я опровергае, ще му кажа да слезе долу, да провери. Ще кажете: „Нали долу има огън?" Да, на дълбочина около 1000 километра от земната повърхност има огън, но този въпрос не ни интересува. За б бъдеще учените хора ще знаят разни методи как да слизат в •Голен (остар.) — пищял. — Б. р.

253

земята и ще могат да проверят тия истини. Ние не тълкуваме явленията безразборно или както не са в действителност, Ние сме за истината, според която Земята е велик жив организъм, в който живее една възвишена разумна душа, със съзнание, каквото има и човекът. В Писанието се казва, че когато Земята не може да т ъ р п и съществата, които живеят върху нея, тя започва да набр-ъ-чква кожата си. Кожата е нейната кора, нейните пластове, които са живи. В кората на Земята действат ред сили, к о и т о учените хора наричат *силови линии*. Христос казва: „Аз за съдба дойдох в сВета." Вие трябва да знаете, че ако между бас се намерят 10 души праведници, те ще бъдат в състояние да спасят София. Ако т и я 10 души с-е намерят било в православната църкваТбило б евангелската църква, било в еврейската църква — безразлично от коя църква ще бъдат, ние ще им благодарим. За нас е важно София да се спаси, да има 10 души богаташи, които да вложат своите капитали б о ж е с т в е н а т а банка, да кредитират за София. Да не 1м>юШтеГче праведните хора са бедни? Не, бедният човек не може да бъде праведен. Праведните хора са дошли на Земята 1да избършат някаква специална работа и да придобият опит-бюст. Те са дошли от друга някаква система и разполагат с Цялата Земя —могат да Ячибеят тук колкото години искат и (като си свършат р а б о т а т а , ще си отидат, о т д е т о са дош-\\и. Богати са праведните хора, Синове Божии са т е ! Всеки човек, който е Син Бозкий, той има капитали, разполага с цяла слънчева система. Х о р а т а мислят, че праведниците, свет и и т е са бедняци, к о и т о се уединяват в някои пещери или в някои гори и там прекарват живота си в пост и молитва, а от време на време се срещат с някои хора и им предсказват —колко души са вк~ъщи, колко от тях има живи и колко

умрели, богати ли са или бедни, колко от овците им са изгубени и т.н. Разказват и/м още за онзи свят, за наказанията и за благата в света и ред други неща. Казвам: това е лесна работа. Така могат да предсказват и всички врачки в България, които гледат на кафе, както и всички обикновени мъдреци. В София има двама такива видни гледачи на кафе. Те взели своите джезвета, спрели се някъде пред Витоша и предсказват кому какво ще се случи. Обикновено този род гледачи могат да врачуват и предсказват на всички, но не и на себе си. Те не могат да пред окажат какво ще се случи на самите тях. Съдбата на българския народ' предсказали, но своята не

254
огли да предскажат. Доколкото зная от техните предсказания, съдбата на България не е лоша.

„Аз" за съдба дойдох в този свят." Казвам: във всеки едного т вас трябва да се пробуди истинско желание да добиете жественото знание. Във всеки човек трябва да се събуди лание да има глава, т.е. да бъде свързан с Бога, с Мъдростта, 9 анае нещата, да изработи в себе си един сеизмограф. Сегаш-ата наука не знае какво има да се случи, тя не може да пред-казва събитията с положителност. Божествената наука мо-е да предсказва всичко. От две-три години насам аз постоянно говоря за земетресенията, за събитията, които предстоят да дойдат. Аз имал» точни данни за тия неща, които станаха, както и за тия, които ще станат за в бъдеще. Казвате: Ее трябва да се говори на хората така, да не се плашат." Аа, (|ама защо да се плашат хората, но казвам: има една наука, според която нещата са точно определени, но тя не е фатална наука. Според тази наука при известни условия някои страдания и злини могат да се отстранят или да се отложат, а могат и да се ускорят —това зависи от живота на хората. ин дом може да се разруши, а може и да се съгради. Един род може да се разруши, а може и да се създаде. Това е в цетс на самия народ, в ръцете на неговите управници. Каз-
• в света обаче трябва да има абсолютна справедливост! В лгария трябва да има идеална справедливост! В българските затвори не трябва да остане затворен нито един праведен овск. И най-после —Правдата трябва да се приложи в света, |да не остане нито един беден човек, който да си въздъхва, да се чувства онеправдан и да се пита: „Няма ли Господ в света?" В България не трябва да има бедни хора. Ние можем по десет пъти на ден да вдигаме ръцете и да се молим, но тази молитва не хваща място. Праведникът, като се моли на Бога, трябва да иска от Него да му покаже де има някоя страдална душа, за да ѝ помогне. Това значи молитва! Щом намерите такава душа, ще ѝ кажете: „Не се обезсърчавай, има живот, има добри

хора б света!"

Казвам: всеки човек трябва да развива своето вътрешно радио, да бъде в пряк контакт с невидимия свят. Ценна придобивка е днес радиото б света. То върши голяма услуга на "човечеството. Вземете примера с двамата германски авиатори, които прелетяха океана със своя аероплан, но претърпяха една малка изненада: бензинът им се свърши и те слязоха с аероплана си на един леден остров. Те имаха на разположение 255

радио — веднага си послужиха с него и от Америка им приети, : на помощ. Ако с в е т с к и т е хора правят това, нима духовните хора не могат да си послу>кат със своето невидимо радио и да се обърнат за помощ към Бога, към Онзи, Който им е подарил живот? Щом сме във вр-ъзка с Бога, помощта веднага ще дойде. Достатъчно е само да отправим своето радио към Него. Кажем ли на Бога, че нашият аероплан не работи — и помощта от Него веднага ще пристигне.

І Следователно к о г а т о би дойдат някои малки нещастия, благодарете за тях, з а щ о т о вие не знаете какви по-големи нещастия би могло да в~и се случат. Земетресението, което стана в Пловдив на 18 април в 9 ч. вечерта, беше определено да стане среднощ, но таВа, което можахме да направим ние, беше да го ускорим, да с т а н е 2-3 часа по-рано, за да се избегнат по-големите нещастия. Лобрите хора в България предотвратиха големите нещастия. Ако имаше поВсчс добри хора, те съвсем щяха да спрат земетресението. Казвате: „Голямо нещастие ни сполетя." Не казвайте, че нещастие е голямо.

Благодарете и за него! Ако разбирате смисъла на страданията и нещастията, ще видите, че те са едно благо за българския народ, философия е да разбирате смисъла на страданията! Благодарете, че Бог намали нещастие на България на 1/100 от това, което беше предвидено да дойде. Ако то беше дошло с такава сила, с каквато беше определено, щеше да помете всички хора: в Чирпан и в ГЕловдив нямаше да остане нито една жива душа. И Всички села наоколо щяха да бъдат унищожени. Но Господ каза: „Засега «ека тия хора се стреснат малко, те са още болни, не могат да издържат големи нещастия." Та каз-Вам: тия страдания, к о и т о дойдоха в България чрез земетресенията, са голямо благо за българите — да се стреснат малко, да престанат ежбите между тях, да се осмисли животът им, да изчезне различието между богати и бедни и т.н. Днес си богат, но утре, като дойде земетресението и ти изгубиш къщата си, парите си — де ище отиде т в о е т о богатство?

Какво ни показва земетресението? Че българите трябва да бъдат демократични. Щом дойде то, всички излязоха под открито небе — всички са под общ знаменател. Преди няколко

години още казах на българите да излизат сутрин да се молят на Бога под открито небе, но те казаха, че това било идолопоклонство, нямало защо да излизат преди изгрева на Слънцето и т.н. Не, всички хора трябва да гледат нагоре, да отправят ума и сърцето си към Бога. Не казвам, че не трябва

256

ходят на църква./Нека ходят на църква, но след това да Бязат под открито небе и там още веднъж да се помолят А Бога. Направят ли това, никакво земетресение няма да дой-р. Но ако те се молят в своите църкви, както сега, още {юго земетресения ще дойдат. Аз не казвам на българите да борят църквите си. Не, нека ги освещават, но поне 4-5 пъ-и през годината да излизат сутрин рано под открито небе а се помолят на Бога, да Му благодарят за живота, за здраве-о и за благоденствието, което им е дал. Такъв трябва да е техният идеал!

Някои питат какво е новото учение. Новото учение изис-ва да имаш една възвишена идея, да живееш за Бога — за сво-та глава, да имаш здрав мозък — да бъдеш свързан с Бога, с ова, което не виждаш. После постепенно ще слизаш към то-, което се оформява, и най-после ще дойдеш до хората и ще и обикнеш. Ти не можеш да обичаш хората, докато не обичаш сга. Защо? Понеже Любовта, като велика сила, иде отгоре, ри това, за да обичаш някого, нужни са условия. Този, когото ти обичаш, не може да почувства и възприеме твоята любов, (ко няма-за това необходимите условия. Представете си, че ^лавата и краката на този, когото обичаш, са свързани с едно менгеме. Как ще говориш на този човек за любов? Как ще те разбере той? Как ще може да те слуша? За да те слуша и разбере, ти трябва да освободиш главата и краката му от мен-гемето, да му прочетеш 5-а глава от Исая, да чуе как се изразява злото,

И тогава ако някой те пита има ли Господ или не, ще му кажеш: „Ела, аз ще ти покажа има ли Господ или няма." Болният как познава дали има Господ или не? Ако си лекар, ще му кажеш: „Ела с мен, аз ще ти докажа има ли Господ." „Как .ще ми докажеш?" „Ако вярваш, още сега ще бъдеш излекуван. Господ може да направи това!" Тогава ще пипнеш болния на 4-5 места — и в няколко часа той е здрав, изправен на краката си. „Сега вярваш ли в Бога?" „Вярвам." Как ще докажеш на бедния има ли Господ или няма? Ако си богат, ще му кажеш: „Ела при мен, аз имам цяр против твоята болест." Ще бутнеш тук-там, ще му помогнеш и ще кажеш: „В името Божие аз ти давам това, от което се нуждаеш." Докато човек е сиромах, казва: „Има Господ!" Забогатее ли, казва: „Няма Господ!" Съвременните учени хора пък се срамуват да признаят, че има Господ. Аз не

говоря за този Господ, който днес се проповядва. Ама имало
някакви противоречия в света. Те са последствия от нашия
17. Университетът на Душата 257

живот. Ако в червата на хората се събират много нечисто-
тии, природата не е виновна за това. Ние, които сме яла
повече, отколкото трябва, сами сме виновни. Ние не сме 11
въздържали, вследствие на което става задръстване 6 черва* |
та и лекарят, като дойде, казва: „Очистително дайте на пи I и
болен!“ Мислите ли, че в другите области на човешкия органи-
зъм не става задръстване? Задръстване става и в сърцето. |
6 ума на човека, т.е. с т а в а подпушване на неговите мисли П
чувства.

Казвам: първото нещо, което се изисква от всеки човек,) е да тури като основа в живота си великата сила — Любовни — и да може при най-големите изпитания в живота да издъ- I
жа, без да губи доброто разположение на душата и на духа си
Да запазиш любовта си, к о г а т о си богат — това всеки може,
но да я запазиш при най-голямата мъчнотия и при най-лошите
условия — това е изкуство. Например дойде някое голямо земетресение,
всички хора бягат, крият се — само човекът на
Любовта седи спокойно, не бяга, не се крие. Днес хората бягат
и без земетресения. Преди години в една от варненските църкви
на Разпети петък се събрали много хора. По едно време се
чува някакво бучене, к а т о земетресение, и един от присъстващите
извиква: „Земетресение!“ Всички хора от църквата
хукват да бягат навън. В тази паника били изпотъпкани и избити
около 20 души. Излизат вън — никакво земетресение.

Тази паника се предава по всички църкви във Варна като по
радио и всички хора избягали вън от църквите.

Та тези от вас, к о и т о имат в себе си свещената идея за
Бога, да направят крачка напред! Ако любовта ви не се увеличава
всеки ден с по един г градус, вие не с т е на правия път! Ако
разумността ви не се увеличава всеки ден с по един градус, вие
не с т е на правия път! Увеличава ли се любовта ви всеки ден с
по един градус, вие с т е праведни хора. Мнозина се оплакват,
че любовта им постепенно изчезвала. Това, което изчезва, кое-
т о престава и се намаллВа, не е любов. Любовта в своите
прояви е непреривна; тя в-секи момент се усилва.

Апостол Павел казва: „Кой може да ни отдалечи от Бога,
от Любовта Христова?“ Никоя сила не е в състояние да стори
това. Ако вие се проникнете дълбоко от тази идея, животът
ви ще стане щастлив. Например сега между хората се явяват
ред противоречия, задават се въпросите кого да обичаме и
кого не. Казвам: може да <:е обича само добрият и разумният
човек, а на глупавия и на неразумния може да се докаже зако-
258

ни че чрез злото в себе си той препятства на своето раз-
Вшис.

| В прочетената глава на пророк Данаила се говори за съня
К в р Набуходоносора, който Данаил изтълкувал по следния
•мин: главата на този образ, която била от злато, представи
л и Вавилонското царство. Гърдите му били от сребро —
Вва било Асирийското царство. Коремът и бедрата му били
)ип мед — това било царството на Александър Велики. Голени-
I му били от желязо — те предетавлявали Римската импе-
I I Краката му били една част от желязо, а другата от же-
,1 кал — те представлявали сегашната култура — култура-
т на европейските държави.

I И тъй, вие ще бъдете зрители на тоВа, което става,
I |ма :шцо да ви разправам какво ще стане. Аз съм ви казвал и
у.: път, че това, което ще става на Земята, е велико и слав-
. За добрите, за разумните хора то ще бъде години на юби-
II. Христос казва: „Когато видите, че всички тия събития
дват, трябва да знаете, че наставка часът на вашето осво-
ждение." Пробуждане на съзнанието е нужно да стане! Всич-
катастрофи, които сега стават, всички смущения, които
Кат — всичко се извършва с цел да се пробуди човешкото
-напие. Само по този начин хората ще си подадат ръка. И
ропейските народи ще си подадат ръка едни на други, но
га те още не са дошли дотам да премахнат преградите,
што съществуват между тях. Ако Германия, Франция, Англия
се съединят в едно, нима малките държави покрай тях
||нма да изправят живота си? Засега между народите може да
1 постави ако не напълно идеален, поне сносен живот. Идеал-
ният живот ще дойде за 6 бъдеше.

Всички, които ме слушат, трябва да пожелаят да дадат
пример на сносен живот и да не чакат спасението да дойде
твън. Всеки човек трябва да работи усилено с мисълта си! И
о всеки човек е един от десетте мъдреци на Навуходоносо-
щом се обърне към Бога и Го попита какво трябва да пра-
, ще получи отговор. Това става по вътрешна свобода. Все-
чобск, който е дошъл до новата област на живота, трябва
бъде едно възвишено, Божествено дете. Той ще бъде човек
широк смисъл на думата, освободен от своя вътрешен сго-
" м, със съзнание, че може да обича, може да мисли. Само та-
б човек може да приложи правилно §сичко, което му е даде-
о. Той може да прави погрешки, но никой няма да го съди за
Погрешки правят и учените хора, погрешки правят и
259

разумните хора, погрешки са правили и светиите, но злото 1(1
е там. Злото е 6 отлага н-ето, когато хората казват: „Ние |Д
искаме да живеем, не искаме да работим и да се учим, жива

т ъ т няма смисъл."

Днес Провидението» поставя цялото човечество, цялата съвременна култура на изпити. Ние сме в последната фаза на тази култура.» Всички народи, всички хора, у които съзнанието е пробудено, са поставени на един вътрешен духовен изпит, И всеки, който има любов & душата си, ще има мир в себе си, няма да се смущава от условията, но ще се намира под великия Божий Промисъл.

Та казвам: в тия времена е потребно истинско, положително знание. Казват, че при сегашните земетресения много хора са полудели от страх. Аа, ще полудеят — те са пред Неизвестност, а неизвестността е страшно нещо! Щом дойде земетресението, човек се намира пред голяма катастрофа, той мисли, че е в ръцете на един разбойник, който го коли. О~ какво се плаши човек? От неразумното. Човек се плаши от разбойника, от звяра — мечка, вълк и други, защото в тях няма разумност. Може ли да се плашим от разумния човек? Не, на него ще имаме упование. Значи в света има велик Промисъл, велика Божия Любов, която обединява хората. Бог ги обединява, злото ги разединява.

Съвременните хора като видят, че двама души се обичат, не могат да т ъ р п я т и казват: „Какво са намерили помеж- -^дх_си, че се обичат?" Питам: кой човек~"сШред вас заслужава вашата"любов? Допуснете, че имате две моми: едната бедна, скромна — протичка облечена, а другата богата — хубаво облечена, с накити и гирлянди. Коя от двете ще заслужи вашата любов? Тази, която е богата с добродетели; тя може да &ъдс и бедната, и богатата люба. Всяка душа в своето първично състояние е едно богатство. Знанието, което душата носи в себе си — това са нейните хубави, скъпи дрехи и накити. Лко една мома е разумна, б о г а т и т е дрехи и скъпите накити идват отпосле.

Често хората казват: „Този човек не вярва като нас, той има съвсем друго верую. |_ ^1о, съществува закон, според който ма&мъчното нещо в с в е т а е да обичаш човека, който вярва с1|ат>лно като тебе — или който мяза във всяко отношение на ^тебе. Не изисквайте, щоапо Всички хора да мислят точно като вас, да са напълно като вас. Вие трябва да знаете, че ако се обича някой човек или акс- се уважава, то е за неговата специ-

260
мисъл, различна от мисълта на всички други. Това е кра- ;то в човека. Неговото специфично верую, неговата спе- Вична мисъл — това е един красив брилянт, един красив поценен камък. Той е различен за всички хора.

Ще ви определя какво нещо е този брилянт или този скъ- бенен камък. Срещате един голям юнак, който носи на гърба

чувал със 100 килограма злато или със скъпоценни камъни. е с т е слаб, хилав човек, но казвате: „И аз бих желал да нося зи чувал." Питам: за тебе ли е този чувал? Не, ти можеш да ,иш на гърба си чувал с 10 килограма тежест. Този, който си с т о т е килограма на гърба си, .той е юнак, _заслужаба да нуВала със златото. Но и вие, които носите десетте :лограма на гърба си, сте герои по отношение друг някой,)йто може да носи само един килограм. И той, като ви пог- ;не, ще каже: „Герой е този човек!" Има други същества пък, ито носят само по един милиграм на гърба си. Като поглед- къ.м всички същества, намирам, че всички са герои — все ^сят нещо на гърба си, и то всеки според силата си. Това е ецифичното за всеки човек; то е неговият брилянт, него- Вят скъпоценен камък.

Казвам: всеки човек има в себе си известна добродетел, звестна способност, специфична за самия него, поради която енно той е ценен пред Бога и пред хората. И ако вие залите хубаво и добро нещо, за което Бог ви цени, небето Ви ^зна^а^а хората Ви обичат — това ще ви причини смърт или юй-малко ще опетни живота би. Когато хората опетняват (воята Божествена, своята свещена идея в себе си, животът м се помрачава и изгубва смисъл. Казвам: измийте тази кал, която с т е поставили върху своята свещена идея, и животът ви веднага ще придобие смисъл. Обаче всички трябва да знаете, че няма същество в света, което би могло да разруши сновната, свещената идея, която Бог е вложил в душата ви. 1ата може да страда, може да мине през ужасии страдания, >же да гори в най-големия огън, но ще мине и замине, без да засегне, и ще каже: „Минах през големи страдания, велика штност придобих и пак излязох благополучно. Благодаря на га за благата, които по този начин придобих!"

И тъй, ако вървите по Божия път, ще видите, че във всички неща има велик Божий Промисъл. Например вие може да живеете във висока пяхолкостажна къща, но живеете ли правилно, вършите ли волята Божия, земетресението ще мине и замине, а вашата къща няма да се събори. Много къщи

261

наоколо ще се разрушат, но ако ангелът е турил ръката си ни вашата къща, тя ще о с т а н е здрава, непокътната, ще стърчи като канара сред развалините. Какво ще кажат учените хора на това отгоре? Казвам: праведен човек живее там! Ако той е един от десетте пра&еуни хора, неговата къща няма <Nº се засегне нито на йота. VI В Писанието е казано същото- Ни какво се изисква от х о р а т а сега? Вяра! Обаче вярата им не трябва да бъде като в я р а т а на онази българска баба, която имала пред прозореца на къщичката си една малка каменна ми

гилка; като ѝ пречела т а я могилка сутрин да вижда изгряванс-
то на Слънцето, тя се молела на Бога да я премести от нейното
място. Като став-ала сутрин и виждала, че могилкати
все още седи на своето място, казвала си: „Точно така излезе,
както си мислех!" Тя се -молела на Бога могилката да се премах-
не, но в себе си казвала: „Яя ще стане така, я не." Толкова била
нейната вяра.

> По същия начин и в и е правите опити и казвате: „Господ
мене ли ще слуша?" Щом Господ не те слуша, трябва да знаеш,
че не живееш добре и щ<< се заемеш да изправиш живота си. Не
те ли слуша Господ, т о б а показва, че ти нямаш обработено
сърце, нямаш светъл ум и ще се молиш на Бога, ще работиш
върху себе си, докато придобиеш тия неща. Няма да разпра
V вях на другите, че не си добър човек, но. щеТрОЗйаеш това
само за себе си и тайно б душата си ще се молиш на Бога да ти
помогне в работата. Работиш ли за изправянето на своя живот,
Господ ще те слуша и ще отговаря на молитвите ти.

Някои питат: „Защо са страданията в света?" Ще ви обясня
с един пример. Върйи един беден човек по пътя и вижда
един сакат пред него седи, иска помощ. Той нямал с що да му
помогне, но се помолил на Бога за него и си заминал. Минава
друг човек покрай сакатия, ритва го с крака си и го запитва:
„Защо седиш тук? Защо не направиш опит да работиш, да се
движиш, за да се излекувай!?" Сакатият след това става, започва
да се движи полака-лска и се замисля върху това как да изправи
своя живот. От т о з и момент винаги благодарял в себе
си на непознатия, койпк > като го ритнал, станал причина да се
^^з^\\ек);^ва.Г"

И тъй, страданиягта и изпитанията в живота ни — това
са тласъците, ударите от страна на Провидението, които
ни подтикват към работа, към нов живот. Те носят извест-
ни блага за нас. Вие казвате: „Това са заблуждения." Не, заблужденията
са в сегашния >кивот на хората. По-големи заблужде
262

Пия от сегашните няма! Заблуждения съществуват и в съвре-
енната наука, и в съвременната религия. Обаче има ред учени-
-ра, които се отличават със своята искреност. Те изясня-
ат фактите, говорят по тях, но дойдат ли до някои факти,
оито не познават, казват: „Тия неща още не съм разбрал, не
и познавам." Дарвин има тази отличителна черта на искре-
ост. Дойде ли до някой непознат факт, той казва: „Оттук
ататък не мога да вървя." После среща факти, които познава,
разбира и продължава да ги обяснява. Така трябва да постъпват
и съвременните учени. Като дойдат до факти, кои- •

;0 не познават, трябва ли да спрат до тях или — като Дана-
а — да отидат при Бога, да Го помолят Той да им даде сво-

те обяснения и тълкувания? По същия начин трябва да постъпват и съвременните хора. Дойдат ли до известни междини в живота си, да кажат: „Тия междини не познаваме, трябва ги проучаваме.“

Казва Христос: „Аз за съдба дойдох в този свят!“ Сега вие какво мислите да правите? Не е въпросът да ставате правосни, нито теософи, нито окултисти, но да направите връзс Бога, с Първата Причина на нещата. У всинца ви трябва а има желание да претърпявате всичко заради Бога. Страдае ли, страдайте заради Бога! Учете ли, учете заради Бога! Правите ли добро, правете го заради Бога! Аз не говоря за този Бог, за когото светът страда, но за онзи Бог, Който разширява душите, Който дава светлина на съзнанието и освобождава човека от всички заблуждения и ограничения.

„Дз за съдба дойдох б този свят.“ Всички хора искат да живеят щастлив живот, но въпреки това животът им е пълен с противоречия. Докато човек не си създаде едно положително верую б себе си, докато не си постави здрави основи в живота, той не може да бъде щастлив. Не е достатъчно само да вярвате в това, което ви говоря, но трябва да проверявате моите думи. Не се спирайте само върху моите думи, но ч е т е т е и проучавайте Свещената книга, четете книгите на разните философи — да видите какво са казали и т е . Ч е т е т е всичко, но доброто дръжете и прилагайте. Всичко опитвайте, стига да намерите Истината. Търсете навсякъде скъпоценния камък и като го намерите, използвайте го! Аз не съм от тесногръдите — да ви налагам да се спрете само тук, но казвам: навред търсете Истината и като я намерите, извадете скъпоценните камъни от нея и ги вложете във вашата душа, във вашия ум, във вашето сърце и работете с тях!

263

Казвам: един език има. б света и едно писмо, по които се чете доброто. Това е чойешкото лице. На човешкото лице г написано и доброто, и лоилото. Правдата се пише на човешкото лице, и безпавиетев се пише на човешкото лице. Исти пата се пише на човешкото лице, и лъжата се пише там. Всичко се.отпечатва върху чоѳешкото лице! Когато злобата, омразата, завистта и ред др-уги пороци се загнездят у човека, тя хвърлят отпечатък върху неговото лице, което започва постепенно да се деформира и обезобразява. Кой е виновен з! това? Самият човек. Когато някой човек се превива от болки в корема, хората ли са виновни за това негово положение? На той сам си е виновен — взел е лоша храна, която разстройва стомаха.

За да си обясним всич-ки прояви в живота, ние вървим от физическото към духовното. Животът — във всички свои прояви

— е целокупен. Целокупният ни живот има смисъл, когато връзката ни с Бога е правилна. Аз разглеждам връзката с Бога като велик принцип, к о й т о прониква цялата природа. Тогава всички принципи от материалния и духовния свят имат смисъл, защото са свързани помежду си. Ако ние прекъснем връзката си с Бога, с Божествения свят, тогава и материалният, и духовният свят изгубват смисъла си: личността изгубва своя смисъл; приятелите изгубват смисъла си; домът изгубва смисъла си — всичко изгубва своя смисъл.

Та казвам: щ е п о с т а в и т е в ума си мисълта, че ще можете да постигнете всичко, к о е т о желаете. Вие с т е живели хиляди години досега и у вас има събрана много енергия, много красиви мисли и чувства, но не см.е*ете да дадете ход на тия неща да се проявят. Вие постояненно се коригирате и казвате: „Не е време още да се проявя.“ Не! Дойде ли ти някоя хубава мисъл посреднощ — стани и я изпълни, Не казбай; че сега ъе и е времето. Дохожда ти някоя мисъл да станеш, да излезеш Ъъм и да се помолиш на Бога. Не отлагай — стани! Или нещо отвътре ти казва: „Иди в еди-коя си къща, там живее една бедна вдовица, помогни ѝ!“ Стани седнага, похлопай на вратата и помогни ѝ! Друг път нещо ти нашепва: „Прочети еди-коя си книга!“ Не отлагай — прочети я! Каквото хубаво и добро ти се нашепва отвътре — наг*рави го, не отлагай, то е разумно. В разумността всякога им а плод. Когато запитват някой учен какво ще стане с Българи», т о ѝ нека насърчава хората, а не да ги плаши. Някои казват, че толкова и толкова къщи ще пострадат в София, толкова а толкова хора ще измрат и т.н.

264

Явим: всичко това не зависи от никаква философия, от ни-
•кви философи. Само Бог разполага със съдбините на София,
пй и държи в ръцете си. Ако я остави в ръцете на друга сила,
шфия ще изчезне. Но Бог казва: „Чакайте, не бързайте още!“
[и< под държи София в ръцете си на везни. Всички софиянци са
!

| Негова защита. След земетресението всички софиянци замахали да говорят за Бога. И Той ги пита: „Ще вярвате ли в
1е, ще изпълнявате ли моя закон? Ако обещаете, ще изпълним без да се отмятате.“

Сега Бог държи София на везни в ръцете си и м претегля. И пита всички учени, професори, всички свещеници, всички авляващи, както и всички останали хора: „Ще вярвате ли в мене?“ „Господи, ще вярваме!“ Достатъчно е Господ малко да наведе везните — и всички софиянци отново ще се изплашат. Докато Той държи София в ръцете си, никакво земетресение няма да стане. Остави ли везните на земята, земетресението ще дойде — и съдбата на София е решена. При това

ожение аз вече не отговарям, но засега още виждам, че Бог
жи София в ръцете си и казвам на софиянци; Обърнете
те си към Господа, Който сега ви говори! Не мислете, че
о праведните хора и светиите трябва да се молят на Бога
тя времена. Не, всички ще се молят тъй, както и те се
ят. Както те жертват своя живот, така и вие трябва да
>твате своя живот; както те се лишават от много неща,
;а и вие трябва да се лишавате. Всички трябва да бъдете
каведни хора, всички трябва да бъдете свети — и то не
обикновени, а първокласни.

Аз бих желал всички да бъдете в Божията ръка, Той да ви
държи. Държи ли ви Бог, глава няма да ви боли и косъм от
главата ви няма да падне.

Христос казва: „Аз за съдба дойдох в този свят." Дето има
съдба, има и разумност. Дето има разумност, там е Бог. Дето
е Бог, там е Вечното благо на живота.

ТОЙ ДОЙДЕ ПРИ ПИЛАТА

„Той дойде при Пилата
и поиска тялото Иисусово.“

(Евангелие от Лука, 23- 52)

Съвременният живот е живот на реликти, на остатъци.

В съвременния свят умрелите се изпращат с по-голямо тържество, отколкото се посрещат живите, които идат на Земята.

Прочетете 105 Псалом, да видите, че човечеството и до днес се намира пред несбъднати идеали. Псалмопевецът пише, че Господ е дал много не-идо на евреите, дал им е много обещания, въпреки това ние виждаме, че от три хиляди години насам еврейският народ е така тласкан по лицето на Земята, както никой друг народ. Какъв смисъл има този Псалом за евреите? Ако се разглеждат нещата буквално, мнозина ще запитат:

„Какъв смисъл имат тия: обещания, както и (кичко това, което Бог някога е правил за евреите, щом от толкова години те са подложени на такива бури и изпитания?“ Според тях ще излезе, че този Псалом не е верен. Обаче той е верен само за избраните. Всички тия знамения ще дойдат за в бъдеще на Земята, а някои от тях вече идат. Щом Бог е обещал, че ще спаси своите възлюбени., един ден Земята ще се превземе и Той ще я предаде на избраниците си. Засега Земята е в чужди ръце. Под чие владичество е сега тя — няма да обяснявам, но казвам: тази истина не може днес да се открие на човечеството, защото неговото съзнание не е така развито, да може правилно да я разбере и възприеме.

За да разберете доколко вашето съзнание е пробудено, излезте вечерно време вън и наблюдавайте звездите по небето. Ако съзнанието ви е развито, всички тия звезди, които блещукат горе като малки запалени свещици, ще бъдат за вас обширни светове — каквито са всъщност. Не е ли пробудено съзнанието ви, тия звездички ще останат за вас малки светли точки, каквито ги виждате отдалеч. Който и учен да ги наблюдава от Земята, няма ли разбито съзнание, не ще може да ги схване в тяхната действителна големина.

266

„Той дойде при Пилата и поиска тялото Иисусово.“ Вие е кажете: „Какво от това, че Никодим дошъл при Пилата да ска тялото Иисусово?“ Това показва, че всички съвременни ра обичат реалния свят. Реалният — или материалният — т е свят без любов. Той е съставен от трупове на мърди възвишени на времето си същества, които са живели реди милиони години в безконечните вселени. Този свят представлява мъртва материя или материя на спящи същества, разхвърляни по цялата вселена. Почвата, върху която днес стъпвате, е посята от трупове на тия възвишени същества.

Ако един ден тя същества се събудят и се изправят пред вас с всичкото си величие, от вас помен няма да остане. Те ще ви кажат: „Не знаете ли какви божества сме ние? С какво право тъпчете отгоре ни?“ Вие тъпчете спокойно върху земята и казвате: „Земя, пръст е това, която се е образувала от разлагането на неорганически вещества и гниенето на органически, като листа, корени и клончета на дървета, животински остатъци т.н.“ Питам: как се образуваша тя листа? Отде взеха те своята материя? Едно време материята, от която се създаде Земята, е била разпръсната из цялото пространство и тогава тя е заемала по-голям обем, отколкото е обемът на Слънчевата система днес.

Питам: какво ще схванете от това с вашето съзнание?

Защо трябваше Земята да се смали толкова много, да стане такава малка топка, каквато я Виждаме днес? Защо трябваше да се явим и ние на Земята, да разглеждаме редица социални и научни въпроси, като например тези: защо е създадена Земята, защо сме дошли да живеем върху нея и т.н.? Ако човек може да си отговори ясно, положително защо е дошъл на Земята, той е разрешил един кардинален въпрос. Това, което Бог е разрешил в себе си, и ние трябва да разрешим. Щом разрешим въпроса защо е създаден светът, ние ще станем като Бога и Едно с Него. Искате ли да разрешите тази велика задача извън Бога, като се индивидуализирате или като личност, или като божество, отделно от Бога — и цялата вечност не ще бъде в състояние да ви достави нужното време, за да я разрешите. „Той дойде при Пилата и поиска тялото Иисусово.“ Защо беше нужно на Никодима това тяло, когато Христовият Дух е вече отлетял? При това Христос каза на учениците си: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, няма да имате живот в себе си.“ Мнозина от Неговите ученици, като чува

267

това, съблазниха се и рекоха: „Жестока с тая дума. Кой мож да я слуша?“ И казваше или Мисус: „Затова ви рекох, че никои по може да дойде при мене, ако не му е дадено от Отца ми.“ От това мнозина от Неговите ученици се повърнаха назад и не ходеха с Него. Тогаз рече Исус на дванадесетте: „Дали искате и бис да си идете?“ Симот. Петър му отговори: „Господи, при кого да идем? Ти имаш думи на живот вечен и ние повярвахме и познахме, че Ти си Христос, Син на Бога живаго.“ Тогава Христос им каза: „Не разбирайте нещата буквално. Словото, което проповядвам — това е моята плът и кръв.“

От 2000 години насам съвременното християнство върви все по пътя на 70-те ученици, които се съблазниха от думите Христови и Го напуснаха. Никодим все още продължава да търси тялото на Христа, разпитва де е ходил Христос, де

се намира сега Неговото тяло и т.н. От 2000 години насам съвременното християнство като Никодима отива в Палестина да се покланя на с в е т и т е места, да ги превзема, без да му дойде наум да приложи Христовото учение в себе си и да разбере какво значи възкресение. Докато човек е пълен с неестествени желаниа в себе си, той не може да намери Истината.

Неестествените желаниа, според теорията на германския учен Луи Куне, представляват натрупана полуорганическа материя в организма на човек, от което тялото му започва да затлъстява — лицето», братът, коремът му надебеляват. От натрупването на т а з и излишна материя по тялото човек започва да се задушава, т р у д н о се движи, изпотява се лесно и казва: „Тежък, лош е м о я т живот." Такъв пълен човек може да се уподоби на добиче, много натоварено, което едва се движи под т е ж е с т т а на своя т о в а р . По същия начин човек често изпада в живота си пред редица неестествени желаниа, които създават в него тия неестествени натрупвания, наслоявания, които именно са причини за много от нещастията на неговия живот. Човешкият ум може да се натрупа; човешкото сърце може да се натрупа; човешката воля може да се натрупа. С какво? С неесчестВсни желаниа, които не могат да се реализират. Защо не могат да се реализират? Защото тази материя, която се натрупва в организма, е полуорганическа и не може да се изпю.лзба от него. От такива натрупвания именно се създава в о л е с т т а атеросклероза, която се явява повече във възрастните хора.

Аз наричам тази болест „циментова мазилка". Човек трябва да разбира свойствата на тази циментова-мазилка, ако иска

268

в се предпазва и лекува от нея. Ако дадете на едно малко дете цимент и вода и му кажете да си поиграе с тях, какво ще прави това дете? То ще вземе циментовия прах, ще го залее вода, ще направи от него каша и ще постави крака си в шата. Поседи ли кракът му няколко часа в тази каша, ще се върди и не ще може да го извади оттам. Също такива желаниа, със свойства, подобни на циментовото брашно, се срещат и у човека. Докато човек не е забъркал още циментовото брашно с водата, т о й е свободен. Даже и след като ги забърка, в не си е турил крака в тази каша, той е още свободен. Обаче ури ли си веднъж крака в циментовата каша, тя започва постепенно да го връзва, да го вцепенява. В първо време желанието на човека може да е хубаво, красиво, но после, след като ури крака си в него и поседи така няколко часа, то започва

- го връзва. За да се освободи този човек от това ограничително условие, трябва да дойде отвън друг някой с длето, с 'к, за да го освободи и развърже от тази циментова каша.

На съвременните учени хора, паралелно с изучаване живота на моралите и хората, предстои да разрешат основния проблем на човешкия живот — въпроса за тази вътрешна неестествена материя в организма, която вцепнява, втвърдява идеите, желанията и волята на човека. Няма по-страшно нещо от това, когато човешките мисли, чувства и желания се "втвърдят, т.е. кристализират. Някой казва: „Аз искам да кристализирам!“ Казвам: няма по-страшно нещо от кристализиране на мислите, чувствата и желанията на човека! Който не разбира това нещо, то той си го представя леко и го желае.

„И отиде Никодим при Пилата да поиска тялото Иисусово.“ Защо му беше нужно това тяло? За реликт. В миналото, както и сега, много хора търсят някакви останки, спомени от велики хора, от светии, за да могат да ги използват като лекарства или да правят с тях някакви чудеса. Срещам някой човек — носи кръстче, направено от дървото, на което Христос бил разпнат, и казва: „Това кръстче има особени свойства: тури ли се в прясно мляко, веднага го подквасва.“ Казвам: аз знам една течност, от която като капна няколко капки в млякото, то веднага се подквасва. Питам: каква разлика има тогава между дървеното кръстче и няколкото капки от течността, щом и двете еднакво подквасват млякото?

И тъй, всички вярвания, всички мисли и чувства, които служат за облагородяване на човешката душа, са естествени вярвания, естествени мисли и чувства. Всички ония мисли, чув-

269

ства и желания, които сприват човешкия прогрес, отпяват човешкия ум и отслабват човешката воля, те са останки, които кристализират мислите, чувствата и желанията на човека. Питам: какво ще бъде положението на човека, ако в духовния му живот поставим такава основа, каквато поставят хората на къщите? В духовния свят човек не трябва да има никаква къща, никакъв дом, никакво училище, никаква служба, никаква религия — нищо не трябва да има. Ще кажете, че това е противоречие, че това е афоризъм. Представете си един дом от десет члена родители и деца. Какво ще бъде положението на този дом, ако всяко дете пожелае да има отделна къща, свои деца и т.н.? Докато децата в един дом са още деца, с детински желания и не мислят за своя къща, за свои деца, този дом, тази фамилия може още да съществува. Започнат ли обаче и децата на тази фамилия да искат, всяко за себе си, отделна къща, свои деца, тази фамилия умира вече. Представете си, че едно десетгодишно момиченце и едно дванадесетгодишно момченце пожелаят да си направят своя къща, да се отделят от родителите си и да живеят свободно, какво ще стане с тях? Какво ще стане и с цялата фамилия? Наистина фамилията трябва

да се разширява, но правилно. В природата съществува само една фамилия^_Страданията и нещастията в света се дължат на това, че всеки човек желае да създаде свой дом, да стане баща или майка. Казвам: съвсепът страда от много бащи и майки, че не знае кого от тях: да слуша. Майката вълчица казва на своя син: „Синко, ще отидеш до някоя кошара, ще прескочиш вътре, ще грабнеш едно от младите и хубави агънца и ще го донесеш да си похапна." Майката лисица казва на своите деца: „Ще отидете в някой курник, ще се промъкнете до най-тлъстата и едра кокошка и ще ми я донесете. Аз затова именно ви отгледах — да ме храните на стари години," Майката змия казва на младите си змийчета: „Ще отидете до най-близкото блато, ще хванете за крака една от тлъстите жаби и независимо от това дали кряка или не, ще ми я донесете да си хапна." Питам: как ще примирите всички тия противоречия, които съществуват в природата? Ще кажете: „Това е закон." Не, в противоречията закон не съществува. Закон съществува само в разумния свят. Дето няма разумност, там има само безпорядък и беззакония. Когато вълкът изяжда агнето — това е беззаконие; когато лисицата изяжда кокошката — това е беззаконие; когато змията изяжда жабата — това е беззаконие; и най-после, когато човек убива или обесва човека — това

270

Пак беззаконие. В съдилища, дете не се спазват Божиите закони, съществува беззаконие. Всички съдии, всички управници - на коя и да е държава — трябва да постъпват така, както Бог постъпва. Христос казва: „Отец никого не съди, но даде власт, съдба на Своя Син." Значи светът ще се оправи, то дойдат на власт децата — те да го управляват. Как решават децата въпросите? Много лесно. Като се скарат. Всички малки деца, едното хваща другото за косата, поразтърсва малко и то заплаква. След това то се хвърля върху първото, чуча го за косата, набива го малко и се отдръпва. После първото дете се приближава при второто, дава му едно орехче и се помиряват. Както виждате — бърза процедура, бърза съдба, бързо разрешение на въпросите.

Казвам: в съвременния живот на човека има ред архаични, атавистични идеи и чувства, които се преповтарят педически. Често и напреднали, разумни хора, когато изпадат под влиянието на тия атавистични мисли и чувства, изгубват присъствието на духа си, изгубват яснотата и бистротата на съзнанието си. И вие виждате тогава този човек, който преди един час, преди един ден е бил готов да възлюби. Влия свят, щом изпадне в някое тъмно състояние на миналото, започва да говори, че хората са лоши, че всичко в света е лошо;рак и тъмнина и т.н. Питам: как е възможно да стане такава

Върза промяна с човека, който до вчера е казвал, че е готов на всички жертви, че е готов да възлюби целия свят? Каква любов е неговата? Реално ли е това? Реални неща са само тези, които не търпят никакви промени. Как е възможно една река, която до вчера е била чиста, днес да се размъти? Щом тази река се размътва, има причини за това. Когато една река се размътва, Кова показва, че всички дръвчета около нея са изсечени. Същото нещо се забелязва и в живота. Във всяка страна, в която дърветата се изсичат и растителността не се поддържа, никаква култура не може да има. Този закон е верен и [по отношение на самия човек. Често хората страдат по причина на това, че изстребват растителността на своя организъм. Ако разгледаме организма на някой здрав човек, в него виждаме гъсти гори и богата растителност. И ако този човек по невнимание изсече своите гори, изворите на неговия ум и на неговото сърце непременно ще се размътят. Често съвременните хора говорят за морал, за убеждения, обаче моралът, убежденията на повечето от сегашните хора се заключават в следното: да живеят добре, да имат

271

хубави жилища, да бъдат щастливи. Тази идея е отлична, мисълта подразбира друго нещо. Когато човек се стреми да бъде хубаво, хигиенично жилище, това подразбира здраво тяло, отличен, светъл ум, чисто и благородно сърце и устойчива воля. Има ли човек, който няма тези неща, и физическите условия на живота му непременно ще бъдат добри. Той ще има отлична къща, която ще отговаря на всички хигиенични и икономически изисквания на живота. Ако всички хора кооперираха своя труд, без да проявяват желание да забогатяват, те щяха да употребят по-малко труд и по-малко пари и целта щеше да бъде постигната - «всички хора щяха да бъдат задоволени в своите естествени нужди. Какви къщи са тези днес хората? Ако вземете съвременна цивилизована Америка, там ще видите високи къщи от по 10-20-30 етажа. Повечето къщи са лишени от слънце и едни на други си препятстват да влиза в тях слънчевата светлина. В това отношение те мязат на затвори, в които не прониква слънчев лъч. В такива къщи живеят по повече от 50 фамилии. Някои бедни семейства живеят само в една стая, която им служи и за спане, и за готвене, и за работа. Питам: какви могат да бъдат вашите идеи, ако живеете в една стая? Един от трудните обществени въпроси е този за жилищата, който съвременното човечество трябва постепенно да разреши. Всеки човек индивидуално трябва да разреши този въпрос. Той трябва да принесе своя дар в жертва пред олтара на човечеството. Той трябва да разреши този въпрос като служител на Божието дело. По какъв начин ще

разреши този въпрос? К а т о направи най-първо един опит със себе си. Разреши ли въпроса лично за себе си, с това той допринася нещо за общото благо. Представете си, че няколко приятели пътуват през една бурна, студена зимна нощ и всеки от тях носи нещо, необходимо през пътуването: един от тях носи само една кутия кибрит, вторият — само един хляб, а останалите носят по една торбичка, пълна със злато. Питам: кой предмет от всички тях ще бъде най-важен и най-необходим при дадените условия? Най-после тия пътници пристигат до една хижа бср»е-д гората, в която няма нищо да се продава: нито хляб, н и т о кибрит, нито какви и да са закуски. Каква ценност ще има сега това злато? Всеки ще гледа първо да се подслони на завет и после да си накладе огън и да си хапне малко хляб. В този случай най-важен е онзи, който носи кибрита — да запали огъня и 8сички да се огреят. После всички се интересуват от този, к о й т о носи торбата с хляба: нареж-

272

ат се около него, той начупва хляба и започват да ядат. В учая най-ненужни са тия, които носят торбичките със злато — с това злато не може да се купи нищо. Представете си сега друго положение..Всички тия приятели отиват в една добра гостилница в града — да се нахранат и да се повеселят. В този случай кой от тях е най-важен? ай-важни са тия със златото в торбите си. В гостилницата ред торбите със злато не е важен нито онзи, който носеше брит в джоба си, нито този, който носеше хляб в торбата и. Както първият има. готовността да извади кибрита от жоба и с него да запали огъня и да извика всички да се стоп-т, така и богатите трябва да бъдат готови да извадят т о т о от торбите си и всички общо да се ползват от него. както вторият пътник има; готовността да извади хляба т торбата си, да го разчупи на няколко парчета и да извика сички наоколо си да хапнат заедно и да уталожат глада си, ака и богатите хора трябва широко да разтворят своите торби със злато, за да се ползват от това благо всички техни братя и съпътници в общия живот. Обаче много от съвременните богати хора не искат да знаят нищо за своите братя, които се намират в лишения. Бедните хора казват: „Бог е създал света така, че всички да се грижим едни за други, да си помагаме." Разбогатееят ли същите тия хора, тогава казват: „Всеки трябва да работи, да се труди, да изкарва прехраната си и да се грижи сам за себе си." Питам: кое е по-право от тия две учения? И двете са прави. Всички хора трябва да живеят заедно — и всеки трябва да живее за себе си. Когато пътуваме през бурна зимна нощ, трябва да носим кутия с кибрит б джоба си и хляб в торбата си. Когато влизаме в добре

уредени градове, с хубави гостилници, трябва да носим торби, пълни със злато. Към този закон именно трябва да се свеждат отношенията на хората.

За кои хора се отнася този закон? За разумните хора. Когато хората не искат да услужват някому, това подразбира, че този човек не заслужава тази услуга. Действително има хора, които не заслужават да им се услужва, но питам: какви са тия хора? Умрели. Само на умрелите хора не може да се услужва. Ако в дома на някой човек донесат десет души умрели, какви услуги могат да им се направят? Може ли да им се наготви нещо? Не може. За тия мъртви хора ще се направи по един ковчег, ще им се нареди едно церемониално погребение — нищо повече. При това ако за погребението на всеки едного

]В. Университетът щ Дпиата 273

трябва да се изхарчат по 10 000 лева, за десет души ще се употребят 100 000 лева. Ако пък трябва да се услужи на живите хора, за храна на всеки едного през деня иде о т и д а т 50 лева. Значи за десетте живи ице се употребят 500 лева на ден. В такъв случай за предпочи спане е да се хранят живи хора, отколкото да се погребват умреш. Този закон Христос е изказал в следния стих: „Оставете мъртвите да погребват своите умрели!" Някой казва: „Ла поправим живота си, да се наредим, че тогава ще мислим за идейни работи." Казвам: оставете мърт в и т е хора да се занимават с. умрелите идеи, а вие се занимавайте с новите, с живите идеи, които идват сегз в света!

Гощавайте, хранете живите хора! Това ще ви коства по-малко, отколкото да изпраните умрелите. В това отношение всяка отрицателна идея е мъртвец, за погребението на който трябва да се погрижите. За да погребете такава една идея, най-първо трябва да искате разрешение от общината, после иде искате да ви определят място в коя част на гробищата да я заробите, след това щ<; мислите с колко свещеници да я опеете, с коя кола да я о т н е с е т е , в коя църква да я опеете и Ш.н. При това ще ви и с к а т сметка защо убихте тази идея, кой стзна причина за нейната смърт. По този начин срещу вас ще се заведе цял съдебен юроцес.

Сега ние изнасяме вън шиите отношения, които съществуват в света. Обаче всяко бѣншно отношение отговаря на една вътрешна реалност. Това значи: не се занимавайте с мърт в и т е идеи, които отдавзса са умрели! Не ги разбутвайте! Не се занимавайте с вашата л.о>ша съдба, от която днес никой не се интересува! Някой се интересува да знае какъв е бил в миналото. Казвам му: Не се интересувай, това не е важно сега.

„Не, аз искам да зная какъв съм бил." Добре, щом искаш да знаеш, ще ти кажа: преди пе_т прераждания ти живееше в еди-кой си град, дето уби около десетина души. След това те

осъдиха на смърт чрез обесбаие. Когато те качиха на въжето да те бесят, то се скъса. Десет пъти се къса въжето и ти най-после остана жив. Вследствие на това обаче у тебе остана един голям страх, от който досега не можеш да се освободиш. „Действително аз имам голям страх б себе си.“ Този страх ти пречатства да издържаш в убежденията си. В даден момент ти си готов па всичко, обещаващ много неща, но като се намериш на тясно, веднага се отказваш. Смели хора се изискват сега б света! Не е важно какъв си бил някога. Важно е какъв си днес и какво можеш да направиш. От 8000 години
274

м всички хора са живели неправилно, водили са изопачен, животлКазвам: оставете миналия си живот, не се занимайте с него! Прескочете този живот, оставете го на Бога! ка Той се занимава с него. Бог ще заличи всичко непотребно него и ще извади само най-необходимото. Миналият ви вот е мрак, тъмнина за съзнанието ви и се явява като спън-за сегашния ви живот.

Някой казва: „Ще се пръсна от мъка.“ Тази мъка, както и ички страдания и нещастия на чо'века, се дължат на неговия ш живот в миналото. Когато някой от миналите животи човека премине през съзнанието му, той се чувства недово-н, животът му се обезсмисля и потъмнява. Ето защо всички ра трябва да преминат тази тъмна зона на живота и да "идат на светлата страна, в зоната на праведните, между Кората на шестата раса, които отпреди 8000 години и досега р живели и живеят чист и свят живот. По този начин именно те са създали новата култура на Земята. И сега цялото Съвременно човечество трябва да влезе в тази нова култура, която му принадлежи.

И тъй, когато «юворим за ЦарстВото Божие, ние разбираме усилията на човешките синове, които са създали новата култура. Тази култура ще се насажда отсега нататък на Земята. Ако искате да знаете нещо за тази култура, четете Пос- (Ланията на Павла към евреите. И пророците са говорили за рази култура. И Христос е говорил за новата култура, която рсеки трябва да приеме в себе си, и е изразил това в следните [стихове: „Търсете първом Царството Божие и Правдата Ненова!“ и: „Който се отрече от мене, и аз ще се отрека от него [на небето.“ За новата култура свидетелстват и ангели, кои- [то не са от човешка раса. Това подразбира, че има ангели, които са произлезли от човешка раса, но има и такива, които са произлезли от същества от висша йерархия.

„Никодим дойде при Пилата и поиска тялото Иисусово.“ Днес всеки човек би се считал щастлив, ако би имал няколко косъма от главата на Христа. Кой как дойде при такъв чов(Ж,

той все ще му показва тия косми. Също така би се считал щастлив и онзи, който би имал парченце от кожата на Христа. Той би я турил под микроскоп да я изучава и би казал: „Колко хубава, съвършена и деликатна е била кожата на Христа!“ Ако аз бях на вашето място, не бих желал да имам нито косъм от главата на Христа, нито парче от кожата Му, но бих желал да мам само една от Неговите думи — б нейната първична фор-
275

ма, тъй както е излязла ;&а пръв път из Неговата уста. Нап|нд мер шдстлив бих се считал, ако имах в първичния Вид след! шиш думи па Христа: „Бог е Любов!“ или .Любете се едни други! Някой казва: „Лз пък бих се считал щастлив, ако имах в ал! си саморъчния подпис на Христа!“ И наистина — такъв албум днес би струвал милиарди левове. При това положение об; и хората не биха имали желание да изтълкуват Неговия подшш или да разберат смисъла на написаните от Него думи, но щяхв да имат желание да откр.днат този албум и с това да изопачат Истината. У повечето съвременни хора днес има желание да обсебват, да крадат красивите картини в света. Пдва се яви някоя красива картина в сбегпз — и веднага изчезва.

\ Казвам: сегашните условия на живота изискват от всички хора една вътрешна реформа. Това се изисква и от най-праведните! Помнете следното нещо: докато човек живее във фи зическия свят, той всякога трябва да бъде недоволен. Лз ме подразбирам недоволството на съвременните хора. От какИп са недоволни хората днес? Някой казва: „Аз съм недоволен, че нямам къила.“ В това седи т в о е т о зло. „Аз съм недоволен, ча нямам пари, че не съм б о г а т човек.“ В това седи т в о е т о зла „Аз съм недоволен, че не съм свършил университет.“ В т о м седи т в о е т о зло. Тия и р>ед други недоволства създават нещастieto на съвременните хора. Истинското недоволство се заключава във факта, ч-е човек има желание да използВа бсички условия, дадени за неговото развитие, а по някакви причини — вън или вътре в него — не може да ги използва. Ако е въпрос да бъде човек недоРюлен от това, че не с свършил университет, ние виждаме два вида хора в света: едни свършват университет, излизат о т т а м с диплом, обаче като Влязат в живота, не могат да реализират, да приложат своята наука) други пък не свършват никакъв университет, влизат в живота без диплом, обаче те имат творчески ум, могат да творят и се проявяват. Някой човек свършва музикална академия, но не може да свири хубаво, не се харесва на публиката. Друг някой не свършва никаква музикална академия, самоук е, обаче свири хубаво и задоволява хората. Това именно е вътрешната, реалната страна на жиВота. Да живеем добре — това е най-голямото изкуство, на к о е т о човек, ако го притежава, може

да се радва.

Питам: как се обяснява желанието на Никодима да отиде при един светски човек, какъвто беше Пилат, и да иска тялото Христово? Главната задача на съвременния човек е като

276

пит на Никодима — да освободи Словото Божие, което е II)к<> заровено в него. Като Го освободи, той трябва с го-

|м:| предпазливост да изчисти със сВоите четки всичкия прах
|п плочите, наслоен от вековете, без да заличи написаното
ЙЖу тях. Всички хора трябва да внимават да не осакатят, да
Ъ изопачат написаното върху тия плочи. Когато човек започ-
и 1(а чисти, да облагородява своето съзнание, на всяко изчислено
място изпъкват написаните от вековете още идеи и
№ства. И сега —като става въпрос за свършване на извест-
и науки, казвам: има друг начин, по който се изучават науките,
а именно: като се чисти и освобождава съзнанието от
внужния багаж на миналото. Изчисти ли се съзнанието на
^)Века, в него изпква онова истинско и положително знание,
иписано върху него от паметивека. Всеки човек е работил ня-
рга, в своето минало, за придобиване на това знание, а днес
}рябва да работи за неговото освобождение. И ако днес чо-
|-к учи, работи и прави ред усилия в сВоя живот, всичко това
Ъ е нищо друго освен усилията на неговия дух да освободи от
^бравя сбоего първично знание, което някога е имал. Към това
Ъ стремят и всички науки, всички изкуства и занаяти. Изчис-
|и ли се съзнанието на човека, б една година той може да
(Пане музикант, учен или какъв и да е знатен човек. Такъв
Вовек найтърво ще знае как да моделира своята глава, а едновременно
с това — и цялото си тяло.

Някои ще възразят: „Какво значение имат формата, уст
р о й с т в о т о на главата и тялото на човека?" При сегашното
I развитие на човечеството всеки човек, на когото костта на
черепа е дебела, не е готов за новата култура. Костта на
I черепа у човека трябва да бъде тънка и гъвкава, а мозъчните
центрове трябва да бъдат отзивчиви, възприемчиви към вълните,
които идват от добрите и възвишени същества на
културния свят. Само по този начин ще може да се създаде

•вътрешна връзка между тях. Кой от вас например може сега
със своето вътрешно радио да се разговаря с някой чоВек из
I България, или още повече — е някой човек от Америка и да
образува с него Връзки? Както е Възможно да стане това със
същества от физическия сВят, по същия начин е възможно
хората да се разговарят и със същества от невидимия свят.
I Както хората се съобщават по телефони, телеграфи, а днес
| вече — и по радиоапарат, така също могат да се образуват
вътрешни връзки, вътрешни отношения и с възвишения, Божествен

свят.

Всеки човек трябва да си създаде вътрешни отношешц
Христа! Какво се изисква за това? Да си приготви своето въ
решно, духовно радио, с което да възприема мислите на Хрк
та и да се разговаря с Него. Като пригответе радиото си,
отивате при Христа, дрънкате на звънеца и Христос ви Г
^"обажда: „Кой там?" „Господи, аз съм." „Какво искаш?" „Намир]
) се б трудни условия на Аивота, помогни ми да изляза на своГ
';. . да. От много години Те търся, едва днес Те намерих!" „В как
I седи твоето затруднение?" „Млад съм, искам да се ожения, а I
мога да намеря момата., която търся."-„Тази мома, за конп
ти ще се ожениш, още 1зе се е родила на Земята, затова п
добре~не се жени. Искаш ли друго нещо?" „Беден съм, Господ"1
къща нямам, пък и навред около мене — бедни хора." „Днес т
|живееш между лоши хора, престъпници, и ако станеш бог;и|
заради богатството те 1де те убият, с което твоето разв]
|тие на Земята ще се прекрати. Ето защо по-добре за тебе
, да останеш беден. Ще искаш ли още нещо?" „Да, Господи, и
/ кам да уча, да свърша университет." „И това още не е за тео
Съвременната наука е повече материалистична, отколкот
духовна, и ако ти, с тбо-я неопределен още ум, влезеш в уиц
верситета, ще се изота"чиш б мисълта си. Затова по-добр
остани прост човек на Земята. Истинските професори не с
дошли още. Ти не си доигъл до същността на нещата, а иска
да се занимаваш с материални работи. Какъв въпрос още ш
каш да ми зададеш?" „Господи, искам да Ти служа!" Какво Л
отговори Христос на тк>зи въпрос? Той ще вземе Евангелието
и ще му прочете стиха, Ъойто е изказал преди 2000 години ши
света: „Който иска да дойде при мене, да вдигне кръста си и)
да ме последва!"

Значи съвременногю човечество се намира в епоха 2000
години след Христа. То е извървяло вече пътя на страданият
и е готово да следва Христа. Ако съвременният човек е разви
своето духовно радио, с какво трябва да занимава Христа? Лк
той иска да се свърже, нека се свърже, нека съжителства с|
някой ангел. Ако той иска да живее идеен живот, нека се обър}
не към Бога, да иска Богкишт Дух да се всели в него. В някои от
стиховете на Писанието се казва: „Който иска да живее ида
ен, щастлив живот, нека съедини своята душа и своя дух Й|
едно, да живеят заедно." Думата дух, взета в широк и дълбок!
смисъл, подразбира най-/мош.ната, най-красивата форма, която
съществува в света. Душата пък представлява най-меката,
най-нежната форма в света. 1 Ще знаете: всяка форма, която
278

ася мощ и мисъл в човека — това е духът; и всяка форма,
ято внася мекота в човека — това е душата. Зад тези фор-

пък съществува известно съдържание.

Една от важните задачи на съвременния човек е да моделира своя череп. Сегашните хора се ретушират, но те не зна- по какъв начин става правилното ретуширане. Има извест- правила и закони, по които човек може да се ретушира, но щественото и важното за човека не е да се ретушира, а да делира своя череп, както и своето тяло. Когато Господ даде света, Той остави един модел, един образец, по който век да се ръководи, да знае какво трябва да изработи и пос- игне в своя живот. Де е сега този модел? Дайте ми скицата а първата глава, на първата ръка, на първото око и ухо, на гърбата уста, на първия език, на първите дробове и на всичко ърво б човека, което Бог създаде! Първите неща, които Бог „даде, са съществените неща в живота на всеки едного. Ние рябва да имаме тези точни математически и геометричес- 1 мерки, които Бог е дал първоначално. Те представляват Детинския чоВек.

Съвременните учени казват: „Анатомически човек е пос- роен по този и този начин." Казвам; една анатомия съществува б света — Божествената анатомия. Една физиология съществува в света — Божествената физиология. Важни са за човека първичната анатомия и първичната физиология. Това, което съвременните учени наричат анатомия и физиолоаия, не е нито анатомия, нито физиология — това е деформация на човека, това е особен род патология. Да изучаваш анатомията и физиологията на човека значи да изучаваш органите в човешкото тяло и техните функции тъй, както Бог първоначално ги е създал. Като погледнеш една кост, трябва да знаеш, че тя е жива» никога не умира. Костите, които Бог е създал, не умират. Черепът, който Бог е създал, не умира, не се разпръсва. Всичко, което умира, което се разпръсва, не е Божествено. Казвам: ние говорим за вътрешния човек, у когото душата и духът живеят заедно. Има ли човек това състояние в себе си, той никога не умира. Такъв човек е безсмъртен. Сега —някой човек казва, че няма да умре, а при това умира. Друг някой казва, че ще живее много време на Земята, най-малко 120 години, а при това не се минават десет години и той умира. Истинското знание на човека седи в това, като каже, че няма да умре, да не умира, и когато каже, че ще живее повече от 120 279

години, да ги доживее. Той казва, че иде живее 120 години, по започва да се колебае, да се съмнява, че ще ги доживее, започва да мисли как иде ги прекара и т.н. Какво представляват 120 години пред 2000 и повече години или пред цялата вечност? Една микроскопична част от целия живот. Казвам: при сегашното състояние на живота за онези хора,

които искат да живеят нов живот, по нов начин, се изисква положителна, Божествена, наука. Тази наука изключва всички противоречия. Дойдете ли до тази наука, никой не може да каже, че разбира нещата посвоему. В тази наука има едно разбиране на нещата, а не две разбирания. Дойдете ли до извора, водата трябва да бъде еднаква. Вие не може да имате различни разбирания за водата. Щом вкусовете ви са еднакви, ще имате еднакви схващания за водата. Вие не може да имате различни разбирания и за светлината. Щом очите ви виждат еднакво, ще виждате едни и същи форми, едно и също положение за нещата. Ако двама-а фотографии имат еднакви плочи и застанат пред един и същ предмет, при едно и също положение и действат в едно а също време, те ще получат два еднакви образа. Различни ли са условията, и образите ще бъдат различни.

И тъй, когато някой казва, че мисли малко по-другояче от останалите хора, това тс-казва, че той се е намирал при особени условия от другите. Това подразбира, че едни хора наблюдават Слънцето сутрин, други — по обед, а трети — вечер. Тия три вида наблюдения ще се различават, но трите заедно ще съставляват един полукръг. Всички данни от тия три вида наблюдения трябва да се съберат и да образуват едно цяло. Първият, който е наблюдавал Слънцето при изгрев, ще разкаже подробно на другите двама какъв е бил изгревът. Вторият, който е наблюдавал Слънцето на обед, ще разкаже на другите двама какво е било обедното слънце. Третият пък ще им разкаже какъв е бил залезът на Слънцето и т.н. Като се съберат всички данни около движението и светлината на Слънцето, човек няма да намира никакво противоречие както в живота, така и в цялата природа. Ако всички хора едновременно наблюдаваха изгрева на Слънцето, те щяха добре да се разбират.

Като говорим за изгрева на Слънцето, ние не подразбираме толкова физическия изгрев, колкото духовния изгрев, т.с. изгрева на душата. Изгревът на Слънцето — това е изгрев на душите на различни същества. Значи тия същества са причини-
280

и за изгряване на Слънцето."Психическият изгрев на човека е раз на импулса, който имат съществата, които живеят над 1. Ако тия същества имаха активно съзнание, нашият изгрев никога не би залязвал. Следователно всичко, което ни заокаля — тревите, растенията, животните, звездите, Слън-
| тр — е израз на Божественото съзнание, което изгрява и нкционира във всички свои части. Всички тия неща съставват части на целокупното Божествено съзнание. Това съзнание не се проявява навсякъде в еднаква степен. Божествено-

съзнание е проявено у човека само до известна степен,
" т о у светиите и гениите то е проявено в по-висока сте-
1. Когато става въпрос за погреижите на хората, светиите-
и гениите не ги съдят, не се занимават с техните грехове.
»то светията носи греховете на хората, той знае, че те
техни, а не негови. С това той иска да им помогне.
г1 Та казвам: Христос е дошъл на Земята с цел да освободи
ррата от страданията. Той е казал на учениците си: „Кой-
о иска да придобие вечния живот, нека вдигне кръста си и
ме последва." С това Христос подразбира следното положение:
на пътя, по който вървиш, е поставен камък, в който
хиляди коли се строшават. Затова ако искаш своята кола да
не се строши, дигни този камък от пътя и го тури на друго
място! По този начин ти ще направиш добро и на себе си, и
на другите хора, които минават по този път. И след това»
като дигнеш кръста си и отново минеш по този път, кола*
та ти няма да се счупи. Това подразбира този стих. Това
тачи освобождение от страданията, освобождение от кръста.
Мнозина взимат този стих б неговия буквален смисъл и
мислят, че наистина трябва да т у р я т кръста на гърба си и
)а го носят. Кръстът — това са мъчнотиите, страданията
живота. Затова всяка мъчнотия, вдигната навреме, не е
аъцнотия. Тя отслабва, стопява се и у човека остава една
алка радост. При всички мъчнотии в живота в съзнанието
а хората остава мисълта, че животът е тежък, че Христо-
рят кръст е тежък, че Христовото учение е тежко и неприложимо.
Питам: тежък ли е кръстът на Любовта? Тежък ли
: кръстът на знанието? Тежък ли е кръстът на богатството?
Тежки неща в живота са само тия, които се използват
неправилно и неразумно. Богатият човек казва: „Тежък е моят
кръст." Добре, щом т в о я т кръст е тежък, дай го на мене!
(кЛ, не може." Щом не го даваш, не е тежък т в о я т кръст.
Бедният човек казва: „Тежък е моят кръст!" Добре, аз съм
'281

готов да понеса кръста на бедния човек, но едновременно
това искам да взема и неговия живот, неговия ум и неговот
сърце, тъй както му са дадени от Бога. Готов ли е на товц]
Не е готов. Значи и неговият кръст не е тежък. Американ
ският професор д-р Стронг, който е заминал вече за други
свят, често казваше: „Колкото и да страдам, с нищо на сво
та не бих заменил своя ум, своето сърце и своя живот! Г
никакъв царски живот, за никаква царска корона не бих заме.
пил своето състояние!"

И тъй, ще знаете, те никому не е тежък кръстът — нит
на богатия, нито на бедния, нито на учения, нито на проспиш
Човек сам прави кръста си тежък. Когато някой казва, че кръс

т ъ т му е тежък, то е, защото той не иска или няма желани да изпълни волята Божия. Защо трябва да служим на Бога? Проди всичко Бог не се нуждае от нашето служене, но по този начин именно Той иска да ни направи свободни. Човек не може да добие своята свобода, ако не служи на Бога. Това е един абсолютен закон, който съществува не само между хората, а и между всички същества, в каквато и степен на развитие да се намират. Да служиш на Бога — това подразбира да имаш силно, интензивно желание да добиеш свободата си. Човекът на свободата винаги има разположение на духа, светът пред него се разтваря широко и той е радостен и весел. Който го види, казва: „Този човек е щастлив, защото е намерил своя Учител, своя господар, «а когото няма подобен в света.» Дня ако срещнете някой човек, който не е придобил свободата си, дълго време трябва да го убеждавате, че е необходимо да се моли на Бога, да Му служи. Той ще ви пита: „Защо е потребна молитвата, защо трябва да служа и да се подчинявам на Бога?“ На същото основание и аз ще ви запitam: защо да не се моли човек? Защо да не служи на Бога? Същият този учен, който пита защо трябва да се колим и служим на Бога, щом се разболеет, веднага вика лекари и се моли да му помогнат. Като дойдат лекарите, започват да му предписват различни лекарства, от които да взима по няколко капки на ден. Този учен професор взема ту едно, ту друго шише с лекарства, внимателно отлива по няколко капки и започва да ги пие. Питам: това е ли молитва? Той употребява ден след ден по 5-10 капки от някое лекарство, но работата не отива на добре — болестта не излиза от него. Пак дойде лекарят, предписва второ лекарство, по 5 капки три пъти на ден, но и този път болестта не си отива.

282

Казвате: „Има ли нещо лошо в това човек да слуша и изпълнява предписанията на лекарите?“ Нищо лошо няма. Това е унижение. Често детето се качва на гърба на баща си и дори голям учен, виден професор, го разнася из стаята като кукла. Детето се моли на баща си: „Тате, поноси ме малко!“ Има ли някакъв срам в това бащата да служи на своето дете? Няма никакъв срам. Безчестие ли е за магарето, когато някой човек се качва на гърба му? Не е безчестие. Безчестие ли е за човека, ако се качва на гърба на магарето? И това не е безчестие. Мнозина казват: „Горкото магаре!“ Казвам: горкият човек, който се е качил на гърба на магарето! Ние разглеждаме въпроса в обширен смисъл. Когато човек се качи на гърба на някое магаре, той приема неговите разсъждения, а магарето приема разсъжденията на човека. Въпросът не е за това за кого е безчестието — дали за човека или за магарето, но казвам: привилегия

е за магарето да се качва човек на гърба му; привилегия е и за човека да се качва на гърба на магарето, да става вътрешна обмяна между него и магарето, да види човек какво е положението на магарето днес. Лесно е да се каже: „Магаре е това!“ Човек трябва да разбере какво е предназначението на магарето като форма, която Бог е създал.

Съвременните хора имат лъжлива идея в себе си, като мислят, че само човешката форма е създадена съобразно законите на великата природа, а всички останали форми са несъобразни с живата разумна природа. Вярно е, че човекът заема високо стъпало по своето развитие в сравнение с всички други същества, но ако б неговата форма липсват всички други форми, в него ще се забележи един вътрешен дефект.

Аз говоря за разумните хора, които съзнателно вървят в пътя. В съзнанието на тия хора никога не трябва да става прекъсване. Те трябва да знаят, че всяко нещо, което става в света, е на своето място и време. В такъв случай всеки човек е достоен за това, което му се дава, или за това, което му се случва в живота. Мъчните задачи са достояние на силните, на способните ученици, а не на слабите. Какво показва натовареният кон? Че е силен, че е достоен за товара, който носи.

Човекът на големите жертви е достоен за всичко, което прави. Ако се разсъждава по този начин, ще видим, че между всички явления има вътрешна връзка. В Божествения свят има един вътрешен закон, който регулира всички неща. Ако питате защо Господ създаде така света, никакъв отговор няма да получите. Като отидете в някоя гостилница, вие няма да пи-
283

т а т е защо Господ създас/с хората само да ядат и да пият, |ш ще кажете ма гостилничаря: „Моля, бъдете тъй добър да лш дадете един хубав обед!“ Да се храните и да поддържате жм вота си — това е реалнемпо за вас. Запитате ли някой знаменит професор защо Господ създаде човека по този, а не п<> друг начин, той ще ви да-д-е една бележка и ще ви изпрати дД друй професор. Отидете ли при него, и той ще постъпи пб същия начин.

За изяснение па мисъл>та си ще ви приведа следния пример. След освобождението на България един млад българин се завръ! ща от Америка, дето свършил науките си, и се явява при кня! Батенберга да го моли за някаква служба. Князът, като го видял, намислил да го направи пръв министър в България и зато ва го запитал: „Каква служба искате да ви дам? Бихте ли приели някой висок пост?“ „Не, аз искам да стана директор на едм;1 от тукашните гимназии.“ Князът му дал една бележка, с която го изпратил до един от своите министри, като му казал: „Ще отидете с тази беле^кка при министъра, той ще ви даде

исканата от вас служба." Обаче като отишъл при министъра, този българин не получил директорското място, а същевре- меш-ю изгубил и министерския пост. Това значи да не разбирате основния закон на живота.

Казвам: като о т и д е т е при Бога, няма да казвате, че този пост не искате или онзи л о с т не искате. Съвременните хора искат да станат велики. Там е нещастieto им. Много хора искат да станат велики пости. Днес светът страда от пости. Много хора искат да с т а н а т велики музиканти — светът страда от музиканти. Много хора искат да станат пророци. Мнозина пък искат да с т а н а т учители — светът страда от учители. Когато Бог е създал света, Той е поставил поетите, учените, философите, пророците, учителите на своето място . И затова ти, който си останал последен, не искай да станеш нито поет, нито философ, нито пророк, нито учител, но кажи: „Господи, дай ми един хубав обед!" Какво по-хубаво от това? Казвате: „Дми пие кога ще заемем едно от тия почетни места?" Когато някой от т и я поети или философи, или учени, или Професори се насити на своето място и ви каже: „Вземете моето място!" Трябва да знаете, че б духовния свят поет и т е , философите, ученияпе и пророците не са самозвани, не се назначават произволно, но първоначално са назначени от Бога. Тия хора са родени о-гп Бога и са дошли готови със своите дарби. Човек не може да бъде пророк, ако не е роден за

284

акъв; човек не може да бъде философ, ако не е роден за та- в; човек не може да бъде учител, ако не е роден за такъв, ените от Бога са хора, които носят благословение за све- а, а всички други, които не са родени от Бога, те създават щастия както за себе си, така и за окръжаващите.

„Той дойде при Пилата и поиска тялото Иисусово." Наис- на нужно е тялото Христово, но по-необходим е Христо- ят Дух. В Писанието се казва: „Ще изпратя Духа си. И като йдс Духът на Истината, Той ще ви научи на всичко." Същес- но нещо е тялото Христово, но важно е да имаме и Хрис- ия Дух. Когато се казва, че трябва да имаме Христовия , това не подразбира, че ще Го придобием изведнъж, но остепенно. Идването на Духа е процес на пробуждане съзна- ието. От хиляди години Христовият Дух работи в света, в •шите на хората; и б момента, когато човек съзнае това и разува вътрешна връзка с Духа, Той напълно прониква в него. ъзката между душата и Духа не се създава сега, но сега тряб- само да се възстанови. Някой пита: „Аз дали съм достоен за [пази връзка?" Който задава този въпрос, мяза на българина, който отишъл при Батенберга да иска служба. Та и вие сега — П1с трябва да питате дали сте достойни за тази връзка, или

не с т е достойни. На всеки, който задава такъв въпрос сега, в края на века, аз казвам: ти си от недостойните, защото ако Беше от достойните, нямаше да бъдеш на това място. Щом [си останал накрая, щом не си свършил училището, ти си от недостойните. Друг някой казва: „Аз не съм умен човек." Лко |беше умен, способен човек, ти щеше да бъдеш на своето място, а сега си останал на края, не си свършил училището. Такива заключения могат да се вадят от подобни запитвания. Казвам: моята цел не е да ви обезсърчавам, но да ви насърча да изправите някои свои погрешни разбирания, защото и напреднали в науката хора понякога могат да изпаднат в заблуждения. Иай-първо мисълта на човека трябва да се освободи свършено от всички тревоги и смущения. Често съвремен- итс хора се безпокоят от мисълта как ще прекарат живота , какво ще стане с тях и т.н. Не се безпокойте, всички ще реминете добре! Христос казва: „Доста е злото за деня." Ня- ой казва: „Мъчен.е животът ми!" Не говорете за мъчнотиите. Всяка мъчнотия развива по една сила Във вашата душа. „Знаете ли какви лишения търпя?" Нищо, лишенията развиват шия характер. „Никой не ме обича." Не, има Един, Който ви ича. Бог ви обича. Ако Хой не ви обичаше, вие не бихте могли

285

да живеете на този сваяг. Щом живеете, значи Той ви обича, „Какво ще бъде в онзи с в я т ? " Каквото и в този свят. Този ц онзи свят са едно и също тсщо.Те представляват двете граници на един и същ живот. Представете си, че аз излизам вън от стаята си без свещ и н_икой не ме вижда, но гласа ми сами чуват. Питат ме: „Моля, кой е там?" Един ваш приятел. „По- чакайте малко, сега ще изляза." Влизате вътре, обличате дрехата си, запалвате сВсщпга, излизате вън и ме виждате. Значи в този свят ви посрещат без свещ, а в онзи свят — със свещ, За да може някой да види сбоя приятел в духовния свят, трябва да запали своята духовна: свещ. Обаче и без свещ, и със свещ да сте, аз съм все същият ваш приятел. По същия начин — дали Господ ни посреща с ъ с свещ или без свещ, Той е всякога и навсякъде един и същ.

И тъй, ако искате да. разберете смисъла на Любовта в живота, да бъдете щастливи, трябва да живеете по новия начин, с нови методи и правила. Не живеете ли така, никой в света не може да ви обича. Ако вие носите отрицателното в себе си и се съмнявате (Уъв всеки човек, как ще ви обичат хората? Един необикнове-н човек може да ви обича, но един обикновен човек не може да ви обича. Вие не можете да обичате умрелия човек, к о й т о е започнал да се вмирисва; вие на можете да обичате развалената храна; Вие не можете да обичате скъсаните дрехи; вие не можете да играете хоро с един

човек, на когото кракът е счупен. Това е новото разбиране. Днес Всички хора говорят за старата Истина в света. Казвам: старата Истина — това е онази мъртва лттерия, която се тъпче от векове насам. Божественото обаче седи над всички времена и години. То никога не умира, а вечно живее. Този е новият възглед, който хората трябва да възприемат. Съвременните хора често се обезсърчават. Защо? Те се стремят към новото, но като- не могат да го постигнат изведнъж, отпадат духом. Не, човек трябва да се научи правилно да носи страданията. КакВото и страдание да му дойде, да каже: „Радвам се, че ме сполетя тази скръб, това страдание." Човек расте и се развива в скръбта, но трябва да има и радост в себе си. Радостта трябва да бъде винаги в тил, а скръбта — на фронта. При скръбта човек мисли, разсъждава и по такъв начин той се разбива и расте. Аз не говоря за онази скръб, която сломява човека. Тя е лишена от радостта. Аз говоря за онези моменти в живота на човека, когато радостта е в тил, а скръбта — на фронта. Такъв човек издържа всичко — като

286

Кър Войник. Имайте търпение и вие спокойно ще изнесете раданията си, колкото и да са големи.

Мнозина казват: „Ние изсъхнахме вече." Казвам: идете в Гцната, д е т о има изобилно вода, и полейте и своята градина. Когато някой казва, че е изсъхнал, това подразбира, че няма да го обича. Не, има кой да го обича! Затова който е изсъхнал, нека отвори крана на своята чешма и да полее градината. Онзи човек, който страда, че няма знания, нека пусне в себе си фана на знанието и да си каже: „Отсега нататък ще започна да придобивам знания!" Друг някой казва: „Аз пък нямам любов." Във всеки човек има един кран за Любовта. Пусни този кран в себе си и кажи: „Отсега нататък ще почна да придобивам Любовта!" „Аз нямам Истината в себе си." Пусни крана на истината и ще я придобиеш. „Аз нямам Правдата в себе си." Пусни крана на Правдата и ще я придобиеш.

Казвам: само по този начин новият живот може да дойде. Гледайте радостно на живота и на света и само по този начин Бог ще ви слуша и учи. И сега — понеже наставата освобождава душето на Земята, искат се силни и здрави хора, пълни с идеали и устои. Животът няма да бъде така мирен, тих и спокоен, както мнозина мислят. Защо? Понеже иде нова култура. А когато иде нова култура в света, всички плодородни полета трябва да се разорат, цялата земя трябва да се преобърне. За

^

1. се разорат полетата, първо ралата трябва да минат отгоре им, а после да се засеят. И след 20-30 дни гледаш — всичко отгоре им позалеяло: нов живот над тях расте. Същото не-

> стана в Пловдив и в Чирпан при земетресенията. Бог пус-
там ралата си и разора земята. Може би и другаде някъде
Кпусне ралата си да орат. След разораването тези места
июВо ще се посеят, няма защо да се плашат хората. Днес
?ог разорава не само България, но и целия свят. Ралата, плуго-
;те, с които Бог разорава земята — това са разните видове
1радания, нещастия, смърт, които сполетяват хората, но
ичко това е за добро. И смъртта е едно благо за човека, но
)вотът е още по-голямо благо. И скръбта е едно благо, но
гадостта е още по-голямо благо. Ако не дойде скръбта — по-
жалкото благо за човека, и радостта — по-голямото благо няма
дойде. Ако ис дойде смъртта, и животът не може да дойде.
I благодарим на малкото благо, за да дойде по-голямото!
„Той дойде и поиска тялото Христово." Никодим отиде
I търси тялото Христово — по-малкото благо, за да намери
з-голямото благо — Словото Божие, Духа Божий. Той взе тя-
287

лото Христово и го постави в гроба. Това малко благо възкр^
си живота. Малкото благо, посято в живота, ще оживи ума I
сърцето на човека и тогава ще се яви неговият Спасител
неговият Учител, но вече не мъртъв, а възкръснал. Щом Учи
телят живее и възкръсне, и ученикът ще стане, ще оживее :
ще възкръсне. Ако Той е мощен, и ученикът ще стане мощи.
И тъй, който е слаб-, ще знае, че нсгоВият Учител още н
е възкръснал. Де е т я л о т о на вашия Учител? Ще отидете и.
Го намерите и там ще чакате, докато дойде ангелът да 1'о3
възкреси. И когато Той възкръсне, ще дойде голямата радост]
голямото благо в душата на ученика. И всеки, който прид< •
тази опитност, ще придобие и светлина в съзнанието < ц
прозрение в душата си.
И сега — аз желая на всички ви така да възкръсне и Вашия
Христос във вас!

ДРУГАТА СЪБОТА

*„И пак в другата събота
влезе в съборището и поучаваше.“*

(Евангелие от Лука, 6:6)

„Другата събота“. Мнозина ще запитат какво означават ите *другата събота*. Хората питат за много неща, не са за думите *другата събота*. Някои питат какво означават ите *светлина, топлина, въздух, вода, огън, земя* и т.н. Кой* 0 разбира, от една дума само ще разбере много нещо; който Не разбира, и хиляди думи да му се кажат, пак нищо няма да разбере.

Съботата представя завършена епоха, когато хората са ^отови да слушат, да възприемат, да прилагат великите истини, които Първата Причина — или Природата — им разкри- ^а. Две съботи съществуват: лоша събота, лош аспект или лоша съдба на човека, и добра събота или добра съдба. Често слушате да казват за някого, че е лош или съботен човек. От йстрологическо гледище това значи, че за този човек аспектите на различните планети са в неблагоприятно съчетание. Когато се казва, че някой човек е добър, това подразбира добри, благоприятни съчетания на планетите, които влияят върху ^его. Значи има добра, има и лоша събота за човека.

„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше.“

Значи Христос е проповядвал и поучавал в добрите съботи.

Съботата е Божествен ден. Кога? Когато човек прави добро.

Съботата е ден на доброто. Единственото нещо, с което човек се отличава от другите живи същества, е, че му е позволено да прави добро в съботен ден. Оттук вадим заключение, че първият ден на живота е съботата. Като говоря за съботата, пазете се да не я разберете като тесногръдите кора, нито както евреите са я разбирали, нито както някои религиозни хора. Съботата трябва да се разбира в широк смисъл. Христос казва, че човекът не е създаден за съботата, но съботата е създадена за човека. В събота Бог си е починал от физическия труд. Той е работил хиляди и милиони години, до- 19. Университетът на Душ- пи 289 като е започнал да учи човека как да се ползва от всичко, ко е т о е създал.

Съвременните хора се намират вече в един устроен ебаш и трябва да знаят как да живеят. Те искат да бъдат умни, здрави, силни, щастливи. Обаче хората трябва да знаят, ч| при сегашното положение на развитието си те включват И себе си придобивките на п е т т е раси, които са живели досега От това гледище никой, не е господар на положението си Всеки носи и добри, и лоши черти от своето минало; с лошите трябва да се справи, а Върху добрите трябва да работи, да

ги развива и усъвършенства. Следователно всичко, което пеш те раси съдържат в себе си, е вложено и в отделния човек. Като знаете това, ще разберете с каква велика наука разполагате. Който не знае това, той гледа на расите като на нешминало, което днес няма никакво значение. Първата раса - това са великите гении на човечеството, които са създали света. Те са разполагали с големи знания, с голяма светлина, с силен интелект. Те са отнасяли на Земята знанието си и са се оттеглили на работа във висшите светове. Който не знае за съществуването на тези: висши светове, той подразбира някакви материални светове, подобни на физическия. Обаче той не разбира и физическия свят. Само формата на материалните светове е постоянна, неизменчива. Съдържанието им е субстанциално. Какво означава думата *субстанция*? Субстанция означава материя, която постоянно се мени. При това материята няма устой, а субстанцията има. До известна степен в субстанцията съществува вътрешно разграничаване. Съвременната наука е дала известни обяснения върху разграниченията на материята по състав и по обем. За пример Земята е съставена от милиарди частици, които имат определена форма и обем. Слънцето, звездите също така са съставени от безгранично число малки частици с определена форма и определен обем. Съвременните учени са обяснили донякъде какво значи безгранично, вечно, безкрайно. Субстанцията бива участвена в съставянето на великите, на грандиозните работи. С други думи казано: разумното има по-голям устой от субстанцията, отколкото материята, която се дроби. В този смисъл вечността има начало, има и край, т.е. има глава, има и опашка, които никога не могат да се обяснят. Единственото нещо, което човек може да направи, е да съедини главата с опашката, да образува колело, с което да се движи колкото иска и когато иска. Такава колело представлява животът. Ко-

290

ко искате да спрете живота, т.е. да си починете, трябва разтворите колелото и да образувате от него права линия, т.е. да разбират живота, те са образували едно колело от началото и края; които не разбират живота, те са разтворили това колело, образували са права линия, вследствие на което постоянно търсят своето право. Който търси своето право, той често получава бой. Когато ученикът търси своето право от учителя си, последният взема една пръчица и дава на ученика си: „Дай дясната си ръка!“ Ученикът дава дясната си ръка, а учителят започва да пише с пръчицата по дясната: едно, две, три. После взема лявата ръка на ученика и пише върху нея: едно, две, три. След това взема дясната ръка и продължава да пише с пръчицата си върху нея: четири,

ет. Същото написва и върху лявата ръка. Като дойде до сет, учителят престава да пише върху ръката на ученика и. Така т о й изрежда един след друг всички ученици, които й търсят своето право. Като видят, че учителят знае хубаво ш пише върху ръцете, учениците престават да търсят правата си. Сега с забранено писането с пръчица върху ръцете 11а учениците; намират, че не било практично. Според мене [це само че е практично, но даже е икономично: не се хаби ^ито хартия, нито мастило. От това време насам започнаха да употребяват плочи, тетрадки, върху които пишат с калем, с мастило и т.н.

Представете си сега, че с т е Взели един кубически сантиметър от някакво въздухообразно тяло, за пример от водорода, и го прекарате през микроскоп и ческо отвърстис на един напръстник. Знаете ли колко време ще се употреби, докато всичкият водород мине през това тясно отвърстие? Това ие |е една молекула водород, но тук имате грамадно количество молекули, за минаването на които се изисква много време. Ако [речете да отделяте молекулите на водорода една от друга по физически начин, за това би трябвало още повече време. Що р молекулите? Молекулите са най-малките частици от материята, които се получават по физически или по механически начин. Ако искате по-нататък да делите молекулите, вие ще навлезете вече В химията, дето молекулите могат да се делят на по-дребни частици, но по химически начин. Тези частици се наричат атоми. Съвременните учени говорят вече и за [делението на атомите на още по-малки частици. Тия учени |правят опити да теглят молекулите на телата и намират, ^е някои молекули т е ж а т по един квадрилион от милиграма. 291

Други молекули са още по>-леки. Всички молекули се движат!) ту се съединяват 6 по-гс-леми частици, ту се разединяват, Така те проявяват свой ^кивот. Като знаете това, представете си какво грамадно количество молекули влизат в съста- ва на вашето тяло! Всич ки ваши органи — мозък, сърце, дро" бове, стомах — са състабсни от безброй молекули, които <е подчиняват на извести сили, на известни закони. Въпреки това вие искате самосгп оятелно да уреждате живота си.. Това е невъзможно!

Мнозина се оплакват, че работите им не вървят добре, | че животът им не е добър. Те са прави. Работите им не вър вят добре, защото и ж и в о т ъ т на молекулите им не върви добре. Може да върви добре животът само на онзи човек, кой-1 то има нещо гениално й себе си. Гениалността се проявява само тогава, когато чоВек съдържа огън 6 себе си. Огънят ражда гениалността. К о г а т о иска да стане умен, човек трябвв

да има въздухообразни елементи в себе си, да разбира законник за въздухообразните телл- Когато иска да стане благороден да развие по-чувствително, по-отзивчиво сърце, човек трябва да изучава законите на водата. Когато иска да стане пракпшчен, да си пробива по-лесно път в живота, човек трябва да изучава въглерода. Вие т р я б в а да познавате въглерода, въглищата, с които постоянно боравите. Нашата Земя е богата < въглерод, с въглища, к о и т о представляват остатъци от същества, живели преди хиляди години. На времето си тия същества са били гениални, но днес са оставили само спомен спи своето съществуване. Днес тези същества прекарват дълбок сън. Ето защо когато с т ъ п в а т е върху тях, трябва да бъдете внимателни, да не ги събудите преждевременно. Сбъдничави хора са тези, които съзгателно или несъзнателно събуждат тия същества — гении на човечеството. Българите имат следната поговорка: „Да спи зло под камък." С това те искат да кажат: докато спи злот.о, гп.е. дяволът, не трябва да го събуждат. „И пак в друга събопоа влезе в съборището и поучаваше." Значи Христос е влязъл б съборището в една от добрите съботи, когато човек може да намери смисъла на живота. За д| разбере смисъла на живота, човек трябва да влезе поне б едн.1 от добрите съботи б съборището си и да се поучава. Инат работите няма да се наредят добре. Ние не сме дошли на Земята по своя воля. ЧoВек се ражда и умира, но нито раждането, нито умирането забият от него. Той е дошъл на Земя-

292

като чиновник, назначен с указ. Както е назначен, така ин ден ще го уволнят пак с указ. Ние наричаме назначаване-на служба раждане, уволняването пък наричаме смърт. Кo-о умре някой, близките му плачат; когато се роди дете, ички се радват. В някои народи е точно обратно: когато кой умре, там се радват; когато някой се роди, плачат. Спо-д нас правилно е и когато умира човек, и когато се ражда, се радваме. Раждането е начало на живота, когато човек иза на Земята 'да изправи погрешките си. Смъртта е краят живота, когато човек ликвидира с погрешките си. Тъй щo-о дойде ли въпрос до смъртта, трябва да гледате на нея то на ликвидация с греховете, с престъпленията. Не е важ-бо дали греховете са големи или малки. Важно е, че трябва да <;е ликвидира с тях по най-разумен начин. Човек трябва да се 1ражда всеки ден и да умира всеки ден. По колко пъти на ден? Безброй пъти. Колкото по-скоро и повече пъти човек се раж-|а и умира, толкова по-добре за него. Когато някой заболяе, близките му веднага викат лекар да го лекува, да може още да [поживее. Има смисъл да живее човек на Земята, но при условие ба изплаща дълговете си. Не изплаща ли дълговете си, не изправя

ли погрешките си, животът за човека няма смисъл. Ако в [един живот човек не може да изплати всичките си полици, желателно е да изплати поне част от всяка полица. Другояче животът на Земята не може да се оправдае.

.Добрата събота". В Божествения свят съботата се явява като велико начало на нещата. Щом се яви това разумно начало в човека, ред други сили, които не са добре разположени към него, започват да му противодействат. Това показва, не всеки човек има свои невидими врагове. Каквото добро намисли да направи, веднага тия същества, негови неприятели, се опълчват против него. Ако някой момък хареса една мома и реши да се ожени за нея, веднага тия неприятели — от негова и от нейна страна — започват да им пречат. Те настройват всички техни съседи, познати, роднини даже, които започват да ги укоряват, да развалят добрите им намерения. Защо трябва да им пречат? Какво им влиза в работата дали тези млади хора ще се оженят или не? Защо укоряват младия момък и младата мома? Много просто. И децата разбират тази работа, както знаят, че $1 + 2$ е равно на 3. С един пример ще изясня мисълта си. Представете си, че имате да давате някому 1000 лева и сте приготвили тия пари да се издължите. В това време дохожда при вас един познат и ви моли да му услужите

с 1000 лева само за няколко деня. Вие отказвате да му услужите, като му обяснявате, че имате тези пари, но сте ай приготвили за изплащане на част от една ваша полица. „Мол ти се, послужи ми! Докато дойде срокът за твоята полица, я ще върна парите." Най-после вие се съгласявате да му услужите, давате му 1000 лева. Обаче какво става след това? Мишноват ден, два, три, неделл, месеци — този човек не връща парите. С това положението се влошава: нито вие можете да платите дълга си, нито той е използвал парите разумно. Така става, когато човек намисли да направи едно добро. Дяволът дебне, търси начин да разваля добрите работи.

Често хората говорят за дявола, без да разбират какво: нещо е той. Дяволът не е нищо друго освен разумно същество, което, живее изключително за себе си. Следователно всеки, който живее изключително за себе си, има тази черта на дявола. Който не живее само за себе си, той се е справил с тази черта. Обаче никой не обича човека, който мисли и живее изключително за себе си.. Не може да се ползва с любовта на хората онзи, който жибеге само за себе си. Казват някои, че човек трябва да живее само за себе си, но тяхната философия е крива, не търпи критика. Паразитите живеят само за себе си, но кой ги обича? Кагъо намерите някоя дървеница, веднага я хващате и убивате. Кой човек е направил дървеницата наследница

на своя живот?* За паразитите няма закон. Щом ги хванат, веднага им подписват смъртната присъда. Казвате „Какво да правим със своите недъзи?“ Турете ги между двата нокътя, както българите постъпват с някои от паразитите. и ги чукнете. „Ще успеем ли?“ Направете опит и ще видите. Ако първия път не успеете, опитайте се втори, трети път» — все ще успеете. Когато» хбанае някой паразит, българинът го туря между двата си нокътя и го чуква. Случва се този паразит да се изплъзне между ноктите му. Той го хване, тури го още един път между ноктите си и го смаже: Докато не го убие, не се успокоява. Ще кажете, че човек трябва да бъде миролюбив, да не убива. Човек трябва да бъде миролюбив, но по отношение на добрия, а не по отношение на злото. Със злото той никога не може да бъде в мир. Мир може да съществува само в доброто. Който не върви в съгласие, в мир с това, което природата е създала, той не може да има в себе си мир. Често учените не правят разлика между това, което Бог е създал, и това, което хората са създали, вследствие на което изпадат в противоречия. Те наричат човешките работи

Божи. Трябва да се различават човешките от Божиите работи.

Всяка работа, която се окислява, е човешка. Човешките работи са подобни на металите желязо, мед, калай, олово, които лесно се окисляват. Всяка работа, която не се окислява, Божествена. Тя е подобна на благородните метали злато и платина, които не се окисляват и запазват своя първоначален блясък. Ако по някакъв начин можете да получите желязо в неговия първичен вид, и то няма да се окислява лесно. Важно е всяко нещо да придобие своята първична чистота. Щом придобият своята чистота, всички тела ще станат устойчиви по отношение на въздуха. Това именно алхимиците са търсели. Когато казваме, че характерът на някой човек се е изменил, ние имаме предвид промяната, която е станала с неговата първична материя. Той сам е станал причина за тази промяна. В неговото тяло, в неговия мозък, в неговото сърце и в неговата кръв е влязъл някакъв страничен елемент, който е нарушил чистотата на първичната материя. Чувствата и мислите на човека имат свой определен състав, към който не трябва да се прибавят никакви примеси, които биха нарушили тяхната чистота. Един ден химиците ще могат да изследват този състав. Какво нещо представлява мисълта? Мисълта е разумен процес, който се извършва в човешкия мозък, както химическите реакции се извършват в лабораториите. Правата мисъл е подобна на някоя гениална музикална пиеса; кривата мисъл е подобна на диетармонични, фалшиви тонове.

Днес всички религиозни и духовни хора говорят върху учението на Христа, върху това, което Той е проповядвал. Какво е проповядвал Христос? Христос е проповядвал велико учение, което може да се приложи и във физическия, и в духовния, и в Божествения свят. Христос е засегнал живота всестранно, но понеже тогавашните хора не са били готови да разберат Неговите велики принципи, Той им говорил със символи, с притчи. Въпреки това много неща са останали неясни, неразбрани за тях. Той им казвал: „Вие не сте готови сега да ви се разкрият всички тайни, но един ден, когато бъдете готови, завесата ще падне от пред очите ви и всичко ще виждате.“ Наистина ние виждаме, че съвременната наука е започнала вече да разкрива някои от тайните на природата, но още не са дошли онези гении, които ще разкрият големите тайни. За пример: какво крие ботаниката в себе си? Ботаниката е обширна наука, която изследва различни растения, с различни ха-

295

рактери и сили в себе си. Някои растения съдържат елементи и те са на безсмъртието, а някои — елементите на смъртта. Значи смъртта е влязла в живота чрез растенията. Наистина, откак първият човек яде от забранения плод, смъртта влезе в света. И досега още хората продължават да ядат такава храна, която носи смърт в себе си. Ако изследвате храните и лекарствата, които химиците и медиците препоръчват на хората, ще видите, че повечето от тях съдържат елементи на разрушаване, елементи на смъртта. И на болни, и на здрави днес препоръчват повече месо, но в края на краищата те сами ще видят, че месото по-скоро ще съкрати живота им, отколкото да го продължи. Българинът ще каже, че трябва да се яде малко месо, а повече боб. Друг ще каже, че трябва да се яде повече грах. Не, ако човек не знае как да употребява граха, боба — и те могат да го уморят. Даже и житото може много да ползва човека, ако той не знае как да го посади, как да го ожъне и как да го запази. Който зная как да посее, да ожъне и да запази житото, той ще използва най-рационално всички елементи, които се съдържат в него. Всяко растение, всеки плод съдържа покрай безсмъртните елементи в себе си още и разрушителните елементи, т.е. елементите на смъртта.

Тъй щото един ден, когато нашето жито се освободи от смъртните елементи в себе си, то ще наедрее и ще се подобри по качество: първо иде стане голямо като боб, после — като орех и най-после — като кокоше яйце. Какво ще кажете за това? Ще кажете може би, че това е някаква утопия. Нима идеята, която българите поддържат, за велика България, не е утопия? Ако българите например искат да завладеят целия свят, това е утопия. Всектл народ, който се е опитал да завладее

Земята, е свършил с ъ с загазване, със смърт. Всеки човек, който се е опитал да завладее другите хора, и т о ѝ е изчезнал от Земята. В света съществува една Сила, която има право да разполага с всичко и с всички. При това положение и смъртта, и грехът са възможности, Зоито произтичат от частите па това Цяло, на тази единствена Сила в света, която разполага с всичко. Всяка част, к о я т о се отделя от Цялото по какъв и да е начин, съдържа вече В себе си условия за смърт, за грях и за страдания. Колкото по-голям е грехът, толкова по-големи са страданията, толкова повече човек се е отдалечил от Разумното Начало, от Цялото. Какъв е церът срещу греха? Да се върне човек към Цялото, към Бога. Това значи да придобие човек щастие, да стане щастлив. Мнозина запитват същест-
296

бува ли друг живот след смъртта. Според мене във философ-ки смисъл този въпрос не е поставен правилно. И след смъртта човек пак ще живее, даже по-добре, отколкото е живял па юмята. Докога човек ще идва ма Земята и ще се връща? Дока* | т о изплати дълговете си. Щом изплати дълговете си, дали ще бъде на Земята или в другия свят, човек ще живее по-добре, [отколкото е живял с дългове. Кога живее човек по-добре: когато има знания или когато няма знания? Човек живее по-доб-рс, когато има знания. Следователно трябва да знаете, че човек живее именно след смъртта. Това не е само теория, но и !наука.

Този и онзи свят са едно и също нещо. Различието седи само в съзнанието па човека. Който има пробудено съзнание, той живее едновременно в двата свята. Понеже светлината ма съзнанието на този човек е по-голяма, като се качи б онзи свят, той гледа нещата отвисоко, затова ги вижда като мравуняци. И в мравешкия живот има закони, войни, както в човешкия. Като гледа на човешкия свят отвисоко, той казва:

„Това е мравуняк. Достатъчно е господарят на света да впрегне ралото, да разоре земята и да посади своето жито, за да се превърне целият живот на тия мрави в каша. За тях това.е цяла катастрофа."

По същия начин и Великите Учени са впрегнали своите плугове да разорават цялата Земя, която преживява вече нача- I лото на страшна катастрофа. Това разораване на Земята хората наричат земетресение. Да, стават и ще стават земетресения, ще се разтърсва Земята, докато Всички хора разберат, че не т е , а други я управляват. Разтърси ли се Земята веднъж само както трябва, моментално ще престанат войнит е , моментално ще спрат изстребленията на хората. Земетресението не е само механически процес. То е процес, от който се разтърсВат умовете и сърцата на хората, за да се Йосвободят от

заблужденията си и всеки да заеме своето мяс-

! т о . Докато трае земетресението, човек е готов да дели бо-
! г а т с т в о т о си с брата си, готов е на всякакви жертви. Щом
земетресението спре, той започва да говори пак за частна
собственост. В сВета има само Един собственик, само една
1 частна собственост. Умът, сърцето, волята, които са даде-
\ ни на човека, не са негови. Те му са дадени като пособия, вре-
1 менно да си служи с тях, Един ден ще му се отнемат. Бог само
изпитва — да види какво ще прави човек с тях. Когато види,
че т о й разумно ги упраВлява, разумно се справя с тях, Той ще
297

му даде и други неща от&ън — като награда за неговия разуми
живот. Който не разбира. тоВа, той се стреми към охолс|
живот, иска да придобие много земя, да я завладее. Той не мис-
ли(че утре може да умре. Казано е, че ленивите, крадците
лъжците, лицемерите, престъпниците са осъдени на голем
страдания.

Изобщо всеки, който прсстъпва Божия закон, той е оп*
ден на големи страдания. Божието благословение пък ще дойде
върху всеки, който е г о т о в да направи най-малкото добро,
Като българи вие се интересувате за България, искате да знц*
е т е кога ще се оправи пгя3 дали ще получи Божието благословение.
Доколкото зная, Б-ългария е оправена, няма какво да < I
оправя. Аз познавам един род българи, които живеят в онзц
свят, и намирам, че те са отлични хора. Често съм ги запит-
вал защо техните деца са <е изопачили толкова, че днес имага
нужда от изправяне. „Заицото се отдалечиха от пас. Щом <<•
отдалечиха — и главите им започнаха да задебеляват." Наиспш
на, когато човек престане да мисли, да чувства, да прави добро,
глаВата му започва да задебеляВа, черепът му става груб,
дебел. Като последствие на това задебеляване се явяват ред
болести. Каквото е станало и става с българите, същото ста-
ва и с цялата бяла раса. К а к т о бялата раса върви, тя се намира
в низходяща степен на развитие, което води към израждаме
Израждането на петата, на бялата раса, е признак за идване
то на друга раса, която ще използва условията, които петата
раса не можа да използва. Тя ще спаси петата раса, но ще вземе
всичко в ръцете си. Тога&a бялата раса ще се намери в особени
положение. В какВо ще се заключава това особено положение'
Всички членове на бялата раса ще станат слуги. Те ще се намерят
в положението на руския народ във бремето на царизма,
когато всеки трябваше да. се подчинява на закона „молчать и
не раесуждать". Вярно е т о в а , но все трябва да има поне един,
който да разсъждава, и то умно да разсъждава. Който проповядва
и който управлява другите хора, той непременно трябва
умно да разсъждава и да мисли за последствията, защото

над всекиго стои по еди н господар, по-голям от самия него
Много господари има в с в е т а , но разумните са свързани помежду
си и се подчиняват на Единния.

Като влезе в съборицето да проповядва, Христос каза на
човека със сухата ръка: „Стани, та се изправи насред!“ Тогаз ги
запита: „Що трябва да прави някой в събота — добро или зло?
Да погуби душа или да спаси?“ И рече на човека: „Простри ръ-

298

ката си!“ И той стори така, и ръката му стана здрава, както
[ругата. И ако днес, 2000 години след Христа, запитате някой
(ристиянин трябва ли да се прави добро в събота, т о й ще
бгпговори по буквата на Стария Завет, че не трябва да се
! прави добро на никого. След това ще започне да цитира стихове
от апостол Павла, който казва, че не трябва да се прави
тобро на човек от чуждо верую, или по-добре е да се прави
Ідобро на ближните, отколкото на хора чужденци, дошли от
Јалечен край, от чужда земя. Като говорил за правене на добро,
апостол Павел искал да обърне внимание на хората разумно
да правят добро. От Божествено гледище доброто трябва да
се прави на всяко време, но в тайно — никой да не види и да
че знае. Ще дадете на някого един хляб, че всички да ви видят.
В такъв случай вие приличате на един български чорбаджия,
който купил едно парче шкембе и го дал на един беден човек
— да свари чорба на децата си. Като носел шкембето, който
го срещал из пътя, питал го; „Къде отиваш, бай Пенчо?“ „Купих
това шкембе за моя беден съсед — да свари чорба на децата
си.“ Бедният, като чул, че съседът му разправя наляво и надясно,
че носи шкембе за него, взел шкембето от ръката му, хвърлил
го срещу него и казал: „Не искам нито шкембето, нито
друго нещо от тебе.“ Без да иска, чорбаджията изкарал от
търпение бедния си съсед.

И съвременните хора правят добро като този чорбаджия,
но така не се прави добро. Това вършат и обикновените хора,
Іно то не е никакво добро. Кой вълк досега е направил добро на
някоя овца? Само в едно отношение вълкът постъпва кавалер-
ски. Кога? Когато срещне някоя слаба, болна овца. Като я помирише
оттук-оттам, бутне я настрана и казва: „Хайде, от мене
да мине.“ Обаче като влезе в стадото, веднага напипва най-
изхранената, най-тлъстата овца и казва: „Сега ти ще се пожертваш
заради мене. Аз направих добро на една твоя сестра,
пощадих живота ѝ, но ти няма да избегнеш от мене.“ Благородство
има и Вълкът, но само към слабите, болните овце.

Като срещне някоя болна овца, той казва: „Хайде, аз ще ти
направя добро, ще пощадя живота ти. Пожелавам ти да се
гледаш добре, да се изхраниш, да възстановиш здравето си.“
Често и хората постъпват като вълка. Щом и те постъпват

като вълка, къде е човешината в тях? При тези разбирания, Иакто и при морала на съвременните хора, на какво основание те могат да говорят за законност, за ред и порядък в света? На какво основание те се наемат с разрешаването на социал-299

ните и икономическите въпроси? За да оправдаят своята политика, и религиозните, и светските хора цитират стиха от Евангелието, че всяка власт е от Бога дадена. Вярно е това, на къде е манифестът за б<:еки народ, с който се обявява, че властта му е дадена от Бога? Всяка година от небето трябва да се издава манифест към българския народ, чрез който и*вестна партия се поканва да вземе властта в ръцете си. От този манифест трябва да се види, че наистина българите говорят с Бога. Самите българи трябва да имат такава опитност.

За всяко нещо, к о е т о говори, човек трябва да има» някак*ва опитност. Казвате, че ареди 2000 години Христос слязъл на Земята. Бяхте ли вие на Земята прс^ч 2000 години, та да знаете това? „Ние не помним, но хората казват, пък и писано е за това В книгите." С казване само работите не стават. „Ние вярваме в думите на учените, в техните книги." И с вяра само работите не се уреждат. „ Ние вярваме в Бога, в Христа." Вие вярвате, че Христос е доип>л да спаси света. Не, Христос дойде на Земята да научи х о р а т а да живеят правилно. Ако не живеят добре, те сами се остокдват на смърт. Той казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил." В Евангелието е казано какво се изисква от човека, за дз изпълни волята Божия1я.

^Първото условие за изпълнение волята Божия е да бъде човек &ъв връзка с Бога, с възвишения, разумен свят. Защо е нужна тази връзка'? Защото животът изтича от Бога, от Любовта. Щом има тази Връзка, човек знае, че всички хора живеят в Бога. Щом живеят в Него, те изпълняват волята Му. Следователно всички хора, които изпълняват волята Божия, са братя и сестри помежду си. Значи братство и сестринство съществува само между хора, които изпълняват волята Божия. Това е вложено в кртаВта на децата. Обаче случва се, че някое д е т е не обича баща си. Защо? Защото не е от неговата кръв. Според закона за наследствеността, за да мине кръвта от бащата в детето, изискват се специфични условия. Дете, родено при тези условия, ще има връзка с баща си, ще го обича, ще наследи неговите качества. Едно от тези специфични условия е д е т е т о да е родено през някой слънчев ден. Има големи и малки слънчеви дни: един слънчев ден от секундата, един слънчев ден от минутата, с<шн слънчов ден от часа, един слънчев ден от 24-те часа, един слънчев ден от седмицата, от месеца, от годината и т . н . Най-малкият слънчев ден е от секундата.

Значи за да предаде своите добри качества на дете-
300

О си, бащата трябва да е избрал хубав слънчев ден за негово-
о зачеване. За да предаде своите добри качества на д е т е т о
, майката трябва да е избрала хубав лунен ден за неговото
чеване. Каквото се каза за Слънцето, същото се отнася и до
«ата: има лунен ден от една секунда, от една минута, от
им, от два, от три, от пет, от десет и от 24 часа; има
ни дни от седмица и най-после от 28 деня. Когато майката
бащата не могат да изберат хубав ден за зачеване и раждане
а своето дете, ражда се дете, което не мяза нито на баша-
а, нито на майката, но мяза на баба си или на дядо си. Кой е
нашият баща и коя е нашата майка? Нашият баща е бил Адам,
В нашата майка — Ева. Какво дете ще бъде това, което мяза
на Адама и на Ева? Ако д е т е т о мяза на Адама и на Еба, още сега
може да му се напише хороскоп; то ще се роди и ще умре; ще
има слава и ще я изгуби; ще има знание и ще го изгуби — и най-
после ще умре в безчестие. Това значи да мяза човек на своя
прабаща ц на своята прамайка. Това значи да се роди човек, б
когото бушуват неговият прабаща и неговата прамайка, т.е.
неговият дядо и неговата баба.

Сега ние не искаме да обиждаме хората, но казваме как
трябва да се разбират законите. Вие трябва правилно да разбирате
законите, ако искате да се освободите от наслоявани-
ята на стария живот и да Влезете в новия, в Гк)жествснин
живот. Тази е тайната страна на Христовото учение. Като
слушате да се говори така, казвате: „Ние научихме същественото
в живота, няма какво повече да ни се говори." Научили
сте същественото, но умирайте. Докато не научите законите
на живота, на безсмъртието, вие нищо още не знаете. Истинската
наука е наука на безсмъртието. Има наука и на смъртта,
от която всички хора умират. Ти може да си физик, но ще
умреш; може да си химик, но ще умреш; може да си философ,
свещеник, но б края на краищата ще умреш. Научно, логически
мога да ви докажа, че ще умрете: днес сте млади, след 50 години
ще остарееете; днес с т е здрави, утре ще се разболеете
и ще умрете. „Защо ще умрем?" Защото с т е родени от Адама,
който яде от *Дървото за познаване на доброто и злото*, а е
това заедно внесе зараза б кръвта ви. Следователно докато
вървите по закона на наследствеността, по линията на смъртта,
същата участ ви очаква. Като се говори за смърт, за болести,
турците имат обичай веднага да запитват: „Какъв е
церът срещу това?" Сега и Вие ще запитате: какъв е церът
срещу смъртта? Церът срещу смъртта е да напуснете пъти-
301

щата на вашия дядо и на вашата баба. Първия опит, койлм

човек трябва да направи, е да се освободи от лъжата и непа слушанието и да приеме истината в себе си.

„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше."

На какво ги поучавал Христос? Христос учил хората да не лъжат себе си. Като направи някаква погрешка, човек започва веднага да се оправдава, да се залъгва, че това било така или иначе. Не, дълбоко в себе си то й трябва да съзнае грешката си и да си каже, че като човек това не му подобава. Човек трябва да съзнае своята погрешка, а коя е причината да греши — в дадения случай това не е негова работа. Ама някой му внушил да сгреши — това не е негова работа. Негова работа е да съзнае погрешката си и да я изправи. Нищо лошо няма в това, че някой ви внушил да направите нещо. Законът на внушени с т о работи за добро и за зло- Ученикът внушава на учителя сц да не го изпитва днес или да бъде внимателен към него, или да не му поставя слаба белюкка. Какво лошо има в това внушение;'
Програмата в днешните -училища е много претоварена, вследствие на което учениците не могат да усвояват уроците си.

Програмата на българските училища върви по програмата на германските, но в последно време и те получават обратни резултати. Значи не е в многото знание, но то трябва да се асимилира добре, да внесе светлина в ума. Има едно знание, подобно на есенции от плодове, от цветя и др. Кое е за предпочитане: да носите на гч>рба си един килограм захарин или хиляда килограма захар? Един килограм захарин се равнява по сладост на хиляда килограма захар. Обаче в захарина липсва нещо, което го прави вреден за здравия организъм. Есеицията на обикновената захар се заклиочава б нейната сладост. Лко учените биха могли да извадят тази сладчина направо от природата, щяха да я използват к а т о лечебно средство. Тази сладчина действа не само върху физическото тяло на човека, но и върху психиката му. Достатъчно е да дадете само една чаена лъжичка от тази есенция на някой неразположен човек, за да стане той веднага весел, доволен. Сладчината смекчава човешкия характер. Ето защо съвременните хора трябва да ядат сладки неща, не сладки физически, но психически сладки. Бъдещите учени ще знаят как и на какви места да садят плодове т е , за да се развиват в т я х ония елементи именно, които действат лечебно и във физическо, и б психическо отношение. Различните плодове се садят през различни дни и месеци на годината. Всяко дърво се седи по специфичен начин. Денят 302

посаждане на всяко дърво е в зависимост от времето, през ето се развиват известни сили в природата. Всяко дърво, адено в определения за него ден, съдържа в себе си сокове- на живота. Понеже това време не може още да се спази,

оВа дърветата, както и цветята, не съдържат тия лечеб- и жизнени сокове, каквито би трябвало да съдържат. Съ- то се забелязва във всички неща, вследствие на което накъде съществува вътрешна диехармония.

Днес в целия свят се проповядва Христовото учение, но щевременно се казва, че не е дошло още времето да се при- г е и приложи това учение. Хората изучават богословие, говориш за Вярa в Бога, но като дойде до приложение, виждат, че тяхната вяра не може да ги спаси. Някой казва, че вярва в Бога, но като направи едно престъпление, законите на държавата ЕО хващат, съдят го и го турят в затвор. „Лма аз вярвам в царя, в държавата." Вярата е едно нещо, а спасението — друго. Да вярваш — това е твоя длъжност. Да се спасиш — това значи да знаеш законите на държавата и да ги изпълняваш. Като вярваш в Бога и Го обичаш, ти ще изпълняваш Неговите закони и ще бъдеш спасен. Вярване, което е наложено чрез закон, чрез указ, е суеверие, което не принася никаква полза. Суеверието не спасява, но и вярата сама не опасява. Вярa без любов нищо не е. Затова ние казваме: Люби Бога! „Може ли да любим Бога?" Може. Единствената привилегия на човека пред другите животни седи в това, че му е дадена възможност да люби Бога и да изпълнява волята Му. Който спазва тия неща, той не може да върши престъпления. Кой цар иска поданиците му да бършат престъпления? Всеки цар се радва на ония свои поданици, които от любов към него изпълняват законите на държавата. Всеки гражданин, който от любов към своя цар изпълнява законите на неговата държава, той ще бъде готов да изпълнява и волята Божия. Сегашните хора не изпълняват нито законите на държавата, нито Божествените. Те Са готови само да се бунтуват, да бушуват В себе си — против природата, против живота, против света, че не бил създаден както трябва. Казвам: когато се натъкнеш на злото в себе си, воювай! Когато дойдеш до добрите сили в себе си, работи! В това седи геройството, юначеството на човека. Какво правят съвременните хора? Като се натъкнат на злото вън или вътре в себе си, те се готвят да се хвърлят от канари, да се убиват или да се давят. Вместо да мислят как да се убиват, по-добре нека отидат на нивата да копаят, да изра- 303

б о т я т нещо. Разумният -човек ще отиде на нивата, ще копие и ще си каже: „Светът е Божий. Аз ще работя, ще живея и ще благодаря за това, което Бог ми е дал." Като изгуби вярата < и, като изгуби смисъла на гживота, човек казва: „Човек за човека е вълк." Тази пословица не е права. Първоначално човек за човека е бил брат, но отпосле, когато е изгубил любовта и вярата си към Бога, той е казал, че човек за човека е вълк.

„И пак 6 друга събота влезе в съборището и поучаваше." Христос поучаваше хората, защото имаше за задача да образува едно ядро от хора с високо съзнание, които да бъдат носители на Божественото учение. Той казвал на учениците си да работят за това, в което» Бог е благоволил. Христос казва на учениците си: „Няма човек на Земята, който да остави баща си и майка си заради мене и да не получи стократно в този и в онзи свят." Който не разбира тези думи, казва, че в този живот човек трябва да си поживее, да се забавлява. Да, ако си глупав, ще се забавляваш, ако си умен, ще учиш. Тъй щото за онези хора, на които съзнанието е будно, Евангелието ще се проповядва по нов, вътрешен път, а не външно, както досега се е проповядвало. Отвън всички са изучавали и продължават да изучават Евангелието, но сега трябва вътрешно да се изучава.

Следователно днес х:о-рата се нуждаят от нови разбирания, нови възгледи за нещата, нова вяра. И вярата има степени: лековерие, суеверие, Вярване и вяра. Вярата минава най-после в знание. Знанието» обаче не предвижда натрупване. Ла трупаш знание —това не подразбира още приложение. То е излишен баласт, от к о й т о човек трябва да се освободи. Истинско знание е това, к а е то има приложение. За пример: казват за някого, че умрял. Те знаят, че е умрял, а не знаят какво може да стане по-натагтък с него. Това не е знание. Който знае нещата, той веднага те разбере дали този човек спи, или наистина е умрял, дали ище възкръсне или не. Всички хора не могат да бъдат живи, но всички хора могат да възкръснат. Това е закон. Христос пък никога не е умирал. Следователно може да се помогне само н и онзи, който разбира закона за възкресението и вярва в него- Защото казано е, че без вяра никой не може да угоди на Бога., *ми без вяра никой не може да бъде щастлив. Какво щастие може да очаквате, ако изгубите вяра в баща си, в майка си, в б р а т а и сестра си, в приятели и познати? Щом изгубите вяра 15 своите ближни, вие ще изпаднете в положение да мислите, че всички хора ви преследват. „Ами 304

как ще познаем кой човек какъв е?" Който има вяра, т ой вижда ещата отдалеч. Като минава през някоя гора, той ще види, 1е разбойници го причакват, ще знае тяхното скривалище и ще .'и заобиколи. Ако иска да се срещне с тях, ще вземе торба злато в ръцете си, шс се приближи и ще им каже: „Вярвам, •че вие с т е добри хора, искате да живеете щастливо, но трябва се пазите да не паднете в изкушение. Ето, вземете тази |торба, идете дома си, яжте и пийте."

Питам: кой богат човек е взел торбата си с пари и ги е раздал на разбойници? Ако богатият човек постъпи по този

начин с разбойниците, мислите ли, че те ще насочат пушката си срещу него? И Бог постъпва така с лошите хора. Понякога той дава на лошите хора повече, отколкото на добрите. За пример: един лош човек мисли да обере някой добър, богат човек и после да го убие. За да го избави от това престъпление и да спаси живота на добрия, Бог дава пари, богатство на лошия човек — да има с какво да се занимава. Следователно за лошия човек е по-добре да бъде богат, отколкото сиромаш. И за добрия е по-добре да бъде сиромаш, отколкото богат. Това не са абсолютни закони, но правила, които трябва да се разбират. Обаче външната сиромашия не прави човека сиромаш. Ни-кога не допускайте в себе си мисълта, че с т е сиромаси. Ако имате сърце, което черпи своите сокове от водата, т.е. от Великия Живот, вие с т е най-богатият човек в света. Наблюдавайте влюбения момък или влюбената мома. Като се влюбят, те считат себе си за най-богати хора. Защо? Защото те любят, те притежават сърцето на своя възлюбен или на възлюбената си. Момъкът казва на момата: „Ти си моят ангел, моето щастие. Готов съм живота си да пожертвам заради тебе, само не ме напускай!“ Външно тази мома може да е бедна, но тя е богата вътрешно, по сърце.

На какво отгоре момъкът е готов на всички жертви? За любовта. Всеки се стреми към любовта, иска да я придобие. Защо хората не могат да я придобият? Защото се занимават с чуждите работи. Колкото вярващи, колкото религиозни хора съм срещал досега, всички се занимават с погрешките на другите хора. Ие е лошо човек да говори за погрешките на хората, но той трябва да е готов да плати за тях. Ла плащате за погрешките на хората подразбира да имате готовност да помагате. Когато говорите за болните, трябва да ги лекувате. Следователно ако не с т е готови да помогнете на болния, по-добре не говорете за болестта му. Щом говорите за болестта му, вие трябва да вземете участие, да го излекувате.)

Същият закон се о т н а с я и за злото, и за доброто б свети.! Ако си добър човек и говориш за злото, гледай да премахнеш това зло; ако си добър човек и говориш за доброто, гледай да усилиш това добро. Религиозните, вярващите хора казваща „Ние сме грешни хора, но понеже вярваме в Христа, Той ще ни спаси, ще се простят греховете ни.“ Има неща, които се прощават на всички хора, но на ония, които се стремят към съвършенство, нищо не се арошава. Единственото нещо, което може да ги спаси, да заличи греховете им, това е желани

е т о им да не правят повече грехове. Щом престанат да грешат, едновременно с то̀а и греховете им се заличават. Щом ликвидират със злото, д о б р о т о ще започне да тече през тих и само по себе си ще ги изчисти. Не е въпрос само да прави добро, но първо човек т р я б в а да обича. Нека прави добро, нека обича, нека има много приятели, но тези приятели да бъдат по същество такива, а не само по форма. Това значи: между този, който обича, и онзи, когото обичат, трябва да съществува вътрешна хармония. Тази хармония ще внесе радост а веселие в техните души. Тази хармония ще внесе светлина в умовете им — правилно да разбират и прилагат нещата.

Съвременните хора с т р а д а т по причина на техните криви разбирания, поради о т с ъ с т в и е на светлина в техните умове. За пример: мнозина мислят, че като любят Бога и вярват в Него, ще заприличат на калугери, облечени в черни, отшелнически дрехи, отказали се от сВета, турили пред очите си за веса — да не погледнат жена, нито мъж, да не пожелаят нищо, освен каквото хората им¹ дадат. Не, това е криво разбиране. Да любиш Бога, да вярваси в Него — това значи да бъдеш истински свободен човек: да гледаш с широта на всичко около себе си, да гледаш свободно и мъже, и жени, навсякъде да виждаш чистото и доброто и да му се радваш. Ти ще обичаи!

всички хора, всички живи същества. Да обичаш човека с великата любов — това значи при най-малкото докосване до него да му придадеш нещо. Ще кажете: „Тази любов допуска ли целувки?“ Само на природата е позволено да целува. Целуне ли веднъж човека, тя внася в него нещо особено. Той помни тази целувка за вечни времена. Нищо лошо няма в целувката, лошото е б желанието, което е вложено в нея.

Някой казва: „Обичам т е , искам да те целуна.“ Ще ме целунеш, но после ще ме окачиш на дървото. И Юда целуна Христа така. Друг казва: „Да му кажа една сладка дума, че после ще
306

ро зарежа, ще го напусна.“ Ти ще напуснеш, но и т е б е ще напус»
1|иш. Ти залъгваш, но и тебе ще залъгват. Приятно е залъгване-
Но, но в залъгването не трябва да има лъжа. Когато пожелаеш
щч целунеш някого, ще му кажеш: „Слушай, братко, искам да те
|луна по актьорски, като на сцената, а не по същество. Поене
ми искаш сметка, да правиш въпрос от тази целувка.'4
сато играеш на сцената, в някоя драма, трагедия или коме-
т, тц ще правиш това, което не ти е приятно, но щеш не
кеш, ще играеш. Ще се приближи някой актьор при т е б е , ще
1е целуне и ще каже: „Целувам те по актьорски, не по същес-
(тКо. Да не правиш после въпрос от тази целувка.“

Като слушате да се говори за целувката, ще намерите, че
1ози разговор не е Божествен. Значи разговорът за целувката

Е е Божествен, а вашият живот е Божествен. Лко животът (и беше Божествен, и целувката ви щеше да бъде такава. Ако швотът на хората беше Божествен, той щеше да ги изведе добър край. Тогава те нямаше да говорят за спасението ицото то само по себе си щеше да дойде. Спасението не е (еханически процес, но дълбок вътрешен процес, който е свър-
|н с процеса на чистенето. Когато Божествената Любов вле-
в човека, тя ще го очисти. Само изворът е в сила да очисти
^овека. Всеки, който се е докоснал до извора на Любовта, все
получил нещо от него. Изворът е взел нещо от човека, като
Същевременно му е дал нещо от себе си — станала е правилна
юбмена. При това взимане и даване човек трябва да направи
баланс, една равностметка, и да благодари за това, от к о е т о се
т освободил, и за това, което е получил.

Когато хората не разбират отношенията, които трябва
|да съществуват между Бога и тях, те се натъкват на противоречия,
които не могат да разрешат, вследствие на което

| страдат, мъчат се, плачат. Сегашните хора се намират над
13-та сфера, но техният свят не е лош. Те не разбират условията
на своя живот, затова страдат. За да се справят с т и я
условия, те трябва да изучават своите мисли и чувства, да
проследят в коя секунда, в коя минута или в кой час през деня
дошла в тях една или друга мисъл, колко време ще трае и
1.н. Дръжте си дневник за характера на всяка мисъл, за времето,
през което е дошла тази мисъл, и за трайността ѝ. Вие
]не се сещате да правите такива изследвания. Момъкът казва:
„Днес ми дойде една хубава мисъл на ума, но в този момент
срещнах една красива мома и сърцето ми трепна. Щом сърцето
ми трепна, хубавата мисъл отлетя." От този момент мо-
307

мъкът не може да се избави! от красивата мома. Щом сърце ши
му трепне по красивата, мома, неговата работа е свъркчи
вече. Ако мисли, че може сра се освободи от нея, той се лъже.
През целия му живот тя ццс му се явява в различни костюми,
а всъщност тя е една и «съща — първата мома, която някоа
е видял. И когато момата срещне момък, за когото сърцепт
ц трепнали тя не може да се освободи от него през целия си
живот.

Някои ще кажат, че искат да чуят нещо хубаво. Какво по-
хубаво искате от любовта? Да се обичат душите, да се любят
— това е най-хубавото, най-великото нещо б света. Аз бия
предпочел да говоря за любовта на двама млади, отколкото .1,1
това, че някой свършил един, два или повече факултета. Кога
то се обичат, хората придобиват истинско знание. Не само
това, но любовта усилва паметта. Малцина са ония, които
разполагат със силна памет. Казва се за Омира, че разполагах с

голяма памет. Човек трябва да работи върху себе си, да развива своята памет.

Съвременната култура е дошла до един кръстопът, до едно преходно положение, откъдето трябва да поеме пътя към истинското знание. Които не разбират това, казват, че трябва да скъсат с миналото. Не, не трябва да скъсате с миналото, но трябва правилно да разрешите въпросите на миналото. Не с т е вие, които трябва да късате с вашето минало. Вашият учител трябва до дойде с ножиците си и внимателно да скъса връзките е миналото ви, както бабата идва при новороденото дете, отрязва пъпа му и после го завързва. След това бабата предава д е т е т о б ръцете на майката. То мисли, че се е освободило вече от майка си, но скоро ще се види пак в нейните ръце. Тя сега го кърми, отхранва и отглежда. Детето продължава да живее при майка си, но вече при други условия — вън от нея. Също т а к а и природата е постоянно около вас, но при различни аспекти. И вие като д е т е т о искате да се освободите от т е ж к и т е условия, от утробата на майката, да излезете на бял свят и казвате: „Да се освободим от лошите условия, от лошите хора, да отидем на онзи свят при добрите хора." В това отношение вие мязате на онзи интелигентен вълк, който среилнал една овца и й казал: „Аз свърших четири факултета; дотегна ми вече да живея между глупавите, между лошите хора. Искам да поживея малко между добрите, между благородните хора." Като чула това, лисицата, която също била свършила четири факултета, запитала вълка:

308

д като си свършил толкова науки, зъбите ти поне отъпили се малко?*" „Не, те станаха по-остри, по-яки." „Щом е ка, ще знаеш, че където и да отидеш, все същите отношения ще създадеш." Значи въпросът не се отнася до външната омяна. Човек трябва вътрешно да се измени — по сърце и ум.

Сега — като говоря по този начин, виждам, че без да искам, натискам раните ви и причинявам болка. Понякога това неизбежно. Както и да пипам раните ви, с каквото и да ги геша, все ще усетите болка. Аз мисля, че вие сте герои, ще издържите на тия болки. Които са слаби, да не дохождат да ме слушат. Които пък искат да ме слушат, но не могат да издържат, нека с т о я т надалеч, о т т а м да слушат. Онези пък, които искат да се излекуват, нека бъдат герои да ме слушат. Лч ще им дам начин коренно да се излекуват. Аз искам да ви помогна, нямам; намерение да ви забавлявам. Казвате: „Като отидем на онзи свят, ще ни посрещнат тържествено." Лъжете се. Ако живеете по Божествен начин и създадете правилна връзка с Бога, ще ви приемат тържествено.

Иначе никъде няма да ви посрещнат добре. Невидимият свят се радва на всяка душа, която учи, която работи от сърце. Когато грешникът се разкайва за греховете си и измени своя живот, всички се радват за неговото повдигане. Кой няма да се радва, когато чуе, че един съдия, който е онеправдал стотици хора, съзнае погрешките си, разкае се за тях и отиде при всекиго да се извини? Този съдия съзнава погрешките си и решава да служи на правдата и на истината. Ако е онеправдал десет души и ги е осъдил да платят по 10 000 лева, които впоследствие той е задържал за себе си, трябва да направи следното: да отиде при първия човек, когото е онеправдал, и да му разправи всичко непрабедно, което е извършил към него. След това да му каже: „Ето, вземи тези 10 000 лева назад.“ После да отиде при втория, при третия — до десетия. Като даде на всички по 10 000 лева и им се извини, ще олекне на съвестта му и ще заживее нов, чист живот.

Това значи да си създаде човек приятели от неправдата. Какво става в съвременното съдопроизводство? За пример: двама души се съдят; онзи, който е на правата страна, няма съществени доказателства за това; който е на кривата страна, има съществени доказателства, които го изкарват прав. Съдията разбира това, но се основава на законите, на защитата на адвокатите и осъжда първия да плати 10 000 лева. Ако

309
съдията е решил да слуги на истината, ще се обърне към втория с думите: „Колко ти дължи обвиняемият?“ „Дсссг хиляди лева.“ „Понеже искам да бъда справедлив, ето, взем тези 10 000 лева от мене.“ Колко такива съдии има в свени
Ще кажете, че сегашното право не позволява да се решава въпросите по този начин. Сегашното право не позболяви, й бъдещото право ще позВолява. Сегашното възпитание не поа Волява, но бъдещото ще позволява. Ако в България се яви едщ такъв съдия, веднага ще го уволнят и ще кажат, че дъската м е мръднала. Защо? Защото той няма право да изменя законите! Той трябва да съди според законите. Обаче онзи, който полу чи права съдба, ще каже, че няма друг съдия като този. Тп отсъжда делата право. Хората ще бъдат доволни от него, м другите съдии ще въстанат против него и ще му забранят и постъпва така.

Следователно при сегашните условия на живота ние виж даме, че хората си препя гпетбат едни на други. Ако някой и < к| да приложи Божественото учение, веднага ще излязат срещу него и ще му кажат, че не е време за това. Веднага църквите, обществото, философските системи ще се противопоставят на това учение под предлог, че щяло да развали нравите, щяло да разруши обществения строй и т.н. Кое трябва д]

съществува преди всичко: черквата или Божиите закони? Тялото ли трябва да съществува на първо място или 'душата.'

Божиите закони са съществували преди всички черкви. Душата е съществувала пред и тялото. Душите създават телата но телата не могат да създават души. Божият закон трябва да се приложи на първо място и според него да се преобразиш всички научни и философски системи, според него да се преустроят всички държави. Ако държави се преустройват, колко повече трябва да преустроим нашия живот, да имаме реална опитност в живота, да познаем Първата Причина, която урежда всички неща! Съвременният свят се нуждае от работници, на които може да разчита. Разумните, добрите хора ще оправят света, а не парите. Хората на Божественото учение иш оправят света. За тази цел трябва да се приложи това учение, За да приложите това учение, преди всичко вие трябва да вярвате на Божественото начало в себе си. Без тази вяра ни какъв успех не можете да имате.

Днес хората не успяват, понеже имат много човешки желания. Човешките-желания са преходни, вследствие на което хората се намират пред големи разочарования. Те търсят при-
310

ели, но и в тях се разочароват. Мъжът търси жена, която му е вярна, но като я намери, скоро се разочарова. Жената търси мъж, на когото да уповава в живота, но като намери акъв, и в него се разочарова. Който иска да не преживява икакъи разочарования, той трябва да приеме Божественото учение в себе си. Тогава той ще намери верни приятели, ще намери мъж или жена, на които всякога да разчита, ще намери такъв баща, който доброволно, от съзнание ще бъде готов на всякакви жертви за него. В бъдещия живот всеки ще работи, ще разчита на себе си, няма да очаква само на родителите си. В семействата всеки ще работи за всички и взаимно ще си помагат. Само при такива условия може да се очаква някакво щастие. Обаче тъй както хората живеят днес, някакво щастие не може да се очаква. Те раждат деца, отглеждат ги, изучават ги, но в края на краищата техните деца ги оставят без някакво уважение и почитание. Един ден споменът за тия хора ще се заличи, от тях нищо няма да остане. Като не вярват в бъдещ живот, хората турят паметници, кръстове върху гробовете на своите близки, с което искат да увековечат името им. Чудно нещо! Те не вярват в друг живот, а говорят, че трябва да оставят паметници след смъртта си. Защо им са паметници, щом мислят, че със смъртта всичко се свършва? Ако пък вярват, че и след смъртта си ще живеят, тогава да си направят по един паметник като Айфеловата кула. И пак в друаа събота влезе в съборището и поучаваше."

На какво поучаваше Христос хората? Той ги учеше как да живеят според Божията Любов. Когато влезе в живота на човека, тази любов непременно ще му придаде нещо. Тя ще увеличи малките работи. Тази любов ще подхрани и най-малките добродетели в човека. Силата на човека седи в малките добродетели. Една малка добродетел като се увеличи, става грамадно нещо. Следователно не се отчайвайте от малките добродетели. Малките добродетели са като малки израстъци, които показват, че грамадни сили действат във вас за повдигането ви. Ето защо работете върху малките добродетели в себе си, за да ги превърнете в големи. Благодарете на малкия живот в себе си, за да придобиете големия, вечния живот. Това проповядвал Христос в съботния ден.

Христос поучавал хората по два начина: на външните хора говорел с притчи, а на учениците си давал опити и знания. Той правел чудеса, възкресявал мъртви, но никому не казвал как прави това. На учениците си обаче казвал, че след възкресени-

311

ето Му те ще правят по-големи чудеса от Неговите. Той ги запознавал с идеята за братството. Говорел им за богатството, което се крие в ума и в сърцето на човека. Давал им методи да отворят сърцата на богатите хора. За всяко човешко сърце и за всеки човешки ум има специален ключ, с който да отворят. Който намери ключа на едно сърце, той не трябва да го задържа за себе си, а да го даде на притежателя му. Много богати хора са загубили ключа на своето сърце. В то! .1 седи злото на света. Като намерите ключа от сърцето на някой човек, ще му го дадете и ще кажете: Заповядай, вземи ключа от сърцето си! Той ще вземе ключа и ще ви благодари, защото до този момент богатството му е било заключено.

Какво нещо представлява ключът на човешкото сърце?

Ключът на сърцето е любовта. Само любовта отваря човешкото сърце. Докато няма любовта в себе си, човек нищо не знае". Който е придобил любовта, той е минал от смърт в живот. Който се съмнява, който се колебае, той не е опитал още какво нещо е любовта. Щом познаеш любовта, ти ще напишеш с ръката си: *Първият момент на любовта подразбира първа стъпка към Вечен ил Живот и към абсолютната вяра.*

След това ще кажеш: *Аз зная вече, че всички хора са братя помежду си.* Да съзнаеш това значи да видиш лицето на Бога. Който веднъж само е видял, това лице, той люби всички живи същества. Докато тази любов не влезе в сърцата ви и не минете от смърт в живот, вие нищо не сте придобили. Щом придобиете любовта, тогава ще разберете, че животът не е нито в богатството, нито в силата, нито в слабата и величието. Смисълът на живота е в любовта.

Аз не говоря за обикновената любов и за обикновените чувства. Те са предговор само към Божествената любов. Можете ли да придобиете т а з и любов? Лко не днес, поне в бъдеще всички хора могат и т р я б в а да придобият любовта. „Ама ние вярваме в Бога!“ Не е Въпрос за вяра, но за любовта! Вярващи хора има навсякъде, но сега се изискват хора на любовта. В прав смисъл на думата безверници не. съществуват. Всеки човек вярва в нещо, всеки има някакъв идеал. Срещате един млад момък, който казва, че не вярба 6 Бога. Той не вярва в Бога, но вярва в своята възлюбена. За него тя е Бог. Всички хора — богати и бедни, учени и прости, силни и слаби — имат по един свой Бог. Според мене в света има малко силни хора. Защо? Защото нямат любов в себе си. Силни хора са само хората на любовта. Който люби, който не умира, само т о й е

312

силен човек. Силният може да каже: „Ние няма да умрем, но ще ре изменим.“ Да се изменим само, значи да запазим съзнанието Би. В този смисъл смъртта подразбира събличане на една дреха и обличане на друга, по-хубава, по-съвършена. Така и змията [съблича кожата си, но не умира. Всъщност човек живее 6 съзнанието си, а не в тялото си. Нима банкерът не живее, след І като. изгуби парите си? Нима ученият не живее, когато изгуби знанието си? Обаче има разлика между първия живот на банкер- | ри, на учения и втория им живот, когато са изгубили богатс- [т в о т о си — било в пари, било в знание. За да се справят с | второто положение, със загубите си, те трябва да имат све- І тъл ум, да разберат, че смисълът на живота не е в парите, нито в знанието, по в любовта.

Сега желая на всички да слушате Христа в една от тия І съботи. Съжалявам, че днес поне не е събота, но неделя — първият ден на седмицата. Закъснели с т е по буква на нещата, но не и по дух. По дух днес е събота. Защо? Защото слушате Словото Божие. Привидно вие с т е направили неделята събота. Така един българин привидно заместил дървеното масло* със свинска мас. Той бил болен и отишъл при един лекар да се прегледа. Лекарят му казал, че за да оздравее, трябва да яде дървено масло. Този бългارين бил беден човек, нямал пари за дървено масло. Върнал се у дома си и започнал да мисли как да изпълни предписаното от лекаря. Дошло му наум, че има свинска мас и си рекъл: „Ще опитам да прекарам свинската мас през малка дупчица В едно дърво, да тече като дървено масло.“ Намислил — и приложил това. Скоро след туй оздравял. Доволен, че е здрав вече, той отишъл при лекаря да му благодари. „Хубаво ли беше дървеното масло?“ „Хубаво беше, помогна ми.“ Значи той трансформирал свинската мас в дървено масло и се излекувал. По този начин всеки човек може да трансформира

. нещата — от лоши да ги превръща в добри. Не е въпросът в буквата на нещата. В изключителни случаи свинската мас може да замести дървеното масло. Обаче има свине, на които маста по никой начин не може да се употребява.

И тъй, турете в ума си мисълта да работите с Божията Любов. Тя ще ви научи на много неща. Не е достатъчно само да вярвате в любовта, но трябва да работите с нея. Досега е било само с вяра, но отсега нататък се иска работа, приложе-

[ние. Някои търговци поставят в търговията си следното

•Зехтин. — Б. р.

313

правило: Днес с пари, у т р е без пари. Не, вярата е едно, а знанието — *друго*, те не м о г а т да се заместват. Вярата дома< я едно нещо, знанието дошао! друго — и двете са необходими Истинско знание е онова, к о е т о има приложение в целокупния живот, а не специално в нашия личен живот. Защо ми е знание, ако то не може да ми помогне при всички трудни условия на живота или ако не може да обясни причините на всяко нещо! Знанието на химията, на физиката, на астрономията, на астрологията и на всички останали науки има смисъл, когато може да се приложи в жи&ота, да измени лошите аспекти на човешкия живот в добри. Гневен си, воюваш — ще знаеш, че имаш работа с Марс, зат оба разумно ще се разговаряш с него, да го застаВиш да обърне добрата си страна към тебе. Подозрителен, критичен си — гие знаеш, че имаш работа със Сатурн.

Поговори с него, ка>ки му, че познаваш, че те изпитва.

Нека обърне другата, с в е т л а т а си страна към тебе. Поговори му малко за Венера. Щом чуе името ѝ, т ой веднага ще се усмихне, ще се разположи. К а т о дойде Венера и започне да те изпитва, да играе срещу т е 5 е , кажи ѝ: „Слушай, познавам т е , не мисли, Че ще ме залъжеш- Покажи ми другата страна на твое т о естество. Разкажи ми как и защо хората те обичат. Ако ми обясниш този въпрос, иде те запозная с един сериозен господин." Тя погледне, вида Сатурна и веднага отваря торбата си с добрите аспекти.

И тъй, всеки човек т р я б в а да приложи своята вътрешна наука, своето вътрешно знание в живота си, за да се сприяте ли с лошото в себе си, к а к т о и с всички лоши работи в света.

Всеки човек — бил той уобър или лош — има две торби. В едната торба държи лош "и те си работи, а в другата — добрит е . Когато предизвикате добрия човек, той изважда налице торбата С лошите си работи. Когато се отнесете добре с лошия човек, той изнася налице торбата с добрите си работи.

Като знаете това, трябва да бъдете внимателни към хората. Който разбира ве?л.икитс закони, той знае, че Бог работи и с доброто, и със злото. Като гледате по този начин

на нещата, вие ще знаете защо доброто и злото съществуват едновременно в живота и в природата. Вие едба сега започвате да изучавате злото. Ще кажете, че в света не съществува нито зло, нито добро. Това са философски разбирания.

Не е достатъчно само на теория да се говори това, но след като приложи тази теория в живота си, човек трябва да има някакъв резултат. За себе си само човек може да казва, че няма

314

ЙОбро и зло в света. Защо? Защото той е разбрал какво нещо Иредставляват злото и доброто. Само при това положение (човек работи съзнателно и с доброто, и със злото: злото В мебе си ограничава, а на доброто дава свобода да се прояви. Ъбелязано е, че когато хората вървят по пътя на злото, всякога биват ограничени; когато вървят по пътя на доброто, Всякога биват свободни. Тази е една от великите истини в ъживота.

Всякога вършете доброто — това е пътят на Любвта.

РАЗУМНИТЕ КРОТКИ

„Блажени кротките,
защото те ще наследят Земята."

(Евангелие от Матея, 5:5)

„Блажени кротките." Кой човек е кротък? Мъчно може да се определи кой човек е кротък. Мъчно може да се каже какво нещо е кротостта. Някои взимат овцата като образец на кротост. Какво ще кажат т е , ако видят как се бият овцете? Други взимат гълъба к а т о образец на кротост. И гълъбът не е кротък. Виждали ли с т е как гълъбицата, която минава за кротка, хваща едно от малжите си за врата и го изхвърля вън от гнездото? Защо постъпва така? Тя не го иска при себе си, не го обича.

От хиляди години насам все се говори за кротостта, но и досега още тази дума е останала неразбрана. Известно е, че всяко нещо, което не се разбира, не може да се приложи. Тази е причината, поради коясп-о кротостта и до днес още не е приложена б живота. Досега не е намерен нито един човек на Земята, който да изразява кротостта. Който иска да намери един кротък човек, той трябва да обиколи всичките планети, да отиде на Слънцето, т ам все ще намери кротък човек. Досега в историята на човечеството се е намерил само един човек, който смело може да каже за себе си: „Аз съм кротък и смирен по сърце." Този човек е бил именно Христос. В какво седи кротостта на Хрис т а ? Христос беше б сила да вдигне Земята на ръката си. Той беше в състояние да спаси човечеството, да даде нова култура, нов морал, да направи хората богати и щастливи. Защо не направи всичко това? Той го направи, но хората го развалиха. Майката е в състояние да изчисти стаята десет пъти, но след всяко нейно излизане вън от стаята децата разбъркват и изцапват всичко. За да не се развалят нещата, хората трябва да бъдат кротки.

„Блажени кротките." Думата *кротък*, преведена б най-далечен смисъл от истинското ѝ значение, подразбира бял, светъл човек, който има свойството да привлича светлината,
316 •

Следователно силата на кроткия човек се заключава в това, че може да привлича Божествената светлина в себе си и да я отразява навън. Кроткият е светец човек, затова е определено т о ѝ да наследи Земята. Кроткият човек има високо съзнание, затова може да привлича светлината. Светлината се прив-
|лича от тела или от съзнания, които са високоорганизирани.

«• Светлината на съзнанието прави човека жив. Без тази светлини човек е мъртъв. Казано е в Евангелието: „Вие сте виделина на света." Кой човек може да представлява виделина на света? Само за кроткия може да се каже, че е виделина и светлина.

Следователно само кротките могат да наследят Земята, защото носят светлина, с която Земята се обработва.

Христос казва: „Блажени кротките." Това е едно от де-Встте блаженства, в които Христос изложи тайните на своето учение. Чрез к р о т о с т т а всеки християнин трябва да придобие светлина в себе си, че като излиза вечер, да не търси кибрит, нито електрическа лампа, с която да осветява пътя си. Достатъчно е само да помисли за светлината, която носи >в себе си, за да освети своя път.

Мощно нещо е Христовото учение. Който живее в това учение и го прилага, той ще бъде в състояние с мисълта си само болни да лекува, гладни да изхранва, скръбни да утешава. Това значи да бъде човек истински християнин. Това значи да бъде човек *кротък*.

Велика сила е кротостта. Защо? Бог се проявява чрез крот-к'Можроткият е вярващ човек. Той вярва в това, което нито ксе', огоича, нито се твърди. Абсолютните, реалните неща ни- [••'4*по сесетричат, нито се твърдят. Кой може да отрича съществуването на Слънцето? Или кой може да го доказва? Слънце- [то е огънат на живота. Ако някой си позволява да отрича [Слънцето, ще го турят б огъня да провери има ли огън в света или няма. Ако някой отрича съществуването на въздуха, | ще му отнемат въздуха и ще го питат има ли въздух или няма. | Още първата секунда той ще познае съществува ли въздух или [не. За съвременните хора въздухът е нещо неразбрано. Защо? I Защото те го разглеждат само като физическо, материално \ вещество, съставено от кислород и азот. Това показва, че те I живеят само с пипане, като в тъмнина, а не с виждане. Среща- I те един човек и виждате, че плаче, скърби за баща си. Къде е (баща ти? „Умря, заровиха го в земята." Този човек не подозира даже, че баща му е заровен в земята като семка и след няколко години тази семка ще израсте, ще цъфне и плод ще върже.

317

Всяко нещо, което е посадено В земята, ще израсте, ще цъфне и плод ще даде.

Да се върнем пак към думата *кротък*. Кротостта не подразбира овчедушис, мекоихавост. В кротостта се включва като важен елемент разумността. Значи кротостта е вътре в човека, а не извън него. Христос казва за себе си: „Аз съм кротък и смирен по сърце." Кроткият човек е носител на светлина, той е светец човек. Бъдещите хора — тия на шестата раса — ще бъдат светещи, кротки хора, носители на светлина. Отдето минават, те иде светят. Лампите им няма да се палят нито с кибрит, н и т о с ключове като електрическите. Всяка тяхна мисъл ще е светлина. Те ще светят така, както на Северния полюс се за&e^язват особени светли сияния, на

чиято светлина хората ч е т а т свободно. Тези светли сияния са едни от най-красивите явления на Северния полюс. Следователно ако ви запитат кое Верую е най-право, кажете: Истинско верую е това, което прави хората светещи. Те сами светят, сами осветяват пътя си, не се нуждаят от никакви свещи, от никакви електрически лампи. Кой е истинският свещеник? Истински свещеник е този, който носи светлина навред. Не е нужно той да отваря Библията и Евангелието, да търси какво Мойсей е казал и какво — Христос. Той трябва да носи светлината на Христовото учение в себе си. На времето си Христос е говорил много и всичко, каквото е говорил, е записано. Обаче Христос и днес продължава да говори 'ой никога не е преставал да говори! Носете в себе си Слово1аМ<-. 1 Христа, говорено отпреди 2000 години насам. Носете (план . си Словото на Христа, което и днес се говори. Уси* и1 ? ,; светлината си, за да разкривате и най-затънтените къ4"- __.па на сбоята душа.

Днес отваряме Евангелието и четем: „Блажени кротките." Който не разбира дълбокия смисъл на тази дума, той се възмущава от този стих и казва: „Овце ли трябва да станем?" Не трябва да станете овце, защото овцата няма тази разумност, която е присъща на кротък човек. Разумно кроткият човек е огън и светлина. Няма сила в света, която може да го победи. Затова е казано, че кроткият ще наследи Земята. Пред него всичко отстъпва. Всички прегради и препятствия отстъпват пред неговата светлина. Който може със светлината си да пробие една стена, той е кротък човек. А тъй, да мислите, че сте кротки, без да можете една стена да пробие със светлината си — това не е никаква кротост. Тъй

318

юто не бързайте да се радвате на вашата кротост. Каква радост е тази, която ту се явява, ту изчезва? Ако радостта трае само един ден, тя е радост на мухите; ако трае два дена, тя е радост на овцете; ако трае три дена, тя е радост на Воловете; ако трае четири дена, тя е радост на конете и ти. Истинска радост е тази, която никой не може да отне- '»е. Каква радост е тази, която се сменя със скръб? Учените е кажат, че според закона на смените радостта трябва да сменя със скръб, а скръбта — с радост. Какво ще кажете Когава, ако по десет пъти на ден човек мени състоянието си? аконът ли действа тук? Ако по десет пъти на ден бодете "кой човек с игла, по силата на някакъв закон ли правите ова? Не, тук някакъв закон не действа. Това става по ваше лично желание и разбиране. Когато англичанките воюваха за равата си да бъдат избирани за министри, те влизаха в камата, налагаха се и ако ставаше нужда да се защитават, вадеха

ите от шапките си и с тях бодяха. За да не се повтаря ова нещо, държавата издаде закон, с който забрани на жени-е да носят големи игли на шапките си. Англичанката казваше, че когато воюва за свободата си, човек не трябва да се ира пред нищо.

Съвременните хора казват, че човек не трябва да се противи на злото, но трябва да се съобразява с условията на живота, като уреди първо своите работи, а после вече мисли за Бога, за възвишени работи. Как ще уреди човек работите си и може ли въобще да уреди работите си? Покажете един човек, откак светът съществува, който да е уредил работите си. Досега такъв човек не се е намерил. Никой цар, никой учен, никой философ не е могъл да уреди работите си на Земята. Мислите ли тогава, че вие ще можете да ги уредите? Ако — при сегашните условия на живота — човек не внесе кротостта във всички свои действия, той ще се натъкне на същите разочарования, които хората са преживели до днес. Само онзи може да се справи с всички трудни положения в живота, за когото може да се приложи стихът: „Блажени нищите духом". Под думата *нищ* не се разбира човек беден, нещастен, но се разбира човек със силна вяра, със силна любов, който дава ход на Божественото в себе си, на безйраничното, на вечното. В правия смисъл на думата *нищият* не знае какво нещо е ограничение, сиромашия, болести, нужди. Нищият духом не е лишен от нищо. Какво прави обикновеният човек? Като се намери в известно затруднение, той иска да се облече във вретище, да

319
посипе главата си с пепел и след това да каже: „Господи, т виждаш ли моите страдания? Не виждаш ли колко сълзи пролях?" Чудно нещо! Този човек казва, че с роден от Бога, че иска да работи заради Него, а Въпреки това плаче, роптае противИ страданията си. Какво т р я б в а да прави този човек? Той трябва да-вземе мотика в ръка и да се впрегне на работа. Срещал съм религиозни, набожни хора, които не работят нищо. Те отиват от вре_ме на време да гледат как работят селяните по нивите, по люзята. Като гледат как садят царевици например, вижда им -се, че се занимават с проста работа и си казват: „Царевици ся това!" Тези хора не се спират да помислят какво представл_ява царевицата. В някои отноин пия царевицата седи по-в-исоко от човека, който не работи Като се мръкне, този чо&ек мисли само за спане — да си леми на мекото легло, а царевиията и вечер работи. Тя мисли какво да направи, да образува по-<)обър, по-голям кочан. Царевицапи приготВя храна за човека, когато той спи и почива. Казвате: „Как може да се говори лошо за човека, щом е създаден по образ и подоб ие Божие?" Преди всичко вие трябва

да знаете кой е човек, създаден по образ и подобие Божие. Според мене само кроткият, нищият, нажаленият човек е създаден по образ и подобие Божие. *Кротък, нажален и нищ* са мощни думи. Какво разбират хората под тези думи? Според вас нищ е онзи, който е изгубил баща си, майка си, жена си, децата си или някой от приятелите си. Нажален е онзи, който е изгубил своята възлк>беия или своето богатство; този човек казва: „Натъжено е сърцето ми, счупено е сърцето ми.“ Защо е счупено сърцето му? Защото не е кротък. Сърцето на кроткия е огъваемо, еластично, никога не се троши. Кроткият се движи между болни, между страдащи и на всички помага. Сърцето се троши, к а к т о се трошат сърцата на обикновените хора — понеже е лени проводник на топлината. Затова пък то е добър проводник на светлината — със своята прозрачност, прогледност спъклото обръща внимание на хората да се освободят от своя егоизъм, да прогледат, да видят красотата на Божествения свят. Ако хората днес не виждат тази красота, това се дължи на тяхната непрогледност. Те не пропускат през себе си светлината на Божия свят, вследствие на което са тъмни.

„Блажени кротките.“ Блажени *разумните* кротки, защото те ще наследят Земята. Магическа сила крие в себе си думата *кротък*. Човек трябва да внесе елемента на кротост

320

та в мозъка, в дробовете, в сърцето си, в кръвта си — цялото си тяло, за да може през него да мине Божествената светлина, да го направи мощен, велик. И най-великият гений не може да се нарече абсолютно кротък човек. Истински кроткият представлява велик океан от жива вода, която постоянно се втича и изтича. Великият англичанин Нютон е казал за себе си: „Аз съм малко дете, което играе по вълните на Великия океан на Природата с цел да изследва нещата, но вижда, че много неща са скрити за човешкия дух.“ Природата е скрила велики блага в себе си, които един ден ще открие на човечеството, но не изведнъж, а постепенно.

Следователно докато човек не придобие образ и подобие Божие, т о й не може да се добере до гънките на природата, в които се крият нейните велики тайни. Това може да стане само след като той придобие вътрешна виделина на съзнание т о си, след като стане кротък — след като придобие образ и подобие Божие. Кротостта е първото условие за развиване на човешкото съзнание, за придобиване на повече светлина за ума. Човек трябва да има повече светлина в себе си — като основа за проява на Божествената Мъдрост. Със светлината заедно върви и топлината, в която се образуват елементите на любовта. Той щото като има любов и мъдрост в себе си,

човек има вече условия за придобиване на безсмъртието. Кротостта пък развива сила, мощ в човека. Който иска да придобие кротостта, той трябва да следва пътя на Христа. Христос сам казва за себе си: „Защото съм кротък и смирен по сърце.“

Кроткият е винаги буден. Той никога не спи. Той е отворена врата за разумните същества. Само грешният човек спи. Хората на шестата раса ще бъдат винаги с отворени очи, винаги с будно съзнание. Сегашните хора спят, понеже жибят още в греха. Когато един спи, друг е буден, работи върху съзнанието на спящия. Д е т е т о спи, а майката работи върху него. Следователно когато искате да работите върху себе си, бие трябва да станете като деца, да приспите в себе си онзи елемент, който ви противодейства. Това значи да стане човек кротък, да премине от една епоха в друга, да преобрази съзнанието си. Ще дойде време, когато всички хора на Земята ще преобразят съзнанието си. Това ще се наложи, защото ще станат такива промени с нашата атмосфера, че нито един човек не би могъл да остане при новите условия. Новите условия изискват нови съзнания. Атмосферата на Земята ще ста-

21. Университетът на Луиятз 321

не много по-рядка, отколкото е сега, а същевременно ще <<• намали и количеството на кислорода, както и самото атмосферно налягане. За да живее при тия условия, човек трябва да се нагоди и физически, и духовно. Изобщо всяка планета има специфични условия за живот.

Представете си, че някой човек се пренесе да живее на една от малките планети, на тъй наречените астероиди, които се движат между орбитите на Марс и Юпитер. Знаете ли какво ще бъде състоянието на този човек? Ако отиде пи един от тия астероиди-лилипути, чийто диаметър достига едва десетина километра* теглото му ще се намали извънредно много и той ще трябва да скача на височина 70-80 км, като се движи. Следователно ако на Земята е тежал 70-80 кг, на тази малка планета ще т е ж и само един грам. Предполага се още, че температурата на тази малка планета достига до -273°. Обаче известно ни е, че при такава ниска температура всички тела се разрушават. Има състояния в природата, при които силите и действат, равномерно, без никакви препятствия, без никакви съпротивления. Наистина, ако човек се намери при условия, дето т е мпературата е -273°, той ще бъде свободен от всякакви изкушения, от всякакви неприятели или врагове. Кой може да нападне човек, поставен при -273° студ? Такъв човек може да се пипа само с щипци. Доближите ли се до него, той веднага ще се разруши. Когато кроткият човек иска да бъде свободен от хората, никой да го не смущава, той из-

луца светлината си, а задържа топлината си, вследствие на което понижава околната температура и не позволява на хората да се приближават 1 към него. Когато работи за добрите хора, кроткият човек повишава топлината си, вследствие на което отваря вратата си и ги привлича към себе си. Не само хората, но всички живи същества се привличат от него. „Разумните кротки иде наследят Земята." Не казвам обикновените кротки, но разумните кротки, т.е. ония разумни хора, които имат нови разбирания за светлината и топлината. Само тези хора могат да бъдат носители на новия живот. Великите хора са минали през големи изпитания и страдания, докато придобият кротостта. При сегашните условия на живота почти няма кротки хора. Когато някой каже за себе си, че е кротък, ще го пратя: на планината в бурна тъмна нощ — сам да намери пътя си. Ако е кротък, той ще си послужи със своята светлина — ще опъиде и ще се върне безпрепятствено. Кроткият носи светлина в себе си. Той не се нуждае от вън

322

[ина светлина. Казано е за хората: „Вие сте Виделина на света." Значи за съвременните хора може да се каже най-много, че са виделина, но не и светлина. Кроткият човек е бял; той е направен от такава материя, която привлича светлината от пространството, затова свети. Страданията, нещастията на хората се дължат именно на недоимък на вътрешна светлина у тях. Външната светлина, от която се ползват всички хора, всички живи същества, предизвиква дразнене на всички сетива, вследствие на което тя носи и живот, и смърт. Светлината, за която Христос говори, носи само живот. Затова , именно е казано, че само кроткият ще наследи Земята. Само кроткият, който носи светлината на Живота — той ще бъде , господар, вечно ще живее на Земята. Онези хора, които нямат ' светлина в себе си, които не са кротки, те ще се намират под закона на прераждането — ще идват на Земята, ще заминават от Земята, отново ще се връщат и т.н. Сега — като слушате да се говори за кротките, ще кажете, че разбирате тия неща, защото сте чели Евангелието, чели сте Деянията на апостолите, познавате донякъде Христовото учение. Обаче и това не е достатъчно. Не е достатъчно само човек да има опитността на апостолите или да с видял Христа, както апостол Павел го е видял. Като падна от коня си, Павел запитва: „Кой си Ти, Господи?" „Лз съм Този, Когото ти гониш." Павел видя Христа, но това не беше достатъчно. Той трябваше да учи, да бъде подложен на изпитания, за да познае Христа. И след това Павел казва: „Всичко I считам за измет, за да позная Христа!" Христос казва за себе I си, че е кротък и смирен по сърце. Следователно думите на

Павла могат да се преведат в следния смисъл: Всичко считам *I* за измет, за да позная кротостта. Който е придобил кротостта, той разполага с магическата пръчица. Без кротост-
I та човек нищо не може да постигне. Мнозина търсят Живота, но те трябва да знаят, че извън кротостта Животът не може да се прояви. Всички хора имат живот, но въпреки това умират. Защо? Защото нямат кротостта, не са кротки. Без кротостта животът не може да се поддържа. Христос казва: „Това е живот вечен — да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога." Ля познаете Бога, да познаете Христа — това значи да познаете Любовта. Христа наричат още Син Божий, но това е титла. Че е Син Божий ще познаете по това дали носи в себе си Любовта. Някой човек е генерал ие защото носи военни дрехи, но защото е силен. Ако носи сила б себе си, и без
I 323

генералски дрехи той мо>же да бъде генерал. Не е достатъчни да кажете за някого, че е ваш възлюбен или ваша възлюбена, но той трябва да отговаря на това име. Ако е въпрос за.обикни бен възлюбен или възлюбена, такива възлюбени има много по света. И Ксантипа беше Възлюбена на Сократа, но понякога *га* заливаше с вода. Един ден Сократ се разговарял с учениците < и и в това време жена му Влязла в стаята и го заляла с вода. Невъзмутим, Сократ се обърнал към учениците си с думите „Моята жена иска да покаже, че когато се посее нещо, след това трябва да се полее с бода, да израсте, да даде плод." Сократ казвал, че благодарение на жена си е станал философ, Ще кажете, че Ксантипа била лоша жена. Коя жена не е заливала мъжа си с вода? Коя жена не е ставала причина мъжът й да пролива сълзи? Какво лошо има в плача? Изкуство е да заставите човека да плаче. Вадено е как ще го заставите. Не е въпрос да мушнете човека с нож, за да го накарате да плаче. Това вече не е изкуство, нито е наука.

Като говоря по тоз-и начин, вие трябва да мислите, да разбирате добре. Аз гово ря, без да имам предвид вашите личности. Целта ми е да ви "изнеса истината тъй, както е, без никакво снизхождение. Ч<< някой бил голямо величие — какво от това? Днес е величие, утре не е никакво величие. Някой минава пред хората за с&стия — днес е светия, утре не е никакъв светия. Смъртта дойде при него, хване го за гушата и го души тъй, както задушава и обикновените хора. Когато истинският светия умир>>а, той извиква своите приятели и се сбогува с тях. Той им каз-ва, че е решил вече да си замине и за наследник оставя еди-кого си. Това значи кротък човек. Който не може да предупреди -сбоите близни, че заминава за онзи свят и не може да се сбогува с тях, той не е кротък човек. Който страда и се измъчва, той не е кротък; който вика

лекари да го лекуват, т о й не е от кротките; който вика свещеници и проповедници да го изповядват, той не е от кротките. Кроткият заминава съзнателно и с радост за онзи свят, като дава банкет на своите приятели и им казва определено, че отива в дома на Онзи, Когото познава.

Кроткият човек носи велик морал в себе си. Обикновеният морал, обикновено благочестие са обикновени работи за него. Някой иска да се представи пред хората за свят, за благочестив човек и за да поддържа това заблуждение у тях, ходи бос, окъсан. Не, това е измама. Светият, истински благочестивият човек е добре облечен, винаги чист и спрет-
324

Нат. Той живее едновременно и във външна, и във вътрешна чистота.

Един от учениците на Сократа отишъл един ден при учителя си със скъсани панталони с цел да покаже своето благочестие и смирение. Като го видял в този вид, Сократ му казал:

„Твоята гордост се вижда и през скъсаните ти панталони.“

Гордостта на човека се вижда и през скъсаните, и през здравите дрехи. Кроткият човек изпуска светлина от себе си.

Каква по-хубава дреха от дрехата на светлината? Който е облечен е дрехата на светлината, той привлича към себе си любовта.

Щом придобие любовта, той никога гладен не умира.

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето.“

Това подразбира, че само кроткият човек знае тайните, кои-

| т о се съдържат в хляба; само кроткият човек знае изкуството да придобива хляб, когато пожелае. Когато сатаната изку-

І шаваше Христа в пустинята и му предлагаше да превърне камъните в хляб, той знаеше, че Христос владее изкуството да

І превръща материята. Хората на новата наука, хората на шестата раса ще познават тази наука и ще я прилагат. Хората на

І шестата раса са хора на кротостта, хора на светлината. Съв-

І ременната наука е повече в услуга на разрушението, на изтреб-

І лснието. Следователно тя е временна, преходна наука. Тя от-

І крива задушливите газове, отровите, избухливите вещества.

І Какъв смисъл има в тия открития? Само онова откритие има

І смисъл, с помощта на което мъртвите могат да възкръсват.

| Но и при това положение има известна опасност. Опасността

[от откритията, които съвременната наука би могла да направи, седи в това, че всяко откритие ще се патентова и ще се

използва само от богатите хора. За пример: открие се серум против някаква опасна и мъчнолечима болест, но струва скъпо.

Богатите ще могат да си го доставят и да се лекуват, а сиромасите, по нямане на пари, ще умират. Тогава животът ще се

продава. А Христос казва: „Блажени кротките, защото те ще наследят Земята.“ Наистина кротките ще разполагат с новото

знание, което носи светлина и живот. Тъй щото светлината и животът не се продават, но се придобиват. Достатъчно е човек да стане кротък, за да провери това.

Кроткият знае, че съществуват два свята: физически и духовен, земен и небесен. Възможно ли е това? Възможно е, разбира се. „Ама ние не виждаме онзи свят.“ Това нищо не значи. Ако в един салон затворят стотици хора и им кажат, че вън от него не съществува нищо друго, тия хора ще повярват

325

ли б това? Няма да повярват. Защо? Защото са видели свет;! извън салона. Следователно човек вярва в съществуването на това, което е видял, а не вярва в съществуването на онова, което не е видял. Един ден, когато види онзи свят, той ще повярва и в него. Той ще види, че духовният свят е много по красив и по-велик от този, който вижда и в който живее сега, Отношението между физическия и духовния свят е такова, каквото е отношението между растенията и животните, от една страна, и живопчните и човека, от друга страна. Каквито и условия да имат растенията и животните, те са лишени от тези връзки, от тези отношения, каквито могат да съществуват между хората. Преди всичко животните и растенията са лишени от елементи, необходими за създаване на връзки, на отношения. При това и всички хора, по само някои от тях са в състояние да станат кротки, да привлекат към себе си онази светлина, която е носителка на бъдещата култура. Докато хората не станат кротки, няма да дойде безсмъртието, т.е. възкресението в света. Щом станат кротки, Христос ще влезе в сърцата им, защото Той казва за себе си: „Аз съм кротък и смирен по сърце.“ Докато сърцата на хората са смутени, пълни с роптания и протести, те никога няма да видят и познаят Христа.

Сегашните хора мислят, че Христос ще слезе някъде от небето, облечен в слава и великолепие, и се готвят да Го посрещнат, да седнат едни отляво, а други — отдясно. Във времето на Христа майката Забедеева искаше единият от синовете ѝ да седне отляво на Христа, а другият отляво, но Христос ѝ каза, че не е в негова власт да определя местата на хората. Питам: колко души могат да седнат отдясно и отляво на Христа? Двама души само. Въпреки това всеки иска да седне или отляво, или отдясно на Христа. Не, когато Христос дойде втори път на Земята, Той няма да поставя хората едни отляво, а други отдясно, но ще ги тури в една чутура, дето ще започне такова грухане, каквото светът никога не е мислил. От всичкото жито иде остане само една чиния чисто, хубаво жито. И тогава който е гладен, той ще отиде да си хапне от това жито и иде каже: „Господ да прости човечеството!“

Значи от цялото човечество ще остане една чиния
грухано жито, полято със сока на кротостта. Който вкуси
от това жито, той ще придобие елемента на кротостта в
себе си. Той ще стане крътък, но сам ще си знае какво е преживял,
докато стане такъв. Когато някой иска да знае какво

326

!

9е за човечеството, казвам: Голямо грухане иде! Без грухане
яма спасение. Докато черупката на ореха не падне, той не
оже да изникне. Докато не изгуби богатството си, бойати-
П.не може да намери Бога. Докато не изгуби детето си, май-
*та не може да го познае, нито може да го залюби. Докато
здата не започне да се разлива, не може да полива цветята,
ова са контрасти, които са в реда на нещата.

Религиозните хора поддържат идеята, че човек трябва
а се моли поне по три пъти на ден. Добро нещо е молитвата ^
з когато се прави по задължение, тя представлява външно
особие. То е все едно някой да напише на дъската три-чети ^
и уравнения и да ги реши. Какво е разрешил с тези уравнения?
Нищо не е разрешил. Казват за някоя, че е отличен законовс-
дец. Какво от това? Законите, които този човек пише, еднакви
ли са със законите на природата? Едип закон е ценен, когато
е извлечен от природата. Един виден англичанин казал: „Законите
на Англия са закони на природата." Той искал да каже,
че законите на природата са закони на Англия, т.е. Англия черпи
своите закони от природата. Значи обществените закони
I трябва да изхождат от природата. Всяко общество, което
се подчинява на такива закони, ще се развива правилно. Хората
на това общество взаимно ще се почитат и уважават.

Всеки член на това общество ще заема точно това място,
което му се пада. Той ще бъде точно на място и ще изпълнява
точно определена служба б обществото, както всеки уд от
човешкото тяло, който е поставен на мястото си. Ако някой
член от обществото е на мястото на първия пръст на човешката
ръка, ще му се отдаде съответното уважение. Само
благородният човек може да отдаде на всекиго заслуженото
внимание и уважение. Само кроткият човек е истински благороден.
Вън от кротостта никакво благородство не съществува.

Който не е кротък, той може да бъде привидно благороден,
но неговото благородство лесно се губи. Кой човек не е
губил своето благородство? Кой не е губил щастието си? Кой
; не е падал духом? Кой не е лъгал? Кой не е крал? Това са отрицателни
прояви на човека, които трябва да се извадят във
външното му естество — да остане душата му чиста, свободна
от тях: Когато се казва, че човек е създаден по образ и
подобие Божие, тоВа се отнася до неговата душа. Тя трябва

да се прояви, да види Божието лице. Само душата може да [види лицето на Бога. Затова е казано, че никой не е видял

и лицето на Бога. Обаче когато човек придобие кротостта,
327

когато даде възможност на душата си да се прояви в него] тогава той ще види лицето на Бога. Който не е придобил кротостта, той не може да види Божието лице. Затова е казано в Писанието, че който види Божието лице, той не може да остане жив. И на Здоисея беше казано, че не може да види лицето на Бога. Мойсей не беше кротък човек. Той режеше с нож, но времето налагаше това. „Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Срещате някой обикновен човек, който не е кротък, не носи светлина в себе си, но очаква да види Божието лице. Това е невъзможно! Мойсей казваше на евреите, че измежду тях ще излезе пророк, който ще носи кротостта в себе си, който ще наследи. Земята, затова те трябва да Го слушат. Който слуша този Велик Пророк, той може да наследи и Земята.

„Блажени разумните кротки.“ Сега — ако ви кажа да станете кротки, това е механическо казване, което нищо няма да ви помогне. Обаче казвай: проявете кротостта си! „Можем ли да проявим своята кротост?“ Можете. Повикайте Христа на помощ, защото Той е казал за себе си, че е кротък и смирен по сърце. Едно трябва да имаме предвид: само онзи има право да повика Христа, който е готов да приеме кротостта в себе си. Който не е готов още, да не прави този опит, защото той сам ще се изложи на големи изпитания, които не може да издържи. Той ще изгори, ще изчезне от света. Стане ли въпрос за кротостта, Христос на никого не прощава. Щом някой се почувства готов да възприеме кротостта, той трябва да се обърне към Христоса с думите: „Господи, искам да придобия кротостта, да я приложа в живота си. Ще следвам Твоя път неотклонно и без никакво колебание и съмнение!“

„Кротките ще наследят Земята.“ Които не разбират кротостта, те казват, че ако станат кротки, ще изгубят живота си и всеки ще ги тъпче. Не, кроткият е силен човек, никой не може да го тъпче. Кроткият разбира живота в неговата пълнота и смисъл. Дето минава кроткият, всички му правят път: реките отбиват течението си, правят му път да мине; растенията и животните му се кланят, хората го поздравяват. Кроткият и по земята стъпва, и във водата плува, и във въздуха се носи. Той е господар на Земята, напълно я владее. Съвременните хора летят, из въздуха с аероплани, но често падат от тях. Христос ходеше по водата, защото беше кротък и смирен по сърце. Когато хората станат кротки, и те ще ходят по водата, както и Той.

„Блажени разумните кротки." Проявете кротостта си, вко искате да наследите Земята, да я владееете, както Христос е бил неин господар. Щом Христос е ходил по водата, и е можете да ходите. Това е възможност не само за един век, но за всички хора, на които съзнанието е пробудено, с т о с т т а е достояние на всички хора. Да придобият кротостта — това е велика задача, която предстои на всички Ора.

Кроткият човек е бял. Една псгърка казала на един бял: „Аз съм черна на лице, по бяла по сърце. Ти си бял на лице, а черен по сърце." Някои хора са външно бели, а вътрешно черни; други пък са отвън черни, а отвътре, бели. Същото може да се каже и по отношение на кротостта: някои са външно кротки, а вътрешно не са; други пък са вътрешно кротки, а външно не 1 "а. Кротостта е вътрешно, а не външно качество.

Кроткият човек е носител на Божията светлина и се радва, че всички хора могат да се ползват от това благо.

„Кротките ще наследят Земята." Вложете в себе си идеята за кротостта и работете за нейното придобиване. И на вас желая да наследите Земята като кротки!

„ОТ ВСИЧКИТЕ НАЙ-МНОГО“

„Истина ви казвам,
че тази сирота вдовица
тури от всичките иай-лмсого.“

(Евангелие от Лука, 21:3)

Великото в живота се изразява не само чрез външните форми на нещата, но и чрез тяхното съдържание. В природата всяка външна форма от-гобаря на своето съдържание. Въз- основа на това по външната форма човек може да познае съдържанието на нещата. Ако .между формата и съдържанието на нещата не съществуваше икакво съответствие, човек мъчно би могъл да се добере до онази положителна вътрешна наука, към която се стреми.

По лицето на човека, п_о неговата външна форма, може да се познае характерът му. Това и животните разбират. Отдалеч още кучето познава дали даден човек е добър или лош.

Като види, че в двора на господаря му влиза лош човек, кучето веднага излиза срещу него и започва сърдито да лае, с което съобщава на господаря си да вземе мерки, да се предпази от този човек. Ако в двора влезе добър човек, кучето започва да лае, но приятелски, с което съобщава на господаря си да излезе, да посрещне добрия гост. Ако кучето може да познае дали даден човек е добър или лош, колко по-вече човек, като разумно същество, може и трябва да познава хората — по лицата им да чете техния характер- Когато видите мечка, вълк или лисица, вие ги различавате. По какво? По външната им форма.

Важа животинска форма говори за известно съдържание, по което те се различават к а т о отживели култури на миналото. Било е време, когато паякът е владеел едно ценно качество, което днес е изопачено -вече. С това качество паякът днес лови жертвите си. Той майсторски тъче паяжината си и я използва само за прехраната си. Като лови мушици с паяжината си, той мисли, че въриш нещо добро. Такива са неговите разбирания. Той счита, че :м7хитс са негови неприятели, вследствие на което има право да ги лови.

330

Съвременната наука разглежда животните само като Външни форми, без тяхното вътрешно съдържание и смисъл, вследствие на което ред още факти остават неизвестни. Да изучавате минералите, растенията и животните само като Външни форми, без вътрешното им съдържание, това значи да познавате само една страна на живота. Животът, науката имат смисъл, когато всички явления, всички факти се свързват помежду си. За пример: ако разглеждате буквата А като външна форма само, като някакъв звук в азбуката, тя няма особено значение и смисъл, но ако разглеждате тази буква като

белег, с който започва думата *любов*, тя придобива голям смисъл. Отделно разглеждани, буквите представляват нещо временно, но ако една буква само липсва в дадена дума, последната губи нещо от своя смисъл. В това отношение човек не е нищо друго освен Божествена книга, съставена от много листа, върху които той сам с векове е писал своето съдържание. В този смисъл еволюцията на човека е книга, върху която той сам е писал и продължава да пише своя живот. Достатъчно е да знаете да четете, за да отворите тия книги и да проследите писаното в тях. Там ще срещнете не само описанието на живота на отделния човек, но и описание за създаването и разбиването на живота на земята и на небето. Всичко, което е станало и става на земята и на небето, е написано върху човека. Ще кажете, че това е невъзможно, понеже през всеки седем години човек претърпява коренно видоизменение. Не само през седем години, но човек претърпява промяна и през всеки три месеца. Формата на човека се мени, но написаното върху него остава неизменно. Това, което ръката на живота пише, не се заличава. Всяка промяна, която формата претърпява, придава нещо към нейното съдържание.

И тъй, под думата *еволюция* ние разбираме такава промяна на формите, при която съдържанието им се увеличава. Под думата *израждане* разбираме такава промяна на формите, при която съдържанието им се намалява. Тъй щото когато казваме, че някой човек е лош, разбираме, че става намаляване на неговата форма. Щом формата му се намалява, едновременно с това се намалява и нейното съдържание. Когато казваме, че някой човек е добър, разбираме, че формата му се изменя, а съдържанието ѝ се увеличава. Какво се разбира под думата *увеличаване* във философски смисъл? В този смисъл под увеличаване на формата се разбира разширяване на човешкото съзнание.

Действително когато вътрешното съдържание на чо-

331

века се увеличи, става разширяване на неговото съзнание. Това именно означават думите: на всяка форма отговаря съответно съдържание. С това ни е си обясняваме защо човек със своя организъм не може да живее между ангелите. Той може да влезе между ангелите, но няма да се ползва от техния живот. За да се ползва от живота на ангелите, човек трябва да има органи, които да отговарят* на по-високите условия, на изискванията на ангелите. Ние в-иждаме същото и в живота на животните.

И те живеят между хората, но не могат да използват техния живот. Те н а м а т такива органи, с които да използват по-високите условия, каквито човешкият живот представя.

Един пак може да живее дълго време в стаята ви, но все пак ще си остане пак. Той нищо няма да разбере от вашите

молитви, от вашето свирене и четене. И ако го запитате кое учение е най-вярно, то ще Ви отговори, че правото учение се заключава в изкуството да тъчеш паяжина и да лобиш по Възможност повече музи. Кучето, което живее в дома ви, не се интересува от нищо друго, освен от това колко и каква храна ще му дадете за ядене: . Какво става във вашия дом, какви са отношенията между членовете на дома ви — това не представлява интерес за кучето. Културата, в която кучето живее, няма никакви отношения към човешката култура.

По същия начин, като говорите на съвременните хора за онзи свят, те казват: „Оставете настрана този свят, той не ни интересува. Щом сме дошли на Земята, ние искаме да си хапнем и пийнем добре. Това ще ни остане." Чудни са хората! Какво ще им остане, когато си хапнат и пийнат? Къде, в коя банка ще вложат това, което им остане? Освен това на коя банка могат да разчитат? Днес положението на всички банки, на всички търговци е разклатено. Голям вятър има около тях. Той разклаща положението им. Който няма работа, той постоянно се тревожи — разклатено е положението му. Като намери някаква работа, човек преставя да се тревожи. Безделието е причина за тревогителен човешки живот. Да се тревожи човек, това значи да събира сламки, да ги нарежда на купчинки и да ги пренася от едно място на друго. Цял ден ги мести, а вечерта ще брои колко купчинки е направил и колко пъти ги е преместил.

„Сиротата вдовица туря от всички най-много." В този стих Христос обръща внимание върху факта, че сиротата вдовица, която даде последната си пара, тури от всички най-много. Съвременните хора обаче считат за щедър човек онзи,

332
който дава много. Те уважават богатите, защото много дават. За такива богати Христос казва, че те турят от изобилието си, а не от последното, което имат. Те не туриха всичкия си имот. А човек не може да разбере Истината, не може (*- да постигне нещо, ако не заложи целия си живот. Докато мисли, че може да намери смисъла на живота, ако не го заложи цял за Господа, той е застанал на крива основа, той има човешки разбирания. При това положение човек е изложен на постоянни вътрешни разочарования. Който не е намерил Истината, той ще се ражда и преражда, ще се жени и преженва, деца ще ражда и ще ги погребва, ще страда, ще боледува — ще изпита всички нещастия в живота. Такава е заплатата на онзи, който не познава Истината. „Защо е така?" Защото тези хора не са познали Истината.

Истината е тясно свързана с целокупния живот. Щом разберете този живот, едновременно с това човек ще разбере и

Истината. Тъй щото когато говорим за Истината, разбираме човек, който е стигнал до най-високото положение — да работи за Бога. Истината е в самия човек. Казано е в Писанието: „Вложил си истината в човека." Истината не може да бъде ; вложена в животно или в растение, защото те са писти форми на проявения живот. Истината е вложена в най-високата форма на Земята — в човека — бил той мъж, жена или дете — като носител на образ и подобие Божие. Среещем ли човек, в когото гениалността, добродетелите и силата са изявени във Всичката си мощ,, това е човекът на Истината. Който не може да свърже Истината със себе си, който не може да я приеме като основа на своя живот, той трябва да се откаже от името човек. В какво вярва човек, ако не в Истината? Всички живи същества имат свое верую, но човек се отличава по това, че туря Истината за основа на своя живот, Казано е: „Истината ще ви направи свободни." И който е придобил тази свобода, само той може да помага на себе си, той може да помага и на ближните си. Не може ли да помогне на себе си, той не може да помогне и на ближните си.

И тъй, човекът на истината не се занимава с дребнавост и с нещата на живота, не се занимава и със смъртта, нито със спасението. Той не се занимава и с въпросите в кого да вярва, кой народ има най-голямо право да процъфти и т.н. За него тези въпроси са строго определени: той вярва в Единния Бог, а що се отнася до щастието на народите, той знае, че щастлив е само онзи народ, който държи в ума си идеята да служи

333
на Бога. Когато всички шароди се проникнат от тази идея, щастието ще потече в тях като река. „Вярно ли е това или не?" Има неща, които не могат да се доказват, докато не се видят и чуят. Колкото и да Ви убеждават в гениалността на някой музикант, вие трябва да го чуете, за да се уверите в истинността на това твърдение. Когато ухото на човека е свързано с неговото вътрешно съдържание, то най-добре определя гениалната музика.

Какво нещо е чобешкалпа душа? Иди, послушай как тя пее и ще разбереш какво нещо е душата. Душата е велика певица. В нейното пеење има и музика, и говор, и мисъл. В свиренето има само музика. Когато слушате велика певица да пее, вие разбирате какво иска тя да каже. Ако слушате велик цигулар да свири, вие се наслаждавате от музиката му, но не разбирате какво иска да ви каже. При свиренето е нужно гадаене; при пеењето гадаенето е излишно. Искате ли да чуете как пее душата, вземете си билет, колкото и да е скъп, и идете в някой от световните салони да я чуете. За да чуе песента на душата, заслужава човек да работи цял живот, за да спечели

пари за един билет. Скъ»по струват билетите за влизане в салон, дето пее царицата на света — човешката душа. И тъй, ако човек не може да свърже Истината със свои живот, да стане за него нещо конкретно и в целия му живот да внася онова благо, к о е т о той очаква, тя ще остане суха наука, без всякакво отношение към кого и да е, към самия него. Истината е нещо абсолютно, а не относително. Учените поддържат истината, че Земята се върти около оста си и около Слънцето. Това е научен факт, не е истина. Било е време, когато Земята не се е въртяла. Срещате един млад момък, всички се произнасят за него,, че е добър, по цели дни седи у дома си, все около майка си се върти. Чувате след време да се говори за този момък, че е започнал да се върти около една млада мома, не се свърта вкъни. Върти се той около момата, иска да я привлече към себе си. Така и Земята се върти около Слънцето, иска по някакъв начин да го привлече към себе си. Не се лъже Слънцето! За да не я огорчи, то постоянно изпраща свои хора при нея — да я поздравят от него, да видят какво прави, — но не се лъже т о , не мърда от мястото си.

Като слушате тези работи, вие казвате, че са неразбрани. За някои са неразбрани, но за други са разбрани. Същото може да се каже и за математиката. Някои ученици добре разбират действията с числата, но щом дойдат до уравнени-

334

ята, нищо не разбират. Сега някои от вас ще кажат, че не е възможно Земята да се е влюбила в Слънцето. За онези, които вярват, това е възможно. Обаче за онези, които не вярват, е невъзможно. 13 далечното минало Земята е била малка като ябълка, но постепенно е расла, станала е голяма мома, каквато днес я виждаме, и се е влюбила в Слънцето. Тя е вече мома за женене. Днес се правят големи приготовления за сВатба. И ако сега стават някои неестествени работи по света, всичко се дължи па големите приготовления за сватба. Значи на тези приготовления се дължат много от катастрофите, от пертурбациите, които стаВат на Земята.

„Сиротата Вдовица тури най-миого от всички." Казвате; КакВо отношение има между цитирания стих и любоВта на Земята към Слънцето? Това е уравнение, което сега трябва да съставим. Ако не бях ви говорил, нищо нямаше да знаете, но и след като ви гоборих, пак ще знаете толкова, колкото и по-рано. И сега това уравнение ще остане толкова разбрано, колкото е разбран въпросът за душата, третиран от хиляди години насам от различни философи. Различните философи са обяснявали различни прояви на душата, но това още не е пълно изяснение на въпроса за душата. Наистина душата е сбор от прояви, но тия прояви не могат напълно да се изяснят. За да

говори за душата, човек първо трябва да я чуе да пее. Щом я чуе да пее, той може вече да говори за нея.

„Тази сирота вдовица тури от всичките най-много." Защо? Защото е турила последната си пари. Това показва, че най-малките неща, най-малките дарби са най-важни за човека. Те носят истината в себе си. Мнозина искат да бъдат силни, но какво е допринесла силата в света? Какво се ползва човек, ако може да носи с т о килограма злато на гърба си, без да може да го приложи в живота си? Ако някой не може да използва силата си, това не значи, че не трябва да бъде силен. Силен трябва да бъде човек, но и разумен, да знае как и кога да използва своята сила. Силен трябва да бъде човек, но и безстрашен — да може да приложи силата си навреме.

Един български адвокат пътувал от Търново за Севлиево. Като навлязъл в една гъста гора, насреща му излезли няколко разбойника и го нападнали с цел да го оберат, да вземат парите му. Те го обискирали, прегледали джобовете му и намерили в тях два големи револвера. „Защо носиш тия револвери?" „За зорзаман." „Ами по-голям зорзаман от този има ли? Ти трябваше да носиш пари в джобовете си, а не револвери." Те го на-

335

били и го пуснали да си върви. След тази опитност той казвал на приятелите си: „Друг т > т , когато тръгвам на път, ще нося в джобовете си пари, а не револвери. Втори път не искам да ме бият." „Ла имам сила!": -Ако имаш сила и не знаеш как да я приложиш, за да не те бият, пожелай да имаш знание лесно да се справиш с мъчнотиите в своя живот.

Съвременните хора се стремят към щастие. Добре е да се стремят към щастие, но какво ще ги ползва щастieto, ако животът им не се подобри? Който не познава законите на щастieto, той не може: да бъде щастлив. „Въпреки всичко ние трябва да търсим щастieto." Как ще го търсите? Като се молите на Бога? Не, щастieto не се придобива лесно. Мислили момъкът, че само с писма и с целувки може да спечели сърцето на момата? Не, целувките и любовните писма не хранят човека. Те не могат да задоволят сърцето на младата мома.

Един руски пост се влюбил в една млада мома от княжески произход. Като мислела, че той е богат, тя се омъжила за него. Преди да се ожени, той й пишел хубави любовни писма, целували се, радвали се един на друг. Като се оженили, той продължавал да бъде внимателен, нежен с нея и често й казвал: „Ну поцелуеменя!" „Поцелуеменя." Така се продължило ден, два, три, докато най-после тя му казала: „Поцелуеменя, но кушать надо." Да се целунем, но ядене, хляб трябва. С целувки само не се живее.

И съвременните хора казват същото: „Ну поцелуемей! Братски да живеем!" Добре е да живеят хората братски, но не само на думи. Да се говори само за братски живот, без да се живее, това значи целубаш-с. Животът не се нуждае само от целувки. Животът се нуждае от съдържание. Когато Христос казва: „Аз съм живият хляб", това подразбира вътрешното съдържание на живота, което хората съвсем не разбират. Понеже те не са приложили Христовото учение, за тях то няма още външен израз. Днес християнството е свършено изопачено. То ще се оправи само когато Христос дойде на Земята. Той иде вече да съди всички ония, които са съдействали за неговото изопачаване. Но да оставим настрана въпроса за съдбата на хората. Това не е наша работа. Има кой да се занимава с този въпрос. Ние се интересуваме от закона за щастието. „Тази сирота вдовица тури най-много от всички." Тази сирота вдовица даде най-много от всички, защото заложи последната си пара. Следователно човек не може да бъде щаст-

336

лив, ако не заложи целия си живот. Само така той може да гамери истината. Щастието на човека е свързано с придобиване на истината. Който може да придобие истината, той ще бъде на безопасно място в света и ще се ползва от благата на живота. Човекът на истината постига всички свои желания, защото в тях има разумност. По сърце той е добър, лао-бещ. В него няма никаква лъжа, омраза, завист. Той живее по закона на свободата, а не по закона на необходимостта. „Тази сирота вдовица тури от всички най-много." Ако хю-век не е готов — като тази сирота вдовица — да пожертва всичко, каквото има, той никога няма да разбере истината. Коя е подбудителната причина, задето тази вдовица тури всичкото си имане в Божествената каса? Мислете върху подбудителната причина, сами да си отговорите. Ако тази вдовица не беше турила последната си пара в Божествената каса, Христос не би говорил за нея, но и вие нищо не бихте знаели за нея. Тя даде последната си-пара, защото носеше истината в себе си. Тя не се страхуваше от нищо, затова можа да пожертва всичко, каквото имаше. Съвременният свят се Поддържа благодарение на бедните, на милостивите хора, а не на богатите. Светът се оправя не от великите, грандиозни замисли на човека, но от онези малки благородни импулси, които се крият в човешката душа. Малките, но благородни и възвишени желания съграждат човешкия живот. Да ламти човек към големи, Велики работи — това значи Всеки момент да се натъква на ред опасности. Някой иска в един живот да сгъpane талантлив, богат, любещ, мъдър, истинолюбив и т.п. Ако сега иска да придобие всичко това, той е закъснял. Човек трябва

да знае, че всичко това е вложено в неговата душа, а днес трябва само да прояви вложеното в себе си. Ако това не е вложено в него, безпредметно е да говори той за някакви добродетели, за дарбите си.

И тъй, всичко онова, което вие сега проявявате, е израз на разумна енергия, която е складирана в душите ви. Като слушате да говоря така, мнозина от вас ще се запитат Плаща ли ми се за тия проповеди и по колко ми се плаща. Щом се интересувате, ще ви кажа. Плаща ми се, но не по хиляда, две хиляди лева, а по десет милиона лева за една беседа. Ще ми възразите, че е писано в Евангелието: „Даром сте взели, даром давайте!“ Като казвам, че ми се плаща повече, отколкото Струва една беседа, имам предвид, че животът, сърцето и умът, които ми са дадени, струват повече от всички земни блага > К. Университетът <> Душата 337

ства. Щом ми е дадено илюзия много, и аз трябва да давам. Досега обаче аз още не съм изплатил лихвите на това, което ми е дадено.

Ще се запитате сега какво отношение има въпросът за плащането към въпроса на днешната беседа. Този въпрос има отношение към дадената беседа дотолкова, доколкото вие имате право да т р е т и р а т е въпроса съществува ли Господ или не. Някои поддържат съществуването на Господа, без да са Го видели. Други пък отричат съществуването Му. Веднага ще ме запитате: „Ти, който проповядваш за Господа, виждал ли си Го?“ Откак с в е т ъ т съществува, досега не е минал момент, през който да не съм виждал Господа. „Възможно ли е това?“ За мене е възможно, а за вас как е — не зная. Всеки може да види Господа, но трябва да знае как да гледа. За да виждате Господа, очите ви непременно трябва да бъдат отворени. Съвременният човек може само с една златна английска лира да затвори едното си око а да не вижда всичко. С две английски лири т о ѝ може да затвори и двете си очи и нищо да не вижда. Защо не виждате нищо? Защото с т е турели английските лири много близо до очите си. Турете английските лири поне на един километър разстояние от вас, за да не ви пречат да виждате. Английските лири трябва само да ви помагат в живота, но по никой начин да не затварят кръгозора на вашия поглед.

„Тази сирота вдовица тури от всички най-много.“

Тази вдовица се намира в душите на всички хора, но е неоправдана. Когато срещнете днес, всеки се оплаква, че е прост човек, че нищо няма да излезе от него. Той започва да се сравнява с този, с онзи и намира, че не е достатъчно богат или учен. Всеки оплаква живота си, счита се нещастен. Това е сиротата вдовица в човешката душа, която хората са не-

правдали със своите разбирания. Всъщност тя е най-богата от всички, защото тури най-много в Божествената каса. Човек никога не трябва да се сравнява с другите нито по богатство, нито по знание, нито по положение. Какво от това, че ти си прост работник, а друг някой е директор на полиция? Последният седи по цели дни пред телефона и постоянно му дрънкат: „Ало, какво има гъам?" „Тук първи участък, хванахме един апаш." „Ударете му 25 т о я г и и го задръжте в участъка да пренощува." Дрън! „Ало, какво е станало?" „Снощи хванахме един крадец." „Намерихте ли в него пари или някакви вещи?" „Нищо не намерихме." „Ударете му тогава 15 тояги и го пуснете да

338

си (Уърви." Какво прави този директор? Той седи пред телефона и дава заповеди на кого колко тояги да се ударят. Злото не седи в биенето на хората. Докато вълната не се разбие, тя не е добра за употреба. Нищо лошо няма в биенето, но който бие, той трябва да бъде мъдрец, да знае как и къде да удри. Природата не позволява на невежия, на глупавия да бие. Когато невежият бие, неговият бой нищо не допринася на човека. Затова ако невежият удари една плесница на някого, последният ще му удари две. С това т о й иска да му каже, че е невежа и като такъв няма право да бие. Когато невежият научи изкуството да бие, тогава има право да приложи своята наука. И като удари една плесница на някого, няма да получи две, но ще получи благодарност за нея.

Сега — как постъпвал някой началник или директор, това не е важно за нас. Това е страничен въпрос. Ние се интересуваме от хора висококултурни, които носят истината в себе си. Как щеше да постъпи този директор, ако беше облечен в истината? Като чуе, че телефонът дрънка, той щеше да хване слушалката и да каже: „Ало, кой е там?" „Първи участък. Хванахме един крадец." „Доведете го при мене, той е моят брат, когото отдавна търся." Като го доведат при него, той ще го хване за ухото, ще го приближи към себе си и ще му каже: „Слушай, ти си имал да дължиш на някого. Колко му дължиш?" „Еди-колко си." Той ще излезе с него заедно и ще отиде да плати дълговете му. След това ще му каже: „Хайде иди сега у дома си и работи честно, да не правиш нови дългове." Мислите ли, че този човек ще се осмели втори път да краде? Когато крадецът, апашът види, че има хора, които го обичат, които са готови да понесат неговите задължения, той ще се откаже от своя занаят и ще започне да живее съзнателно. Днес се вършат кражби, престъпления, понеже безлюбие-то се е разпространило много. То е обхванало големи области. То е обхванало човешкото сърце. Безлюбието е прекъснало всички пътища и съобщения между хората. Безлюбието е прекъснало

жиците на инсталацията, от д е т о иде светлината на хората. Те са лишени от нужната светлина, вследствие на което се учат на неща, които не им трябва. Вътрешното съдържание на хората трябва да се подобри! Това подобряване трябва да става всеки ден, за което се изискват специални училища. Не е мъчно да стане човек добър. Не е мъчно да нагласи човек цигулката си. Едно малко усилие е нужно, за да я нагласи. Щом нагласи цигулката си, той взима лъка и започва да

339
свири. Обаче ако дадете добре нагласена цигулка в ръцете на човек, който не знае да свирч¹, той ще я вземе в ръката си, ще я върти на една и на друга страна и ще каже, че или цигулката не е добра, или струните са лоши — все ще намери някаква погрешка. Всъщност погрешката е в самия него. Човек е инструмент, който всякога трябва да бъде правилно нагласен. Н съвременните хора има неидо разгласено, което трябва да ей нагласи. Докато не се нагласи, те всякога ще се намират в особени положения. Човекият ум и човешкото сърце трябва да се нагласят. Човешкият дарби и способности трябва да поставят на местата си. Някои мисли и чувства на човека са обтегнати повече, отколкото трябва, а други са разслабени. Първите трябва да се отпуснат малко, за да не изгубят своята пластичност, а последните трябва да се стегнат — да звучат добре. Нагласяването на струните в човека трябва да стане по онзи велик камертон, по който първоначално той е бил настроен.

Сега — като говоря тази, не мислете, че сте абсолютно разгласени. Има нещо във вас, което не е нагласено, и то трябва да се нагласи. Затова и Христос е казал: „Едно ти не достига.“ Това значи, че една от струните на човешката цигулка е разгласена и той трябва да я нагласи.

Важно е да знаете какво значение имат моите беседи за вас. За да разберете това, иде си послужи със следното сравнение. Представете си, че вие сте едно чисто езеро, в което от една страна се втичат води, а от друга изтичат. Какво допринасят тия води на езерото? Външно те нищо не допринасят за него, но вътрешно постоянно го опресняват, т.е. поддържат неговото вътрешно съдържание. Същото може да се каже и за въздействието на моите беседи върху вас. Всяка моя беседа опреснява Вашето вътрешно съдържание. Всяка мисъл от беседите, която достига до ухото ви и се възприема от вашия ум, опреснява живота ви. Ако човек не може да гледа красивите неща и не може да възприема хармоничните звукове, животът му се обезсмисля. Всичко, което човек вижда, чува, обонява, вкухва и осезава, оказва възпитателно действие върху него.

„Тази сирота вдовица тури от всички най-много."

Тя тури последната си парк 6 Божествената каса, за да се запише името ѝ горе. Христос казва, че името на тази вдовица е написано в Божествената банка. Наистина ето — две хиляди години вече са се изминали, откак се говори за нея.

340

(Имало е богати хора, които турили в касата повече от това, ;което тази вдовица турила, но имената им не са написани в книгата на живота, нито Христос ги е похвалил. Тя имала ам-'биция да се прослави, затова турила всичко, каквото имала. В

(сравнение с това, което тя турила, никой не е турил повече от нея. Когато дава за Бога, човек трябва да даде всичко. Някой казва: „Аз обичам баща си и майка си." Малко е това. „Обичам близките си." Малко е това. „Обичам обществото, в което живея." Малко е това. „Обичам народа си." Малко е това.

„Обичам цялото човечество." И това е малко. „Обичам всичко в света." Човекът на Любовта, на Мъдростта, на Истината обича всичко — като едно цяло. Не обича ли всичко, той не е истински човек. Ла обичаш всички — това не е механически процес. Това е възможност, която всеки човек притежава.

(Като обича всички, човек постепенно расте и се развива..

Мнозина търсят слава от хората. Те не знаят, че само онзи може да слави човека, който го обича. Докато не обичаш и докато не те обичат, никаква слава не можеш да очакваш. Невъзможно е да те славят хората, без да ги обичаш и без да те обичат. Невъзможно е да знаеш, да си учен, без да си учил.

Всички разумни и възвишени същества са учили с векове, докато научат нещо, и после каквото са научили, те са го проектирали навън*

Така са били създавани ред системи, подобни на Слънчевата. Те са изучавали законите на небесната механика и техника. Каква по-голяма наука можете да си представите от тази, която е открила и приложила в действие онзи ключ, с който уа не се изменя равновесието на Земята, нито нейният вътрешен строеж? Най-малката промяна на силите и законите, които регулират движението на Земята, би създала такава катастрофа за живота на организмите, каквато никога не са очаквали. Оттук ние виждаме каква велика разумност управлява

Земята, за да може тя да запази своето равновесие, да запази живота, който се развива върху нея. Скоростта, с която Земята се движи, отговаря на степента на развитието, до която човешкото съзнание е достигнало. Всички планети, всички небесни тела се движат със скорост, която отговаря на съзнанието на съществата, които живеят на тях. При това колкото по-голяма е скоростта на движение на тия тела, толкова по-голяма е интелигентността на съществата, които ги населяват. Това не се отнася за кометите, за опашатите

звезди, които имат относителна скорост, но за онези звезди и планети, които са поставени в известна система. Колкото

по-голяма е скоростта им и разстоянието им от Слънцето, толкова по-голяма е и тяхната разумност. Колкото по-малка е скоростта и разстоянието им от Слънцето, толкова по-малка е и тяхната разумност; за тях може да се каже, че са остарели вече.

Мнозина иде запитат какво отношение има между живота на хората и скоростта на движението на планетите. Между живота на хората и дбиЯсението на планетите има извеешно отношение. Хората н.е са дошли още б съгласие с движението на Земята, на Слъниеспо и на всички планети в Слънчевата система — видими и невидими, далечни или близкостоящи до тях. Л те трябва <да координират своето движение, движението на съзнанието си с това на всички планети в системата, към която принадлежат. Какво ни интересуват тия далечни планети? Интересувайте се от тях, докато не са дошли близо до вас. Те допринасят много нещо за човешкия живот. Ако човек би могъл да се свърже с живите сили на природата, скоростта на движението на съзнанието му би се увеличила с няколко градуса,, животът му би се подобрил и той би станал щастлив, здрав и самоуверен.

„Тази сирота вдовица тури най-много от всички." Защо? Тя беше разумна, имаше бяра в Христа. Ако нямаше тази вяра, тя не би турила последната си пари. Тя схвана момента, прецени го и каза: „Сега или никога! Всичко или нищо!" Тя разбра, че пред себе си има чувствителен човек, който всичко знае, всичко възприема. Така мтлелеше и така излезе — тя не се излъга. Как позна Христос, че тази жена тури всичко, каквото имаше? Сърцето на тази вдовица вибрираше еднакво със сърцето на Христа. Затова Той каза: „Тази сирота вдовица тури от всички най-много." Тя ш.с се възнагради, ще си отиде с пълна торба, а другите — с празна.

Какво значи да излезе човек отнякъде с празна торба? Едип европейски княз искал да изпита честността на слугите си, затова поставил едного опп тях за настойник на имането си и заминал инкогнито за няколко години в странство. След десет години той се върнал в отечеството си, облечен в просешки дрехи, с дълга брада, с тояга б ръка и влязъл в двореца. Като го видели, някои от слугите веднага съобщили на настойника, че един просяк е дошъл и иска нещо. Настойникът погледнал от прозореца и казал на слугите: „Пуснете този просяк б кухнята да се нахрани. Дайте му от яденето, което е останало от обяда, и като се нахрани, оставете го да си оти-

де." Просякът записал на една книжка часа, когато влязъл в двореца, думите, които чул от устата на настойника, и яденето, с което го нахранили. Като излязъл от двореца, той облякъл княжеските си дрехи и така преоблечен, влязъл в двореца, дето заел своето място. Един ден той дал угощение на своите хора, на слугите си, като заповядал в чинията на бившия му настойник да турят точно това ядене, с каквото той го угостил: „С каквато мярка мериш, е такава ще ти се отмери." Каквото ядене дадеш на господаря си, когато той, дегизиран, дойде при тебе, със същото ядене и той ще те нагости. Човек трябва да познава господаря си.

И тъй, всяко външно поведение на човека отговаря на • неговото вътрешно съдържание. Човек не може да бъде външно благороден, ако няма вътрешно благородство, ако няма благородни мисли и чувства. Някой ходи изправен, с глава, дигната нагоре. Това е неестествено положение на главата. Човекът на истината е математик и геометрик. Той знае законите, отношенията между центровете на Земята и на Слънцето и знае как да се поставя, в какво положение да държи главата и гръбначния си стълб. Гръбначният стълб на човека трябва да заема точно перпендикулярно положение към центровете на Земята и на Слънцето. Това значи да ходи човек прав. Който не спазва това положение, той постоянно губи своето равновесие. Той пада, става, залита, не може да държи равновесие. За такъв човек се казва, че няма характер, няма морален устой. Честният, справедливият човек има нещо устойчиво в себе си. Движенията му са гъвкави, пластични. Казва се в Евангелието, че няма нищо скрито-покрито. Следователно както и да крие човек мислите, чувствата и желанията си, те се отпечатват върху лицето му, върху целия му организъм. Когато при някой банкер се яви човек с красиво лице, което вдъхва доверие, банкерът веднага ще отвори касата си и ще му услужи с каквато сума пожелае. Той се радва, че е видял толкова красив човек. Красивото лице носи истината в себе си. Как познаваме истината? Истината говори сама за себе си. Тя не се нуждае от доказателства. Един ден прочутата певица Аделина Пати отишла в пощата в Ню Йорк да получи едно препоръчано писмо, в което имало чек за пари. Началникът на пощата я погледнал и казал: „Ще ме извините, не ви познавам. Трябва да намерите някой познат, който да засвидетелства вашата личност." Тя погледнала началника, изправила се и започнала да пее. Като я чул да пее, началникът веднага я

343

познал и казал на чиновника: „Дайте и препоръчаното писмо! Тя е Аделина Пати. Никой друг не може да пее като нея. Освен Аделина Пати, никой не може да взема три и половина тона

по-горе от цигулката." Следователно ако не можете да изпее т е една песен с три и половина тона по-високо от цигулката, вие не можете да си получите препоръчаното писмо от Божествената поща. Ако н_ям;ате морал, с т ри и половина тона по-висок от сегашния, вие не можете да се наречете човек с велик морал. Какво верую, ка кво разбиране е това — да мислит е , че ако един грешник или престъпник се убие или обеси, светът ще се оправи? Между това верую и между веруюто, което Христос е проповядвал, няма никакво съответствие. Христос казва: „Любете враговете си!" Така ли постъпват съвременните хора? Всички гоВорят за любов, а въпреки това светът и досега не е изправен. Каква любов е тази, която не е в състояние да изправи погрешките на хората? Любовта е огън, който може да разт оп и всички трудиотопими вещества. Щом огънят на любовта ме може да разтопи труднотопимите вещества, това не е никакъв огън, никаква любов. Грехът на човека е твърдо, мъчнотопимо вещество, с което се бършат престъпления. Как ще убие или ще обесите човека, ако нямате никакъв твърд предмет? За да не се поддава на греха, т.е. за да не го убият, да не го обесят или да не го затворят, човек трябва да има способността да се превръща от твърдо тяло в течено, от течено — във въздухообразно, в пара, от пара — в светлина. Кой може тогава да го хване и да му причини някаква пакост?

Възможно ли е човек да променя материята си, да претърпява толкова видоизкения? За онзи, който е придобил това изкуство, всичко е Въаможно. Има хора в света, които владеят това изкуство. Те се наричат водители на човечеството. Те ръководят неговите съдбини. Това може да се провери. Ще дойде ден, и то В скоро бъдеще, когато ще срещате такива хора. Който разбира математиката, той може да пресметне кога ще дойде т о з и ден. Числото, което получите от извличане квадратен корен от 20 000 000, ще бъде денят, когато ще срещнете тези Веллдки хора. След толкова време ще ги срещнете. Те идват сутрин, след изгряването на Слънцет о , най-късно до обяд, но не и вечер. Както художникът трябва да има модели, по които да рисува, така и вие трябва да имате модели, от които да. видите как трябва да се живее. Тези хора ще бъдат вашите модели. Без модел човек не може

344

да се развива. Казано е в Битието: „И направи Бог човека по (образ и подобие свое." На друго място в Писанието се казва: „Вложил си истината в човека." Човек е кандидат именно за [истината, която е вложена в него. Тази истина трябва да (прояви той. Хората, които са проявили вече истината в себе |си, ще дойдат на Земята, да послужат за модел на ония, които

имат желание да бъдат техничен образ и подобие. Време е вече човек да прояви истината и да живее по нейните изисквания. Който не иска да работи в това направление, той отлага нещата за друг живот или като отиде на онзи свят. Не, тогава ще бъде късно. И сега даже е късно. Знаете ли колко е далеч от този до онзи свят? При това съобщенията за онзи свят са прекъснати. От онзи свят идат много тлености за Земята, но от Земята за онзи свят няма никакви тлености. Когато всички същества, които са тръгнали от небето, спадат на Земята, ипогаба ще се отворят пътищата за онзи свят. Вярно ли е това? За онзи, който вярва, е вярно; за онзи, който не вярва — не е вярно. За онзи, който разбира нещата по буква, не е вярно; за онзи, който разбира по дух — е вярно. Казано е в Писанието: „Голяма е радостта на небето, когато грешникът се обърне към Бога и се разкае за греховете си.“ Това показва, че невидимият свят се интересува от хора, които правят усилия и на които съзнанието постепенно се буди. Съвременните хора се намират на кръстопът и не знаят коя посока да вземат. Те мислят, че ако поемат в посоката на духовния живот, ще се ограничат. Те не подозират, че сега именно са ограничени. За да разберат какво представлява духовният живот, те трябва да излязат от рамките на ограничението, в което сега живеят. Те мислят, че духовният живот е лишен от любов, от радости, от връзки, от спомени за живота на Земята, от близки приятели.

Един американски проповедник разправял една своя опитност, чрез която могъл да се запознае с духовния свят. Като чел Библията и Новия Завет, дето се говорило за небето, за ангелите, за Бога, той не могъл да си представи какво нещо е небето, какво са ангелите, какво е Бог. Случило се, че наскоро майка му умряла. Той започнал вече усилено да мисли за небето, за ангелите, за Бога и за майка си. След това и баща му умрял. Той пак мислел за небето, за ангелите, за Бога, за майка си, но и за баща си. Един след друг започнали да умират приятелите му и той непрестанно мислел за своите близки, които заминали за онзи свят. Като мислел за тях, той забелязал, че разбира-

345

нията му за небето, за ангелите, за Бога започнали да стават по-ясни, по-близки до съзнанието му. а с това заедно и понятието му за духовния свят се разширило. Той разбрал, че човек може да живее там, дето е неговата мисъл.

*И тъй, всеки човек може да живее едновременно и на Земята, и на небето. В т о в а се крие вътрешният смисъл на живота. Ако и на небето човек няма близки, любими същества, какъв смисъл има отиването му там? Да създадете съзнателна, вътрешна връзка с човека — това значи да изпитвани-

такъв трепет, такова свещено чувство към него, че никога да не го забравите. Щом помислите за него, където и да е той — на този или на онзи свят., — да влезете във връзка с неговия дух, с неговата душа, с неговия ум и с неговото сърце. На такава връзка човек Всякога може да разчита. Това значи човек, който носи истината в себе си. Човекът на истината е познал себе си. Той е познал своето вътрешно съдържание. Няма по-хубаво нещо от това да познава човек възможностите, които се крият в неговата душа. Днес никой не е доволен от себе си — нито от своята възшаност, нито от своите вътрешни прояви. Ставате сутрин и започвате да се оглеждате в огледалото и виждате, че в устата, в очите или в носа ви има нещо криво, някакъв дефект. Щом забележите това, веднага туряте огледалото настрана и въздишате. Като мине мъката ви, взимате друго огледало и пак се оглеждате — дано в него да сте по-красиви. Но пак: същото виждате. Така минават дните, докато един ден съвършено се обезсърчите. Няма защо да се обезсърчавате. Човек трябва да работи вътрешно върху себе си, да придобие такъв цвят и такива черти на лицето си, които да отговарят на нормалното състояние на неговата душа. Такива черти на лицето и такъв цвят се срещат само в абсолютно здрав човек, в когото всичко е в нормално състояние.

Това се отнася до 20 век на Земята, но не и до съществата на невидимия свят. Видите ли човек с такъв цвят на лицето, вие познавате, че тош е добър, интелигентен и работлив. От лицето и очите му излиза особена светлина, която ви разполага, и вие сте готови да направите за него всичко, каквото пожелае. Някой човек обича да свива устата си и мисли, че с това ще придобие много нещо. Не само че нищо няма да придобие, но ще изгуби и това, което има. Какво правят гарджетата? Когато са гладни, те отварят устата си и започват да пицят. Майка им разбира, че са гладни и веднага тръгва

да им търси храна. Ако те държат устата си затворена и не пицят, майка им няма да им търси храна. Като срещнете някоя мома, на която устните са тънки, свити, вие казвате, че тя е красива. Не, устните на момата не трябва да бъдат нито много тънки, нито много свити. Човек трябва да държи устните си свободно, едва да се докосват, без никакво усилие. Те трябва да представят цвят, готов да цъфне. Някой съзнателно свива устните си — да покаже, че е сериозен човек. Друг пък постоянно се усмихва — да покаже, че е жизнерадостен, любвеобилен. Човек трябва да държи устните си в такава положение, което да отговаря на неговото вътрешно състояние. Каквото е отвътре, такъв трябва да бъде и отвън.

Иска ли да измени естеството си, да придобие нещо красиво в себе си, човек трябва да обича. Без да обича някого, човек не може да живее. Любовта, обичта поддържа живота. Имало едно младо момиче, което постоянно плачело. В селото му всички го наричали *плачливата мома*. Майката се чудела какво да направи, да я задоволи. Един ден младото момиче станало рано, започнало да мие, да чисти къщата отвън, отвътре. Работи, чисти, мете и все псе. Като изчистила и наредила къщата, тя се измила, вчесала, облякла и отишла на хорото. Майката се чудела какво е станало с момичето ѝ, на какво се дължи тази промяна. Тя се намерила пред един ребус, но не знаела как да го разреши. Много просто! Тази мома е намерила идеала си. Тя е вложила истината в душата си. Когато истината проникне в душата на човека, той е готов — като тази мома — да чисти и да нарежда. Само чрез истината човек може да се домогне до онази велика наука на живота, която е в сила да регулира неговия вътрешен живот, неговото вътрешно съдържание.

Коя е великата наука на живота? Великата наука на живота — това е любовта, това е учението на Христа. За да дойде до тази наука, човек трябва да стане истински последовател на Христа. Някои мислят, че Христос е на небето и не могат да Го следват. Къде е Христос — на небето или на Земята, това не е важно. За вас е важно можете ли да се съобщавате с Христа. Ако вие можете да се съобщавате с Христа и ако Той може да се съобщава с вас, вие непременно ще бъдете Негови последователи. За да бъде последовател на Слънцето, човек трябва да се съобщава с него. Значи както може да се съобщава със Слънцето, така също човек може да се съобщава и с Христа. Както познава Слънцето, така човек може да поз-

347

нава и Христа. Що кажете, че по-лесно е да познаете обикновените хора, отколкото Христа. Не е лесно да познаете един обикновен човек. За да го познаете, той трябва да стане необикновен, т.е. да прояви своята любов, мъдрост и истина.

Не прояви ли любовта, мъдростта и истината си, ти не можеш да го познаеш. Как и по какво иде познаете Христа? Срещнете ли Христа, вие ще Го познаете по това, че скръбта ви иде се превърне в радост, сиромашията — в богатство, невежеството — в знание, нечю волопвото — в доволство. В който ден срещнете Христа, всичките ви работи ще тръгнат напред. Да срещнете Христ а — това значи да срещнете човека на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Човекът на Истината носи със себе си щастие, благословение за всички същества. Той е подобен на слънцето. Човекът на Истината е лъч на Божията Любов, 1-зосител на знание и светлина, на

свобода и простор за човешката душа.

„Тази сирота вдовица bloжи от всички най-много.“

Сега •— желая и на вас да бъдете като тази вдовица, да вложите в Божествената каса всичко, каквото имате. Вложете всичкото си имане в тази каса, но при условие Христос да е там. Ако Христос е там, Той ще запише името ви във великата Книга на живота. Не е ли там, не влагайте имането си.

Чакайте, докато дойде Той. Така постъпват всички съвременни хора с парите си. Като отидат в някоя банка да внасят пари, те чакат пред касиера — да получат разписка. Не получат ли разписка за парите си, всичко е изгубено. Всичко, което човек влага, трябва да бъде записано. За всяка мисъл, за всяко чувство и за Всяка постъпка на човека непременно трябва да има един свидетел от ония, които носят истината в себе си. И тогава каквото човек прави в тайно, ще му се въздаде наяве.

„Тази сирота вдовица Вложи от всички най-много.“ Ако вие, като сиротата вдовица, вложите всичкото си имане, името ви ще бъде записано и ще се споменава най-малко за още две хиляди години. Това е една дгълбока мисъл, която ще внесе Истината в света.

РАЗУМНОТО СЛОВО

*„Й началото бе Словото,
и Словото бе у Бога“.*

(Евангелие от Йоана, 1:1)

Всичко, което съществува в природата, е проява на Словото. Стремешът на човешкия дух е да изучава природата. Тя се изучава по външен път, от нейните прояви. Защо е създадена природата, кои са подбудителните причини за това — не знаем. То ще остане една от великите тайни за нас. Онези, които търсят вътрешния смисъл на живота и на природата, приличат на домакинята, която от люспите на лука иска да разбере неговия вътрешен смисъл. Какво ще научите от люспите на лука? Също така и учените — по външните прояви на живота искат да разберат защо и как е създаден светът. Така разсъждава и детето. И като го питат защо майка му е сварила сладко, то отговаря: „Сладкото е за мене, за моите братчета и сестричета.“ Има нещо вярно в този отговор. Ако майката нямаше предвид първо децата си, само за гости не би Варила сладко. В случая децата са под буди телията причина. Варенето на сладкото показва любовта на майката към децата. От големината на гърнетата със сладко децата съдят за любовта на майка им към тях: колкото по-големи са гърнетата, толкова по-голяма е любовта на майка им. И вие като децата казвате, че светът е създаден за вас. Светът е голямо гърне, пълно със сладко. Учените хора бъркат в гърнето със своите лъжици — да извадят нещо. Под учен разбирам човек, в когото работи Разумното Начало. Той свободно бърка в гърнето със сладко, вади си от него, опитва ео и казва: „Хубаво е това сладко.“ Когато ученият ни разказва за света, той прилича на детето, което разправя как майка му е сварила сладкото: колко плод турила, колко захар, колко вода и колко време Йо е варила. Обаче ние не се интересуваме от тези подробности. Ние се интересуваме само от едно — от сладкото.

„Словото бе Бог. И всичко чрез Него стана.“ Словото е единствената реалност, с която ние сме свързани. От Слово-
349

то, т.е. от Разумното Начало, е излязъл животът. От живота е излязла светлината, която озарява всеки човек. Животът съдържа всичко, което ние възприемаме. Що е животът? Сладкото, което постоянно ядем. Природата е турила това сладко в голямо гърне. Всички живи същества — животни и хора: мъже, жени и деца, учени и прости, Велики и обикновени — бъркат в гърнето със еладкото и всеки иска да вземе колкото може повече. Като се заядат, оставят лъжиците и казват: „Стига толкова, нахранихме се.“ Приятно е да ядеш от това сладко наистина. Като минат няколко часа, пак бръкнеш

с лъжицата, хапнеш малко сладко и казваш: „Ще отида да работя." Днес ядеш, утре, вдругиден, но гърнето не се изпразва. То е гърне, което никога не се изпразва. Страшно е обаче да преяждаш, както и да не си дояждаш, да оставаш гладен.

Като слушам философските разсъждения на учените, виждам колко те са преходни . С такива учени и философи са пълни гробищата. Там е написана историята на философските разсъждения. На тях се дължи унищожението на държавите. На какво се дължи съществуването на гробищата? На преяждането. Никой човек, никое същество не е умряло от глад. Обаче всички хора, всички живи същества умират от преяждане. Ако една машина работи непрекъснато, ще се развали по-скоро, отколкото ако се употребява от време на време. На същото основание, ако стомахът работи повече, отколкото трябва, скоро ще заведе човека & гробищата. Ако с т е ясновидци, ще видите, че стомахът, дробовете и мозъкът работят непрекъснато, като воденици.

Питате: „На какво с<<е уължи съвременната икономическа и психическа криза?" На чрезмерното производство. На който пазар отидете, ще видите чрезмерно производство на човешки мисли, чувства и желания. Пазарите са пълни с храни от всички светове —от физическия, духовния и умствения, но няма пласмент. Майките раждат деца, но няма с какво да ги хранят —криза настанала. Бащите раждат деца, но няма къщи, няма де да ги подслонят —пак криза настанала. Сърцето на момата се запалило, гори от четири страни, но не може да намери момък да я обича —криза настанала. Момък търси мома да го обича, но и той н.е може да намери —криза настанала. Мъжът на някоя жена умрл —криза настанала. Жената умряла —пак криза настанала. К а т о не разбират законите, хората казват: „Светът е създаден, така." Това е неразбиране на жи-350

Вота. Кризата се дължи на счупените гърнета. Те говорят за един изопачен свят.

Мнозина казват, че с в е т ъ т е красив. Красив е светът, но не човешкият. Както виждам, човешкият свят е пълен с развалини: де покриви счупени, де подове разрушени, де прозорци счупени. Като падали тухли, керемиди, стъкла, тревата смачкали, цветята пречупили — навсякъде развалини. Всички поточета и порои, които се спущат отгоре — това са развалени канализации. Така гледам аз на човешкия сВят. Учените гледат другояче. Аз виждам навсякъде разрушения и се чудя защо стават, коя е причината за това. Учените казват, че развалините и разрушенията в света се дължат на разместване на земните пластове. Те търсят причините на тези размествания в различните геологически периоди. Така те обясняват и набръчк-

бането на земната кора. Това нас не ни интересува, както не ни интересува и набръчкването на човешкото лице. Всеки човек е изложен на външни и вътрешни промени. И параходът, колкото и да е здрав и силен, като се намери в океана, той ще се огъва под напора на вълните. Той не може да се освободи от сътресения. Като говорите за човека, казвате, че той трябва да бъде спокоен. Питам: как може да бъде спокоен, като живее между хора, които не мислят? Как може богатият да бъде спокоен, когато стотици и хиляди хора тропат на вратата му да искат помощ? Как ще бъде спокойна майката, пред която плачат гладните ѝ деца? Как могат да бъдат спокойни онези вярващи, които са изгубили вярата си? И между религиозните има криза. Страшно е човек да изгуби вярата и упованието си в Бога! Той преживява голяма криза. Светлите му мисли, благородните и възвишени чувства изчезват. Той пита: „Де е истината?“ Само онзи знае де е истината, който се е свързал с разумността — с Разумното Слово. Реалният свят е разумен. Той не се променя при никакви условия.

Учените имат задачата да покажат на хората в какво отношение науката и религията могат да им бъдат полезни. Не е въпрос да ги забавляват. Съвременният човек не се нуждае вече от забави. Той трябва да знае истината каквато е.

Ако се мъчи, да знае защо се мъчи; ако се труди, да знае защо се труди. Ако учи или работи, да знае защо прави това. И сега — като ме слушате, трябва да знаете защо с т е дошли, какво очаквате. Казвате: „Искаме да чуем какво ще каже Учителя.“ Какво ще кажа? Като отидете на концерт да слушате някой виден музикант, какво ще кажете? Ще слушате да свири нещо

351

от Бетовен, от Моцарт или от Бах и после иде се произнесете как е свирил. Ще кажете, че цигуларят свири много добре. Така е за онези, които разбират от музика. Обаче има хора, които нищо не разбират и казват, че цигуларят свирил добре. Кое харесвате на музиканта? Вие се произнасяте за неговото свирене, както се произнасяте за хубавото ядене на добрия гостилничар. Значи има известно отношение между добрия гостилничар и видния цигулар, както и между онзи, който се е нахранил добре, и онзи, който е слушал видния цигулар. И двамата са имали вътрешен глад: първият — за ядене, а вторият — за музика.

Приятно е да слушате майстори музиканти. Без да знаеш нотите, ти изпитваш приток от хубавата музика. Добрият музикант владее магията на изкуството. Има области в природата, вратите на които се отварят само тогава, когато човек владее магията на музиката. Без цигулка или какъвто е инструмент, с дни и години може да обикаляте тези области,

но никоя врата няма да се отвори за вас. Ще носиш цигулката си, иде свириш и ако те одобрят като музикант, ще те пуснат да влезеш поне в една от тези области. Ако не знаете да свирите, идете там с някой гяузикант. Той ще спаси положението. Като се отворят в р а т и т е за него, и вие ще надзърнете малко. В един мит се разказва за един княз, голям скъперник, който живеел в една планинска местност, далеч от хората и невидим за всеки, който минавал през тази област. Каквото придобивал, все за себе си задържал. По това време имало добри цигулари по света, които свирели отлично, по-добре от сегашните видни цигулари. Цигулките им се отличавали от сегашните по това, че имали п е т струни. Веднъж един от тези майстори цигулари попаднал в местността, дето живеел князът, и започнал да свири. Князът, силно увлечен от свиренето на особения цигулар, решил да се яви пред него, да му благодари за чудната музика. Той го поканил да седне при него и му приготвил отличен обяд. Както виждате, добрият цигулар можа да отвори тази врата, к о я т о всякога била затворена. Защо му отворил вратата си? Защото свирел отлично. Който свири, всякога мисли. Дето е мисълта, там е Разумното Слово. Само човекът на Разумното Слово мисли право. Само той може да бъде музикант, да свири д об-ре. „Искам да бъда музикант." За да бъдеш музикант, трябва «да носиш Разумното Слово в себе си. „Ама искам да бъда музикант!" Ако е само да биеш тъпана и да стържеш с лъка — това не е никаква музика. Който носи Ра-352

Разумното Слово в себе си, той има условия да стане гениален. Дето е Разумното Слово, там има творчество. Който не разбира това, казва: „Няма цигулар като мене." Като тебе хиляди цигулари има, но като Разумното Слово няма. То е истинският цигулар. То е Учителят в света. Питаш: „Знаеш ли кой съм аз?" Кой си? Един обикновен ученик на Този, който свири. Ти можеш да бъдеш обикновен цигулар, талантлив и гениален. Аз разглеждам свиренето в широк смисъл. За да развива речта, т.е. гобора си, човек трябва да се учи да свири и пее. Докато не свириш и пееш, не можеш да мислиш право. Разумното Слово се изразява чрез музика и песен. Каквото представлява пръстта за тухлата, такова нещо са музиката и песента за правата мисъл. За да изрази словото си, човек се нуждае от методи. Без музика и песен нищо не се постига. На какъвто и инструмент да свириш, знай, че без музика никъде не можеш да отидеш. Или ще пееш, или ще свириш. Нещастията на човека се дължат именно на това, че той нито пее, нито свири. Той очаква наготово да дойде някой отвън да му свири или пее. Като търсите музика, обърнете се към първия цигулар в природата — Слънцето. Първият слънчев лъч сутрин

е първата ария. Животът, който иде на Земята, се излива чрез Слънцето. Като не разбирате това, вие стоите пред Слънцето, но очаквате друго нещо — друг цигулар да ви свири, друга музика, друго слово. Ако наблюдаваш изгряването на Слънцето, без да чувстваш неговата музика и слово, ти си в положението на онзи финансист, който по цели дни събира и Вади числа, прави изчисления, без да придобие нещо. Като се върне у дома си, т о й носи спомен за милионите, които е изчислявал, но джобът му е празен, нищо не е придобил. Вечер, като се приберат у дома си, майката, бащата, децата затварят тефтерите си — като финансиста — и само си спомнят какви загуби и печалби са имали през деня. Че Слънцето изгрява, че светлината му е приятна — това е минало и заминало край тях, без да остави спомен.

Смисълът на живота не се заключава в смятането и изчисленията. То иде отпосле. Докато живее на физическия свят, човек не може без смятане. Обаче другите светове изискват друйи неща, а именно: ще минеш през света на мислите, през света на чувствата и най-после ще дойдеш в света на материята, т.е. до физическия свят, който е свят на резултатите . Когато се говори за Слънцето, за звездите, аз гледам на тях като на резултати от дейността на разумни същества, 23- Университетът на Душата

353

живели преди милиони, милиарди години. Например има същества, които са живели преди 25 милиона или 250 милиона години, или 2500 милиона годизш- Това е едно и също число, минало през своето развитие. Значи числата 25, 250, 2500 и 250 000 милиона години вървят гао една и съща линия, но с различни резултати — резултати на разумния живот. Този живот е предшествовал нашето съзнание. С нашето ограничено съзнание ние още не разбираме благата на живота, т.е. не можем да ги използваме както трябва. Дали човек съзнава нещата или не — това е друг въпрос. Казваш: „Какво ме интересува другият свят?" Не може да не те интересува, защото стремешът на човешката душа се дължи «а разумни същества от другия свят, с по-високо съзнание и култура от своята.

Съществуват две философски твърдения; едното поддържа мисълта, че трябва да се създаде нещо ново в света, а другото твърди, че не мож-е да се създаде нищо ново. Който се е опитал да създаде нещо ново, сам се е убедил в противното. Човек може да преобразява нещата, но не и да ги създава. Като говоря за творчества, за създаване, разбирам разработване на създаденото. Когато посаждаш крушата, създаваш ли я? Когато детето се ражда, създаваш ли го? Детето само се развива в утробата на ма Оката, но не се създава. Следователно

ние можем само да разбиеме формите, които Бог е създал. Тази е истината. Затова е казано, че няма нищо ново под небето. Как ще създадеш религията, как ще създадеш науката? Колкото и да е високо съзнанието на даден човек, то трябва да се освободи, да се очисти от наслояванията на миналото. И тогава можем да говорим за чисто съзнание, но не и за ново. Чистото съзнание вижда ясно нещата и не пита има ли например любов или няма.

Какво разбираме под *любов*? Любовта е неопределена идея. Тя подразбира Разумното Слово, от което сме излезли. Разумното Слово е резултат на Разумното Начало в нас. Под *Разумно Начало* разбираме Бога, Когото поставяте на едно или на друго място. Всъщност на кое място поставяте Бога? Оттам се явява и въпросът на кое място е душата. Всеки човек може да си отговори на тези Въпроси. Затова се казва, че душата може да се постави на всяко място: в сърцето на човека, в мозъка, в дробовете, в симпатичната нервна система. Дето и да се постави, тя е временно там, няма постоянно жилище. Душата е разумно начало. Тя не може да се утвърди във временното, преходното човешко тяло. Тя пребивава в тялото

354

* ●

само около една стотна част от секундата и след това наново го напуска; после пак дохожда, пак го напуска. Ще кажете, че това са неразбрани неща. Много естествено. Сама по себе си душата е неразбрано нещо. Какво ще разберете от едно число, съставено от единица и 15 нули? Можете ли да ей представите какво е това число? Какво ще кажете обаче за едно число от единица и 39 нули? Ако това е дълг, кога ще се изплати? Каквото и да прави човек, такава сума не се изплаща. За да се изплати тази сума, трябва всяка минута, в продължение на 2000 години, да се внасят в банката такива големи кълба злато, колкото е голяма Земята. Колкото е възможно това, толкова постижими са известни идеи за човека.

Мнозина се питат какво е предназначението на човека. Предназначението на човека е да се свърже с Разумното Слово. Кой е пътят към щастието? На този въпрос лесно мога да отговоря, но общо за всички. Казвам: правият път (юди към , щастието. Като дойде някой лично при мене и ме пита за ' пътя към щастието, нищо не мога да му кажа. Лз виждам, че той върви в крив път. Първо трябва да го убедя в това и после да му кажа кой е правият път, който води към щастие. Обаче каквото и да му кажа, той няма да вярва. Ще каже: „Как така да съм в кривия път!“ Щом не вярва, казвам му: Върви напред, ти си в правия път. Това не е истината. Ако искам да кажа истината на човека, трябва да бъда искрен. Ще му кажа:

Приятелю, пътят, по който вървиш, води към гробищата.
„Ама аз знам, че правият път е през страданията, през Христовия кръст." Това е относителна истина, а не абсолютна.
Ако искаш да вървиш направо, следвай Разумното Слово. Страданията са закон за необходимостта, но не са закон на свободата.
Ако веднъж са те разпъвали, трябва ли и втори път да те разпъват? Каква нужда има да те разпъват всеки ден? В такъв случай по-добре е човек веднъж завинаги да умре и да се свърши с него, отколкото постоянно да го разпъват, да го свалят от кръста и пак да го разпъват. Какъв смисъл има в това? Хората и до днес още държат Христа закован за кръста, понеже постоянно се питат наистина ли Той беше разпнат и наистина ли Възкръсна. Престанете вече да задавате този въпрос! От две хиляди години досега хората още държат Христа на кръста и се съмняват наистина ли е бил разпнат, защо са Го разпнали и т.н.! Ще кажете, че така било [-писано — да разпнат Христа. Такова нещо не съществува! Ако искате да знаете какво беше писано да стане, казвам: определено I 355

беше да дойде Христос на Земята, да прояви Божията Любов, хората да я приемат и да дойде Царството Божие на Земята. Че разпнаха Христа — това беше човешката воля, а не Божията.

Защо идат страданията в света? Отговорът е прост: страданията и нещастията в живота идат по причина на това, че хората не приеха Христа. Той дойде между своите си, но те не Го приеха. Човек не може да се спаси чрез вярвания и суеверия. Той може да се спаси само по пътя на Разумното Слово. Като приеме Словото в себе си (човек има условия да стане и светия, и адепт, и гений. Разумното Слово е сила, която върши чудеса. Каквото и да се говори на хората, те казват, че било определено Христос да бъде разпнат. Не, определено беше Христос да страда, но не да бъде разпнат на позорния римски кръст. Ще кажете, че било определено Христос да умре. Това е друг въпрос. Кога умира човек? Кога се събаря една къща? Когато не е направена според правилата на природата, както и според изискванията на техниката. При тези условия тя непременно ще се разруши. Ако детето се зачене при неблагоприятни условия, то не може да живее дълго време. В това отношение природата е крайно възискателна. Тя не иска съзнателно да мъчи хората, но иска те да бъдат разумни.

„В начало бе Словото, и Словото бе Бог." Този стих се отнася до Разумното Слово, до истинската вяра. „Ние нямаме ли вяра?" Имате, но не абсолютна. Вярата е неопределена величина. Казваш, че вярваш в Бога, в Христа, а дохождаш при мене да искаш хиляда лева назаем. Как е възможно ти, вярващият,

да нямаш хиляда лева в джоба си? Аз считам истинска вяра тази на Данаила, когото :хвт>рлиха в рова на лъвовете и те не го разкъсаха. Аз наричам истинска вяра тази на тримата младежи, които хвърлиха в огнената пещ и те не изгоряха. Каква вяра е тази, при която лъвовете могат да те разкъсат и огънат да те изгори? Апатът, който краде, има ли вяра? Той отива да краде с вяра, но като дойдат изпитанията, никаква вяра няма. Хвърлили един агааш във варница с току-що изгасена вар. Какво станало с апаша?* Изгорял. Като наблюдавали изгарянето му, видели, че светлината на варницата се увеличила — станала някаква химическа промяна. Обаче вярата на апаша не могла да го спаси. Човек като гори, издава особена светлина. Дърветата също издават особена светлина: дъбът, букът, чамът горят по особен начин. Това са процеси, които заслужават да се изучават. Това е наука.

356

Изучавайте влиянието на различните храни върху организма — да знаете каква храна ви подхожда. Ще кажете, че се храните с житен хляб — значи първата ви храна е зърнена. Някои пък се хранят повече с царевица, също зърна. Обаче има разлика между житото, царевицата, ечемика, овеса и другите зърнени храни. Не е все едно дали ще употребяваш жито, царевица или овес. Енергиите на житото се коренно различават от енергиите на останалите зърнени храни. Който иска да стане идеалист, да се храни с овес. Ако искаш да бъдеш здрав, да придобиеш мускули, сила — яж жито. Засега най-силната и здравословна храна е житото. Ако земеделецът знаеше в какви дни да разорава нивата си, кога да сее житото, щеше да има такива резултати, каквито не е очаквал. Ако хората постъпваха разумно, те щяха да използват грамадната енергия на земята за добро. Докато се оре земята с железни плугове, хората ще продължават да се бият и самоизтребват. Земята не търпи никакво желязо. То съдържа груби енергии, които се предават на хляба. И човек, като яде този хляб, с него заедно приема енергиите на желязото. Докато копаям земята е мотика и бел, докато се бием със саби и ножове, не можем да I очакваме по^мека и възвишена култура.

Сегашното човечество се намира още в железния век на плуга. Какво трябва да се прави, за да се освободим от железните рала? Новата култура, която иде сега, ще освободи хората от желязото. Знае се, че някога в Египет съществувала по-Ви* сока култура от сегашната. До това време реката Нил текла в друга посока, различна от тази, в която тече сега. Значи хората са й дали ново направление. Тогавашните културни египтяни напояваха с реката неплодородната Сахара и я направиха по-плодородна. Те обработваха нивите си без железни рала и те

донасяха повече плод, отколкото сега. Докато египтяните спазваха правилата на тогавашната висока култура, Египет цъфтеше. Щом потъпкаха тези правила и наложиха користолюбieto, Египет изгуби силата си. Съвременните хора ще се самоунищожат от вътрешната алчност да забогатяват все повече и повече. Центърът на алчността, т.е. на користолюбieto, се намира около слепите очи. Ако човек посвети целия си живот на това чувство — да го задоволи, той ще печели милион след милион, но пак няма да бъде щастлив. Каквото и ! да прави човек, алчността всякога остава незадоволена. Един голям милионер, англичанин, се връщал от Африка за

- отечеството си, за да присъства на коронясването на краля.

357

Още В парахода той си правел сметка дали иде може да се справи със своите 365 милиона английски лири, които имал на разположение по случай коронясването. Като направил сметката си, видял, че парите няма да му стигнат. В един момент стойността на парите се обезценила б неговия ум и т о й не могъл да издържи и се хвърлил в морето. Това показва, че многото, изобилието не може да направи човека щастлив. Който разбира закона на великото малко, той ще се радва на едно житно зрънце толкова, колкото и на пълните чували с жито. Това значи гениален човек. Ако изгубиш способността да се радваш на малкото, ти гу&iш цената си като човек. На хората, които не се радват на малкото, казвам: вие сте обикновени хора, от които не се очаква много. Вие не разбирате закона. Ако е въпрос за химия, физика, икономика, житното зърно знае повече от човека. То лесно се справя с мъчнотиите. Ако някого от вас поставят при условията на житното зърно, нищо няма да направите. Като яд еш житното зърно, кажи: „Господи, научи ме как да придобия изкуството на житното зърно.“ Затова Христос казва: „Аз сом живият хляб, слязъл от небето.“ И след всичко това очаквате да слезе Христос от небето. Той е слязъл и всяка година сл.иза в милионите зрънца, които ние ядем. Възможно е Христос да дойде и по този начин, по който хората Го очакват. Често» хората казват: „Това жито не струва.“ Като не го оценяват,, хората започват да го мелят, да го превръщат в брашно, да хв-ърлят люспите му като нехранителни и т.н. Обаче някои учени казват, че хранителността на житото е и в люспите. Е т о защо, като ги хвърлят, хората се лишават от тяхната хранителност. Вътрешността на жит о т о е определена за по-благородни и добри хора, които могат правилно да го използват. За да се разбере това, нужни са учени хора, които да р а б о т я т за благо на човечеството. Време е вече да се отдели религиозният живот от обществения. Ще кажете, че религиозният живот с остарял

вече. Религиозният живот е с т а р в едно отношение, общественият живот — б друго отношение, научният живот — в т р е т о отношение. Науката е в противоречие с религията. Ако се говори за формите на религията, както и на разумния живот, те трябва да бъдат строго определени. Какво означава религиозният живот? Служене па Бога. Човек трябва да се подчини на закона на служенето и да работи не само за своето усъвършенстване, но и за усъвършенстване на своите ближни. Общественикът ще работи за подобрието на живота на

358

своите ближни. Ученият ще работи за подобрието на външните условия на човешкия живот. Аз мога да докажа на учените, че Христос е скрит в житното зърно. Как ще се докаже това? Ще взема едно житно зърно, ще го поставя на силно увеличение и ще видите, че в него е скрит зародишът на човека. Който знае законите и условията за развитието на човека, като постави това зърно при тези условия, от него ще излезе какъвто човек искате — талантлив, гениален или светия. Знание е нужно за това. Външно погледнато, с обикновеното човешко око, житните зърна не се различават едно от друго. Всеки момент човек може да се ражда и преражда, а не само един път. Всяка нова фаза в човешкия живот е новораждане. Човек живее, докато се ражда и новоражда. Щом престане да се ражда, той умира вече. Кога умира човек? Когато не може да се ражда. Раждането като процес не трябва да бъде откъснато от другите явления в природата. Освен това между едно и друго раждане трябва да има тясна, неразривна връзка. Христос казва: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Аз превеждам този стих в следния смисъл; Ако не се раждате всеки ден, всеки момент от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие. Този стих, взет в еднократна форма, се отнася до децата, а не до възрастните. Ще се раждаш всеки момент! Само така ще разбереш смисъла на Разумното Слово и ще го приложиш. Ако днес си обикновен човек, утре можеш да станеш талантлив; ако днес си талантлив, утре можеш да станеш гений. Ако нямаш възможност да се новораждаш, ти завинаги ще останеш обикновен човек или невежа. Значи новораждането е многократен процес. Като се новоражда, човек може да се развива. Само така той ще разбере смисъла на стиховете: „В начало бе Словото, и Словото бе у Бога.“ Това са закони и методи, чрез които човек се развива; така именно той се освобождава от трудните условия на живота, единично и колективно. Ако не разбира тези закони, и цялата земя да се обработва, и житото да се подобри, човек няма да се освободи от мъчнотите. Не е в многото жито, не е в изобилието. Важно е да се повдигне

съзнанието на човека. Какъв смисъл има в това Земята да се напълни с жито, а хората да продължават да се карат? При сегашното изобилие пито богатият може да яде, нито бедният. Бедният не си дояжда, а богатият — преяжда. В края на краищата от недояждане бедният удължава живота си; от преяждане богатият повръща всичко, което е ял, и преждевре-

359
менио умира. Това са мои твърдения. Според моите наблюдения аз не съм срещал нит о един беден, който да е умрял от глад. Всички бедни са умрели, както богатите — от преяждане. Сега — като говоря така, аз не искам да приемате нещата догматически, нито да вярвате, както аз вярвам. Това, б което аз вярвам, остава за мене. Обаче ако и аз, и вие вярваме в едно и също нещо, ние имахме общи допирни точки. Какво ще излезе от моята и от вашата вяра — това е друг въпрос. Моята вяра е важна за вас дотолкова, доколкото може да донесе нещо добро както частно за вас, така и общо за всички. Ако моята Вяра ви обърка, дръжте се резервирано. Какво ще постигна, като ви кажа да раздадете имането си на бедните и вие първо ме послушате, а после съжалявате? Защо ще съжалявате? Защото сте раздали богатството си на бедни, които не са истински бедни. Значи трябва да различавате кой е истински беден и кой — истински богат. Има бедни, които играят ролята на бедни; има и богати, които играят роля на богати. Събрали се стотина американски милионери и решили да изиграят ролята на бедни хеора, да се представят като бедни. За тази цел те се облекли в скъсани дрехи, хвърлили шапките, обувките си и тръгнали в зпакъв вид из града — да видят как ще се почувстват б положението на бедни и просяци. Като се поглеждали едни други, те се смеели. Това е животът, дето хората играят роля на бед ни и богати. Умрелият не е ли беден? Той е фалирал търговец, изгубил всичкото си богатство. Като гледате на умрелия к а т о на фалирал търговец, кой няма да му се смее, щом го вид и с окъсани дрехи, бос и гологлав? Всички умрели, които занасят на гробищата, са все фалирали търговци. „Тогава да се оппкажем от този живот." Не е въпрос да се откажете от живота, но умни бъдете. Казано е в Писанието: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, и да възлюбиш ближния си като себе си." Да бъдеш умен — значи да любиш. Не можеш да любиш, ако не носиш Разумното Слово в себе си. То дава мощ на човека. Без Словото любовта не може да се прояви. Любовта е мощна сила, чрез която всеки момент можеш да ра-ботиш, както ученият работи със своите уреди и инструмен-ти. Любовта урежда и най-обърканите работи. Любовта ук-ротяба и най-свирепите животни.

Казано е: „Бог е огън всепояждащ." Тя не изгаря, но смекчава и стопява и най-твърдия мегтал.

360

Мнозина в алчността си приличат на онези разбойници, които нападнали един учен маг с желание да го оберат. Като разбрал намерението им, той ги запитал: „Какво искате?" „Дай ни кесията си, искаме да ни дадеш всичките си пари!" „Елате с мене, ще ви дам колкото злато искате. Аз имам малко пари, те няма да Ви задоволят." Разбойниците тръгнали след учения. Той ?и завел до една пещера, вдигнал камъка и пред тях се открило голямо количество злато. Той им казал; „Вземете си колкото искате." Като го видели, разбойниците се спуснали към него и си взели по 20-30 кг злато. Турили го на гърбовете си и тръгнали. От тежестта на златото те се уморили, изпотили и започнали да изостават. По едно време огладнели толкова много, че не могли повече да ходят. Спрели да си починат, но нямали хляб да задоволят глада си и да възстановят силите си. Вървели ден-два, все гладни, и не знаели отде да намерят хляб. С тях заедно бил и магът. Като видял отчаяното им положение, той казал: „Вървете с мене, аз ще ви заведа на друго място." Гладни, изнемощели, разбойниците тръгнали след него. Той ги завел при друга пещера. Тропнал с пръчицата си и пред тях се открила богата трапеза с вкусни ястия. „Седнете да се нахраните и после ще продължим пътя си." Те гледали мага и си казвали: „Чудно нещо, този човек не носи нищо на гърба си, а има всичко, каквото пожелае!" Магът със своето знание доказал, че Й живота не са нужни само пари. И ай-после той казал на разбойниците: „Оставете парите на мястото и си вървете!"

Питат кое е съществено в живота. Разумното Слово, Кое е същественото още? Вярата. 'Обаче не е важно в какво вярва човек; важно е какво може да направи човек със своята вяра. Казваш: „Аз направих едно добро." Не е достатъчно да направиш само едно добро. Доброто е непрекъснато. Добрите дела са свързани едно с друго като верига. Всеки ден, всеки момент трябва да правиш добро. Мислите, чувствата и действията на човека трябва да бъдат свързани едно с друго. Това е неговият идеал, неговото щастие. Има начин, по който човек може да постигне своето щастие. Какъв е този начин?

Елате с мене, аз ще ви покажа. Аз ще ви заведа при пещерата, отдето всеки може да си вземе колкото иска. Разстоянието до тази пещера е 500 км. То трябва да се мине пеш. Всеки трябва да си помисли може ли да извърви това разстояние. Дали вярвате в това или не вярвате — то е ваша работа. Лко вярвате, ще видите, че е вярно; ако не вярвате, не е вярно.

361

От гледището на природата това е факт, който всеки сам може да провери.

Един мой познат, к а т о бил в Англия, се натъкнал на особен случай. Една вечер т о й присъствал на интересна сказка, държана от един виден проповедник — негър. Той доказвал на англичаните, че на всеки човек са дадени условия за подобряване на живота. От него се иска само едно: да бъде разумен, да използва дадените условия. След сказката от публиката излиза един млад човек, който се отправя към проповедника с думите: „Ето, аз имам музикални дарби, искам да ги развия, но нямам средства. Как ще развия дарбата си?" Проповедникът му отговорил: „Който те е надарил, Той си има грижа за това. Вярвай и ще се убедиш б м о и т е думи." В това време един богат англичанин се обадил; „Лз имам възможност да помогна на този млад човек. Готов съм дя се грижа за него като за свое дете. Ще го поддържам, д о к а т о свърши." Младият човек благодарил на своя благодетел с думите: „Сега вече вярвам в силата на този закон!" И на вас ьазвам: Вярвайте в Онзи, Който ви е дал дарбите. Той ще ви даде условия за тяхното развитие. Съвременните хора жиВеят в еднократните процеси, затова не успяват б живота си. Срецам един познат, който ми казва: „Едно време бях религиозен, но нищо не остана от моята религиозност." Щом т в о е т о верую може да се явява и изчезва, ти никога не си бил религиозен. Ти нямаш нещо постоянно в себе си. „Ами това, к о е т о ти проповядваш, истина ли е?" Не само че е истина, но ад живея в истината, която е вечна и неизменна. Ако не живея З истината, нищо няма да остане от мене; аз ще се превърна в прах и пепел. Всичко добро и възвишено в мене се дължи на истината. Аз живея в тази истина, в която чобек не може да се съмнява. Тя дава мощ и дух на всеки, който я изповядва, безразлично дали т ой е прост или учен, богат или сиромас. Не с важно как е облечен човек. Важно е съдържанието и смисълът, които той носи в себе си. Какво се иска от човека? Да даде възможност на своята душа, ум, сърце и воля да се проявяват. „Има ли човек душа?" Има, разбира се. Не се съмнявай в себе си! Ще кажете, че сър- % цето е орган, който пулсира. Вярно е, че сърцето пулсира, че пулсът е свързан с дейността му. Умът пък е свързан с дейността на мозъка. Дойдем ли до душата, не можем да намерим мястото й в човешкия организъм. Хиляди години да живее човек на Земята, мъчно може да определи какво представлява душата. Тя е онова мощно, велико, възвишено начало в човека, 362

за което е казано, че око не е видяло и ухо не е чуло това, което се крие в него. Неизброими са възможностите на душата. В обикновения живот се казва, че като умира, човек предава

душата си на архангел Михаил. Това са поетични приказки за обикновените хора. Обаче не е така и за мъдреца. Той знае, че душата е нещо живо, мощно, необятно. В нея е човекът, а не тя б него. Това, което осмисля човешкия живот, което внася възвишени подтици в човека, е неговата душа. Казвате: „Дд спасим душичките си." Щом става въпрос за спасение на душата, това не е душа. Душата не се нуждае от спасение. Тялото може да се спасява, но не и душата. Тя представлява гениалното, святото в човека, което служи на Бога. Като знаеш това, обърни се към душата си със следните думи: „Понеже ти служиш на Бога, аз съм готов да направя всичко за тебе!"

Досега аз съм ви говорил само за любовта, но ако река да говоря за душата, само за предисловието върху този въпрос са нужни хиляди години. Тя е разумното начало в човека. Казано е: „В начало бе Словото." Словото е душата, наречена още ангелска или Божествена душа. Тя представлява едната страна на Словото. Душата е разумността, която се проявява в света. Вън от душата, вън от Бога никаква разумност, никаква реалност не съществува. Доброто е реалност. Злото обаче не е никаква реалност. Вън от доброто никаква реалност не съществува. Щом злото произхожда от доброто, то е ограничено. Злото е ограничено, а доброто — неограничено, вечно. Следователно само неограничените неща имат условия да преживеят времето си. Ограничените неща нямат възможност да преживеят себе си.

И тъй, вън от душата, вън от Словото нищо друго не съществува. В душата се крият и умът, и сърцето, и волята. Тя се проявява чрез тях. В душата се крият всички дарби и способности на човека. Щом те се ограничават, душата се скрива, не изявява своя живот.

„В начало бе Словото. Всичко чрез Него стана." Чрез Словото се проявяват и животът, и светлината, която осветява всички човеци.

ДА ОЗДРАВЕЕШ!

„Искаш ли да оздравееш?...“

Стани, дигни одъра си и ходи!?

(Евангелие от Йоана, 5:1—10)

Обикновено хората се саират пред дребните работи. Обаче като видят нещо голямо, дребните, малките неща минават незабелязано. Когато отиват на планина, те се стремят към високите върхове, към големите езера. Видят ли някое малко изворче, не му обръжват внимание.

Христос запита болния от 38 години: „Искаш ли да оздравееш?“

„Искам, Господи!“

Запитайте болния какво иска, той ще отговори: „Ла оздравея.“

След това? „Нищо друго не искам.“ Не искаш ли да учиш, да станеш болят, силен, умен, добър? „Нищо не искам.“ Болният е на крив път. Прав е да иска здраве, но това е само за дадения момент, когато е болен. И в това състояние той трябва да има желание да учи, да работи, да стане силен и добър. Така казва и младият. До едно време учи, но като си въобрази, че всичко е научил, преставя да работи. Когато престане да учи, водата в неговото езеро се отбива, не приема нови притоци и от езеро то се превръща в локва. Нещастieto на много хора се дължи на факта, че е престанало да се втича нещо ново в тях. Такъв човек казва; „Нищо не ме интересува вече.“ Щом нищо не го интересува, той сам отбива водата на своето езеро. Няма да мине много време и тая вода ще почне да мирише.

Каквото попадне в нея, ще започне да се разлага и гние.

Христос казва: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Всяка сутрин, като стане от сън, човек трябва да мисли, че е новороден, че не е вчерашният.

Всеки ден да вижда нещо ново в себе си, както малкото дете, което се стреми да научи нещо ново. Детето е любознателно, иска всичко да види, да разбере как е направено. Започне ли човек да живее само в миналото, с вчерашния ден, ще спре на едно място. И това не е лошо, но дядо ти е бил само един ден щастлив. Кога? Когато е срещнал баба ти. И баща ти е бил само един ден щастлив — когато е срещнал майка ти.

364

Всъщност истински щастлив ден е денят на раждането. Тоя ден е съставен от много дни и часове. Той е ден без начало и без край. Всякога можеш да се родиш. Ние наричаме тоя ден *повораждаме*. Най-нешастен е денят на смъртта. Ние не искаме да мислим за тоя ден, защото той носи нещастieto, лишава ни от благата на живота.

Една опасност има за щастливия човек — да престане да се учи. Ето защо някога човек трябва да стане нещастен, за да се пробуди в него желанието да учи.

Много учени са писали върху закона за наследствеността. Те са спрели вниманието си върху важни въпроси, важни факти, но не са отбелязали нещо практично, от което хората да се ползват. Младата мома например има желание да се ожени. Защо? За да стане помощница на Бога, да свърши една работа. В това отношение желанието ѝ е добро, но тя не знае как да приеме това същество, което иде в дома ѝ. Тя трябва да знае езика му, да знае как да му готви, как да го учи. Не е достатъчно само да се каже, че двамата се любят. Влюбването подразбира изучаване на небесния език. Ще кажете, че това не е пешо особено. Особено е, не е нещо обикновено. Да знаеш как да готвиш на новороденото, как да го храниш, как да му говориш, да знаеш отде иде и какво носи в себе си — това е велика наука. Каква любов имаш, ако ръцете ти са студени, а устата, ушите, очите затворени? Оставете очите, ушите, устата си отворени, да се втичат в тях Божествените енергии. Казваш, че хората не те интересуват. Какво тогава те интересува? Оня свят интересува ли те? „И той не ме интересува.“ Все трябва да те интересува нещо. Първо трябва да се интересуваши от себе си. Всичко, което имаш, е важно, интересно. Ти трябва да се интересуваши от своя ум — от главата си, от своето сърце, от своя стомах. Ще кажеш, че от стомаха си се интересуваши. Наистина стомахът е голяма фабрика, с много отделения — с много учреждения. Както се интересуваши от стомаха, така трябва да се интересуваши и от доброто си. Ако това голямо учреждение не работи, ти ще страдаш. Ще се интересуваши от ушите — как чуваш; от очите, как виждаш. Имаш очи, как да не те интересува светлината? Имаш уши, как да не те интересува звукът? Щастието и нещастията на човека се определят от това как вижда и чува. Може ли тогава нищо да не те интересува?

Един милионер се разхождал всяка сутрин на края на града и често срещал един беден работник, който роптаел против

365

Провидението. Решил да му помогне, но искал така да направи доброто, че никой да не го види. От една страна, не му било приятно да тръби навсякъде, че прави добро; от друга страна, криел се от бедните — да не се трупат около него, та да помага на всички. На бедния работник обаче сам пожелал да помогне, да види де се крие причината за лошото му поведение, да види де се крие лошото му материално положение. Една сутрин той напълнил торбичка със злато и я турил на един камък на пътя, от дотам минавал работникът. След това се скрил — да наблюдава какво ще стане с парите. Бедният човек, като стигнал до камъка, казал си: „Толкова години минавам по този път с отворени очи, сега ще се опитам да мина със

затворени очи." Затворил о"чите си и минал покрай торбата, без да я види.

Казвам: и вие много пъти сте минавали по вашия път с отворени очи, но един ден решавате да минете със затворени — тъкмо тоя ден, когато Бог е поставил на камъка една торбичка със злато за вас. Значи когато Бог поставя благото на пътя ти, тогава именно ти затваряш очите си и не го виждаш. Казваш: „ТолкоВа тяпи съм бил с отворени очи, сега ще ги затворя." Бъди всякога с отворени очи! Докато си жив, минавай моста с отворени очи. Никога не затваряй очите си! Защо? Защото на камъка може да е оставено някакво благо за тебе. Ти не знаеш кога ще дойде благото, което е определено за тебе. Всичките дни носят Божиите блага. В природата така е наредено, че всяка секунда, всяка минута, всеки час, всеки ден, всеки месец, всяка година, всяко столетие носи Божието благословение. Ти ще чакаш да схванеш момента, който носи благото за тебе. Ако очакваш щастието, ще внимаваш да не изпуснеш нито терцата, ни то секундата, през които то иде. Христос запита болния: „Искаш ли да оздравееш?" Сега аз ще ви запitam: Искате ли да бъдете щастливи? Ония от вас, които имате дъщери, искате да ги омъжите. Как ще ги омъжите — сега ще научите. Ония, които не са раждали, сега ще се учат. Ония, които постъпват в училище, сега ще разберат в кое училище трябва да постъпят. Някога човек сам трябва да си избере училището. Има начини, по които човек може да научи много неща. Често аз гадая смисъла на нещата по външни прояви. Срецам например един беден човек; след него върви куче, което или маха опашката си, или не я маха. По махането на опашката познавам какво е състоянието на бедния човек. Ако кучето маха опашката си наля во-н ад ясно, с това то

366

иска да каже на бедния: „Когато се намериш пред някаква мъчнотия, не търси правия път, можеш да вървиш и надясно, и наляво. Щом трябва да се спасиш, и през крив път можеш да минеш." Ако кучето не маха опашката си и върви с наведена глава, то иска да каже, че бедният човек не е работил и не иска да работи, очаква наготово, като при лотариен билет. Някой философ казва: „Прав трябва да бъде пътят на ученика!" Праби- I ят път е най-късото разстояние между две точки. Обаче това | е невъзможно за човешкия живот. Прав път има само в умствения живот, но не и в материалния. Докато си на Земята, прави линии не търси. На Земята ще ходиш по криви линии. Мнозина искат да избегнат страданията. Възможно е това, но трябва да знаете, че вие сами си създавате страдания. Например млада красива мома иска да се жени. За да се хареса на някой момък, тя търси модерни обувки, да стегнат краката

й, да изглеждат красиви. Тя не мисли, че краката й ще се стегнат, но ще им излязат мазоли. Ако момъкът харесва момата за тесните обувки и за мазолите на пръстите и, той не е умен. Момък, който иска да се жени само за(ради) красивите обувки на момата, той е на крив път, не мисли право. Същото се отнася и за момата. Ако си мома за женене, предпочитай да ходиш боса, отколкото с обувки, които стягат краката. Така момата ще изпита момците: ако някой момък я хареса боса, той се жени за нея, а не за положението й. Мома или момък, които като са се женили, са били с кожени обувки, са минали през големи страдания. Защо? Защото носили на краката си одраната кожа на някое животно. Невъзможно е да вземеш насила кожата на някое животно или вълната на овцата и да не страдаш. Обувките, дрехите, които носим, са придобити чрез насилие. При това положение ние не можем да бъдем щастливи. Докато не престанем да насилваме по-слабите от нас същества, ние всякога ще страдаме. Бог даде власт на човека да владее рибите, птиците, но не и земята.

Не е позволено на хората да завладяват земята и да я делят помежду си. Всеки човек, всеки народ, който се е опитал да владее и дели земята, сам се е осъдил на страдания.

КазВаш: „Тая нива е моя.“ Кой ти даде правото на собственост? Тя принадлежи на Бога. И къщата принадлежи на Бога.

Ние трябва да признаем, че всичко принадлежи на Бога. Той е наш Господар, а ние — Негови слуги. Това е първото положение.

Второто положение: Бог е наш Баща, а ние — Негови синове. Ще Му работим без пари и каквото ни даде, ще благо-
367

дарим. Земята с Негова. Т о й казва: „Синко, каквото можеш да обработиш, е на твое разположение.“

Един ден дойде при м е т е един човек да ме пита кой номер билет да вземе, за да спечели. Казах му, че не мога да направя това. Ако му кажа и спечел»и, неприятелите му ще го убият. Отговорността за живота, му иде лежи върху съвестта ми — не искам да нося никаква отговорност. По-добре бъди сиромас, но здрав и жив, о т к о л к о т о да забогатееш и да загубиш живота си. „Залъгваш ли ме или не можеш да ми помогнеш?“ Не те залъгвам, но те карам да мислиш.

Помнете: дойдете ли до съзнанието, там се желаят само възможни неща. Има Възм-о?кни и невъзможни неща. Има големи и малки постижения и желания. Желай най-малките неща. Като станеш сутрин, пожелай Слънцето да изгрее добре, да няма буря, да няма земетресения или голям, проливен дъжд. Желай доброто на народа, за да бъде добре и на тебе. Минаваш покрай един стражар, к о й т о е строг, прави бележки на всички — помоли се в себе си да н е го предизвикаш с нещо. Отиваш в

някой магазин — помоли се да не бъдеш излъган, да се отвори сърцето на търговеца, да направиш добра покупка. Като се молиш за себе си, ти пом_агаш и на търговеца. Като мислиш за себе си, ти мислиш и за другите. Това е закон. Мисли за малки работи, за да се домогнеш до големите. Някой иска да стане министър или владика, да го уважават и почитат. Какво ще придобиеш като владика? 1Дс ти целуват ръката, ще ти се кланят, но един ден и ти к а т о всички хора ще умреш. Ще ти турят надгробна плоча, че- тук е погребан еди-кой си човек. Има смисъл да те заробят в земята, но да можеш и от гроба да помагаш на хората.

Един дервиш имал едно магаре и една магарица, но каквото предприемал, все нещастия го сполетявали. Един ден тръгнал за града. По пътя магарицата му паднала на земята и умряла. Като видял, че и без н&я останал, той спрял на мястото, дето паднала магарицата, изкопал дупка и я заровил. Поплакал си малко и от скръб за лея турил над гроба ѝ една плоча. Кой как минавал през това м я с т о , спирал да се помоли — всички мислели, че някой светия е погребан там. И започнали да го посещават. Болни от дал.еч.ни краища идвали да се лекуват и се връщали здрави. Дербиигът се възползвал от това и б скоро време обърканите му работи започнали да се оправят. Един негов приятел, на когото работите били също объркани, го попитал: „Каж ми какво стана, че положението ти се подоб-

368

ри?" „Не мога да ти кажа, тайна е това. Ако знаеш, ще ме изложиш пред хората." „Обещавам ти — няма да те издам! Ще задържа тайната б себе си." .Добре, само ти ще знаеш. На това място е заровена магарицата ми. Вярата лекуба болните, а не моята магарица." „Какво да направя и аз, та да подобра положението си?" „Ето, давам ти моето магаре. Като умре, зароби го, тури му надгробна плоча и ще видиш какъв ще бъде резултатът." И вторият дервиш направил същото. Държал магарето няколко деня гладно и като умряло, заровил го в земята. И тук започнали да се стичат болни да се лекуват. Така и неговите работи се оправили.

Какво се крие в тоя анекдот? Има нещо скрито в него.

Питате: магарето ли трябваше да се вземе за обект в анекдота?

Магарето не е толкова глупаво, както изглежда и както се мисли за нейо. Казват за някого, че се напил като магаре. Това не е вярно. Магарето пие само чиста йода. Ако искате да намерите най-чистата вода в планината, вървете след магарето. В това отношение то е по-умно от човека. То никога не пие вино, никога не се напива. В природата всички неща са еднакво ценни. Следователно и магарето има своята цена. Човек може да вземе пример и от него. И в малките

неща се крие нещо добро. И в големите неща има нещо лошо. Среща Ви някой човек, гоВори Ви сладко, приятно, но след това изпитвате голямо неразположение. Защо? Предал ви е нещо лошо. Срещате един прост, обикновен човек, който само ви погледне, но ви предаде нещо хубаво, ставате разположен и весел. Казвате: „Никога няма да забравя тоя поглед.“

Доброто се предава и чрез думи, и чрез движения, и чрез мисъл. Достатъчно е да видиш как ходи добрият човек, за да се повдигне духът т и .

Каква е задачата на човека? Да се подмлади. Стремете се към вечното подмладяване. Който мисли, че е остарял, че не може да се подмлади, той не разбира закона за подмладяването. Той е преждевременно остарял. Под *стар*, в прав смисъл на думата, разбираме само това същество, което Всякога помага. Стар е ангелът, който пътува от една слънчева система в друга, обикаля планетите и на всички помага..

Стар е ангелът — милиони години живее, но Вечно се подмладява. Ангелите вървят по пътя на Мъдростта, дете е истинското подмладяване. Защо остарява човек? Защото проповядва неверни неща. Той казва: „Бог е Любов“, но сам не вярва на думите си. Казва, че Бог е Мъдрост, Истина, но не вярва в мъд-
24. Университетът на Душали 369

ростта и в истината. Казба, че Бог е всесилен, но не вярва б силата Му. Като му се случи нещо лошо, той веднага се запитва отде дойде дяволът да му създаде тая неприятност. Той не подозира, че Бог си е послу^кил с дявола, за да го изпита. Ако му дойде някаква болест, нека я приеме добре, като гост, да си поговори с нея, да види какво зюси тя. И болестта носи някакво благо. Толстой казва, че бол.едувал три-четири пъти сериозно в живота си и след всяко боледуване придобивал ново просветление. Макар и материалист, което се вижда по дебелия вежди, Толстой имал духовен поглед върху много въпроси.

Като изучавате Толстоя и Сократа, ще намерите нещо общо между тях. Интересен, е животът на Толстоя. Той пише много искрено за себе си, писал е своята изповед. Описва една своя опитност от бремето, когато е живял светски. Един ден, когато играл на комар, изгубил 12 000 рубли. Той започнал да се моли на Бога да му помогне да излезе от това положение. Един негов приятел му дал една рубла, с която той започнал нова игра, като обещал б себе си, че ако спечели, ще изплати дълга си и никога повече няма да играе хазартни игри. Тоя път той спечелил играта, платил дълга си и изпълнил обещанието си. В процеса на обръщането си към Бога Толстой минал тежки състояния, често пожелавал да тури край па живота си, но на всичко шдъргкал. Той се освободил от своите слабости и живял като светия. Като женен минал през големи

изпитания, за да се справи и с ревността. Тоя въпрос бил един от най-мъчните, затова се принудил да напусне жена си. Той искал от нея да се откаже от всякакви връзки, да не приема никакви приятели в дома му, но тя не могла да направи това. Сегашните хора изпитват стеснение, срам, когато се говори лошо за тях. Прави са т е , но нека всеки се запита в себе си вярно ли е това, което се говори. Ако е вярно, да се заеме да изправи погрешката си; ако не е вярно, да следва своя път, както Слънцето следва неотклонно пътя на своето движение. Слънцето непрестанно свети. Защо? Бог е вложил известна енергия в него, чрез която то изявява Божията любов към всички живи същества. Бог държи Слънцето в ръката си и чрез него наблюдава своите деца, следи какво правят. Като изучавам човека, виждам как се проявява животинското в него. Един ден сре щам една млада красива жена, която ми направи впечатление със своята красота. Както вървеше, тя спря пред една колбасница. Изведнъж очите ѝ се разтвориха и тя започна да поглежда >кадно към колбасите. Лицето ѝ се
370

измени, изгуби красотата си, яви се нещо животинско. Тя влезе в колбасницата, взе нещо и излезе. На излизане лицето ѝ беше спокойно, пак така мило и красиво, както по-рано. Казах си: Ето една маска. Щом тая жена се настървява пред колбасите, тя може да изяде и човека. Мислите ли, че един лъв, който по необходимост яде само хляб, ще ви остаВи жив, ако му се даде случай да лизне малко от вашата кръв? Аз вярвам само 50% в присадкитс. Ако присадката е от благородно дърво и се счупи, отдолу остава дивачката. И обратно: ако присадката е дива, като се счупи, отдолу остава благородното. Благодарете, ако присадката ви е дивачка, защото е временна. Тя лесно може да се счупи и да остане вечното, т.е. доброто, което Бог е вложил във вас. По естество хората не са лоши, но присадката им е лоша. Тая присадка трябва да се счупи, да остане доброто б тях. Например омразата в човека е присадка. Счупи тая присадка в себе си — да дойде любовта! Лъжата е присадка. Счупи тая присадка — да дойде истината! Грубостта е присадка. Счупи тая присадка — да дойде нежността. Изведнъж не можеш да счупиш тия присадки. Години са нужни за тяхното счупване или изкореняване. За предпочитане е да я счупиш, а не да я изкорениш. Дървото трябва да расте естествено, да не се спират соковете, които идат отдолу.

Съществуват два вида хора: едните са лоши, но присадени с доброто; другите са добри, присадени с лошото. Като се счупи присадката, тогава виждаме истинското естество на човека. Добрият по естество и с лоша присадка да е, пак си е добър. Лошият и с добра присадка, пак си е лош. Това се про-

Верява по закона на наследствеността. Делението на хората на добри и на лоши създаде двете ложи: Бялата и Черната. Черната ложа поддържа възгледа, че истината и светлината са за малцина, а лъжата и тъмнината — за всички. Бялата ложа поддържа точно обратния възглед; истината и светлината са за всички, а лъжата и тъмнината — за малцина. Ония, които търсят светлината, истината и свободата само за себе си, са черни братя. Ще кажете, че любовта е за всички. Така е, но днес всички хора не могат да бъдат добри и любещи. На Земята това е невъзможно. Защо е така? Можеш ли като правиш къща, да си доставиш всичко изведнъж? Ако отвън всичко наредиш, отвътре не можеш да си доставиш всичко необходимо. Всичко предвиждаш, а не предвиждаш как ще се справиш с нечистотиите. Имаш клозет, но трябва от време на време да го дезинфектираш. Не е ли същото и с човешкия организъм?

371

Ядеш по няколко пъти на ден; една част от храната се смила и обработва, а друга част остава като непотребна и се изхвърля вън. Не се ли изхвърля редовно, явява се зараза. Следователно както чистиш къщата си отвън и отвътре, така трябва да чистиш и тялото си.

Религиозните и духовните хора искат да постигнат чистота и святост, изведнъж* да станат светии, но правят една съществена погрешка — пренебрегват физическия живот. Какви опити не са правили, но резултатите им са били малки, а понякога опитите им са свършвали с катастрофа. Ето — мъдрият Соломон, надарен със знание и светлина, мислеше, че може да постигне всичко, но се спъна. Той правеше опити в голям мащаб. В желанието си да изучи жената той се свърза с 300 жени и с 900 наложници. Той искаше да разбере де се крие злото — търсеше причината за грехопадението. Искаше да знае защо Ева яде от забранения плод. Защо му бяха 300 жени и 900 наложници? Само цар може да държи толкова жени около себе си. Числото 300 е чиочо на Юпитера — царско число, на благородство. Числото 900 е на Марса. Значи той държи тия жени със сила и с благородство. Соломон искаше да разреши една тайна, но не успя. Жените го увлякоха и той неусетно прие техните богове; възприе всички езически учения и се предаде на ядене и пиене. Един ден той видя една млада красива овчарка, в която се влюби. Той мислеше, че и с нея може да постъпи, както с всички зк^ни, но тя му се противопостави. С отказването си тя искаше да му докаже, че не обръща внимание на такъв цар, който има толкова много жени, който не служи на Бога, но се занимава с ядене и пиене и с удоволствията на живота. Тя му каза: „Такъв цар не може да повдигне своя народ. И ти не можеш да повдигнеш еврейския народ. Ще

дойде ден, когато хората ще се чудят как си могъл да държиш около себе си толкова жени, но няма да те похвалят." Книгата „Песен на песните" е посветена на тая овчарка. Въпреки многото жени, Соломон не могка да разреши въпроса за жената. Тя пак остана загадка за него. Овчарката предпочете да пасе овцете, отколкото да стане жеена на Соломона.

Какво постига човек, ако има 300 жени? Какво постига човек, ако има сто мисли в ума си, сто желания в сърцето си и сто постъпки във волята си? Какво постига човек, ако има 300 наложници в ума си, 300 наложници в сърцето си и 300 наложници в душата си? И да имаш 300 жени и 900 наложници, пак не можеш да разрешиш един от важните въпроси. Соло-
372

мои показва това. Защо не можа да го разреши? Защото искаше изведнъж да постигне всичко. Иай-после той каза: „Суета на суетите, всичко е суета."

Изучавайте закона за наследствеността, за да си помагате съзнателно. Човек носи в себе си и доброто, и лошото, както богатият наследник поема и богатата, и дълговете на баща си. Бащата оставил дълг стотици хиляди лева; синът не е участвал в правенето на този дълг, но понеже е наследник на блайата на баща си, ще плаща и дълговете му. Казано е в Писанието: „Роден от Бога и роден от дявола." Значи човек има двама бащи: единият е Бог, а другият дяволът/Ако си роден от дявола, не можеш да правиш добро. Ако си роден от Бога, ще правиш това, което Бог ти заповядва. Някой казва; „Аз съм роден от Бога." Роден си от Бога, но после се оправдаваш за делата си, че не си разбирал нещо, че не си знаел работите. Ако проповядваш Евангелието, ще проповядваш както е дадено, в неговия дълбок смисъл. Ще кажете, че Бог направи дявола. Бог създаде дявола, но той сам се направи — отклони се от правия път и днес върши всичко, както той намира за добре. Когато дяволът греши, не мисли право; и когато човек греши, също не мисли право. Когато учителят дава мъчна задача на ученика, той иска да опита ума му, неговите способности. Ако ученикът реши задачата правилно, учителят му го признава за способен. Не може ли да реши задачата, учителят всеки момент може да го скъса. Никой учител не желае да къса учениците си, но иска да знае разбира ли ученикът предмета или не; също така той иска да даде възможност на ученика сам да измери силата си.

Човек е дошъл на Земята да учи. Той иска да получи диплом за завършен курс. Комисията има право да му даде най-мъчната задача. Ако си християнин, ще кажеш, че Христовата кръв ще те спаси. Тя ще ти даде условия да учиш, да следваш в университета, но няма да те спаси — ти сам трябва да учиш! Ако не учиш, ще те изключат от университета. Така ти опозоряваш

Христовата кръв. Който не учи, опозорява името си. Който не мисли право, опозорява ума си. Който не чувства правилно, опозорява сърцето си. Който не постъпва добре, опозорява душата си. Истината е за душата, мъдростта е за ума, а любовта — за сърцето. Ако от душата ни не изтича истината и свободата, от ума ни не изтича мъдростта и знанието, а от сърцето ни не изтича любовта и животът — какво очаквате? Ще търсим някой да ни освободи, да ни даде живот и знание. Отвън никой не може да ни освободи; никой не може да ни даде

373

живот; наготово никой не може да ни даде знание. Свободата е Божествен процес, който се изявява отвътре навън. Тя е резултат на усилието на човешкия дух, на човешката душа, на човешкия ум и на човешкото сърце. Когато умът и сърцето, душата и духът са в съгласие, човек е свободен. Сега — аз не искам да се обезсърчавате. Всеки човек може да носи един малък товар. За да носи по-голям товар, трябва да работи върху себе си, да се усили. Ученикът, който е свършил четирите отделения, има знание, с което може да влезе в прогимназията. Като свърши прогимназията, може да влезе в гимназията. Знанието, което е придобил в гимназията, му позволява да влезе в университета. С това знание той може да влезе в обществото, т.е. в живота. Вие трябва да се замислите върху това. Мома, която иска да се жени, да стане майка, трябва да е свършила 12 (факултета). Откак е дошъл на Земята, човек е завършил 450 факултета. Всеки факултет представлява епоха от милиони години. Сегашният човек напуска знанието на животните, постепенно се облагородява, влиза в университета, който дели хората от ангелите, всичко, което е придобил досега, е полезно като елементи на новото знание. Тия елементи ще се представят в нова форма. Като слушате колко работа ви предстои, казвате, че умът Ви се обърква. На кого умът не се е обърквал от мъчни работи? Въпреки това всеки е пожелавал да учи, да проникне и в най-трудните въпроси. Ако те е страх, не отивай между змиите да наблюдаваш как живеят. Ако искаш да станеш смел, хвани една змия, която прекарва зимен сън, поглади я от главата до края на тялото и си кажи: „Не ме е страх от змия!“ Ако си смел, трябва да знаеш колко си смел и какво можеш да направиш със своята смелост. Ако имаш любов и говориш сладко, трябва да знаеш какбо можеш да постигнеш със своята любов. Младата мома се заблуждава, като мисли, че може да излъже момъка със сладките си думи. Сладките думи не са всякога истинни. В тях може да се крие някаква лъжа, нещо фалшиво. Очите обаче никога не лъжат. Достатъчно е да видиш как гледа момъкът, как слуша, как движи носа си, за да го оцениш.

Ако вдига носа си нагоре, това означава едно нещо; ако го движи надолу, друго нещо означава. Ако човек стиска устата си и я държи повече затворена, това означава едно нещо; ако я държи повече отворена, това означава друго нещо. Някой държи ръцете си отзад — подразбира се вързан човек. Не е добре и отпред да се държат ръцете. И в джобовете да се

374

държат пак не е добре. Видиш ли човек уа върви замислен, с пръст на челото, дето е центърът на математиката, ще знаеш, че той решава трудна задача. После се почесва отзад по врата — не върви работата. Спирам тоя човек и му казвам: Когато туряш пръста си на челото, не се чеши по врата, но вдигни погледа си нагоре, към Бога, и се помоли да ти даде повече светлина — да решиш задачата си. Ако се почесваш отзад, по врата, учителят може да те скъса.

Наблюдавайте се да видите как заставате па молитва и какви движения правите. Някой се моли и от време на време се почесва и казва: „Голяма скръб имам.“ Който има голяма скръб, не му дохожда наум да се почесва. Щом се почесва, скръбта му не е голяма. Молитвата изисква съсредоточена мисъл. Като се молиш, ще мислиш само за Бога. Всичко друго ще оставиш вън от себе си. Казано е в Писанието: „Когато се молиш, Влез в тайната си стаичка. И Бог, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве.“ Когато решавате трудни въпроси, рсшавайте ги б тайно, само Бог да знае. Единствен Бог разбира пашите състояния и може да ни помогне. Хората, колкото и да искат да помогнат, не успяват.

Сега ще ви запитам: искате ли да придобиете любовта? Искате ли да придобиете знанието? „Искаме.“ За какво ще ги придобиете? Първо турете в ума си мисълта да бъдете искрени в себе си, да бъдете честни — какВото обещаете, да го изпълните. Ако решиш да отидеш на екскурзия в името на Господа, иди! Каквото и да е времето — дъжд, буря, — не се спирай, върви! Ще се измокриш — нищо от това! Щом си обещал, ще вървиш. Дъждът иде да те изпита. Ако не искаш да се мокриш, не трябваше да обещаващ. Ние имяхме такава опитност. Един ден тръгнахме за Мусала повече от триста души. Още с пристигането ни на хижата заваля дъжд, който трая два деня.

Въпреки бурята и дъжда, решихме да се качим на върха. Някои от приятелите не се решиха да дойдат горе. Те останаха на хижата да ни чакат. Вървим нагоре, бурята ни придружава. Щом стигнахме на върха, дъждът и бурята престанаха, слънцето изгря и ние се изсушихме. Които останаха долу, мислеха за нас — ' да не се простудим. Ония, които бяха в Чамкория, също се безпокояха какво става с пас при тоя голям, продължителен дъжд. Ние бяхме без палатки, на открито, около огън, който мъчно

се поддържаше, пречеше му дъждът. Те си казвали: „Какво ще стане с тия хора? Ще умрат от студ.“ Важно е, че нито един от нас не се простуди. Някога човек стои вкъщи, пази се от

375

влага и дъжд и въпреки това заболява от ревматизъм. Значи дъждът носи благословение. Човек трябва да се нагоди към него, да знае как да приеме т о в а благо. Не е голям подвиг да се качиш на Мусала в бурно и дъждовно време. Подвигът е малък, но смелост се иска за това. Българката е смела.

Преди години пак ходихме на Мусала, но в снежно време — пътят беше покрит със сняг, мъчно се ходеше, лесно можеше да се подхлъзне човек. Като започнахме да възлизаме нагоре, някои казаха, че е много хлъзгаво, не може да се върви. „Да се върнем тогава.“ Обаче сестрите поеха нагоре. Те казаха: „Няма да се върнем, ще вървим!“ Дадох им наставление да бъдат внимателни, да не събарят камъните. Имаше опасност като се

търкалят, камъните да ударят някого. Сестрите тръгнаха напред, а братята — след тях. Те казаха, че дават предимство на сестрите. Както и да е, важното е, че сестрите не искаха да се върнат — първи поеха пътя към високия връх. Такава трябва да бъде новата Ева. Старата Ева беше на върха и слезе в долината. Новата Ева възлиза от долината към върха.

Казвам: в бъдеще, когато младата мома се омъжи и стане бременна, не трябва да допуска никакво безпокойство в ума или в сърцето си. С каквито мисли и чувства се храни, такова ще бъде детето ѝ. Какви деца се раждат днес, когато всички народи воюват? Нервни, неспокойни. Защо? Защото родителите им минават през големи сътресения. За добрия живот е нужно спокойствие. За да се роди една светла мисъл, трябва да имаме подкрепата на любовта. Хубавите мисли, чувства и постъпки не могат да се родят без любов. Хубавите мисли, чувства и постъпки не могат да се родят без мъдрост и без истина.

Време е да направим съюз с Бога, да не се отказваме от това, което Той иска от нас. Бог не иска от нас калугерство. „Да бягаме от живота, да бягаме от жените — това е калугерство. Ако бягаш от жените, какво търсиш при майка си? Какво търсиш при сестра си? Ти стана причина майка ти и баща ти да се оженят, а сега бягаш от жената. Няма защо да бягаш от жената. Мъжът представлява мисълта, а жената — живота. Няма защо да бягаш от живота, ще го приемеш такъв, какъвто е. И от мисълта няма защо да бягаш — ще я приемеш такава, каквата е. Животът е добър за оня, който го разбира и знае как да постъпва. Трябва да направим съюз с Бога в името на любовта. Иначе ще гледаме на Бога като на същество, което само наказва. Друг наказва хората, а не Бог. Друг ги дава

под съд, а не Бог. Взел си нивата на някой, който има крепостен акт за нея — той те дава под съд. Обидил си някого — той те дава под съд. Господ му казва: „Прости го, не го давай под съд.“ „Няма да му простя, нека се научи да не обижда.“ Ако е въпрос за обиди и лъжи, те нямат край. Ако е за обещания, българите са дали много обещания. Ако обещанията бяха злато, България цяла щеше да бъде облечена в злато.

Сега се явява въпросът: каква отговорност носи човек?

Една отговорност носи, за която го питат; Защо не изправиш погрешките си? Ако трябва да кажеш една уума, защо тя да не бъде блага? Ако трябва да погледнеш един човек, защо да не го погледнеш мило? Ако му пожелаеш нещо, пожелай му най-доброто.

Момък и мома се женят — пожелай им добър живот. Ти не им пожелаващ нещо добро, но казваш: „Само глупавите хора се женят.“¹ Така не се говори. Радвайте се за всичко и на всички! Косата ти с побеляла — радвай се! Косата ти се почернила — радвай се! „Побелял съм Вече.“ На почивка си. „Черна е още косата ми.“ Ще работиш. Ако е за работа, не търси човек с побеляла коса. Човекът с бялата коса ще почива, а оня с черната коса ще работи. Само така животът има смисъл. Оня с побелялата глава казва: „Свърши се моят живот.“ Не се е свършил животът ти. Косата ти скоро ще почернее и ти отново ще започнеш да работиш. Докато работи човек, косата му е черна. Щом престане да работи, косата му побелява. Тогава не му остава нищо друго, освен да почива. Хора, които имат черни коси, са работили добре. Тия, които имат бели коси, са почивали добре. Мнозина казват: „Искаме да ни обичат.“ Чудни са хората! Искат да бъдат обичани, а не съзнават, че са обичани, фактът, че живеят, показва, че са обичани. Любовта ражда живота. Не можеш да живееш, ако не си обичан. Ако никой не те обича, ти си в греха, а грехът води към смъртта. Аз не обичам хора, които умират. Човек може да замине за другия свят, т.е. доброволно да напусне тялото си. ТоВа обаче не е смърт. Кажат ли, че някой е умрял, отговарям: Добър му път! Не може да има любов между хора, които умират. Любовта е закон за взаимно подпомагане. Като видиш, че един човек е в трудно положение, помогни му. Майката помага на децата си, децата — на майката. Господарят помага на слугата си, слугата — на господаря си. Силните помагат на слабите. Това са прояви на Божиата любов. Днес хората се бинт от любов към отечеството си — това е друга любов. Всеки иска да победи. Всъщност кой ще победи? Само оня може да победи, който е минал

през положението на баида, майка, брат и сестра. Брат, който не обича сестра си, и сестра, която не обича брата си, не разбират

живота. Мъж, който не обича жена си, и жена, която не обича мъжа си, не разбират живота. Майка, която не с раждала, не е разбрала живота. Всъщност човек трябва да бъде проводник на Божественото. Искаш да отидеш при някой адвокат, но не знаеш при кого — иде намериш един миситин, той да те заведе. Миситинът не може да бъде адвокат, той е само посредник, ще те заведе при адвоката. И жената, когато ражда, се нуждае от помощ — ще дойде някоя баба да ѝ помогне.

Казано е в Писанието: „Жена кога ражда — на скръб е, но като роди, забравя скръбта си и се радва, че се е родил човек на света." Голяма е радостта на майката, защото при раждането взима участие цялото небе, всички ангели, всички хора, даже и Бог взима участие. И в женитбата взимат участие всички. Не мисли, че никой не знае за твоята женитба. Всичко, каквото човек прави, първо го знаят горе, а после на Земята. Затова е казано, че няма нищо скрито-покрито в света. Някой казва, че остарял, че никога не се интересува от него. Остарял е само оня, който не иска да плаща дълговете си. Който е готов да плаща дълговете си, той всякога се подмладява. Който изправя погрешките си, се подмладява; който не изправя погрешките си, остарява. Безсмъртен няма да станеш, но ще продължиш живота си поне с 10-15 години. Не се спъвайте, но изправяйте лошите си мисли, чувства и постъпки. Колкото и малко да изправите живота си, ще се благословите. Казано е в Стария Завет; „Ако грешикът се върне от своя път и изправи живота си, греховете му няма да се поменат. И ако праведният се върне от зкивота си и започне да греши, правдата му няма да се помие." Следователно не разчитайте на миналото си, че било добро или лошо; важно е как живеете днес. Който напусне грешния живот и започне да служи на Бога, доброто му се зачита; който напусне добрия живот и започне да греши, не отива, на добро. Не изопачавайте любовта. Дойдете ли до нея, трябва да имате само едно мнение. Вярата е нужна на хората, а не суеверие. Дойде някой болен при мене, иска да го излекувам. Казвам му, че съм зает с творческа работа. Той иска непременно да го приема. Мисли, че като туря ръката си върху главата му, веднага ще оздравее. И това може, но сега съм зает. И да туря ръката си, няма да му помогна. Казвам му да дойде след един месец при мене или да си отиде вкъщи — след един месец ще оздравее. „Как ще стане 378

това?" Не е твоя работа. Вечер, когато спиш, ще те посетя и ще те излекувам. „Как ще ме посетиш?" Това не е твоя работа. Аз ходя вечер. Ще дойда при тебе, когато спиш, и ще ти помогна. Ти няма да ме видиш, но сутринта ще бъдеш здрав. Ще кажете, че това ви съблазнява. Водата никого не съблазнява.

Ако не знаеш да плуваш, стой вън. Искаш ли да влезеш, върби само по плитки места. Измий краката си, без да влизаш навътре. Ако знаеш да плуваш, влизай и в най-йолемите дълбочини. Водата е опасна само за ония, които не знаят да плуват. Казвате; „Трябва да се прави добро!“ Така е, трябва да се прави добро, но да се знае как да се прави доброто. Един човек изпитва голяма жажда, влиза в един кладенец, но оказва се, че няма вода в него. Сега положението му се влошава: жаждата го мъчи, а не може да излезе навън. Ти искаш да му помогнеш, а не знаеш как. Ако му пуснеш едно гърне с вода, пито ще задоволиш жаждата му, нито ще го извадиш. Водата ще се разлее и за него нищо няма да остане. Ако му сипеш отгоре една бъчва вода, може да го удавиш. Как ще му помогнеш? Трезва мисъл се иска от хората. Ще кажеш, че никой не те обича. Не говориш истината. Баба ти и дядо ти са те обичали; майка ти и баща ти са те обичали. Колко плодове, колко кокошки си изял! Ако те не те обичаха, не можеше да ги изядеш. Водата, въздухът, светлината влизат в тебе — обичат те! Човек страда от много любов, а не от липса на любов. Никой няма право да се оплаква, че не го обичат. Всички хора са обичани, но сами се заблуждават, като приемат позлатените неща за истинско злато. Не разчитайте на позлатените предмети. Каже ли някой, че не иска да се моли, той държи бръката си нещо позлатено. „Дз не вярвам в Бога.“ Това е позлатена вещ. Ти не си се опитал още да знаеш вярваш ли или не вярваш. „Ач трябва да се проявя.“ Първо прояви любовта си към едно дърво — посей една ябълчна семка, грижи се за нея да израсте, да цъфне, да даде плод и тогава говори имаш ли любов и каква е тя. Избери един извор на планината и всеки месец го чисти, да видиш ще се увеличи ли водата му. От това ще познаеш колко любов имаш. Ако живееш добре, водата ще се увеличи; ако не живееш добре, водата ще пресъхне. Има различни начини, по които човек може да познае колко е добър и каква любов има. Достатъчно е да се облегнеш няколко пъти с гърба си на някое дърво, за да видиш добър ли си или лош. Ако листата на дървото постепенно съхнат — не си добър; ако се раззеленяват и освежават — добър си.

379

Казвам: Външната природа има отношение към човешкия живот. Тя е отглас на нашиите мисли, на нашите чувства и желания, на нашите постъпки. Без да съзнава, човек сам противодейства на Божията любов, поради което не могат да дойдат до него благата, които Бог му е определил. Дават ти се блага, но стомахът ти е разстроен, не можеш да ги приемеш. Първо трябва да приемеш едно горчиво лекарство — да се регулира стомахът ти. Обаче горчивите лекарства не лекуват.

Най-мощното лекарство Йо е светлината. Най-мощното лекарство е въздухът — диханието на Бога. Най-мощното лекарство е хлябът — Божието Слово. С тия лекарства си служат и растенията. Лечебните свойства на растенията се дължат на светлината, на въздуха, на водата и на храната, които те възприемат. Ако бъдещите лекари възприемат моята система на лекуване, ще имат добри резултати. Един лекар ще бъде проводник на светлината, друг — на въздуха, трети — на водата, а четвърти — на храната. Лко човек не е сладък като плодовете, мек като водата, подвижен като въздуха и светлината, нищо не може да придобие. Бог е влязъл в хляба, в плодовете, във водата, в въздуха и в светлината — пожертвал се е. Който обича Бога, възприема Го като част от себе си. Така човек се лекува. Затова — яжте с любов, пийте с любов, дишайте с любов, приемайте светлината с любов! Това, което ви говоря, <е подобно на математиката. Това са задачи, които решават математиците. В геометрията се говори за перпендикуляр. Какво представлява перпендикулярът? Отношение на човешката душа към Бога. Който има перпендикуляр, т.е. отношение към: Бога, той е на правата страна. Който няма перпендикуляр, е на кривата страна. На какво може да се уподоби кривата линия? На човек е добра обхода. Той не се сблъсква с никого. Ако вървиш само по права линия, все ще се сблъскаш с някого. Правата линия е неразложима. Това значи: никой не може да разкъса връзката между силите на умствения свят. Който се опита да разкъса тая връзка, сам ще се разруши. Ангелите паднаха именно по тая причина: те се опитаха да разкъсат тая връзка. Сегашните учени правят опити да разложат атома. Това е възможно- Обаче докато не го постигнат, не може да се върва. Човек &ярва в това, което сам е опитал. Духовните хора говорят за вътрешното радио на човека, за връзката му с Бога. Ако знае как да нагласява радиото си, той ще се съобщава с невидимия свят; ако не знае как да го нагласява, ще търси чуждо радио. От оня ебят му казват: „Поправи

радиото си и слушай с него.“ Много от сегашните хора умират от изобилие на блага — както пчелите, когато попадат в собствения си мед; те стават жертва на лакомството си — не кацват на края и оттам да смучат, но влизат в средата, в голямото изобилие. Мнозина — като пчелите — отиват при голямото благо и там умират за нищо и за никакво.

Не влизай в средата на извора, дето е голямото благо. Спри на края и оттам гребни с малка чаша! Вземи от малкото благо и бъди благодарен и на него. Не влизай до дъното. Не искай всички блага изведнъж. Всичката вода не е за тебе.

Искаш да бъдеш красив, умен, силен, здрав, да имаш къща, автомобил или аероплан. Много искаш в един момент. Бог да-де аероплан първо на мухите, на птиците, а след това на човека. Първо рибите плуваха във водата, а после хората, докато създадоха корабите и параходите. Изучавайте пеперудите, птиците, животните, да видите каква обхода имат те. В това отношение пеперудите са за подражание. Пеперудата кацне на главата ти, на едното и на другото ти рамо, на гърба ти и постоянно казва: „Бог да те благослови!“ Кой не обича пеперуда, която благославя? Затова като кацне пеперуда върху вас, не я пъдете. Тя носи щастие.

Работете върху себе си — да се самовъзпитате. Вслушвайте се във всичко, което ви обикаля. Минаваш край едно дърво, тих ветрец повява листата му — и чуваш нежна музика, чрез която дървото ти говори: „Божие благословение е с тебе.“ Друг ден минаваш край едно плодно дърво. Гладен си, немаш хляб. В тоя момент един плод пада от дървото. Погледнеш — здрав, хубав плод. Хапнеш си и благодариш.

Тури надеждата в душата си, вярата в ума си и любовта в сърцето си, за да видиш красотата и светлината на живота. Това значи цялото небе да ти проговори. Това значи да си в общение с невидимия свят, да проработи твое радио. И да не си на небето, добре е да възприемаш симфонията на небесните жители.

Помнете: в живота остава само онова, което излиза от името на Любовта, от името на Мъдростта, от името на Истината, от името на Великия Божий Дух.

